

Voordat Hardin Tessa ontmoette, was hij totaal losgeslagen.
Nadat ze een stel werden, was de wereld voorgoed veranderd.

BEFORE

ANNA TODD

NOOIT MEER ZONDER

ROMAN

5

Het eerste deel van de serie werd succesvol verfilmd met Hero Fiennes Tiffin en Josephine Langford

*‘Fifty Shades of Grey was een bom in de boekenwereld, nu is er After.’
Glamour*

VOORDAT Hardin Tessa ontmoette was hij totaal losgeslagen. **TIJDENS** hun eerste momenten samen realiseerde hij zich dat hij haar voor zichzelf moest zien te houden – zijn leven hing ervan af. **NADAT** ze een stel waren, was de wereld voor eeuwig veranderd.

De dramatische relatie van Hardin en Tessa werd een wervelwind waar iedereen om hen heen in meegesleurd werd. Nu krijgen die anderen een stem – voor, tijdens en na de gebeurtenissen in de *After*-serie. Daarnaast deelt Hardin zijn versie van zijn eerste ontmoetingen met Tessa, en dat zal veranderen wat je dacht te weten over deze intrigerende man en de geweldige vrouw die van hem houdt.

De pers over de *After*-serie

‘Heerlijk boek, dat een sensatie veroorzaakte in de Verenigde Staten.’ Linda Meiden

‘Leest als een tv-serie.’ The Guardian

‘De nieuwe Fifty Shades of Grey.’ Publishers Weekly

‘Een wereldwijde bestseller.’ USA Today

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Anna Todd

Before

Voordat Hardin Tessa ontmoette, was hij totaal losgeslagen. Nadat ze een stel werden, was de wereld voorgoed veranderd.

Voor al mijn briljante lezers,
die me meer inspireren dan ze ooit zullen weten

Hessa Playlist:

‘Never Say Never’ van The Fray
‘Demons’ van Imagine Dragons
‘Poison & Wine’ van The Civil Wars
‘I’m a Mess’ van Ed Sheeran
‘Robbers’ van The 1975
‘Change Your Ticket’ van One Direction
‘The Hills’ van The Weeknd
‘In My Veins’ van Andrew Belle
‘Endlessly’ van The Cab
‘Colors’ van Halsey
‘Beautiful Disaster’ van Kelly Clarkson
‘Let Her Go’ van Passenger
‘Say Something’ van A Great Big World, ft. Christina Aguilera
‘All You Ever’ van Hunter Hayes
‘Blood Bank’ van Bon Iver
‘Night Changes’ van One Direction
‘A Drop in the Ocean’ van Rob Pope
‘Heartbreak Warfare’ van John Mayer
‘Through the Dark’ van One Direction
‘Shiver’ van Coldplay
‘All I Want’ van Kodakline
‘Breathe Me’ van Sia

Deel I

Voordat

Als kleine jongen droomde hij over wie hij later zou worden. Misschien een politieagent, of een leraar. Mams vriend Vance las boeken voor zijn werk, en dat leek hem ook wel wat. Maar de jongen was niet zeker van zijn eigen kunnen... Hij had geen talenten. Hij kon niet zingen zoals Joss, dat joch in zijn klas. Hij kon niet van die lange optel- en aftreksommen maken zoals Angela. Hij durfde nauwelijks iets te zeggen voor zijn klasgenoten, in tegenstelling tot die grappige, luidruchtige Calvin. Het enige wat hij graag deed was bladzijde na bladzijde lezen in zijn boeken.

Hij wachtte tot Vance ze langsbracht, meestal één keer per week, soms vaker. Er waren perioden dat de man niet kwam opdagen en dan verveelde hij zich, las hij keer op keer dezelfde gescheurde bladzijdes van zijn favorieten. Maar hij leerde erop te vertrouwen dat de vriendelijke man altijd terug zou komen, met een boek in zijn hand.

De jongen leek elke twee weken een paar centimeter te groeien en met elk nieuw boek slimmer te worden.

Zijn ouders veranderden door de seizoenen heen. Zijn vader werd lawaaiiger en rommeliger. Zijn moeder raakte steeds meer uitgeput, haar gesnik vulde de nacht, harder en harder. De stank van tabak en nog erger trok in de muren van het kleine huis. Zoals hij erop kon rekenen dat de gootsteen vol vieze borden stond, zo rook de adem van zijn vader naar whisky. Naarmate de maanden verstreken vergat hij zelfs soms hoe zijn vader eruitzag.

Vance kwam steeds vaker langs en het viel hem nauwelijks op toen het gesnik van zijn moeder 's nachts veranderde. Hij had op

dat moment vrienden gemaakt. Nou ja, het was er één. Diegene verhuisde en hij deed zelf nooit de moeite om nieuwe vrienden te vinden. Die had hij voor zijn gevoel niet nodig. Hij vond het niet erg om alleen te zijn.

De mannen die die nacht kwamen veranderden iets fundamenteels in de jongen. Wat hij met zijn moeder zag gebeuren maakte hem harder, en hij werd steeds kwader naarmate zijn vader meer een vreemde voor hem werd. Al gauw kwam zijn vader helemaal niet meer het smerige huisje binnen gestrompeld. Hij bleef weg, en de jongen was opgelucht. Geen whisky meer, geen kapot meubilair meer of gaten in de muren. Het enige wat hij had achtergelaten was een vaderloze jongen en een woonkamer vol halflege pakjes sigaretten.

De jongen haatte de nasmaak van de sigaretten, maar was gek op de manier waarop de rook zijn longen vulde en hem zijn adem benam. Hij rookte ze allemaal op, en toen kocht hij er zelf meer. Hij kreeg vrienden, als je een groep rebellen en delinquenten die voor meer problemen zorgden dan ze waard waren zo kon noemen.

Hij kwam steeds later thuis en de onschuldige leugentjes en kwajongensstreken van de groep boze tieners veranderden in meer serieuze vergrijpen, in iets duisterders... Iets waarvan ze allemaal wisten dat het verkeerd was – het diepste niveau van verkeerd – maar zij vonden dat ze alleen maar lol traptten. Daar hadden ze recht op en de adrenalinestoot die gepaard ging met de macht die ze voelden was weergaloos. Na elke gestolen onschuld werden ze arroganter, hongeriger en vervaagden hun grenzen steeds meer.

Deze jongen was nog de zachtste van het stel, maar hij was het geweten verloren waardoor hij er ooit van had gedroomd een brandweerman of een leraar te worden. Zijn houding ten opzichte van vrouwen was verstoord. Hij snakte naar hun aanraking, maar schermde zich af tegen elk soort emotionele band. Daar hoorde ook zijn moeder bij, tegen wie hij niet eens meer heel eenvoudig 'Ik hou van je' zei. Hij zag haar trouwens toch nauwelijks. Hij bracht bijna al zijn tijd door op straat en het huis betekende niets meer voor hem dan de plek waar van tijd tot tijd de pakketjes werden bezorgd. Daarop was onder de naam Vance een adres uit de staat Washington gekrabbeld.

Vance had hem ook in de steek gelaten.

Meisjes besteedden aandacht aan de jongen. Ze klampten zich aan hem vast, drukten met hun lange nagels halvemaantjes in zijn armen terwijl hij tegen ze loog, ze zoende en ze neukte. Na de seks probeerden de meeste meiden hun armen om hem heen te slaan. Hij poeierde ze af, gaf ze geen kusjes of zachte strelingen. Vaak was hij al weg voor ze weer op adem waren gekomen.

Overdag was hij high, maar 's avonds nog veel meer. Hij hing rond in het steegje achter de slijterij of in de winkel van de vader van Mark, en vergooide zijn leven met inbreken in slijterijen, onvergeeflijke filmpjes maken en naïeve meisjes vernederen. Op arrogantie en woede na voelde hij geen enkele emotie meer.

Uiteindelijk was zijn moeder het zat. Ze had niet langer het geld of het geduld om zijn vernielzuchtige gedrag op te vangen. Zijn vader had een baan op een universiteit aangeboden gekregen in de Verenigde Staten. Washington, om precies te zijn. In dezelfde

staat als Vance. In dezelfde stad, zelfs. De goede en de slechte man opnieuw samen op dezelfde plek.

Zijn moeder dacht niet dat hij haar kon horen terwijl ze het met zijn vader erover had om hem daarheen te sturen. Blijkbaar had die ouwe zijn leven ietwat gebeterd, al wist de jongen dat niet zeker. Daar zou hij nooit zeker van zijn. Zijn vader had ook een vriendin, een aardige vrouw op wie de jongen jaloers was. Zij plukte de vruchten van die nieuwe kant van hem. Zij deelde maaltijden met hem waarbij hij nuchter was en hoorde vriendelijke woorden die de jongen nooit had gehoord.

Toen hij daar aan de universiteit ging studeren, trok hij uit wrok tegen die ouwe in een studentenhuus. Hoewel die plek hem niet beviel, voelde hij een vleugje opluchting toen hij zijn dozen naar zijn kamer bracht die twee keer zo groot als zijn kamer in Hampstead was geweest. Er zaten geen gaten in de wanden; er kroop in de badkamer geen ongedierte via de afvoerputjes naar boven. Hij had eindelijk een plek om al zijn boeken uit te stallen. In het begin was hij erg op zichzelf en deed hij geen moeite om vrienden te maken. Zijn groep kwam langzaam bij elkaar en daarmee verviel hij in hetzelfde duistere patroon.

Hij kwam nagenoeg een kopie van Mark tegen, helemaal in Amerika, waardoor hij geloofde dat de wereld zo hoorde te zijn. Hij begon te accepteren dat hij altijd alleen zou zijn. Hij was goed in het krenken van mensen, in het veroorzaken van problemen. Hij kwetste weer een meisje, op dezelfde manier als zijn vorige slachtoffer, en hij voelde dezelfde wilde, destructieve storm door zijn lijf gieren. Hij begon te drinken zoals zijn vader dat had gedaan, waardoor hij de ergst mogelijke hypocriet werd.

Het kon hem echter niets schelen; hij was gevoelloos en hij had vrienden en zij hielpen hem het feit te negeren dat niets in zijn leven echt was.

Niets deed er echt toe.

Niet eens de meisjes die probeerden tot hem door te dringen.

Natalie

Toen hij het donkerharige meisje met de blauwe ogen tegenkwam, wist hij dat ze op zijn pad was gekomen om hem op nieuwe manieren op de proef te stellen. Ze was lief, de zachtaardigste ziel die hij tot dan toe had ontmoet... en ze was smoorverliefd op hem.

Hij haalde dat naïeve meisje uit haar keurige, ongeschonden leventje en duwde haar een donkere, keiharde wereld in die haar totaal vreemd was. Door zijn hardvochtigheid werd ze een buitenbeentje. Eerst werd ze verstoten door haar kerk, vervolgens door haar familie. De roddels waren keihard en werden door de ene bevooroordeelde vrouw met de Bijbel in hand geklemd tegen de andere gefluisterd. Haar familie was niet veel beter. Ze had niemand, en ze beging de vergissing om erop te vertrouwen dat hij meer was dan waar hij toe in staat was.

Wat hij haar aandeed was voor zijn moeder de druppel. Door hoe hij Natalie had behandeld werd hij uit Londen verbannen en naar de staat Washington in Amerika gestuurd, naar zijn zogenaamde vader. De eenzaamheid die hij al die tijd had gevoeld was nu eindelijk werkelijkheid geworden.

De kerk zit vol vandaag, rijen en rijen vol mensen, allemaal samengekomen om te bidden op een hete middag in juli. Elke week weer, meestal dezelfde

mensen, die ik allemaal van voor- en achternaam ken.

Mijn familie leeft hier als adel in een van de kleinste ontmoetingsplaatsen van Jezus.

Mijn zusje Cecily zit naast me op de voorste rij waar ze met haar kleine handen aan een beschadiging in het hout pulkt. Onze kerk heeft niet zo lang geleden subsidie gekregen om de binnenkant gedeeltelijk te renoveren en onze jeugdgroep heeft geholpen de voorraden te verzamelen die door de gemeenschap zijn gedoneerd. Deze week is het onze taak om verf te bemachtigen van de plaatselijke bewoners en deze banken te schilderen. Ik ben 's avonds van de ene bouwmarkt naar de andere gegaan om daar om een bijdrage te vragen.

Alsof het de moedeloosheid onderstreept die ik bij deze taak voel, hoor ik een zacht krakend geluid en zie ik dat Cecily een stukje hout heeft afgebroken. Haar nagels zijn roze gelakt, in dezelfde kleur als de strik in haar donkerbruine haar, maar jeetje, wat kan dat kind vernielzuchtig zijn.

‘Cecily, die moeten we volgende week opknappen. Doe dat alsjeblieft niet.’ Ik neem voorzichtig haar handen in de mijne en ze pruilt een beetje. ‘Je mag helpen bij het schilderen om ze weer mooi te maken. Dat vind je toch wel leuk?’ Ik glimlach.

Ze glimlacht terug, een schattige lach met ontbrekende tanden, en knikt. Haar krullen dansen mee, waardoor mam eer heeft van haar werk met de krultang vanmorgen.

De pastoor is bijna klaar met zijn preek.

Mijn ouders houden elkaars hand vast en staren voor zich uit.

Zweet heeft zich op mijn nek verzameld en rolt daarvandaan in plakkerige druppels langs mijn rug terwijl woorden over zondigen en lijden door mijn hoofd glijden. Het is hierbinnen zo heet dat de make-up van mijn moeder langs haar hals glijdt en er zwarte kringen rond haar ogen ontstaan.

Dit zou de laatste week zonder airconditioning moeten zijn. Als dat niet zo is, zal zelfs ik misschien wel doen alsof ik ziek ben om deze bloedhete plek te vermijden.

Aan het eind van de dienst gaat mam met de vrouw van de pastoor praten. Mam bewondert haar heel erg, een beetje te veel zelfs, als je het mij vraagt. Pauline, de belangrijkste vrouw binnen onze kerk, is hard en leeft maar weinig mee met anderen, dus ik begrijp wel waarom mijn moeder haar mag.

Ik zwaai naar Thomas, de enige jongen van mijn leeftijd in onze jeugdgroep. In het voorbijgaan, terwijl ze de hele stoet mensen volgen die de kerk verlaten, zwaaien hij en zijn hele gezin terug. Ik kan zelf ook wel wat frisse lucht gebruiken, dus ik ga staan en veeg mijn handen af aan mijn lichtblauwe jurk.

‘Neem jij Cecily mee naar de auto?’ vraagt pap met een veelbetekenende glimlach.

Hij gaat proberen mam mee te krijgen, zoals elke zondag. Ze is een van die vrouwen die maar door blijft kletsen nadat ze al zeker drie keer afscheid heeft genomen.

In dat opzicht lijk ik niet op haar. Ik probeer juist op mijn vader te lijken. Hij zegt niet veel, maar die paar woorden dragen meestal een heel leven aan betekenis met zich mee. En ik weet dat pap het fantastisch vindt hoeveel er van hem terug te zien is in mij, van zijn rustige manier van doen, zijn donkere haar en lichtblauwe ogen (de duidelijkste trekjes) tot onze lengte. Of het gebrek daaraan. We komen allebei maar net boven de een meter vijfenzestig uit, al is hij nog net iets langer dan ik. Mam plaagt ons altijd dat Cecily ons al heeft ingehaald tegen de tijd dat ze tien is.

Ik knik naar pap en pak de hand van mijn zusje vast. Ze loopt sneller dan ik, haar kinderlijke enthousiasme zorgt ervoor dat ze zich zo door het

restantje van de kleine menigte haast. Ik wil haar naar me toe trekken, maar ze kijkt me met een enorme glimlach op haar gezicht aan en dan zit er niets anders op dan met haar mee te rennen. We trekken een sprintje, springen de trap af, zo het gazon op. Cecily slalomt om een ouder echtpaar heen, en ik lach als ze gilt en maar net Tyler Kenton kan ontwijken, de gemeenste jongen van onze kerk. De zon straalt en de lucht voelt zwaar aan in mijn longen en ik ren sneller en sneller achter haar aan tot ze struikelt en op het gras valt. Ik laat me op mijn knieën zakken, leun naar voren en veeg haar haar voor haar gezicht weg. Tranen schitteren in haar ogen en haar onderlip trilt hevig.

‘Mijn jurk...’ Ze klopt met haar handjes op haar witte jurk, waarbij ze zich op de grasvlekken op de stof concentreert. ‘Die is verpest!’ Ze verbergt haar gezicht in haar smoezelige handen.

Ik pak die vast en trek ze omlaag. ‘Die is niet verpest,’ zeg ik zacht met een glimlach. ‘Die kan worden gewassen, liefje.’ Ik veeg met mijn duim de traan weg die over haar wang rolt.

Ze haalt haar neus op en is er nog niet klaar voor om me te geloven.

‘Dat gebeurt zo vaak. Dat is mij zeker al dertig keer overkomen,’ verzeker ik haar, ook al is dat gelogen.

Haar mondhoeken krullen op, terwijl ze vergeefs probeert een glimlach te onderdrukken. ‘Nietes.’

Daar heeft ze me mee te pakken. Ik sla mijn arm om haar heen en trek haar overeind. Mijn blik glijdt langs haar bleke armen om te controleren dat ik niets over het hoofd zie, maar die zien er normaal uit. We lopen zo over het kerkhof naar het parkeerterrein. Mijn ouders naderen ons vanuit die richting. Het is mijn vader duidelijk gelukt mam eindelijk weg te sleuren bij het geroddel.

Tijdens de rit naar huis zit ik achterin naast Cecily en teken ik vlindertjes in haar favoriete kleurboek terwijl mijn vader tegen mijn moeder praat over het probleem met de wasbeer die achter het huis in de vuilnisbakken klimt.

Pap parkeert op de oprit en laat de motor draaien. Cecily geeft me vlug een kus op mijn wang en laat zich uit de auto glijden. Ik volg haar, geef mijn moeder een knuffel en krijg een kus op mijn wang van mijn vader voor ik achter het stuur ga zitten.

Pap kijkt me aan. 'Pas goed op, meisje. Met dit zonnige weer zullen er veel mensen op pad zijn.' Hij schermt zijn ogen af met zijn vlakke hand. Het is de zonnigste dag die Hampstead in tijden heeft gehad. De hitte was er al, maar de zon niet. Ik knik en beloof mijn vader dat ik voorzichtig zal zijn.

Ik wacht tot ik onze buurt uit ben voor ik een andere radiozender opzet, de volumeknop opendraai en meezing met elk nummer op weg naar het centrum van de stad. Het is mijn doel om van alle drie de winkels die ik bezoek drie emmers verf te krijgen. Ik zal blij zijn als ik er van ieder één krijg, maar het doel is drie zodat we genoeg hebben om alles goed in de verf te zetten.

De eerste winkel, Mark's Paint & Supply, staat erom bekend de goedkoopste van de stad te zijn. Mark, de eigenaar, heeft een heel goede reputatie in onze buurt en ik kan niet wachten om hem te ontmoeten. Ik parkeer op het nagenoeg lege terrein; er staan verder alleen maar een zo te zien klassieke felrode auto en een busje. Het gebouw is oud, gemaakt van houten planken en onstabiele gipsplaten. Het bord hangt scheef en de M is nauwelijks te lezen. Als ik de houten deur openduw, kraakt die en rinkelt er een belletje. Een kat springt van een kartonnen doos af en landt vlak voor me op de vloer. Ik aai de pluizenbol even voor ik naar de kassa loop.

Binnen is het net zo'n rommeltje als buiten en daardoor zie ik de jongen achter de kassa in eerste instantie niet. Ik schrik een beetje van zijn

aanwezigheid. Hij is lang en heeft brede schouders; hij ziet eruit als het soort jongen dat al jaren flink sport.

‘Mark...’ Ik probeer me zijn achternaam te herinneren. Iedereen noemt hem altijd Mark.

‘Ik ben Mark,’ zegt iemand achter de sportieve jongen.

Ik leun iets opzij en zie een andere jongen achter het bureau op een stoel zitten, helemaal in het zwart gekleed. Hij is veel tengerder dan de eerste jongen, maar zijn uitstraling is op de een of andere manier veel sterker. Hij heeft donker haar dat in pieken overeind staat, maar er valt een lok over zijn voorhoofd. Er zitten allerlei tatoeages op zijn armen, willekeurig geplaatste stukken zwarte inkt op een canvas van gebruiende huid.

Dat is niet echt mijn ding, maar in plaats van een oordeel over hem te vellen vraag ik me alleen maar af waarom iedereen deze zomer lekker bruin is, behalve ik.

‘Niet waar, ik ben Mark,’ spreekt een andere stem.

Aan zijn andere kant zie ik een jongen staan van gemiddelde lengte, met een tenger bouw en gemillimeterd haar.

‘Maar ik ben Mark junior. Als je op zoek bent naar mijn vader, die is er vandaag niet.’

De derde jongen heeft ook een aantal tatoeages, al zijn die beter georganiseerd dan die van het joch met het woeste haar, en hij heeft een piercing in zijn wenkbrauw. Ik weet nog dat ik mijn ouders vroeg of ik een navelpiercing mocht laten zetten en ik lig tot op heden nog steeds dubbel als ik me hun verafschuwde reacties herinner.

‘Hij is de betere van de twee Marken,’ deelt de jongen met het woeste haar loom mee met zijn zware stem. Hij glimlacht en er verschijnen twee diepe kuiltjes in zijn wangen.

Ik lach, al vermoed ik dat dit niet eens in de buurt van de waarheid komt. ‘Op de een of andere manier betwijfel ik dat,’ plaag ik.

Ze lachen allemaal mee en Mark junior komt met een glimlach een stap dichterbij.

De jongen op de stoel staat op. Hij is zo lang dat het zijn aanwezigheid nog eens versterkt. Hij komt naar voren en torent boven me uit. Hij is knap en heeft sterke gelaatstreken: een scherpe kaaklijn, donkere wimpers, volle wenkbrauwen, een smalle neus en lichtroze lippen. Ik staar naar hem en hij staart terug.

‘Is er een bepaalde reden dat je op zoek bent naar mijn vader?’ vraagt Mark.

Als ik niet meteen antwoord, kijken Mark en de atleet tussen hun vriend en mij heen en weer.

Met een schok verbreek ik het oogcontact. Het is gênant om te worden betrappt terwijl ik hem sta aan te gapen. ‘Ik ben hier namens de Hampstead Baptist-kerk en ik vroeg me af of jullie misschien verf of andere benodigdheden aan ons zouden willen doneren. We zijn onze kerk aan het verbouwen en kunnen wel wat hulp gebruiken...’ Ik val stil omdat de charmeur met de roze lippen diep in discussie is verwickeld met zijn vrienden. Hij fluistert zo zacht dat ik het niet kan horen.

Opeens kijken ze me alle drie met een glimlach aan.

Mark is de eerste die wat zegt. ‘Dat kunnen we wel voor je regelen.’

Zijn glimlach komt wat slinks op me over, al weet ik niet wat me er precies aan stoort. Ik wil hem bedanken, maar...

Hij kijkt zijn vriend aan die een enorm schip op zijn biceps getatoeëerd heeft staan. ‘Hardin, hoeveel blikken staan er daar?’

Hardin? Wat een ontzettend aparte naam, die heb ik nog nooit eerder gehoord.

De mouwen van die Hardin bedekken nauwelijks de onderkant van het houten schip. Dat is mooi gedaan; de details en het schaduwwerk zijn goed uitgevoerd.

Als ik naar zijn gezicht kijk blijft mijn blik heel even op zijn lippen hangen en ik voel mijn wangen gloeien. Hij staart me recht aan en ziet hoe grondig ik zijn gezicht bestudeer. Ik zie het oogcontact tussen Mark en Hardin, maar wat Mark geluidloos tegen hem zegt ontgaat me.

‘Wat dacht je van een ruil?’ Mark knikt naar Hardin.

Hier heb ik wel oren naar. Deze Hardin lijkt me grappig. Een beetje apart, maar ik mag hem tot nu toe. ‘Wat voor een ruil?’ Ik draai het uiteinde van een lok haar om mijn vinger en wacht af. Hardin staart nog steeds naar me. Hij heeft een wat behoedzame uitstraling. Dat voel ik zelfs op deze afstand. Onwillekeurig ben ik heel erg benieuwd naar deze jongen die zo ontzettend zijn best doet om er stoer uit te zien. Ik krimp in elkaar als ik denk aan wat mijn ouders zouden denken, aan hun reactie als ik hem mee naar huis zou nemen. Mijn moeder vindt tatoeages verkeerd, maar ik weet het niet, hoor. Dat is niet echt mijn ding, maar het is een manier om je te uiten en daar is altijd iets van schoonheid in te vinden.

Mark krabt aan zijn gladde kaak. ‘Als je op twee dates gaat met mijn vriend Hardin geef ik jou veertig liter verf.’

Ik kijk naar Hardin, die me met een spottend lachje aankijkt. Die lippen van hem zijn zo mooi. Zijn ietwat vrouwelijke gelaatstreken maken hem veel aantrekkelijker dan zijn zwarte kleding of warrige haar. Zouden ze hier dan over hebben gefluisterd? Dat Hardin me leuk vindt? Daar denk ik even over na.

Mark verhoogt de inzet. ‘Elke kleur, mat of glanzend, je zegt het maar. Gratis. Veertig liter.’

Hij is een goede verkoper. Ik klak met mijn tong. ‘Eén date.’

Hardin lacht.

Zijn adamsappel beweegt mee en daar zijn die kuiltjes in zijn wangen weer. Toen ik hier net binnen was, was me niet opgevallen hoe knap hij is. Ik concentreerde me zo erg op het bemachtigen van de verf dat het me nauwelijks was opgevallen hoe groen zijn ogen zijn onder het fluorescerende licht in de verfwinkel.

‘Een date is goed.’ Hardin schuift zijn hand in zijn zak.

Mark kijkt naar de jongen met het gemillimeterde haar.

Met een triomfantelijke glimlach vanwege mijn geslaagde onderhandelingspoging geef ik de kleuren door die ik nodig heb voor de houten banken, de wanden en de trap, en al die tijd doe ik alsof ik niet nu al uitkijk naar mijn date met Hardin, de wat gereserveerde jongen met het rommelige kapsel die zo onschuldig en verlegen is dat hij bereid is om veertig liter verf te ruilen voor een date.

Molly

Zijn moeder vertelde hem verhalen over gevaarlijke meisjes toen hij klein was.

Hoe gemener een meisje tegen je is, hoe meer ze voor je op de vlucht slaat, hoe leuker ze je vindt. Je moet haar achtervolgen, zo wordt kleine jongens geleerd. Wat die opdringerige jongens ontdekken als ze ouder worden is dat als een meisje je niet leuk vindt, ze je meestal gewoon echt niet leuk vindt.

Het meisje groeide op zonder een rolmodel om haar te leren hoe ze een vrouw moest worden. Haar moeder droomde van een flitsend leven, groter dan waar ze zelf voor kon zorgen, en het meisje leerde hoe mannen zich hoorden te gedragen door het gedrag van de mannen om haar heen te bestuderen.

Toen het meisje ouder werd, kreeg ze de regels van het spel snel onder de knie en werd ze er een meester in.

Ik trek mijn jurk omlaag terwijl ik het donkere hoekje omsla naar het steegje. Ik hoor het mesh scheuren en ik vloek omdat het me weer is gelukt.

Ik had de trein naar het centrum genomen in de hoop om... íéts voor elkaar te krijgen. Wat, dat weet ik eigenlijk niet, maar ik ben het echt zo verschrikkelijk zat om me zo te voelen. Leegte kan ervoor zorgen dat je dingen doet die je je nooit eerder had voorgesteld en dit is de enige manier om dat fucking gigantische gat in me te vullen. De voldoening neemt toe en

af terwijl mannen naar me lonken. Ze hebben het idee dat ze er recht op hebben om dat te doen aangezien ik me op een manier kleed waarmee ik doelbewust hun aandacht trek. Ze zijn walgelijk en slaan de plank compleet mis, maar ik speel in op hun lust, moedig hun gedrag aan met een knipoog. Een verlegen glimlach naar een eenzame man brengt veel teweeg.

Het maakt me kotsmisselijk dat ik die aandacht nodig heb. Het is meer dan een zeurende pijn; het is een kokendhete, brandende behoefte.

Terwijl ik de volgende hoek omsla komt er een zwarte auto aan. Ik wend mijn blik af als de man achter het stuur langzamer gaat rijden om eens goed naar me te kijken. Het is donker op straat en dit zigzaggende steegje ligt vlak achter een van de rijkste buurten van Philadelphia. De straten zijn omzoomd door winkels die hierachter allemaal hun eigen losplaats hebben.

Er zit te veel geld in de Main Line, maar het ontbreekt de mensen aan manieren.

‘Zin in een ritje?’ vraagt de man, als hij zijn elektrische raampje met een zacht gezoem heeft laten zakken. Hij heeft wat rimpels en zijn zandbruine haar dat doorregen is met grijs is netjes in een scheiding gekamd. Zijn glimlach is charmant en hij ziet er goed uit voor zijn leeftijd, maar elk weekend dat ik deze wandeling maak, dat ik om de een of andere onbegrijpelijke reden deze zombieroute afleg, gaat er een alarmbelletje bij me af. Die zogenaamd vriendelijke glimlach is net zo nep als mijn ‘Chanel’-tas. Hij is rijk, dat weet ik inmiddels wel. Mannen met zwarte auto’s die zo schoon zijn dat ze onder het maanlicht blinken hebben geld, maar geen geweten. Hun vrouwen hebben in geen weken – maanden, zelfs – met ze geneukt en ze struinen de straten af, op zoek naar de aandacht die ze ontzegd wordt.

Maar ik wil zijn geld niet. Mijn vader heeft daar al veel te veel van. ‘Ik ben geen hoer, vuile viezerik!’ Ik schop met mijn laars met plateauzool naar

zijn stomme, glanzende auto en dan valt me de schittering van een ring om een van zijn vingers op.

Hij ziet waar ik naar kijk en verstoopt zijn hand onder het stuur.

De eikel. 'Leuk geprobeerd. Ga naar je vrouw... Ik weet zeker dat welk smoesje je haar ook hebt gegeven om een ritje te maken elk moment kan aflopen.' Ik loop weg. Hij zegt nog iets tegen me, maar ik ben te ver weg om het te verstaan en het geluid gaat op in de nacht, verdwijnt ongetwijfeld in een of andere duistere hoek. Ik neem niet de moeite om naar hem om te kijken.

De weg is nagenoeg verlaten aangezien het na negen uur is op een maandagavond. De verlichting aan de achterkant van de gebouwen is schemerig, de lucht is kalm en stil.

Ik loop achter een restaurant langs waar stoom van het dak af walmt en de geur van houtskool vult mijn neus. Het ruikt geweldig en doet me denken aan de barbecues met de familie van Curtis toen ik jonger was. Toen zij nog als een tweede familie voelden.

Ik duw die gedachten weg en glimlach terug naar een vrouw van middelbare leeftijd met een schort voor en een koksmuts op die via de achterdeur van een restaurant naar buiten komt. De vlam uit haar aansteker verlicht het donker. Ze neemt een hijs van de sigaret in haar hand en ik moet weer glimlachen.

'Pas maar goed op, meisje,' waarschuwt ze me met schorre stem.

'Dat doe ik altijd.' Ik zwaai opgewekt naar haar.

Ze schudt haar hoofd en neemt de sigaret weer tussen haar lippen. De rook vult de koude lucht en het roodgloeiende uiteinde ervan maakt een zacht knappend geluidje in de stilte voor ze die op het beton gooit en er hard op stampt.

Ik loop door en het wordt kouder. Er komt weer een auto voorbij en ik ga aan de zijkant van de steeg lopen. De auto is zwart... Ik kijk er nog eens naar en besef dat het dezelfde wagen is. Er loopt een rilling langs mijn rug als die langzamer gaat rijden. De wielen knarsen over het vuil in de steeg.

Ik ga sneller lopen, wijk uit naar de andere kant van een afvalcontainer om zo veel mogelijk afstand te nemen. Ik verhoog mijn tempo, loop verder.

Ik weet niet waarom ik vanavond zo paranoïde ben; ik doe dit bijna elk weekend. Ik trek een afgrijselijke tuniek aan, geef mijn vader een kus op de wang en vraag hem om geld voor de trein. Hij fronsst zijn wenkbrauwen en zegt dat ik te veel tijd alleen doorbreng en dat ik verder moet gaan met mijn leven voordat de wereld me achterlaat. Was dat maar zo makkelijk, dan zou ik me niet vlug omkleden in deze jurk of de wijde tuniek in mijn handtas proppen om die tijdens de terugreis weer aan te trekken.

Verdergaan. Was het maar zo eenvoudig.

‘Molly, je bent pas zeventien. Je moet weer meedoen in de echte wereld voor je beste jaren achter je liggen,’ zegt hij steeds tegen me.

Als dit de beste jaren van mijn leven zijn, dan hoeft het van mij allemaal niet lang meer te duren.

Ik knik altijd, ga met een glimlach akkoord, terwijl ik in stilte wens dat hij een keer ophoudt zijn verlies met het mijne te vergelijken. Het verschil is dat mijn moeder uit vrije wil is vertrokken.

Maar vanavond voelt op de een of andere manier anders aan, misschien wel omdat dezelfde man nu voor de tweede keer in twintig minuten naast me tot stilstand komt.

Ik ren weg, laat me door mijn angst over de met gaten gevulde straat naar de drukkere weg voor me leiden. Een taxi toetert naar me als ik struikelend het asfalt op stap en meteen naar achteren spring terwijl ik op adem probeer te komen.

Ik moet naar huis. Nu meteen. De zuurstof brandt in mijn longen en het kost me moeite de koude lucht naar binnen te zuigen. Ik stap de stoep weer op en kijk alle kanten op.

‘Molly? Molly Samuels, ben jij dat?’ roept een vrouw achter me.

Ik draai me om en zie het bekende gezicht van de laatste persoon die ik tegen wil komen. Ik onderdruk de neiging om de andere kant op te rennen als ik haar aankijk. Ze heeft in elke hand een bruine papieren zak vol boodschappen en komt naar me toe.

‘Wat doe jij hier zo laat?’ vraagt mevrouw Garrett, terwijl een lok haar langs haar wang valt.

‘Gewoon, wandelen.’ Ik probeer mijn jurk langs mijn dijen omlaag te duwen voor ze er weer naar kijkt.

‘Alleen?’

‘U bent toch ook alleen?’ zeg ik agressief.

Ze zucht en neemt de zakken onder een arm. ‘Kom op, stap maar in.’ Ze loopt naar het bruine busje dat op de hoek geparkeerd staat.

Met een druk op een knopje gaat het portier aan de passagierskant van het slot en ik stap aarzelend in. Ik zit liever hier bij haar en haar oordelen dan dat ik op straat sta bij die vent in de zwarte auto die niet tegen een afwijzing kan.

Mijn redder gaat achter het stuur zitten en staart even voor zich uit, voordat ze zich naar mij toe keert. ‘Je weet dat je je niet de rest van je leven zo kunt blijven gedragen.’ Haar zin eindigt heel beslist, maar haar handen beven om het stuur.

‘Er is helemaal...’

‘Doe nu niet alsof er niets is gebeurd.’

Haar reactie maakt me duidelijk dat ze niet in de stemming is om het over koetjes en kalfjes te hebben.

‘Je kleedt je totaal anders dan vroeger, op een manier die je vader in elk geval zeker niet zou goedkeuren. Je haar is roze... Het lijkt niet eens meer op je natuurlijke blonde kleur. Je zwerft ’s avonds in je eentje over straat. Ik ben niet de enige die het is opgevallen, weet je. John, die naar mijn kerk gaat, heeft je laatst gezien. Dat heeft hij ons verteld waar iedereen bij was.’

‘Ik...’

Ze zwaait afwerend met haar hand. ‘Ik ben nog niet klaar. Je vader heeft me verteld dat je niet eens meer naar Ohio State gaat, ondanks al die jaren dat jij en Curtis van plan waren om samen te gaan.’

De naam die over haar lippen rolt snijdt door mijn ziel, dringt door de muren heen die ik om me heen heb opgetrokken, door het dichte niets waarmee ik mezelf heb beschermd. Het gezicht van haar zoon verschijnt op mijn netvlies en zijn stem vult mijn oren. ‘Hou op,’ lukt het me ondanks mijn verdriet te zeggen.

‘Nee, Molly,’ zegt mevrouw Garrett.

Ik kijk haar aan en zie dat ze van streek is, alsof alle emoties van de afgelopen zes maanden nu naar boven dreigen te komen.

‘Hij was mijn zóón!’ zegt ze. ‘Dus doe nu niet alsof jij meer reden hebt om verdrietig te zijn dan ik. Ik ben een kind verloren – mijn enige kind – en nu zie ik jou hier zo zitten, die lieve Molly, die ik heb zien opgroeien... En ik zie dat jij ook verloren raakt... Ik hou niet langer mijn mond. Jij moet zorgen dat je als de wedeweerga gaat studeren, dat je deze stad verlaat precies zoals Curtis en jij dat van plan waren. Ga verder met leven! Dat is het enige wat we moeten doen. En als ik dat kan doen, hoe moeilijk het ook is, dan kun jij dat verdomme zeker.’

Als mevrouw Garrett is uitgesproken, heb ik het gevoel alsof ze me flink bij de kladden heeft gevat. Ze is altijd een rustige vrouw geweest. Haar man voerde meestal het woord. Maar in vijf minuten tijd is ze op de een of

andere manier minder fragiel geworden. Haar normaal zo zachte stem heeft een nieuwe vastberaden klank gekregen en ik ben onder de indruk van haar. Het breekt ook mijn hart, omdat ik mijn leven tot dit naargeestige bestaan heb laten versloffen.

Maar ik zat achter het stuur van die auto.

Ik was ermee akkoord gegaan om in de kleine pick-up van Curtis te rijden de avond voor ik mijn rijbewijs kreeg. We waren zo blij geweest en hij had zo overtuigend naar me geglimlacht. Ik hield met hart en ziel van hem en na zijn dood ben ik ingestort. Hij was mijn rots in de branding, mijn zekerheid dat ik niet zoals mijn moeder zou eindigen, een vrouw die dolgraag meer wilde zijn dan iemands echtgenote in een groot huis, in een welgestelde buurt. Ze bracht haar dagen door met schilderen en dansen in ons grote huis. Ze zong er liedjes en beloofde me dat we uit deze perfecte stad zouden ontsnappen.

‘We zullen hier niet sterven... Ik praat je vader op een dag nog wel om,’ zei ze altijd.

Ze hield zich maar voor de helft aan de afspraak en was twee jaar geleden zomaar vertrokken. Blijkbaar kon ze de schande niet verdragen die voortkwam uit het feit dat ze een moeder en een echtgenote was. De meeste vrouwen zouden er moeite mee hebben zich daarvoor te schamen, maar niet mijn moeder. Zij wilde in het middelpunt van de belangstelling staan. Ze had het nodig dat iedereen haar bij naam kende. Ze gaf mij er de schuld van als dat niet zo was, ook al had ze geprobeerd dat feit te ontkennen. Ze schaamde zich altijd voor me; ze vertelde me constant wat ik haar lichaam had aangedaan. Ze had me verteld – talloze keren – hoe mooi haar lichaam was geweest voor mijn komst. Ze gedroeg zich alsof ik ervoor had gekozen om ter wereld te worden gebracht, via de baarmoeder van deze egoïstische vrouw. Eén keer liet ze me de striemen op haar buik zien die ik had

veroorzaakt, en ik kromp samen met haar ineen bij het zien van haar gescheurde huid.

Ondanks het feit dat ik haar levensstijl in de weg zat, beloofde ze me gouden bergen. Ze vertelde me over grotere, bruisende steden met gigantische reclameborden en wenste dat ze knap genoeg was om erop te staan.

En op een ochtend, heel vroeg, nadat ze me de avond ervoor had verteld over wat voor leven ze wilde hebben, keek ik naar haar tussen de dikke metalen spijlen van de balustrade door terwijl ze haar koffer over de vloerbedekking naar de voordeur sleepte. Ze vloekte en veegde haar haar over haar schouders naar achteren. Ze was gekleed alsof ze naar een sollicitatie ging, had een volledig masker van make-up op en had haar haar geföhnd... Ze moest een halve bus haarlak hebben gebruikt om het in dat model te krijgen. Ze was zelfverzekerd en opgetogen terwijl ze haar lokken op de gewenste plek duwde.

Vlak voor ze de deur uit liep keek ze om zich heen in haar prachtig ingerichte woonkamer en de breedste glimlach die ik ooit bij haar had gezien verscheen om haar lippen. Toen trok ze de deur achter zich dicht, nog steeds glimlachend alsof ze naar het paradijs ging.

Ik hilde niet toen ik de trap af sloop, terwijl ik in mijn geheugen probeerde te prenten hoe ze eruitzag en hoe ze zich had gedragen. Ik wilde me elke interactie herinneren, elk gesprek, elke knuffel. Ik besepte op dat moment dat mijn leven weer veranderde. Ik keek door het raam van de woonkamer en zag haar in een taxi stappen. Ik staarde naar de oprit. Ik had eigenlijk altijd wel geweten dat ze niet te vertrouwen was.

Mijn vader is dan misschien bang om de stad te verlaten waar hij is opgegroeid, waar hij een fantastische baan heeft, maar hij is fucking betrouwbaar.

Mevrouw Garrett raakt voorzichtig met een vinger de uiteinden van mijn roze haar aan. ‘Je hoofd in roze voedselkleurstof dopen verandert niets aan wat er is gebeurd.’

Ik moet glimlachen om hoe ze dat zegt, maar ik flap het eerste eruit wat er in me opkomt. ‘Ik heb mijn haar niet geverfd omdat ik je zoon voor mijn neus heb zien leegbloeden,’ snauw ik, als me te binnen schiet dat de donkerroze verf op bloed leek toen ik het boven de wasbak uitspoelde. Ik duw haar hand weg. En ja, mijn woorden zijn hard, maar welk recht heeft zij om een oordeel over me te vellen?

Terwijl ze verwerkt wat ik heb gezegd weet ik zeker dat ze zich het verminkte lichaam van Curtis voorstelt, het lijk waar ik twee uur naast heb gezeten voordat iemand ons kwam helpen. Ik had wanhopig geprobeerd vanaf de bestuurdersstoel zijn autogordel los te rukken, tevergeefs. Door de manier waarop het metaal was verbogen toen we de reling raakten was het onmogelijk geweest om mijn armen te bewegen, al had ik dat wel geprobeerd. Ik had het uitgegild toen het scherpe metaal door mijn huid had gereten. De liefde van mijn leven bewoog niet. Hij maakte geen enkel geluid en ik gilde tegen hem, de auto, het hele universum terwijl ik uit alle macht probeerde ons te redden.

Een universum dat ons verraadde en op zwart ging toen zijn gezicht bleker werd en zijn armen verslapten.

Ik ben het nu dankbaar, omdat mijn lichaam zichzelf had uitgeschakeld vlak na zijn dood zodat ik niet naar dat ding hoefde te kijken dat hij niet langer was, in de hoop dat hij op de een of andere manier weer tot leven zou komen.

Met een zachte zucht start mevrouw Garrett de auto en ze rijdt weg. ‘Ik begrijp je verdriet, Molly... Als iemand het begrijpt, dan ben ik het wel. Ik

heb ook geprobeerd een manier te vinden om verder te gaan met mijn leven, maar jij verpest het jouwe vanwege iets waar je geen invloed op had.'

Verbijsterd probeer ik me te concentreren door een hand over het plastic te laten glijden van het portier. 'Geen invloed? Ik zat achter het stuur.' Het kabaal van verwrongen metaal dat eerst tegen een boom ramde en daarna tegen een metalen barrière spookt door mijn hoofd en ik voel mijn handen op mijn schoot beven. 'Ik had de controle over zijn leven en ik heb hem gedood.'

Hij was de definitie van leven. Hij was levenslustig, warm en gek op alles. Curtis kon genieten van de stomste en eenvoudigste dingen. Zo zat ik niet in elkaar. Ik was cynischer, vooral na het vertrek van mijn moeder. Hij luisterde echter altijd naar me als mijn woede tot een vergissing leidde. Op zijn verjaardag had hij mijn vader geholpen om mijn moeders atelier op te ruimen nadat ik het had vernield door zwarte verf over de kostbare schilderijen te gooien die ze voor ons had achtergelaten. Hij vroeg niet waarom ik haar meer dan eens dood heb gewenst.

Hij veroordeelde me nooit, en hij hield me stabiel. Ik dacht altijd dat hij de reden zou zijn waarom ik mijn studie zou afronden of waarom ik vrienden zou maken in een nieuwe stad. Ik was nooit goed in het verbergen van wat ik van iemand dacht, dus zo makkelijk was het helemaal niet voor me om vrienden te maken. Hij zei altijd dat dat oké was, dat ik me niet anders voor hoeft te doen, dat ik gewoon te eerlijk was en dat hij degene zou zijn die de rol van leugenaar op zich zou nemen in onze relatie. Hij deed alsof hij de pretentieuze, trui-rond-het-middel-geknoopte rijke kinderen op onze school aardig vond. Hij was de sympathieke, degene op wie iedereen gek was. Ik was zijn aanhangsel. We waren zo vaak bij elkaar dat iedereen mij en mijn houding accepteerde. Hij compenseerde dat op de een of andere manier met zijn charme. Hij was mijn excuus voor de rest van

de wereld, want hij zag blijkbaar iets in me. Hij was de enige die me ooit zou accepteren en van me zou houden, maar toen liet hij me ook in de steek. Dat was mijn schuld, net zoals mijn moeder ongetwijfeld was vertrokken omdat ze dat stadje, mijn saaie vader en haar blonde dochter met het strikje in haar haar zat was.

Het laatste beetje van mijn behoefte om normaal te zijn was verdwenen toen de wasbak roze werd en mijn blonde haarkleur verleden tijd was.

‘Ik heb in de staat Washington een vriend met wat invloed.’

Ik was bijna vergeten waar ik was terwijl ik in nog geen tien minuten tijd in gedachten elke slechte ervaring in mijn leven herbeleefde.

‘Ik zou hem kunnen vragen of hij wat kan regelen zodat je daar aan een goede opleiding kunt beginnen. Het is mooi daar. Fris, groen. Het is wat aan de late kant, maar ik kan het proberen als je wilt,’ biedt ze aan.

Washington? Wat moet ik daar verdomme? Ik denk na over haar aanbod, over of ik überhaupt nog wil studeren.

Terwijl die vraag door mijn hoofd spookt, besef ik dat ik deze godvergeten stad inderdaad wil verlaten, dus misschien moet ik deze kans grijpen. Toen ik jonger was droomde ik vaak van andere steden. Mijn moeder had het over Los Angeles en hoe het weer daar elke dag perfect was. Ze praatte over de drukke straten van New York. Ze had me verteld over de bruisende steden waar ze wilde wonen. Als zij die steden aankon, dan kan ik toch zeker de staat Washington aan?

Maar het is wel ver weg, helemaal aan de andere kant van het land. Mijn vader zou hier alleen zijn... al zou dat misschien juist wel goed voor hem zijn. Hij heeft nauwelijks nog vrienden omdat hij altijd zo bezorgd is om me en probeert mij gelukkig te maken. Hij maakt zich zelfs niet eens meer zorgen om zijn eigen leven. Misschien is het beter voor hem als ik uit huis ga om te studeren. Misschien wordt alles dan weer een beetje normaal.

Wie weet krijg ik zelfs wel vrienden. Mijn roze haar is misschien niet zo intimiderend in een wat meer wereldwijze plaats en mijn onthullende kleren zijn daar misschien niet zo bedreigend voor meiden van mijn leeftijd.

Ik zou een frisse start kunnen maken en ervoor kunnen zorgen dat mevrouw Garrett trots op me is.

Ik zou ervoor kunnen zorgen dat Curtis trots op me zou zijn.

Washington zou precies kunnen zijn wat ik nodig heb.

Dus hier zit ik in de auto van deze vrouw, deze lieve moeder van de jongen van wie ik hield en die ik ben verloren, en ik zweer ter plekke dat ik mijn leven zal beteren.

In Washington ga ik niet meer met de trein naar vage buurten.

Ik zal niet meer zwelgen in het verleden.

Ik zal mezelf niet te grabbel gooien.

Ik zal alleen maar dingen doen om een mooie toekomst op te bouwen... en wat anderen daarover zeggen zal me geen ruk kunnen schelen.

Melissa

Hij onderschatte het meisje toen hij haar die eerste keer ontmoette. Hij wist toen niets over haar en tot op de dag van vandaag weet hij nog steeds niet veel. Hij kwam eerst haar broer tegen en werd 's avonds zat met hem, leerde hem kennen en ontdekte wat een verschrikkelijk mens hij was. Haar broer was een slang, die over de campus glibberde alsof het zijn persoonlijke jachtterrein was waar hij op zijn gemak zijn prooi kon uitzoeken.

Maar door hem constant te observeren zag hij dat deze slang een zwakke plek had: zijn zus. Een lang meisje met gitzwart haar en een getinte huid, iemand om rekening mee te houden. Terwijl hij de slang begon te haten, viel hem op hoe diep die zwakte ging, hoe beschermend hij was ten opzichte van het meisje, alsof er niets belangrijkers op de wereld was... op zijn eigen doortrapte verlangens na, natuurlijk. Hij overtuigde zichzelf ervan dat het gedrag van de slang escaleerde, dat hij trots zijn smerigheid verspreidde als een soort ziekte die moest worden tegengehouden en de jongen bedacht een plan.

Dat stuk tuig moest worden uitgeschakeld en zijn zus was maar een onschuldig slachtoffer.

Het huis is zo leeg voor een vrijdagavond. Papa is naar een diner ter ere van zijn promotie in het ziekenhuis en al mijn vrienden zijn naar een feest. Geen van beide klinkt bijzonder aantrekkelijk.

Het feestje zou wel oké zijn als het niet in het studentenhuis was waar mijn broer altijd zit. Ik zou daar niet eens een leuke avond hebben omdat hij altijd om me heen hangt. Het is zo frustrerend.

Het diner zou een betere optie kunnen zijn, al scheelt het niet veel. Mijn vader, de meest vooraanstaande arts in deze stad, is beter als arts dan als ouder... maar hij doet zijn best. Zijn tijd is kostbaar en duur, en ik kan niet opboksen tegen de zieke mensen van wie de gezondheidszorgrekeningen voor het enorme huis hebben betaald waar ik nu in zit te klagen.

Met een licht schuldgevoel pak ik mijn telefoon om pap een berichtje te sturen dat ik toch kom. Dan valt me op dat het al na negenen is. Het diner is om acht uur begonnen. Ik zou alleen maar storen en de jonge vriendin van mijn vader nog meer aanleiding geven om over me te klagen. Tasha is maar drie jaar ouder dan ik en heeft nu al langer dan een jaar iets met mijn vader. Ik zou iets meer begrip voor de situatie hebben als ik niet met haar op de middelbare school had gezeten en me niet herinnerde hoe bitchy ze was. Of als ze niet deed alsof ze me zich niet herinnert, ook al weet ik donders goed dat dat wel het geval is.

Hoe onbeschoft ze ook is, ik zal niet tegen mijn vader over haar klagen. Ze maakt hem gelukkig. Ze glimlacht als hij naar haar kijkt. Ze lacht om zijn flauwe grapjes. Ik weet dat ze niet zo veel om hem geeft als zou moeten, maar ik heb mijn vader in een betere versie van zichzelf zien veranderen sinds zij met een gebroken vinger en haar pronte tieten zijn behandelkamer binnenkwam. De scheiding hakte er bij mijn vader veel zwaarder in dan bij mijn moeder, die ons had meegedeeld dat ze terug naar

Mexico ging om bij mijn grootouders in te trekken tot ze haar leven weer op de rit had.

Ik weet niet wie ze voor de gek probeert te houden. Ze heeft bij de scheiding voldoende geld gekregen om een luxeleventje te leiden.

In plaats van Tasha en pap lastig te vallen stuur ik Dan een berichtje. Hij heeft iets met een meisje met wie ik op school heb gezeten. In tegenstelling tot mij zit zij nog steeds op school. Mijn broer is beschermend en ongelooflijk loyaal, maar hij is een klootzak. Ik zal het nog eens herhalen: een klootzak. Ik probeer niet betrokken te raken bij zijn gestoorde spelletjes. Zijn vrienden hebben hetzelfde karakter, zijn meestal jonger en nog erger dan hij. Hij omringt zich graag met mensen die net zo slecht zijn, zodat hij zich beter kan voelen. Volgens mij wil hij de koning van de ratten zijn.

Dan reageert vrijwel meteen:

Ik haal je over twintig minuten op.

Ik stuur een smiley terug en spring uit bed om me op te tutten. Ik kan me natuurlijk niet met mijn blote gezicht en universiteitsshirtje vertonen. Dat kan beter. Toch moet ik wel een beetje oppassen wat betreft mijn outfit, want ik heb er ook geen zin in om mijn broer er de hele avond over te horen zeiken.

Ik rommel door mijn kast, zoek tussen al het zwart en de pailletjes. Ik heb te veel jurken. Mijn moeder gaf me altijd die van haar nadat ze die een keer had gedragen. Mijn vader probeerde haar gelukkig te maken met glinsterende jurkjes en een rode sportwagen, maar dat geluk is nooit gekomen. Toen ze vertrok heeft ze me de keus gegeven om samen met haar naar Mexico te verhuizen. Het klinkt misschien vreemd, maar ik kon het

zwemmen of mijn zwemteam gewoon niet zomaar opgeven. Dat is belangrijker voor me dan wat dan ook hier in Washington. Het is het enige – op pap en Dan na – wat ik zou missen. Dan heeft het overwogen, maar hij wilde mij hier niet achterlaten. Of misschien kón hij dat wel niet, gezien hoe erg hij me in de gaten houdt.

Nadat ik twee jurken heb aangepast en ze weer in de kast heb gegooid, haal ik een jumpsuit tevoorschijn dat ik nog niet heb gedragen. Het is zwart, op het kleine printje op de brede schouderbanden na. Het zit strak genoeg dat mijn kont er goed uit ziet, is casual genoeg om naar het feest te dragen en bedekt genoeg van mijn lichaam dat mijn broer zijn mond zal houden.

Net als ik klaar ben hoor ik buiten Dans irritante getoeter. Ik pak mijn tasje en ren de trap af. Als ik niet snel ben gaan de burens weer over de herrie klagen. Ik toets snel de code in om het alarm aan te zetten en doe de deur op slot. Als ik bij Dans Audi kom, beseft ik dat hij een paar van zijn maten heeft meegebracht.

‘Logan, laat haar voorin zitten,’ zegt Dan.

Ik heb Logan een paar keer gezien en hij is altijd aardig tegen me. Hij heeft geprobeerd me op een feestje te versieren. Toen ik opstond van de bank en hij beseftte dat ik zeker tien centimeter langer ben dan hij, zei hij dat we hartstikke goede vrienden zouden zijn. Ik lachte ter bevestiging, onder de indruk van zijn humor. Sindsdien is hij mijn favoriet geworden van het groepje idioten van mijn broer.

‘Maakt niet uit,’ zeg ik als Logan zijn autogordel losklikt. ‘Ik ga wel achterin zitten.’ Ik schuif op de achterbank en tref daar een jongen aan met golvend donker haar dat deels zijn gezicht verbergt. Het is opzijgeschoven op een soort rare emo-manier, maar het past perfect bij de piercings in zijn wenkbrauw en lip. Hij kijkt niet op van zijn telefoon als ik ga zitten of als ik gedag zeg.

‘Let maar niet op hem,’ zegt Dan, terwijl hij me via de achteruitkijkspiegel aankijkt.

Ik rol met mijn ogen en haal mijn eigen telefoon tevoorschijn, dan heb ik toch nog wat entertainment tijdens de rit.

Bij het studentenhuus is er geen enkele parkeerplek vrij. Dan biedt aan mij voor het huis af te zetten zodat ik niet hoeft te lopen. Ik stap uit, maar nadat ik mijn portier dicht heb gedaan, hoor ik het andere portier ook sluiten. Ik kijk op en zie dat die jongen naast wie ik zat naar het huis toe loopt.

‘Eikel!’ roept Dan.

De vreemdeling steekt zijn middelvinger op.

‘Ik weet bijna zeker dat hij liever heeft dat je met hen mee gaat,’ zeg ik, terwijl ik naast hem over het gras loop.

Een groepje meiden staart naar hem in het voorbijgaan. Eentje fluistert iets tegen een ander en ze kijken allemaal naar mij.

‘Is er iets?’ vraag ik, terwijl ik naar hun volgeplamuurde, wanhopige gezichten kijk.

Ze schudden alle drie het hoofd op een manier die doet vermoeden dat ze niet hadden verwacht dat ik ze op hun gedrag zou aanspreken. Nou, dat hadden ze dan mooi mis. Ik moet niets hebben van tuttige blondjes die over andere mensen roddelen om zichzelf beter te voelen.

‘Die zijn zich waarschijnlijk rot geschrokken,’ merkt de jongen met het golvende haar op.

Zijn stem klinkt heel diep, en ik durf te zweren dat ik een Engels accent hoor. Hij gaat langzamer lopen, maar kijkt me niet aan. Zijn armen zitten onder de tatoeages. Ik zie niet wat ze voorstellen, maar ze zijn allemaal met zwarte inkt gezet. Er is nergens kleur te bekennen. Dat past bij hem met zijn

zwarte spijkerbroek en t-shirt. Zijn laarzen maken een gedempt geluid op het zachte gras.

Ik probeer hem bij te houden, maar zijn passen zijn te groot. Hij is zeker een paar centimeter langer dan ik. 'Ik hoop het.' Ik kijk nog een laatste keer om naar die meiden. Ze hebben hun aandacht op een ander doelwit gericht. Ze staren en wijzen naar een dronken meisje in een kort jurkje dat voorbij strompelt.

Hij zegt geen woord terwijl we het huis in lopen. Hij loopt linea recta naar de keuken, waar hij de dop van een fles whisky draait en een slok neemt.

Ik ben nu benieuwd naar hem, dus als Dan en Logan de woonkamer in komen besluit ik ze naar de getatoeëerde vreemde te vragen. Onderweg naar mijn broer grist ik een Breezer-flesje uit een emmer op het aanrecht. Hij zit op de bank met een biertje in zijn hand. Hij ruikt al naar wiet en hij kijkt me met bloeddoorlopen ogen aan.

'Wie was die jongen op de achterbank?'

De uitdrukking op zijn gezicht verandert. 'Wie, Hardin?'

Hij is niet blij met deze vraag. En Hardin? Wat is dat nu voor naam?

'Blijf bij hem uit de buurt, Mel,' waarschuwt Dan. 'Ik meen het.'

Ik rol met mijn ogen en besluit dat dit niet iets is wat een ruzie met mijn broer waard is. Hij vindt mijn vriendjes nooit iets, en toch heeft hij geprobeerd me aan zijn beste vriend Jace te koppelen... de walgelijkste van zijn vrienden. De normen van mijn broer zijn duidelijk net zo onberekenbaar als de pieken en dalen van zijn wiet- en alcoholgebruik.

Als mijn broer op een leeg kussen naast zich klopt, ga ik rustig zitten en kijk ik een tijdje naar de andere aanwezigen. De muziek wordt luider, de anderen gaan steeds meer op in hun drankjes, hun eigen gevoelens en de sfeer.

Een paar minuten later vraagt Logan aan Dan of hij weer wil roken.

Ik kijk om me heen, op zoek naar Hardin. Ik denk niet dat ik aan die naam zal wennen. Hij staat in de keuken, leunt in zijn eentje tegen het aanrecht. De fles whisky is beduidend minder vol dan de laatste keer dat ik hem zag... zo'n vijftien minuten geleden.

Dus hij houdt van een feestje. Mooi.

Ik sta vlug op van de bank, te vlug, en als Dan mijn arm vastpakt besef ik dat ik maar beter een reden kan bedenken om de kamer te verlaten. Als ik zeg dat ik naar Hardin ga, zal hij me zeker volgen.

‘Waar ga je heen?’ vraagt hij.

‘Plassen,’ lieg ik. Het is verschrikkelijk dat hij me altijd uitnodigt voor deze feestjes, maar zich dan gedraagt als mijn vader zodra ik ergens heen wil gaan.

Hij staart me aan alsof hij me doorheeft.

Ik draai me om en voel dat hij me nakijkt, dus ik loop naar de trap. De enige badkamers in dit enorme huis zijn allemaal boven, wat natuurlijk nergens op slaat, maar zo is de indeling in studentenhuizen. Ik loop langzaam de treden op en als ik boven ben werp ik een blik over mijn schouder naar mijn broer, draai me om en bots tegen een zwarte muur op. Maar het is geen muur, het is de borst van Hardin. ‘Shit! Sorry!’ roep ik, en ik veeg over de natte vlek op zijn shirt dankzij mijn gemorste drankje. ‘In ieder geval vlekt het niet,’ plaag ik hem. Er ligt zo’n intense blik in zijn groene ogen dat ik het oogcontact verbreek.

‘Haha,’ zegt hij op vlakke toon.

Onbeschoft, hoor. ‘Mijn broer heeft gezegd dat ik bij je uit de buurt moet blijven,’ flap ik er zonder nadenken uit. Ik moet al mijn wilskracht gebruiken om hem te blijven aankijken, hoe ongemakkelijk dat ook is, maar

ik wil geen duimbreed wijken. Ik krijg de indruk dat hij daaraan gewend is en dat je dan zo bij hem verliest.

Hij trekt de wenkbrauw op met het ringetje erin. 'O, echt?'

Ja hoor, duidelijk een Engels accent. Ik wil er een opmerking over maken, maar ik weet hoe irritant het is als mensen je erop wijzen hoe je praat. Dat overkomt mij de hele tijd. Ik knik.

'En hoe komt dat zo?' vraagt de Brit.

Dat weet ik niet... maar dat zou ik wel graag willen weten. 'Je moet behoorlijk slecht zijn als Dan je niet mag,' zeg ik grappend.

Hij lacht niet.

Mijn schouders voelen nu gespannen aan; Hardins uitstraling heeft me al betoverd.

'Als we op zijn mensenkennis afgaan, zijn we allemaal genaaid,' zegt hij.

Mijn instinct zegt me tegen hem in te gaan, om hem te vertellen dat mijn broer niet zo erg is, dat hij gewoon verkeerd begrepen wordt. Ik zou hem moeten verdedigen tegen deze belediging. Maar dan herinner ik me de dag dat de hele familie van Dans ex bij ons thuis op de stoep stond, dat arme, zwangere meisje verscholen achter haar kwade vader.

Mijn vader schreef een cheque uit en die hele groep verdween met mijn neefje of nichtje en we hebben nooit meer iets van ze gehoord. Ergens weet ik dat er iets duisters in mijn broer schuilt, maar dat weiger ik te erkennen. Nu mijn moeder zo ver weg is en mijn vader helemaal in de ban is van Tasha, is hij de enige die ik heb. Ik lach. 'Jij bent natuurlijk véél beter.'

Hardin veegt met zijn getatoeëerde hand zijn haar van zijn voorhoofd. 'Nee, hoor. Ik ben erger.' Hij kijkt me recht aan.

Ik weet dat hij het meent en ik voel de waarschuwing achter zijn woorden, maar als hij me de halflege fles whisky aanbiedt, neem ik een

slok. De alcohol brandt net zo erg als zijn blik... En ik heb het gevoel dat Hardin pure benzine is.

Steph

Toen hij het roodharige meisje ontmoette van wie de armen met tatoeages bedekt waren, herkende hij iets duisters in haar. Er was iets van concurrentie in de manier waarop ze naar haar vriendin staarde met het haar dat lichter was dan het hare. Ze vergeleek alles wat ze deden, en hij zag haar wanhopige behoefte aan aandacht. Ze deed hem denken aan een meisje genaamd Roussette uit een sprookje dat hij als kind had gelezen. De roodharige prinses was jaloers op haar jongere zusjes toen zij met prinses trouwden, ook al was haar eigen man een admiraal. Maar dat was niet goed genoeg; hij was voor haar niet goed genoeg, tenzij hij haar belangrijker maakte dan haar zussen waren. Het meisje vond alleen al het idee om iets te verliezen verschrikkelijk, zelfs dingen waarvan ze beweerde dat die niet van haar waren. De tweede plek kon ze niet verdragen, zij moest in het middelpunt van de belangstelling staan. Het idee dat een ander kreeg wat voor haar gevoel van haar was, was ondraaglijk, en ze geloofde dat ze niets minder dan het beste van alles onder de zon verdiende.

Pap is weer laat thuis van zijn werk. Hij is elke avond laat en het was deze week juist de bedoeling dat ik zijn auto kon lenen om mijn jurk voor het gala op te halen. Al mijn vriendinnen hebben die van hen een maand

geleden al gekregen en ik begin lichtelijk in paniek te raken. Als ik geen jurk voor het gala heb, ga ik verdomme door het lint. Het is zo frustrerend! Het is gewoon fucking onzin dat pap wéér te laat is en dat mam het te druk heeft met op mijn nichtje passen om naar mijn gegronde klacht te luisteren.

Alles draait om mijn zusje en haar baby. Mensen hebben het er altijd over dat de jongste de baby van het gezin is. Dat klinkt heel leuk, maar ik ben opgegroeid met afdankertjes en verjaardagsfeestjes op het laatste moment waar niemand anders dan mijn familie kwam opdagen. Ik ben het zwarte schaap, die rare meid die onzichtbaar is geworden in haar eigen huis en ik weet eigenlijk niet eens hoe dat zo is gekomen.

De laatste keer dat mam meer dan twee woorden tegen me heeft gezegd was toen ik de wastafel boven rood had gekleurd met goedkope haarverf. Ze was in paniek omdat mijn timing perfect was: de avond voor de babyshower van mijn zus Olivia. Misschien had ik er per ongeluk wat van op de badmat gemorst en het is mogelijk dat ik de geborduurde handdoeken van mijn ouders had gebruikt om mijn schouders te bedekken terwijl ik de knalrode verf in mijn lokken liet trekken.

Maar ik had het niet aangedurfd om Olivia's shirt te verpesten van toen zij zo oud was als ik, hoor.

Dat is nog iets waar ik de pest aan heb om te horen: 'Toen Olivia zeventien was, was ze voorzitter van de leerlingenraad' of: 'Toen Olivia zeventien was, haalde ze alleen maar tien en had ze een populair vriendje, met wie ze meteen na de middelbare school is getrouwd.'

Ik ben het zo zat om met mijn zus te worden vergeleken. Zij haalde stevast goud en ik kan voor mijn gevoel niet eens zilver halen. Ik kan niet wachten om te gaan studeren en op kamers te gaan. Dankzij de constante druk van mijn ouders ga ik naar Washington Central, waar Olivia met lof is afgestudeerd.

Ze hebben zich nooit voor die universiteit geïnteresseerd tot mijn zus erheen ging, en ik zal me nooit met haar kunnen meten. Ik wil het niet eens meer proberen, maar het is makkelijker om daarheen te gaan. Als ik hier maar weg ben...

Zodra de Jeep van mijn vader de oprit op rijdt, grijp ik mijn tas, kijk ik een laatste keer in de spiegel en ren ik de trap af, waar ik bijna tegen mijn moeder op bots. Niet dat mijn netkousen of roodleren topje haar opvallen. Ze mompelt iets terwijl ze naar haar e-reader staart. Meer dan dat doet ze vrijwel nooit.

De voordeur gaat open en mijn zus komt samen met pap de woonkamer binnen. Sierra, mijn nichtje, slaapt in haar armen.

‘Ik ben zo moe,’ verkondigt Olivia.

En daar komt mijn moeder. Ze klapt het mapje van haar tablet dicht en legt het ding afwezig op de schoorsteenmantel. Natuurlijk kan ze voor Olivia pauze nemen van haar dierbare scherm.

‘Stephanie kan je wel naar huis brengen, liefje,’ biedt mijn vader aan.

‘Pap, ik moet mijn galajurk halen en de winkel gaat over een half uur dicht!’ Ik hang de draagriem van mijn tas over mijn schouder en pak zijn sleutels.

‘Olivia en Sierra kunnen meerijden.’

Mijn zus onderbreekt ons. ‘Ik vind het niet erg. Ik moet alleen even naar de wc.’

Haar zachte bruine haar beweegt terwijl ze praat. Ze draagt een kaki broek en een met felgekleurde bloemen bedrukt T-shirt. Mijn vader glimlacht alsof zijn oudste dochter de attentste en liefste vrouw ter wereld is.

Dat is superirritant.

‘Oké! Maar dit is de laatste dag dat ze de jurk voor me apart houden, dus als ik niet naar het gala kan gaan, is het jouw schuld.’ Ik kijk mijn zus boos aan.

Olivia knikt.

Ik loop langs mijn vader heen naar de voordeur. ‘Ik zit vast in de auto.’ Ik start de motor en wacht op Olivia. Tien minuten verstrijken. Ik stuur twee berichtjes en ze reageert niet. Ik weet door de vinkjes op mijn telefoon dat ze ze heeft gelezen. Toch is ze nog steeds binnen. Mam en zij zijn vast aan hun vierde afscheidsknuffel bezig. Dat doet mam ook als we naar oma’s huis gaan. Dan heeft ze meerdere knuffels nodig om haar behoefte aan genegenheid te bevredigen. Er verstrijken twaalf minuten, en ik stap eindelijk maar uit om weer naar binnen te gaan.

Net als ik het portier dicht wil doen komt mijn zus heel ontspannen naar buiten geslenterd met een nietszeggende glimlach op haar gezicht. Ze moet Sierra nog in haar zitje vastmaken.

‘Olivia, we moeten gaan,’ zeg ik om haar aan te sporen.

Ze zucht en mompelt een niet-gemeende verontschuldiging.

Het is drie minuten over acht als ik voor de donkere winkel parkeer. Het bordje op de deur is omgedraaid naar GESLOTEN en het licht is uit.

Ik kan die jurk nu dus wel vergeten. Dit was de laatste dag en dat was na mijn tweede verlenging. Ik heb om extra tijd gesmeekt, maar er is me herhaaldelijk verteld dat dit mijn laatste dag was. Dit is echt zo klote. Ik leun met mijn voorhoofd tegen het stuur.

‘Wat jammer voor je, Stephanie,’ zegt Olivia.

Ik draai mijn hoofd opzij en kijk haar boos aan. ‘Dit is jouw schuld.’

‘Echt niet.’ Ze heeft het lef om verrast te kijken. ‘Pap wilde me op een paar nieuwe schoentjes voor Sierra trakteren. Ze groeit er zo snel uit...’

Nieuwe babyschoenen? Serieus? Ik heb geen galajurk omdat haar baby nieuwe schoenen nodig had? Dat kind loopt nog niet eens! ‘Waarom heeft pap je niet gewoon meteen naar huis gebracht? Dan was je er veel eerder geweest,’ zeg ik met luide stem, en ik hef mijn hoofd.

‘Toen was ik nog niet moe... Weet ik veel.’ Ze haalt haar schouders op, alsof mijn tijd niet belangrijk voor haar is. Alsof dít niet superbelangrijk is.

‘Dit slaat dus verdomme helemaal nergens op!’ Ik schud mijn hoofd en sla mijn handen voor mijn gezicht.

‘Zo moet je niet praten waar de baby bij is!’ fluistert mijn zus dringend en vermanend.

Ik kreun en rij achterwaarts weg van de parkeerplek. We zwijgen tijdens de rit naar haar huis. Olivia heeft niet het idee dat ze iets verkeerd heeft gedaan, en ik ben te kwaad om tegen haar te praten. Ik ben het zo ontzettend zat dat ze me alles afpakt... en daar komt nog eens bij dat Sierra blijft krijsen alsof ze mijn hoofd open probeert te splijten.

Ik haat mijn leven.

Als we bij Olivia’s nieuwe huis komen bedankt ze me voor de lift. Ik wil helemaal niet naar binnen gaan, dus ik ben blij dat ze het me niet vraagt. Ik weet vrij zeker dat mijn ouders haar en Roger hebben geholpen het te kopen. Haar echtgenoot is stil; hij zegt niet veel in de buurt van mijn familie. Dat mag waarschijnlijk niet van Olivia. Iedereen krijgt vast een waarschuwing voordat ze aan mijn gezelschap moeten worden blootgesteld.

Ik wil dus echt niet naar binnen, maar ik moet heel erg nodig plassen en het duurt nog een kwartier voor ik thuis ben. Eenmaal binnen valt me op dat het er naar kaneel ruikt. Olivia laat in elke kamer van die kaars-oliedingen branden.

Roger zit op de bank met een afstandsbediening in een hand en een computer op schoot. Als hij ons ziet, glimlacht hij naar zijn vrouw en vraagt

dan beleefd hoe het met me gaat.

Ik zeg hetzelfde als de vorige keer, al kan ik me de laatste keer dat ik hem heb gezien eigenlijk niet herinneren.

Na een paar minuten ongemakkelijk over koetjes en kalfjes te hebben gepraat zegt Olivia dat ze de baby naar bed gaat brengen. Ze loopt naar boven met een knuffelbeer en een flesje.

Roger kijkt nauwelijks naar me als ik voorbijloop. Ik kijk naar al hun stomme gezinsfoto's op de schoorsteenmantel boven de nepopenhaard. Roger staat op en loopt naar de keuken... Hij wil zeker een gesprek met mij vermijden.

Op de laatste foto poseert hun perfecte gezinnetje in op elkaar afgestemd wit met zwart in een houten lijstje. Op weg naar de keuken tref ik op de gang in een grote metalen lijst een foto aan van Olivia en Roger op hun trouwdag. Ze ziet er perfect uit met haar perfecte kapsel, perfecte make-up en haar prachtige jurk: een zachte witzijden creatie die op een koninklijke manier de vloer raakt. Ze ziet eruit als een prinses, alsof die jurk voor haar gemaakt is.

Mijn galajurk, die ik vanavond had moeten ophalen, is precies het tegenovergestelde. Hij is gemaakt van zwart katoen en tule. Het lijfje is strak en de randen van de stervormige rok zijn afgewerkt met doorzichtige tule. Het is een jurk die ik dankzij Olivia nooit zal hebben. Had ik maar een emmer zwarte verf om haar stomme perfecte jurk mee te verpesten. Ik kijk naar de volgende foto aan de wand en blijf staan als ik Roger zie die zijn armen om de zwangere buik van Olivia heeft geslagen.

Ze heeft mijn galajurk verpest. Ik ga hetzelfde doen met haar trouwjurk.

Als ik de keuken in loop staat Roger voor de open koelkast en zijn hoofd gaat schuil achter de deur. Ik klop met mijn vuist op het stenen aanrecht om zijn aandacht te trekken. Zodra hij zich omdraait trek ik aan de onderkant

van mijn topje, waardoor hij op een groot deel van mijn decolleté wordt getrakteerd. Hij snuift lucht door zijn neus op en kucht dan zacht.

Ik glimlach. Wedden dat mijn zus haar echtgenoot niet heeft geneukt sinds ze zijn baby eruit heeft geperst? ‘Sorry.’ Ik wikkel een lokje haar om een vinger terwijl Roger probeert niet naar mijn in netkousen gehulde benen te kijken. ‘Hoi.’ Ik loop naar hem toe.

Mijn hart bonkt in mijn keel en ik weet niet waar ik mee bezig ben, maar ik ben woest op mijn zus en ik ben het fucking zat dat zij altijd alles krijgt en dat alles altijd om de perfecte Olivia draait en dat niets ooit van mij is. Daarom mag zij ook niets voor zichzelf hebben. Vooral geen schattige, trouwe hond van een echtgenoot.

‘W-wat heeft dit te betekenen, Stephanie?’ vraagt Roger. Hij trekt opeens bleek weg.

‘Ik wil gewoon even praten.’ Ik pak de onderkant van mijn rokje beet en trek het verder omhoog, tot aan mijn navel zodat hij mijn kanten slipje kan zien.

Roger deinst achteruit en botst met zijn rug tegen de houten kastjes, waardoor een van de deurtjes dichtknalt.

‘Is er iets?’ vraag ik met een lach. Ik heb een knoop in mijn maag en het voelt alsof ik elk moment kan flauwvallen, maar tegelijkertijd voel ik me geweldig en machtig. Dat moet adrenaline zijn. Fantastisch. Ik wil er meer van. Ik doe nog een stap naar hem toe en reik naar de rits aan de voorkant van mijn topje.

Roger slaat zijn hand voor zijn ogen. ‘Stephanie, hou daarmee op.’

Jezus, zoals ik al dacht is hij echt een trouwe hond. Daardoor laait mijn jaloezie alleen nog maar hoger op. ‘Kom op, Roger, doe nou niet zo...’

‘Stephanie! Waar ben jij verdomme mee bezig?’

Olivia’s stem vult de keuken.

Ik kijk over mijn schouder en zie haar tegen het deurkozijn leunen. Ze heeft zich omgekleed in een pyjama, eentje van flanel met een blauwe voering. Ze is kwaad.

Na een paar tellen richt ze haar aandacht op haar echtgenoot. 'Roger?'

'Ik weet het niet, schat. Ze kwam hier binnen en begon haar kleren uit te trekken.' Hij gooit zijn handen de lucht in, wanhopig, zodat zijn vrouw inziet hoe gestoord haar slet van een zus is.

Ze kijkt me woedend aan. 'Rot op, Stephanie.'

'Je hebt me niet eens gevraagd of het waar is.' Dat feit zit me behoorlijk dwars. Ik slinger de riem van mijn tas over mijn schouder en trek mijn rokje weer omlaag om mijn lichaam te bedekken.

'Ik ken je,' zegt ze kordaat.

Zij kent mij? Ze kent me dus totaal niet. Als dat wel zo was, dan zou ze zich niet als zo'n verwend kutwif gedragen.

'En?' Ik kijk Roger aan en hij doet voorzichtig een stap naar achteren alsof ik een slang ben. Alsof hij nu een oordeel mag vellen. Als hij niet bang was geweest om betrappt te worden, had hij me gegarandeerd over hun glimmende aanrecht van graniet gebogen.

'Nou, heb jij net geprobeerd mijn man te versieren of niet?' Olivia's mond beeft; ze probeert tranen te onderdrukken.

Ik zou het moeten ontkennen, de rollen moeten omdraaien en hem er de schuld van geven. Hij is zielig genoeg dat ze me zou geloven. Ik kan nog op bevel huilen ook, en als ik zou willen zou ik haar van alles kunnen overtuigen... Ach, laat ook maar.

'Wat ben je toch een verwend kreng!' schreeuwt ze.

Roger loopt naar haar toe en slaat zijn arm om haar schouders.

Ik ben een verwend kreng? Serieus? Zij krijgt verdomme alles wat ze wil en dat slaat helemaal nergens op. Ik ben het zat altijd op de tweede plek te

komen. Ze mag van geluk spreken dat ik niet iets ergers heb gedaan. Ik had hem, of haar, veel meer kunnen kwetsen. Een paar van de gedachten die nu door mijn hoofd spelen verrassen me... en dat mag ik wel.

‘Donder op, Stephanie.’ Olivia schudt haar hoofd, terwijl haar echtgenoot over haar trillende handen aait.

Dat is wat ik doe. Binnenkort is deze klotezooi verleden tijd.

Binnenkort ga ik studeren en dan is die hele fucking campus van mij!

Deel II

Tijdens

Hardin

Hij was verblind, ging door het leven met minimale verwachtingen van zichzelf. Hij raakte te zeer gewend aan het leven op die vreemde plek, geloofde zelfs dat zijn accent met elke nacht die hij weg was van huis iets wegsleet. Zijn leven was een sleur van dezelfde handelingen, dezelfde reacties en gevolgen. De vrouwen liepen in elkaar over, hun namen werd een eindeloze cirkel van Sarahs en Laura's, enzovoort.

Hij snapte eigenlijk niet hoe het mogelijk was dat zijn leven zo doorging, dag in, dag uit. En toen ontmoette hij háár, de eerste week van het nieuwe academische jaar. Ze was heel strategisch op Washington Central geplaatst door iets of iemand die machtiger was dan hij... om hem te treiteren. Hij – of het – wist wie hij was, hoe hij bekendstond, en hij had een doel.

Hij stond op het punt om opnieuw iemands onschuld af te nemen, om het leven van weer een ander meisje te verwoesten. Zo erg zal het niet zijn, dacht hij. Hij zou dit keer niet tot zulke uitersten gaan. Dit was anders, onschuldiger. Dit was gewoon voor de lol.

En dat was ook zo, tot de wind haar haar rond haar gezicht liet dansen. Tot haar grijze ogen hem in zijn slaap plaagden en hij tot wanhoop werd gedreven door haar roze lippen. Hij viel hard voor haar... In het begin ging het zo snel dat hij niet zeker wist of het allemaal echt was of dat hij het zich inbeeldde, maar hij voelde

het. Hij voelde het door zich heen dreunen als de brul van een leeuw. Hij begon op haar te rekenen voor elke ademdeug, elke gedachte.

Op een nacht gedurende deze periode zat hij alleen op het parkeerterrein terwijl de sneeuw om hem heen viel en een witte deken over het parkeerterrein legde. Hij greep het stuur van zijn oude Ford Capri beet en kon nauwelijks helder zien, laat staan helder nadenken.

Hoe had hij dit nu kunnen laten gebeuren? Hoe had het zo snel zo ver kunnen komen? Hij wist het niet zeker, maar hij wist wel zeker dat hij het niet had moeten doen en ook dat hij er spijt van zou krijgen. Dat had hij nu al.

Zij zou een makkelijk doelwit moeten zijn. Een mooi meisje met een onschuldige glimlach en een aparte kleur ogen waar geen diepte of betekenis achter zou moeten zitten. Het was niet de bedoeling dat hij verliefd op haar zou worden, en het was niet de bedoeling dat hij door haar een beter mens wilde zijn.

Hij dacht dat het voor haar komst prima met hem was gegaan. Hij had zich voor haar prima weten te redden... Voordat hij de prachtige vergissing was begaan om haar tot zijn hele wereld te maken. Maar hij hield van haar. Zo veel zelfs dat hij doodsbang was om haar kwijt te raken, want dan zou hij zichzelf ook kwijtraken, en hij wist dat hij een dergelijk verlies niet zou kunnen verdragen na zijn hele leven niets of niemand te hebben gehad.

Hij greep het stuur steviger beet en zijn knokkels staken wit af tegen de zwarte bekleding. Zijn gedachten raakten nog erger in

elkaar verstrikt. Hij werd nog irrationeler en wanhopiger, en hij beseftte op dat moment, in de stilte van het parkeerterrein die zijn angsten overweldigde, dat hij alles, maar dan ook absoluut alles zou doen om haar voor altijd bij zich te houden.

Hij had haar, raakte haar kwijt en won haar opnieuw voor zich gedurende de maanden die daarop volgden. Hij kon het gewoon niet helemaal begrijpen. Hij hield van haar. Zijn liefde voor haar brandde feller dan welke ster dan ook, en hij zou passages uit wel tienduizend van haar lievelingsboeken onderstrepen om haar dat duidelijk te maken. Ze gaf hem alles, en hij zag dat ze verliefd op hem werd en hoopte dat hij haar niet meer teleur zou stellen.

Haar geloof in hem zorgde ervoor dat hij goed voor haar wilde zijn. Hij wilde ervoor zorgen dat zij gelijk kreeg en dat alle anderen het mis hadden. Door haar voelde hij een soort hoop die hij nooit eerder had ervaren. Hij wist niet eens dat die bestond. Haar aanwezigheid stelde hem gerust; het vuur in zijn hart werd getemperd en hij raakte verslaafd aan haar. Hij snakke naar haar tot hij haar had, en toen hij haar eenmaal had genomen was er voor hen allebei geen houden meer aan. Haar lichaam werd zijn toevluchtsoord, haar geest zijn thuis. Hoe meer hij van haar hield, hoe meer hij haar kwetste. Hij kon niet wegblijven, en door hun problemen en groei heen bood zij hem de normaliteit waar hij zijn hele leven naar had verlangd.

Zijn relatie met zijn vader had zich langzaam maar zeker ontwikkeld tot iets van vertrouwdheid. Een paar etentjes met de familie, en de haat die hij voor de man koesterde leek wat te slijten. Hij keek op een andere manier naar zichzelf en daardoor zag hij de fouten van zijn vader in een ander licht. En toen had

hij haar nodig als anker, terwijl zijn leven opnieuw omsloeg en zijn familie veranderde. Hij begon om een huis vol vreemden te geven, iets wat hij had gezworen nooit te zullen doen.

Het was niet makkelijk voor hem om zich tegen twintig jaar destructief gedrag en primaire, dierlijke reacties te verzetten.

Elke dag streed hij tegen de roep van alcohol, tegen de woede die hij probeerde los te laten... al wist hij niet hoe hij dat moest doen.

Hij zwoer dat hij voor haar zou vechten, en dat deed hij ook. Hij verloor een paar worstelingen, maar het winnen van de oorlog verloor hij geen moment uit het oog. Ze leerde hem te lachen en leerde hem lief te hebben... dat heeft hij haar keer op keer verteld, maar daar zal hij nooit mee ophouden.

1

De laatste dagen van de zomervakantie zijn altijd de beste. Iedereen rent rond als een kip zonder kop om alle lastminuteczomerplannen en -wensen te vervullen. De feesten worden drukker, de meiden worden wilder... En toch kan ik niet wachten tot het semester begint. Niet omdat ik een of andere idiote eerstejaars ben, enthousiast over de wondere wereld van de universiteit. Nee, ik sta te popelen omdat ik in de lente zal afstuderen als ik dit goed aanpak. Een heel jaar eerder.

Niet slecht voor een delinquent van wie niemand had verwacht dat hij naar de universiteit zou gaan, laat staan dat hij eerder zou afstuderen.

Mijn moeder was zo bang voor mijn toekomst dat ze me verdomme naar de andere kant van de wereld had gestuurd naar de geweldige staat Washington om daar in de buurt van mijn vader te wonen. Ze gebruikte de kutsmoes dat ze wilde dat ik weer 'een band' met hem zou krijgen, maar ze kon mij niet voor de gek houden. Ik wist dat haar geduld op was en dat ze mijn problemen niet meer trok, dus hup naar Amerika, als een of andere koloniale puritein uit het verleden.

'Ben je bijna klaar?' Het meisje met het roze haar en de gezwollen lippen kijkt me van tussen mijn benen aan.

Ik was haast vergeten dat ze er was. 'Ja.' Ik leg mijn handen op haar schouders en doe mijn ogen dicht, laat het fysieke genot dat ze me biedt over me heen spoelen. Ze is een afleiding, meer niet. Dat zijn ze allemaal. De druk bij mijn ruggengraat neemt toe, en ik doe niet alsof ik iets meer

dan seksueel genot uit haar gezelschap haal terwijl ik klaarkom in haar warme mond.

Een paar tellen later veegt Molly met de rug van haar hand langs haar lippen en staat op. ‘Weet je...’ Ze pakt haar tasje en haalt daar een tube donkere lippenstift uit. ‘Je zou in ieder geval kunnen doen alsof je geïnteresseerd bent, klootzak.’ Ze tuit haar lippen en veegt met een vingertop over het teveel aan lippenstift op haar mond.

‘Maar dat doe ik.’ Ik schraap mijn keel. ‘Alsof.’

Ze rolt met haar ogen en steekt haar middelvinger naar me op.

Ik ben geïnteresseerd, seksueel gezien dan. Ze is goed genoeg in bed en soms is ze zelfs goed gezelschap. We lijken veel op elkaar, wij twee. Allebei het zwarte schaap van de familie. Ik weet niet veel over haar verleden, maar voldoende om te weten dat er iets slechts met haar is gebeurd waardoor ze helemaal naar Washington is gekomen vanuit een of ander rijk stadje in Pennsylvania.

‘Eikel,’ mompelt ze, terwijl ze de dop weer op de tube schuift. Ze ziet er beter uit zonder dat spul, met van nature roze lippen die nu gezwollen zijn doordat ze mijn lul in haar mond heeft gehad.

Molly is een kennis van me. Nou ja, een vriendin met extraatjes, moet ik zeggen. Onze ‘vriendschap’ is niet exclusief, totaal niet, en het staat ons allebei vrij om te doen en laten wat we willen en met wie we maar willen. Ze haat me de helft van de tijd, maar dat is oké. Dat is wederzijds. De rest van onze vrienden zeikt erover, maar het werkt. Ik verveel me en zij is er. Ze pijpt goed en ze blijft daarna niet rondhangen. De perfecte oplossing voor mij en blijkbaar ook voor haar.

‘Ben jij vanavond op het feest?’

Ik ga ook staan en trek mijn boxersshort en spijkerbroek omhoog. ‘Ik woon hier toch?’ Ik trek een wenkbrauw op. Ik haat het hier en ik vraag me

dagelijks af hoe ik in vredesnaam in een studentenhuis terecht ben gekomen.

Die eikel van een zaaddonor, zo dus. Ken Scott is een eersteklas mislukkeling. Een aan drank verslaafde sukkel die mijn hele jeugd heeft verkloot, daarna zijn leven op magische wijze heeft getransformeerd en is gaan samenwonen met een of andere vrouw en haar zoon, een loser die maar twee jaar jonger is dan ik.

Zijn tweede kans, als ik zo moet gokken. Ken Scott krijgt een fucking tweede kans, en ik word lekker in een of ander suf studentenhuis geplaatst op de universiteit waar hij zo goed als de leiding over heeft. En daar komt nog eens bij dat hij me bijna heeft gesmeekt om bij hem in te trekken, alsof hij geloofde dat ik onder zijn dak zou willen wonen met zijn regels. Toen ik dat weigerde had ik verwacht dat hij een appartement voor me zou regelen, maar dat heeft hij natuurlijk niet gedaan. Dus hier ben ik dan, in dit stomme huis. Hij wordt er echt link van dat ik dit krot heb verkozen boven zijn schone, kraakheldere paleisje.

Dat enorme, suffice studentenhuis heeft aan de andere kant ook wel weer zo zijn voordelen: er zijn bijna elke avond feesten, wat een constante stroom kutjes met zich meebrengt en het beste is nog wel dat niemand me lastigvalt.

Niet een van die waardeloze corpballen lijkt het erg te vinden dat ik geen flikker doe om het huis te vertegenwoordigen. Ik draag hun stomme sweatshirts niet en plak ook niet hun domme bumperstickers op mijn auto. Ik doe niet mee aan die vrijwilligersshit van ze en ik maak er al helemaal geen reclame voor. Ze doen op zijn tijd best goede dingen voor de gemeenschap, maar ze geven er geen ruk om.

Als ik om me heen kijk besef ik dat ik alleen ben. Molly is blijkbaar vertrokken zonder dat ik het doorhad. Ik sta op en doe het raam open om de

boel te luchten voor deze kamer vanavond weer gebruikt wordt. Al deze lege ruimtes in het huis werken in mijn voordeel aangezien ik niemand in mijn eigen kamer wil hebben. Dat is te persoonlijk, of zo. Ik weet het niet, maar ik vind het maar niets en iedereen heeft op de een of andere manier geleerd daar niet binnen te komen. Molly, en elke andere meid die langskomt, weet dat de bestemming een van deze lege vertrekken is en niet mijn kamer.

Als ik mijn deur nader, zie ik Logan struikelend door de hal aankomen met een kleine meid met krullen onder zijn arm. Ze is niet verlegen over wat ze met hem wil doen. Ik steek daarom mijn walging ook niet onder stoelen of banken. 'Zoek een kamer op!' schreeuw ik.

Ze giechelt en hij steekt zijn middelvinger op.

Ik doe mijn deur dicht en doe het schuifslot erop. Dat is hier zo'n beetje het patroon. Iedereen negeert me of maakt me op de een of andere manier duidelijk dat ik moet oprotten. Dat is prima. Ik zit veel liever hier, in mijn kamer, alleen, om op de volgende kunstmatige high te wachten.

Ik laat mijn vingertoppen over de planken van mijn boekenkast glijden. Die zitten onder het stof. Welke roman wil ik nu beleven? Hm, ik weet het niet... Hemmingway, misschien? Hij kan me van een flinke dosis cynisme voorzien. De middelste Brontë-zus? Ik kan op het moment wel een gestoord, onzinnig liefdesverhaal gebruiken. Ik pak *Woeste hoogten*, schop mijn laarzen uit en ga op mijn bed liggen.

Ik weet niet wat het is met deze roman waardoor ik hem zo verrekte vaak lees en herlees, maar ik betrap mezelf er regelmatig op dat ik vluchtig de bladzijden van het sombere verhaal bekijk. Het is eigenlijk krankzinnig... Twee mensen die elkaar vinden en dan uit elkaar gaan. Ze vernietigen zichzelf en iedereen om zich heen omdat ze te egoïstisch en koppig zijn om hun zaakjes op orde te krijgen.

Maar in mijn ogen is dat juist het beste soort verhaal. Ik wil iets voelen tijdens het lezen en van die zoetsappige alles-is-geweldig-boeken wil ik op de bladzijdes kotsen en naderhand het bewijs verbranden.

‘Fuck, ja!’ krijgt een vrouwenstem door de dunne wand.

‘Hou verdomme je bek!’ Ik bonk met mijn vuist tegen het oude hout, grijp mijn kussen beet en duw dat tegen mijn oren.

Nog een fucking jaar. Nog één jaar van die stomme vakken en makkelijke tentamens. Nog een jaar saaie feestjes met mensen die zich veel te druk maken over wat iedereen van hem of haar vindt. Nog één fucking jaar me afzijdig houden en dan kan ik eindelijk terugkeren naar Londen, waar ik thuishoor.

2

Tot op de dag van vandaag herinnert hij zich nog de manier waarop de geur van vanille de kleine studentenkamer vulde toen hij de eerste keer alleen met haar was. Haar haar was drijfnat. Ze had een handdoek om haar rondingen gewikkeld en het was voor het eerst dat hij aandacht besteedde aan de manier waarop haar borst rood werd als ze kwaad was. Hij zou haar vaker kwaad zien, zo verrekte kwaad, vaker dan hij kon bijhouden, maar hij zou nooit, maar dan ook nooit de manier vergeten waarop ze in het begin beleefd tegen hem probeerde te zijn.

Hij had haar beleefdheid als trots gezien. Weer een koppige meid die doet alsof ze een vrouw is, dacht hij. Het vreemde meisje bleef zo geduldig mogelijk, zonder enige aanleiding. Ze was hem helemaal niets verschuldigd, is hem nog steeds niets verschuldigd, en hij kan alleen maar hopen dat hij haar de rest van zijn leven steeds opnieuw kwaad op hem zal zien.

Hij probeert zich nu de herinneringen aan die tijd voor de geest te halen, terwijl hij daar alleen zit, verstrikt in zijn eigen fouten. Deze herinneringen aan zijn woede, aan haar woede, zijn een van de weinige dingen die hem overeind hebben gehouden nadat ze bij hem weg was.

De eerste dag van het nieuwe semester is altijd het beste moment om naar mensen te kijken. Zo veel fucking idioten die als kip zonder kop rondrennen, zo veel meiden die zich in hun favoriete outfit hebben gehesen in een wanhopige poging de aandacht van mannen te trekken.

Het is elk jaar weer hetzelfde liedje op elke universiteit over de hele wereld. Washington Central University is toevallig de instelling waar mijn aanwezigheid verplicht is. Het is er op zich wel oké: alles is makkelijk en mijn professoren zijn niet heel streng. Ondanks het feit dat het me geen ruk kan schelen, gaat het me wat mijn opleiding betreft eigenlijk best voor de wind. Als ik 'beter mijn best' zou doen, zou ik zelfs nog beter kunnen zijn, maar ik heb er de tijd of de energie niet voor om obsessief met cijfers of plannen of wat dan ook bezig te zijn. Ik ben niet zo dom als de professoren altijd denken. Ik kan een hele week lessen missen en nog steeds heel goed scoren bij een tentamen. Ik heb geleerd dat zolang me dat lukt, ze me met rust zullen laten.

De beste zitplaats voor deze show is te vinden voor Studentenbelangen. Het mooiste is dan nog wel als ik al die ouders in tranen zie. Dat is echt grappig, omdat mijn eigen moeder niet snel genoeg van me af kon komen. Sommige ouders gedragen zich alsof hun armen eraf worden gehakt, terwijl hun kinderen – hun volwassen kinderen, mag ik wel zeggen – gaan studeren. Ze zouden blij moeten zijn, niet janken als irritante koters, dat hun kinderen daadwerkelijk iets doen met hun leven. Als ze een wandelingetje door mijn oude buurt zouden maken zouden ze zich op hun knieën laten vallen op het terrein van Washington State University en de grond kussen omdat hun kind daar een kans krijgt om iets van zichzelf te maken.

Een vrouw met enorme neptieten en gebleekt haar omhelst haar miezerige zoon in houthakkersoverhemd. Er verschijnt een brede grijns op mijn gezicht als hij tegen de schouder van zijn moeder begint te huilen. Wat

een loser. Zijn vader staat op een afstandje van deze zielige vertoning en werpt een blik op zijn dure horloge. Hij wacht tot zijn zoon en vrouw klaar zijn met hun gesnotter.

Ik kan me niet voorstellen hoe dat zou voelen, als mijn ouders zo geobsedeerd met me bezig zouden zijn. Mijn moeder gaf wel om me, als ze niet van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat aan het werk was en ik voor mezelf moest zorgen terwijl zij het gebrek aan gezond verstand van mijn eikel van een vader probeerde te compenseren. Ze deed haar uiterste best, maar je kunt maar zo veel doen als er al zo veel verloren is gegaan. En ik verzette me tegen haar hulp. De hele tijd. Ik wilde die toen niet accepteren en nu nog steeds niet. Niet van haar, van niemand.

‘Hé, gast.’ Nate gaat tegenover me aan de picknicktafel zitten en haalt een sigaret uit zijn zak. ‘Wat is het plan voor vanavond?’ Hij laat zijn vingers over de aansteker glijden.

Ik haal mijn schouders op en pak mijn telefoon uit mijn zak om te kijken hoe laat het is. ‘Geen idee; we verzamelen ons in de kamer van Steph.’

Tijdens het roken valt Nate me lastig tot ik ermee akkoord ga samen met hem van Studentenbelangen naar de kamer van Steph te lopen. Het is maar zo’n vijftien minuten wandelen of zo, maar ik zou veel liever rijden dan me door de massa’s gretige studentjes te worstelen die in hun beste studentenoutfit zijn uitgedost.

Tegen de tijd dat we bij de studentenflats komen zoekt Nate over het feest van komend weekend. Het is elk weekend hetzelfde liedje. Waarom zou ik me daar nog druk om maken?

Alles is altijd hetzelfde voor me. Dezelfde vriendengroep, dezelfde hoeveelheid seks, dezelfde feestjes, dezelfde shit, alleen op een andere dag.

Ik sta op het punt de kamer in te gaan als Nate me tegenhoudt.

‘We kunnen maar beter kloppen. Weet je nog hoe woest ze de vorige keer was?’

Ik lach. Ja, die dag herinner ik me nog wel. Dat was vorig semester gebeurd toen ik zonder te kloppen Stephs kamer in was gelopen. Ik had haar op haar knieën aangetroffen voor een of andere eikel. Ik noem hem een eikel omdat... nou ja, omdat hij teenslippers droeg. Een semivolwassen kind op teenslippers is voor mij automatisch een eikel. Hij schaamde zich en Steph was pissig. Terwijl hij wegsloop, gooide ze zo ongeveer al haar bezittingen naar mijn hoofd.

Het was geweldig om haar zo van streek te zien en ik pest haar er nog steeds mee. Ik houd pas op met lachen als ik haar hoor roepen dat we binnen kunnen komen. Daar zie ik midden in de kamer van Steph een blonde vent met een vest aan staan. Steph staat tussen Nate en mij in en bekijkt de nieuwkomers met een geamuseerde blik. Het duurt even voor de gespannen kijkende vrouw en het jongere meisje me opvallen. De vrouw is lekker... Ik laat mijn blik langs haar lichaam glijden: lang met lange blonde haren en prima tieten.

‘Hé, ben jij het kamergenootje van Steph?’ zegt Nate.

Eindelijk kan ik die meid eens goed bekijken.

Ze is best oké: volle lippen, lang blond haar. Meer kan ik eigenlijk niet vaststellen omdat ze kleren draagt die drie maten te groot zijn. Het valt me op dat haar rok letterlijk de vloer raakt en ik krimp mentaal ineen. Na een blik weet ik al dat haar studietijd niet leuk zal zijn. Ik bedoel maar, ze staart naar haar voeten en is bloednerveus. Wat is er met haar aan de hand?

‘Eh... ja. Ik heet Tessa,’ mompelt ze. Haar stem klinkt irritant zacht.

Ik kijk naar Steph, die sluw glimlacht en op haar bed gaat zitten zonder het meisje uit het oog te verliezen.

Nate reageert met een glimlach. Hij is de vriendelijke van ons tweeën.
'Ik ben Nate. Je hoeft niet zenuwachtig te zijn, hoor.'

Ik zie het nut niet in van een kletspraatje, vooral niet met dit grijze muisje.

Ze staart met grote ogen naar Nate.

Hij raakt haar schouder aan. 'Je zult het hier geweldig vinden.'

Hij lult.

Het kamergenootje van Steph ziet er doodsbang uit terwijl ze haar blik over de posters van bandjes aan de wand laat glijden. Dit was een ontzettend slechte match. Ze is stil, timide, bang voor de wereld, blijkbaar. Ze heeft geluk dat ik vandaag in een aardige bui ben; anders had ik ervoor gezorgd dat ze zich nog veel slechter op haar gemak had gevoeld.

'Ik ben klaar, jongens.' Steph springt overeind, hijst dat tasje van haar over haar schouder en loopt naar de deur.

Die blonde gast – waarschijnlijk de broer van haar kamergenoot – staart naar me en ik kijk boos terug.

'Tot de volgende keer, Tessa.' Nate zwaait gedag naar het meisje.

Het valt me op dat ze naar me staart. Haar blik gaat van mijn wenkbrauwpiercing naar het ringetje in mijn lip en heen en weer tussen mijn armen. Dan merk ik dat de vrouw en die gast hetzelfde doen. 'Wat, hebben jullie nog nooit tatoeages gezien?' wil ik eigenlijk vragen, maar ik krijg het gevoel dat haar moeder niet zo fantastisch is als haar tieten zijn, dus ik zal me maar gedragen. Voor nu.

Zodra we de gang op stappen horen we de vrouw krijsen: 'Jij krijgt een andere kamer!'

Steph barst in lachen uit. Nate en ik doen mee terwijl we verder lopen.

3

De volgende ochtend heb ik geen zin om naar mijn eerste les te gaan, dus daarvoor in de plaats ga ik naar Steph toe. Ze slaapt vast nog, maar ik verveel me en haar kamer is dichterbij mijn volgende les dan die van de anderen van onze groep. Ik stuur haar een berichtje om te laten weten dat ik onderweg ben, maar ik wacht haar antwoord niet af.

De gang van het oude gebouw is bijna verlaten. Er zijn maar een paar paniekerige laatkomers die me in tegengestelde richting passeren met hun armen vol boeken. Ik klop aan, zodat juffrouw Preuts geen hartaanval krijgt. Als er geen reactie volgt gebruik ik de sleutel die Steph me heeft gegeven om naar binnen te gaan.

Om te voorkomen dat ik in slaap val op het klotematras van Steph zap ik van het ene saaie kanaal naar het andere.

Net als een of andere suffe ‘dokter’ twee getrouwde idioten relatieadvies geeft, gaat de deur open en komt het kamergenootje snel naar binnen. Ze heeft zich in een vochtige handdoek gewikkeld en haar lange, natte haar zit op een haast grappige manier aan haar gezicht geplakt. Ze zet grote ogen op van schrik.

Ik zet de tv uit en staar naar het meisje dat voor me staat.

‘Eh... waar is Steph?’ piept ze. Ze staart naar de vloer, naar mij, en weer naar de vloer.

Ik glimlach vanwege haar verlegenheid en zwijg.

‘Heb je me gehoord? Ik vroeg waar Steph is.’ Haar stem klinkt nu zachter, beleefder.

Mijn glimlach wordt breder. ‘Geen idee.’ Ze voelt zich ongelooflijk slecht op haar gemak. Ze houdt de uiteinden van haar handdoek zo stevig vast dat ze het materiaal zo nog scheurt.

Ik zet de tv weer aan en ga rechtop zitten.

‘Oké? Nou, zou jij dan... weg kunnen gaan of zo? Dan kan ik me aankleden.’

Nou, ik ga nergens heen. Niet nu ik net de enige comfortabele houding op dit bed heb ontdekt. Ik rol me om en leg mijn handen voor mijn ogen om haar een plezier te doen. ‘Verbeeld je maar niets... Het is niet alsof ik naar je ga kijken.’

Ze is wel heel arrogant als ze denkt dat ik naar haar zou gaan zitten staren. Alhoewel... Oké, dat zou ik waarschijnlijk juist wel doen, vooral omdat de handdoek die ze draagt wel heel verleidelijk om haar lichaam valt. Ik hoor haar bewegen, het geluid van een beha waarvan de haakjes worden dichtgedaan en haar snelle ademhaling. Ze is nog steeds zenuwachtig en ik zou dolgraag de uitdrukking op haar gezicht zien terwijl ze zo snel mogelijk haar kleren probeert aan te trekken. Ik zou alleen al mijn handen voor mijn ogen weghalen om haar te pesten, maar ik ben in een redelijk goede bui. Daar komt nog eens bij dat ik deze meid maar een paar keer zal zien, dus dan kan ik het net zo goed ietwat beschaafd houden. ‘Ben je al klaar?’ Ik rol met mijn ogen.

‘Kun je nog onbeschofter zijn? Ik heb jou niets gedaan. Wat is jouw probleem?’ schreeuwt ze.

What the fuck? Ik had niet zo’n bijdehante reactie verwacht van een meid die er zo onschuldig uitziet. Ze doet enorm haar best om geduld met me te hebben en ik doe mijn best om haar te laten ontploffen. Daar moet ik

vreselijk om grinniken. Terwijl ik naar de pissige kamergenoot van Steph staar, voelt het raar om zo te lachen, maar die uitdrukking op haar gezicht is fucking onbetaalbaar. Ze is zó kwaad.

De deur vliegt open en Steph komt binnen in de kleren van gisteravond. ‘Sorry dat ik laat ben. Ik heb een gigantische kater.’

Ik rol weer met mijn ogen. Natuurlijk heeft ze een kater... Wanneer niet?

‘Sorry, Tess. Ik ben je vergeten te vertellen dat Hardin langs zou komen.’ Ze haalt haar schouders. Alsof het haar iets kan schelen.

‘Jouw vriendje is onbeleefd,’ snauwt de blonde meid.

Dat is de druppel en ik lig weer dubbel.

Steph kijkt me aan en trekt een wenkbrauw op. ‘Hardin Scott is níét mijn vriend!’ roept ze, misschien iets te nadrukkelijk, en dan barst ook zij in lachen uit.

We hebben in het verleden af en toe geneukt, maar we hebben nooit gedatet. Ik date niet.

‘Wat heb je tegen haar gezegd?’ Steph draait zich naar me toe en zet haar handen op haar heupen in een vergeefse poging om me een standje te geven. Dan kijkt ze naar het meisje. ‘Hardin heeft een... unieke manier van communiceren.’

Communiceren? Ik probeer met geen van beiden te praten. Ik haal mijn schouders op en zap weer verder met mijn afstandsbediening.

‘Er is vanavond een feest... Kom toch mee, Tessa,’ hoor ik Steph zeggen. Ja hoor, alsof deze meid naar een feest gaat. Ik zuig mijn lipring tussen mijn tanden om niet weer te lachen en staar naar de tv.

‘Feestjes zijn niet echt mijn ding en ik moet nog wat dingen halen voor mijn bureau en wanden.’

‘Ah, kom op... het is maar één feestje! Je studeert nu... Eén feestje kan geen kwaad.’ Steph smeekt bijna in haar poging om haar over te halen.

‘Wacht, hoe ga je naar de winkel? Ik dacht dat je geen auto had?’

‘Ik was van plan de bus te nemen. Trouwens, ik kan niet naar een feest gaan... Ik ken hier verder niemand. Ik wilde wat lezen en met Noah skypen.’

Ik grinnik. Want naar een winkel gaan is zó leuk. Ik durf te wedden dat ze bij een of ander goedkoop warenhuis haar spullen haalt; daar lijkt ze me het type voor. En haar Skype-date... Ik durf te wedden dat ze wel een enkel zal laten zien aan dat slappe aftreksel van een vriendje.

‘Je gaat op zaterdag niet met de bus! Die zitten veel te vol. Hardin kan je wel afzetten als hij naar huis gaat... Toch, Hardin?’ Steph kijkt me schuin aan.

Ik ga helemaal niemand ergens afzetten.

‘En je kent mij op het feest,’ gaat Steph verder. ‘Kom nou... alsjeblieft?’

‘Ik weet het niet... en, nee, Hardin hoeft me niet naar de winkel te brengen,’ zeurt dat irritante wijf.

Ik ga iets verliggen en glimlach om die twee; dat is het enige wat ik kan doen aangezien ze me allebei behoorlijk dwarszitten. ‘O, nee! En ik had er zo’n zin in om meer tijd met je door te brengen! Kom op, Steph, je weet dat die meid niet op dat feest komt opdagen.’ Ik neem even de tijd om te kijken naar haar witte T-shirt dat zich om haar borsten en heupen spant. Ze zou zich zo moeten kleden in plaats van in die belachelijk lange rok die ze laatst aanhad. Haar kaki short is nog steeds te lang, maar je kunt niet alles hebben.

‘Nou, goed dan, ik kom wel,’ zegt ze.

Volgens mij heet ze Tessa. Ja, dat was het. Ik hoor gegil en gekrijs en het is mijn teken om te gaan als de meiden elkaar omhelzen en meer van die shit.

‘Super! Het wordt echt zó leuk!’ belooft Steph terwijl ik de kamer verlaat.

Ik rij verder over de campus en volg de rest van de dag mijn lessen. Daarna krijg ik een berichtje van Nate dat ik hem en Tristan bij Blind Bob moet ontmoeten en ga ik die kant op. Ik zet de muziek harder in mijn auto en draai het raampje omlaag. Toen ik een tiener was vond ik mensen die dat deden fucking uitslovers, maar nu begrijp ik het. Soms wil ik de wereld om me heen buitensluiten, en muziek en boeken zijn voor mij de enige manieren om dat te doen. Iedereen heeft zo zijn eigen ding, en dit is het mijne.

Als ik stilte nodig heb, helpt het lawaai.

Beter dan een fles whisky, denk ik dan maar. Dat zei mijn moeder in ieder geval altijd, als ze midden in de nacht huilend aan de telefoon hing.

‘Waarom duurde het zo lang?’ Tristan neemt een hap uit een hamburger. De helft van de garnituren valt op het bord dat voor hem staat.

‘Het was onwijs druk.’ Ik ga op het bankje naast Nate zitten. Onze gebruikelijke serveerster knikt naar me en even later staat ze bij het tafeltje met een glas water.

‘Nog steeds nuchter, toch?’ vraagt Nate. Hij vermijdt het naar mijn glas te kijken, terwijl hij een slokje bier neemt.

‘Jup. Nog steeds nuchter.’ Ik drink mijn glas halfleeg en probeer niet te denken aan hoe een ijskoud biertje zou smaken.

‘Goed van je, gast. Ik weet dat iedereen erover zit te zeiken, maar ik vind het best wel geweldig, hoeveel zelfbeheersing jij hebt.’

Bij het horen van Nates lof ga ik wat ongemakkelijk verzitten.

Tristan lacht en veegt met een servetje over zijn kin. ‘Zelfbeheersing? Ik heb Molly gisteravond nog je naam horen gillen.’

‘Hij heeft de alcohol opgegeven, natuurlijk niet de meiden.’ Nate lacht mee en stoot me aan met zijn schouder.

Ik ben opgelucht dat de toon van het gesprek verandert. Dat werd me veel te persoonlijk.

Nate overtuigt me er uiteindelijk van om hem in mijn auto te laten rijden. Hij heeft maar één biertje gehad en ik heb er zelf niet zo'n zin in, dus het mag zolang we dan maar Steph en haar kamergenootje gaan ophalen.

‘Ze heeft me al tig keer gebeld en zegt dat jij je telefoon niet opneemt,’ zegt Nate als we het parkeerterrein verlaten.

Ik rol met mijn ogen. ‘Ik heb haar een uur geleden verteld dat ik ze een lift zou geven.’ Steph kan echt zwaar irritant zijn.

‘Ik heb haar net laten weten dat we onderweg zijn. Ik ben blij dat die Tessa meegaat.’ Hij rolt zijn raampje omlaag.

‘Hoezo?’

‘Omdat ze me heel aardig lijkt en ze meer op stap zou moeten gaan. Steph zegt dat ze denkt dat haar vriendje haar enige vriend is of zo.’

‘Wacht eens even, was dat soms die blonde gast in hun kamer? Was dat het vriendje van Moeder Theresa?’ zeg ik spottend. Ze zagen eruit als broer en zus, niet als vriend en vriendin. Is dat degene met wie ze skypeet? Dat is dan duidelijk een volledig gekleed gesprek... Misschien wel met een extra jasje aan, ter bescherming.

‘Ja, hij was er toen ook bij. Die corpsbal.’

‘Moet je nagaan.’ Ik lach en zet de muziek harder. Tess en haar arrogante kwal van een vriend zouden de pest hebben aan deze muziek. Ik zet die nog wat harder.

Als we het parkeerterrein bij de studentenflat van Steph op rijden zoemt mijn telefoon. Molly's naam verschijnt, dus ik druk het gesprek weg.

‘Dames,’ begroet Nate de meiden als ze naar de auto komen. Steph draagt een grotendeels doorzichtige jurk en haar aanhangsel draagt een zo te

zien roodbruine zak. Ik begrijp het niet. Ik heb haar figuur gezien in die handdoek... Waarom draagt ze die afgrijselijke shit?

‘Je weet toch wel dat we naar een feest gaan, niet naar de kerk, Theresa?’ zeg ik als ze instapt.

‘Noem me alsjeblieft niet Theresa. Ik geef de voorkeur aan Tessa,’ zegt ze kortaf en op hooghartige toon.

Ik wist dat zij Theresa zou heten. Ik heb genoeg romans gelezen om dat te kunnen bedenken. Ik lijk hiermee een gevoelige snaar te hebben geraakt. ‘Tuurlijk, Theresa,’ zeg ik treiterend. Tijdens de rit gluur ik een paar keer via de achteruitkijkspiegel naar haar. Ze komt niet zo geërgerd over als ze denkt dat ik haar niet in de gaten houd. Het huis is vlakbij; de ongemakkelijke stilte houdt aan tot we daar arriveren. Nate parkeert achter een rij auto’s voor het huis.

Theresa zucht en rolt met haar ogen. ‘Het is zo groot! Hoeveel mensen zullen er zijn?’

Ziet ze die menigte op het gazon niet? ‘Het hele huis zit vol. Schiet op.’ Ik gooi het portier dicht.

Ze blijft zitten.

Dat zal wel de shock zijn, denk ik, en ik loop door de tuin.

4

Hij wist vanaf hun eerste ontmoeting en die eerste keer dat ze die grote mond tegen hem opzette dat hij iets anders voelde waar het haar betrof. Hij had niet geweten... Nee, hij had geen fucking idee gehad dat het vuur in haar zou afzwakken, dat het zou worden gedoofd door zijn gewoonte fout op fout te begaan, maar vaak herbeleefde hij ergens in zijn eentje de dagen toen ze nog in brand stond. Toen haar stem en haar daden met zo veel passie vervuld waren dat de lucht tussen hen zich vulde met rook. Hij had moeten weten dat een overdaad aan passie tot vernietiging zou leiden, tot het verzengen van haar ziel en dat het elk deeltje van haar ziel zou vergruizen en het meisje van wie hij hield zou meenemen, het meisje zonder wie hij nu nog steeds niet kon ademen. Hij zou haar zien wegdrijven, samen met de laatste wolken grijze rook.

Ik loop op het drukke feest tussen de mensen door, werk me met mijn ellebogen door een groep eikels heen die een soort drinkspelletje spelen om de tijd door te komen terwijl ze wanhopig proberen erbij te horen. Hun bloeddoorlopen ogen en stomme grijnzen maken me misselijk. Een voor een geven ze me dezelfde wat-ben-je-toch-een-eikel-blik, terwijl ze plastic balletjes in met bier gevulde bekers gooien en juichen alsof ze een of andere

medaille hebben gewonnen voor het totaal gehersenspoeld zuipen van het goedkoopste bier uit gedeelde bekers.

Als ik de drukke gang bereik zie ik Steph en haar aanhangsel staan. Die blonde meid ziet er hulpeloos uit, totaal niet op haar gemak tussen de zwerm bewegende lichamen. Ze krijgt een drankje in haar hand geduwd en ze glimlacht beleefd, ook al wil ze het niet hebben. Dat zie ik aan de blik in haar ogen. Ze brengt de rode beker echter wel naar haar mond.

Nog een schaap over de dam. Hoe verrassend.

‘Hallooo! Aarde aan Hardin!’

Molly’s stem dringt door het kabaal heen. Ze heeft een geërgerde uitdrukking op haar gezicht en zet haar hand op haar heup. Ze kijkt naar Tessa en Steph. ‘Waar stond jij naar te staren?’ vraagt ze op verbeterde toon.

‘Niets. Bemoei je met je eigen zaken.’ Ik loop verder, de trap op, naar mijn kamer toe. Achter me hoor ik het ongelooflijk irritante gerinkel van te veel goedkope sieraden. Ik draai me om naar Molly en haar bruine hondenogen. ‘Is er een reden waarom je me volgt?’

Ze veegt haar roze haar over haar schouder naar achteren. ‘Ik verveel me.’

‘En...’ Ik trek mijn telefoon uit mijn kontzak en doe alsof ik ergens mee bezig ben en niet luister.

Molly laat haar hand over mijn arm glijden. ‘Vermaak me dan, eikel.’

Ik laat mijn blik langs haar lichaam glijden en waardeer de manier waarop haar piepkleine jurkje alles onthult wat ik al eerder heb gezien.

Ze duwt haar nagels in mijn huid en haar glimlach wordt breder. ‘Kom op, Hardin, wanneer ben je voor het laatst klaargekomen?’

Ze is schaamteloos. Dat mag ik wel. ‘Nou, aangezien jij me twee dagen geleden hebt gepijpt...’

Ze duwt haar lippen op de mijne voor ik verder iets kan zeggen. Ik leun naar achteren, maar ze volgt me. Ach ja, waarom ook niet? Ze is niet slecht en er zijn ergere manieren om de tijd door te komen. Kijk naar Steph, die de hele avond met de heilige Theresa moet doorbrengen. Daar zou iedereen van in slaap vallen.

Molly trekt me mee naar de verste slaapkamer aan de rechterkant; ze heeft al geleerd dat ze mijn kamer niet in komt. Niemand mag daar in. De deur gaat achter haar dicht en ze gooit zich tegen me aan. Haar mond is heet, haar lippen zijn bedekt met een plakkerige gloss.

Fysiek contact, of het nu met Molly is of iemand anders, biedt me een ontsnapping. Het is totaal onlogisch, maar het is makkelijker als mijn hersenen een tijdje stilliggen. Het is een roes, de enige keer dat ik überhaupt iets voel.

Molly stuurt me naar het bed waar alleen een kaal matras op ligt. Die kleine details maken niets uit als je er maar geen aandacht aan besteedt. Molly gaat met haar tengere lijf op me liggen en duwt zich tegen mijn been. Ik wikkel haar roze haar om mijn vuist en trek haar mond van de mijne. ‘Nee,’ waarschuw ik haar.

Ze kreunt en zeurt zoals altijd als ik haar eraan herinner me niet te zoenen. ‘Je bent ook zo’n eikel,’ klaagt ze, maar ze gaat met haar benen aan weerszijden van mijn middel zitten.

De deur gaat open en ze houdt haar heupen stil. Ze komt half overeind en draait zich om en ik steun op mijn ellebogen.

‘Kan ik iets voor je doen?’ Molly’s stem klinkt scherp door haar ongeduld en begeerte.

En natuurlijk – natuurlijk! – staat Tessa daar in de deuropening met een uitdrukking op haar gezicht die me duidelijk maakt dat zij zich meer geneert dan Molly en ik samen.

‘O... nee. Sorry,’ stottert ze. ‘Nee, sorry, ik was op zoek naar een badkamer. Iemand heeft zijn drankje op me gemorst.’ Met gefronste wenkbrauwen kijkt ze naar haar natte jurk alsof die het sluitende bewijs levert.

Deze meid kijkt blijkbaar veel naar de vloer.

‘Oké? Nou, ga dan op zoek naar een badkamer.’ Molly maakt een spottend handgebaar. ‘Ga dan.’

Tessa verlaat meteen de kamer en trekt de deur achter zich dicht.

Maar terwijl Molly zich aan mijn hals vergrijpt zie ik de schaduw van Tessa’s voeten onder de deur door. Luistert ze naar ons? Wat fucking vreemd. Een paar seconden later verdwijnt ze en Molly steekt haar hand tussen mijn benen.

‘Jezus, wat is die meid irritant,’ klaagt ze.

Voor iemand die zelf niet bepaald populair is, heeft Molly wel een lang lijstje van mensen die haar dwarszitten. ‘Had ik moeten vragen of ze mee wilde doen?’ Ik haal mijn schouders op.

Molly trekt een gezicht. ‘Bah, echt niet. Misschien Bianca of Steph, maar die saaie Tessa, nee. Ze is niet eens lekker en ze is bijna twee keer zo groot als ik.’

‘Je bent een bitch, weet je dat?’ Ik schud mijn hoofd. Tessa is misschien niet zo opvallend, maar ze heeft een mooi lichaam. Het soort dat ik in een oogwenk zou verslinden als ze iets aan die houding van haar zou doen.

‘Whatever. Je vindt alleen haar tieten mooi.’ Molly drukt haar mond tegen mijn hals.

‘Ik vind haar helemaal niet leuk,’ zeg ik defensief.

‘Tja, natuurlijk vind je haar niet leuk.’ Molly heft haar hoofd om me in mijn ogen te kijken. Ze glimlacht alsof we een geheim delen. ‘Dat wil niet

zeggen dat je haar niet zou neuken.’ Ze hapt zacht in mijn kaak en heeft mijn lul vast. Ze blijft haar kleine lijf over het mijne bewegen.

‘Mond dicht.’ Ik laat mijn hand tussen haar gespreide dijen glijden en streel haar. Ze kreunt tegen mijn hals en ik concentreer me op het genot dat ze me verschaft. Molly lijkt meer op mij dan ze ooit zou toegeven. Zij vindt haar dagen ook troosteloos en saai. Zij gebruikt ook sensaties om aan haar eigen gedachten te ontsnappen. Ik weet niet veel over haar en ze zal nooit meer informatie delen, maar ik merk wel dat het verleden moeilijk was.

Molly’s lichaam beeft als ik mijn vingers in haar beweeg. Inmiddels weet ik wel hoe ik haar vlug kan laten klaarkomen. Net als ze kreunt, vang ik het geluid op van ‘Lou’, maar ze herstelt snel en zegt mijn naam.

Lou? What the fuck? Ik probeer niet te lachen bij de gedachte dat ze het over Logan had, dat ze zijn bijnaam zegt terwijl ik haar vinger. Ze weet dat hij haar niet ziet zitten. Hij is aardig tegen haar, hij is een aardige jongen, maar hij heeft wel normen.

Als het me iets kon schelen zou ik haar erop aanspreken, maar het doet me echt helemaal niets. Ik gebruik haar en zij mij, dat weten we allebei. Mijn gedachten gaan naar het feest beneden. Ik vraag me af hoe vaak Stephs kamergenootje al heeft gehuild. Ze is behoorlijk emotioneel, met haar geraas en brutale gedrag die haar kwetsbaarheid verhullen.

Molly trekt aan mijn spijkerbroek, maakt de knoop open. Ik doe mijn ogen dicht als ze mijn lul in haar warme mond neemt. Naderhand zegt ze niets en veegt ze met haar hand over haar gezwollen lippen. Ik zwijg ook.

Molly staat op, trekt haar jurk omlaag voor zover dat korte geval dat toelaat, en verlaat de kamer.

Ik lig daar, op een bed dat niet van mij is, en staar een paar minuten naar het plafond. Dan loop ik de gang op. Het feest is nog steeds bezig; de vloer wordt overal met de minuut viezer.

Drie dronken meiden die elkaars hand vasthouden zwalken voorbij.
'Jullie zijn mijn beste vriendinnen,' zegt de kleinste van het stel.

Een van hen draagt een blauwe trui. Ze struikelt bijna over haar eigen voeten. 'Ik hou van jullie!' De tranen schieten haar in de bloeedoorlopen ogen.

Dronken meiden, die huilen alleen maar en iedereen is hun 'beste vriend'.

Logan verschijnt aan de andere kant van de gang met een scheve glimlach om zijn mond en een drankje in elke hand. Hij steekt een van de rode bekers uit naar mij.

Ik schud mijn hoofd.

'Het is water.'

Ik pak hem aan en ruik eraan. 'Eh, bedankt.' Ik neem een slok en negeer de manier waarop Logan me zwijgend veroordeelt omdat ik koud water drink.

'Het huis is tot de nok toe gevuld, gast.' Hij schraapt zijn keel. 'Die goedkope wodka brandt.'

Ik zeg niets, maar laat mijn blik door de gang glijden terwijl we naar de trap lopen.

'O, trouwens, ik zag die Tessa jouw kamer in gaan,' zegt hij achter me.

Ik draai me om. 'Wat?'

'Ze is met Steph naar binnen gegaan. Steph voelt zich niet goed en heeft in de badkamer gekotst.'

'Waarom zouden ze mijn slaapkamer in gaan?' Ik verhef mijn stem. Ik had durven zweren dat ik die op slot had gedaan. Niemand gaat mijn kamer in. Ziek of niet. Ze gaan er al helemaal niet naar binnen om op mijn spullen te kotsen.

Logan haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Ik waarschuw je alleen maar.’ Hij gaat in de menigte op.

Ik maak rechtsomkeert en ga naar mijn kamer. Steph weet wel beter dan mijn kamer in te gaan. Waarom heeft ze haar nieuwe speelkameraadje niet gewaarschuwd? Ik loop nijdig naar binnen en ja hoor, Tessa staat bij mijn boeken en het valt me onmiddellijk op dat ze mijn oudste exemplaar van *Woeste hoogten* vasthoudt. De versleten bladzijdes tonen aan dat ik het vaak heb opengeslagen. ‘Wat doe jij verdomme in mijn kamer?’

Ze geeft geen krimp en doet heel rustig het boek dicht.

‘Ik vroeg je wat je verdomme in mijn kamer doet,’ herhaal ik, op net zo’n scherpe toon als de eerste keer. Ik loop naar haar toe, pak het boek af en zet het terug op de plank waar het thuishoort.

Ze heeft nog steeds geen antwoord gegeven. Ze staat daar maar, vlak bij mijn bed, kijkt me met grote ogen aan en houdt haar mond dicht. Dan fluistert ze: ‘Nate zei dat ik Steph hierheen moest brengen...’ Ze gebaart in de richting van mijn bed.

Steph ligt buiten westen op het matras en daar ben ik he-le-maal niet blij mee.

‘Ze heeft te veel gedronken en Nate zei...’

Ik heb genoeg gehoord. ‘Ik heb je de eerste keer verstaan,’ onderbreek ik haar kalm.

‘Hoor je bij deze studentenvereniging?’ Ze klinkt nieuwsgierig en een beetje hooghartig.

Daar kijk ik niet zo van op. Ik ben eraan gewend dat iedereen met zijn mening over mij klaarstaat, vooral die rijke, hooghartige lui. Al denk ik niet dat deze meid rijk is. Haar jurk ziet eruit alsof die uit een tweedehandswinkel komt in plaats van uit een warenhuis, wat me op de een of andere manier verrast. ‘Ja? En?’ Ik zet een stap naar het nieuwsgierige

aagje toe en zij zet er een naar achteren, waardoor ze tegen de boekenkast botst. ‘Kijk je daarvan op, Theresa?’

‘Noem me niet steeds Theresa,’ snauwt ze.

Wat een pittig ding. ‘Zo heet je toch?’

Met een zucht draait ze zich om.

Ik werp een blik op mijn bed terwijl zij probeert weg te glippen. ‘Ze kan hier niet blijven.’ Steph gaat dus echt niet de hele nacht in mijn bed slapen.

‘Waarom niet? Ik dacht dat jullie vrienden waren?’

Wat schattig... en naïef. ‘Dat zijn we ook, maar er slaapt niemand in mijn kamer.’ Ik sla mijn armen over elkaar en kijk haar eens goed aan.

Haar blik glijdt over de tatoeages op mijn armen.

Ik kan de manier waarop ze naar me staart wel waarderen. Ze probeert me te ontcijferen. Het is best opwindend, om op deze manier te worden bestudeerd... Ze is overduidelijk gefascineerd.

Ze schudt abrupt haar hoofd. ‘Ooo, ik begrijp het al.’ Ze maakt een snuivend geluidje. ‘Dus alleen meiden die met je willen rotzooien mogen op je kamer komen?’

Ik moet glimlachen om deze kleine, pittige eerstejaars met haar lange blonde haar en dodelijke rondingen onder die walgelijke kleren, maar er is iets aan haar wat me op een dieper niveau irriteert dan Steph of zelfs Molly voor elkaar krijgt. Ik kan het niet helemaal thuisbrengen, maar ik erger me binnen de kortste keren aan haar en daar moet een eind aan komen. ‘Dat was mijn kamer niet, maar als je bedoelt dat jij met me wilt rotzooien... Sorry, maar je bent mijn type niet.’ Met een glimlach zie ik de gêne en woede op haar gezicht verschijnen.

‘Jij... Jij bent...’

Ik voel me wat slecht op mijn gemak terwijl zij de juiste beledigende woorden probeert te vinden.

‘Nou... dan breng jij haar maar naar een andere kamer. Ik kijk wel hoe ik thuiskom.’

Ik? Ze is zo zeker van zichzelf dat ik met de seconde pissiger word. Ze zou Steph hier toch niet echt achterlaten? Toch?

Ze doet de deur open en loopt de gang op.

Verdomme, ze heeft meer ballen dan ik had verwacht. Ik ben lichtelijk onder de indruk. Boos, maar onder de indruk.

Ze slaat de deur achter zich dicht.

‘Welterusten, Theresa!’ Ik neem de kamer in me op om te zien wat er eventueel verder nog van zijn plek is. De spiegel aan de wand trekt mijn aandacht, vooral omdat de man die erin weerspiegeld wordt nauwelijks herkenbaar is. Ik weet niet wie ik de afgelopen jaren ben geworden.

Nog verrassender is dat ik niet begrijp waar die domme grijs op mijn gezicht vandaan komt.

Ik ben eraan gewend tijdens deze feesten met vervelende mensen te bekvechten. Waarom genoot ik hier nu zo veel meer van dan normaal? Komt het door die nieuwe? Ze is niet mijn gebruikelijke prooi, maar het is leuk om met haar te spelen.

Het geluid van beneden dringt door tot in mijn kamer, en met Steph in mijn bed heb ik niets te doen. Ik zal haar door Nate naar buiten laten dragen. Voor mijn part laat hij haar in de gang liggen. Ze heeft vast wel op ergere plekken geslapen. Ik betrap mezelf erop dat ik aan Tessa en haar houding denk. De manier waarop ze zo koppig haar hand op haar heup zette, zonder terug te krabbelen.

Ik loop de gang op en haal een nieuwkomer bij de vereniging om Steph naar een lege kamer verderop te brengen. Ik wacht even om er zeker van te zijn dat hij daar niet blijft en als hij naar buiten komt, ga ik terug naar mijn

kamer. Als ik langs de badkamer kom, hoor ik een wanhopige stem door de deur heen. Het is die Tessa. Ik herken haar stem meteen.

‘Ja... nee... Ik ben naar een of ander stom feest gegaan met mijn kamergenootje en nu zit ik hier in een studentenhuus waar ik niet kan blijven slapen en ik kan niet terug naar mijn kamer.’

Ze huilt nu serieus. Ik zou verder moeten lopen. Ik heb er de tijd noch de energie voor om met een huilende, overgevoelige meid om te gaan.

‘Maar ze...’

Ik kan de woorden tussen het snikken door niet verstaan en druk mijn oor tegen de deur.

‘Dat is niet het punt, Noah.’

Ik probeer de deur open te duwen. Ik weet eigenlijk niet waarom ik dat doe, dus het is waarschijnlijk maar goed dat die op slot zit.

‘Nog heel even!’ zegt ze op luide toon, duidelijk ongeduldig.

Ik klop aan.

‘Ik zei nog heel even!’ Ze rukt de deur open en zet grote ogen op als ze me ziet. Ze stormt langs me heen.

Ik pak voorzichtig haar arm vast en houd haar staande.

‘Raak me niet aan!’ roept ze, en ze rukt zich los.

‘Heb je gehuild?’ vraag ik, ook al weet ik het antwoord al.

‘Laat me nou met rust, Hardin.’ Er is geen overtuiging in haar stem te bespeuren, maar ze klinkt wel uitgeput.

Met wie hing ze aan de lijn? Haar vriendje? Ik doe mijn mond open om haar te plagen.

Ze houdt waarschuwend haar vinger op. ‘Hardin, alsjeblieft, ik smeeek het je. Als je ook maar een beetje fatsoen in je lijf hebt, dan laat je me met rust. Bewaar dat lullige commentaar van je maar voor morgen. Toe.’ Tranen schitteren in haar grijsblauwe ogen.

De onbeschofte opmerking die ik in gedachten had komt me opeens niet meer zo grappig voor. ‘Er is iets verderop een kamer waar je kunt slapen. Steph is daar ook.’

Ze staart naar me alsof ik opeens drie hoofden heb gekregen. ‘Oké,’ is het enige wat ze na een korte pauze zegt.

‘Derde deur links.’ Ik loop naar mijn kamer, doe de deur achter me dicht en leun er met mijn rug tegenaan. Ik ben duizelig. Ik voel me niet goed. Logan kan maar beter niet een of ander smerig goedje in mijn water hebben gedaan. Ik loop naar de boekenplank en pak *Woeste hoogten* en sla het in het midden open. Catherine is het meest onuitstaanbare vrouwelijke personage over wie ik ooit heb gelezen, en ik begrijp echt niet waarom Heathcliff al haar gezeik tolereert.

Hij is een klootzak, maar zij is nog erger.

Het duurt een tijdje voor ik in slaap val, maar dan droom ik over Catherine. Of liever: een jonge blonde versie van haar die per ongeluk op de universiteit is beland. Maar het geluid van mijn moeders gegil maakt me wakker en ik schiet overeind. Mijn overhemd is drijfnat van het zweet. Ik knip het licht aan.

Wanneer houdt die shit op? Het is jaren geleden en het gaat maar niet weg.

Na nog een paar rusteloze uren naar het plafond en de wanden te hebben gestaard en te proberen mezelf ervan te overtuigen dat ik toch ten minste een beetje moet hebben geslapen, neem ik een douche en ga ik naar de keuken. Ik pak een vuilniszak en besluit voor de verandering wat op te ruimen. Misschien als ik iets aardigs voor iemand doe, dat ik dan een keer een hele nacht slaap.

In de keuken tref ik Tessa aan. Ze leunt glimlachend tegen het aanrecht. ‘Wat is er zo grappig?’ vraag ik, terwijl ik een stel lege bekers zo van het aanrecht de zak in veeg.

‘Niets... Woont Nate hier ook?’

Ik negeer haar.

Ze schroeft het volume wat op. ‘Nou? Hoe sneller je me vertelt of Nate hier woont, hoe eerder ik vertrek.’

‘Nu heb je mijn aandacht.’ Ik pak een berg drijfnatte vellen keukenrol naast haar weg en glimlach. Ze is boos. ‘Nee, hij woont hier niet. Kwam hij op jou over als een corpsbal?’

‘Nee, maar jij ook niet,’ zegt ze spottend.

Ik reageer niet. Jezus, het lijkt wel alsof er een bom is ontploft in dit huis.

‘Is er een bushalte in de buurt?’

Ze tikt als een kind met de punt van haar schoen op de vloer en ik rol met mijn ogen. ‘Ja, ongeveer een straat verderop.’ Haar opvliegendheid is op de een of andere manier grappig.

Ze draait zich abrupt om op haar platte schoenen en loopt weg.

Met een lach negeer ik Logan, die vanaf de andere kant van de keuken naar me grijnst. Ik ga naar hem toe, maar verander van richting als ik Tessa naar Steph zie lopen.

‘Wij nemen de bus niet. Een van die eikels zal ons terug naar onze kamer brengen. Hij zat je waarschijnlijk gewoon te pesten,’ zegt Steph. Ze komt de keuken binnen en ziet eruit als een panda. Haar donkere oogmake-up is helemaal uitgelopen.

Ik kijk schuin naar Tessa, die nauwelijks iets op heeft, en het verschil is groot.

‘Hardin, breng jij ons terug? Mijn hoofd barst zo nog uit elkaar.’

‘Ja, natuurlijk, geef me een minuutje.’ Ik laat de zak met vuil op de vloer vallen en lach als ik Tessa een ongelovig geluidje hoor maken. Het is zo makkelijk om haar op de kast te krijgen.

Tessa en Steph volgen me naar mijn auto en ik kies expres een van mijn favoriete metalnummers voor de rit terug naar de campus: ‘War Pigs’. Ik laat alle raampjes zakken en geniet van de bries.

‘Kunnen ze dicht?’ vraagt Tessa vanaf de achterbank.

Ik gluur in de achteruitkijkspiegel en zuig mijn lipring tussen mijn tanden om niet te lachen om hoe haar blonde haar om haar gezicht wappert. Ik doe alsof ik haar niet hoor en zet de muziek nog wat harder. Als de joyride erop zit en ze uitstappen, zeg ik: ‘Ik kom later nog wel langs, Steph.’ Ik zie haar slipje door haar jurk heen, maar ik weet vrij zeker dat dat de bedoeling is van die netkousen. ‘Dag, Theresa.’

Ze rolt met haar ogen en lachend trek ik op.

5

Hij werd 's nachts een keer wakker, maanden nadat hij haar had ontmoet. Hij rolde zich op zijn zij en trof haar tegen zich aan genesteld aan, met haar benen over die van hem. Hij had nog nooit zoiets als dit gevoeld, zijn verdriet was verminderd, maar tegelijkertijd zinderden zijn hart en geest... en hij had hier totaal geen ervaring mee. Hij wilde haar wekken; hij wilde die nacht zijn zondes opbiechten aan zijn engel, maar ze werd precies op het moment wakker dat hij om vergiffenis wilde vragen... en hij had er de kracht niet voor.

Hij was een lafaard en een leugenaar en dat wist hij. Hij kon alleen maar hopen dat ze genade zou hebben. Haar ogen gingen langzaam open en ze zocht naar hem. Hij voelde een verpletterend gewicht op zich. Ze koesterde een illusie over hem die hij niet wilde verpesten, maar hij was doodsbang voor hun toekomst, want hij had als kind geleerd dat elke leugen die in het donker was verteld in het licht een kwaadaardige waarheid werd.

De geluiden van lachen en een blaffende hond wekken me na drie uur uit mijn slaap. Ik slaap nooit veel, maar ik zou een beetje rust op de gang op prijs stellen aangezien het maandagochtend is en ik een les heb over... Ik pak mijn telefoon en kijk hoe laat het is.

8:43.

Fuck!

Over nog geen dertig minuten begint mijn literatuurles. En waarom is er verdomme een hond hier in huis?

Na de zwarte spijkerbroek van gisteren van de vloer te hebben gegrist trek ik die aan. Ik struikel haast en vervloek het strakke materiaal. Mijn benen zijn gewoon te fucking lang om een wijde spijkerbroek te dragen zonder er als een sukkel uit te zien. Ik heb gisteravond mijn sleutels op de vloer gegooid, dus nu moet ik door allerlei zwarte T-shirts, vuile zwarte spijkerbroeken en vieze sokken rommelen om die te vinden.

Ik loop door het huis waarbij ik de restanten van het feest van gisteravond negeer.

Logan zwaait naar me. Hij heeft kringen onder zijn ogen en houdt een blikje energiedrank vast. 'Ik voel me echt kut, gast,' kreunt hij, met een poging tot een glimlach.

Hij glimlacht altijd en ik betrap mezelf op de gedachte dat ik me afvraag hoe dat zou voelen. Om de hele tijd opgewekt te zijn zoals hij, zelfs met zo'n kater. Dat is mij nooit gelukt.

'Je hebt groot gelijk dat je niet drinkt.' Hij loopt naar de koelkast, pakt een pak melk en drinkt daar uit.

'Fijn.' Ik schud mijn hoofd.

Hij glimlacht en drinkt nog wat meer melk.

De keuken loopt vol met wat andere leden van de vereniging. Ik hoor niet bij hun kliekje, dus ik pak een punt pizza uit de restanten van de dronken beslissing van afgelopen nacht om om vier uur tien pizza's te bestellen en slenter weg. Ik hoor Neil vragen of ze vanavond naar een of ander restaurant zullen gaan voor het feest begint. Ik verwacht niet dat ze mij zullen uitnodigen... Dat doen ze nooit. Het is niet alsof ik ooit gezien

zou willen worden met zo'n stel achterlijke corpballen met te veel gel in hun haar, behalve op een feestje of twee.

Mam zit altijd te zeiken dat ik 'vrienden moet maken', maar ze begrijpt het niet. Het is niet zo fucking makkelijk, of überhaupt leuk om te doen. Waarom zou ik moeite moeten doen om goedgekeurd te worden door mensen die niet te pruimen zijn, alleen maar om me iets belangrijker te voelen in het leven? Ik heb geen vrienden nodig. Ik heb een klein groepje mensen om me heen die te verdragen zijn en dat is voor mij meer dan genoeg.

Tegen de tijd dat ik de campus bereik is het parkeerterrein bijna vol en ik moet een of andere klootzak in een BMW snijden om zijn plekje in te pikken.

De professor is al aan het kletsen als ik de collegezaal binnenkom. Ik kijk om me heen, op zoek naar een lege stoel, en zie het meisje op de voorste rij. Haar lange blonde haar komt me bekend voor, maar het is de lange rok die mijn vermoeden bevestigt. Tessa, de preutse kamergenoot van Steph. En ze zit naast Landon Gibson. Natuurlijk.

Dit wordt leuk: Tessa samen met mij gevangen in een collegezaal en er is een lege plek naast haar. Dit belooft het hoogtepunt van mijn dag te worden.

Als ik dichterbij kom kijkt ze om en ze zet grote ogen op. Ze draait zich vlug weer om. Ik loop naar haar toe. Precies zoals ik al had gedacht negeert ze me. Ze draagt een blauw overhemd dat zeker twee maten te groot is en heeft haar haar in een staart zitten.

Net als ik er bijna ben trilt mijn telefoon in mijn zak. Een berichtje van mijn zaaddonor:

Karen gaat uitgebreid koken. Kom ook.

Is hij helemaal gek geworden? Ik kijk naar Landon, die toevallig Karens perfecte zoon is, keurig in zijn poloshirtje. Ik ga dus echt niet. Alsof ik ooit, maar dan ook ooit naar zijn blinkende nieuwe huis zou gaan voor een etentje met zijn vriendin en Landon. Die perfecte kleine Landon, die dol is op sport en bij iedereen slijmt om de aardigste, meest respectvolle jongen van het hele land te zijn.

Bah.

Ik wacht tot 'broederlief' Landon iets tegen me zegt, maar dat doet hij niet. Tot zover de belofte van mijn vader om 'onze gezinnen met elkaar te laten samengaan'. Klootzak.

'Volgens mij wordt dit mijn favoriete vak,' zegt Tessa tegen hem.

Vreemd genoeg is het goed mogelijk dat het ook mijn favoriet is, ook al volg ik het vak alleen maar voor de lol. Het is me gelukt om het als keuzevak te volgen ondanks het feit dat ik het al een keer eerder heb gevolgd.

Ze draait zich om als het tot haar doordringt dat ik naar ze luister. 'Wat wil je, Hardin?'

Het werkt al. Ik glimlach heel onschuldig, alsof ik haar helemaal niet probeer te stangen. 'Niets. Niets. Ik ben gewoon zo blij dat we allebei hetzelfde vak volgen,' zeg ik spottend.

Ze rolt met haar ogen.

Ik staar de rest van het college naar haar en krijg er een kick van elke keer dat ze zucht of ongemakkelijk gaat verzitten. Ze is zo makkelijk om te pesten... Geweldig. Het uur is voorbij voor ik het weet en Tessa pakt haar tas in voor de professor helemaal klaar is. Niet zo vlug!

Ik spring overeind, klaar om Landon en haar het gebouw uit te volgen. Ik heb hier nog geen genoeg van gekregen. Als we de gang in lopen kijkt Landon Tessa aan. Ze komt nerveus over nu we allebei voor haar staan.

‘Later, Tessa,’ zegt Landon zonder mijn aanwezigheid te erkennen.

‘Echt iets voor jou om vriendjes te worden met de sufste jongen van de klas,’ zeg ik plagend als hij in de menigte eerstejaars verdwijnt die hun weg proberen te vinden op de campus.

Ik stel me voor dat Landons moeder en mijn vader, Ken Scott, oftewel Vader van het Fucking Jaar, elkaars handje vasthouden op een vrolijke kijk-eens-hoeveel-wij-van-elkaar-houden-manier en ik krimp in elkaar. Ik kan me niet herinneren dat hij de hand van mijn moeder ooit zo heeft vastgehouden.

‘Dat mag je niet over hem zeggen. Hij is een lieve jongen, in tegenstelling tot jou,’ snauwt ze.

Ik kijk haar verrast aan. Waar komt die felle loyaliteit vandaan? Kent ze hem al langer? Vindt ze hem leuk? En waarom zou dat mij verdomme iets kunnen schelen? Die vragen zet ik uit mijn hoofd, want ik kan het niet laten haar nog wat te jennen. ‘Je wordt met elk gesprek brutaler, Theresa.’ Ze gaat vlugger lopen, dus ik versnel mijn pas.

‘Als je me nog één keer Theresa noemt...’ Ze perst haar volle lippen op elkaar en probeert me boos aan te kijken, maar opeens verschijnt er een warmere blik in haar ogen, het grijs verandert in lichtblauw.

De spanning verdwijnt uit mijn schouders. Ik voel het. Er beweegt zich iets langs mijn ruggengraat omhoog terwijl mijn lichaam zich ontspant. Ik schud het van me af, dat rare gevoel.

Ze staart nog steeds.

Ik verander van gedachten. Ik dacht dat ik het fijn vond hoe ze daarnet naar me staarde en me probeerde te doorgronden, maar nu voel ik dat ze me veroordeelt. Nu kijkt ze net zo naar mijn met inkt bewerkte armen als mijn oma. Zij heeft geen vraagtekens te stellen bij mij en mijn verrekte keuzes. ‘Hou op met staren!’ Ik loop weg, sla de hoek om en ben opeens ademloos.

Het herinnert me aan die nachten dat ik echt veel te veel sigaretten rookte. Ik rook niet meer, dat doe ik niet meer. Ik moet mezelf aan dat feit herinneren, leun tegen de stenen muur en moet op adem komen.

Ze is vreemd, dat veel te brutale blonde meisje.

De hele week was klote. Het ene feest na het andere, kabaal na kabaal. Alle geluiden van ellende.

Ik heb in die tijd maximaal twintig uur geslapen en ik ben vandaag kapot. Ik kan vanmorgen nauwelijks helder uit mijn ogen kijken dankzij mijn bonkende koppijn en ik kan mijn sleutels nergens vinden. Ik ben zo kribbig als maar kan en in de stemming voor een ruzie.

Terwijl ik mijn kamer overhoophaal wordt er op de deur geklopt. Ik overweeg het te negeren, maar er wordt weer geklopt, nu harder. Ik doe open.

Daar staat een meisje in een shirt met het logo van de universiteit. Ze heeft rode ogen en een bloot op haar wangen. 'Mag ik binnenkomen?' Haar handen beven.

'Nee. Sorry.' Ik doe de deur voor haar neus dicht.

Even later wordt er weer geklopt.

Godsamme. Ik weet niet wie die meid is, maar ze moet maar een andere deur zoeken. Ze blijft kloppen en ik ruk de deur weer open.

Neil, een van de grootste eikels van de studentenvereniging, staat nu voor me. Zijn blonde haar zit in de war en hij ruikt naar bier en seks.

'Wat de fuck moet jij nou weer?' Ik loop mijn kamer in en gooi een spijkerbroek zijn kant op.

'Heb jij C-cady gezien?' Zijn stem klinkt vreemd, zijn woorden lopen in elkaar over.

'Wie?'

‘Die meid van gisteravond. Heb je haar gezien?’

Ik denk terug aan de bloeddoorlopen ogen van het meisje in dat shirt, de manier waarop ze door de gang dwaalde, en ik schud mijn hoofd. Ik dacht in eerste instantie dat ze high was en misschien was dat ook zo, maar je moet oppassen met te snel conclusies trekken. ‘Ze is weg en ze komt niet terug. Laat haar met rust.’ Ik grijp een boek van de plank en gooi het naar hem.

Hij kreunt, noemt me een eikel en vertrekt.

Ik ben nog steeds pissig als ik naar de campus rij, waar ik van plan ben verder te gaan met mijn nieuwe gewoonte om Stephs kamergenoot te treiteren.

‘Ik ben echt benieuwd naar dit vak. Ik heb er heel goede dingen over gehoord,’ zegt Landon tegen haar, terwijl ik van achteren naar ze toe loop.

Ze moeten elkaar beter kennen dan ik dacht. Haar stem klinkt zacht als ze antwoord geeft. Hij lacht naar haar. Haar glimlach is zo warm dat ik even mijn blik afwend.

Vinden ze elkaar leuk? Ze heeft een paspop als vriend en voor zover ik weet heeft hij een vriendin. Te zien aan de manier waarop hij naar Tessa kijkt is het uit.

Halverwege de les vertrekt Landon en Tessa schuift haar stoel letterlijk verder bij me vandaan.

‘Maandag begint de week waarin we *Trots en vooroordeel* van Jane Austen bespreken,’ kondigt professor ben-de-naam-vergeten aan.

Ik kijk zijdelings naar Tessa en ze glimlacht. Het is niet zomaar een glimlach, nee, het is een brede grijns. Natuurlijk. Dat soort meiden zijn gek op *Trots en vooroordeel*. Ze krijgen geen genoeg van Darcy en zijn transformatie van een trotse naar een charmante man en al die onzin.

Tessa verzamelt haar spullen: een enorme agenda en elk studieboek dat hier te verkrijgen is.

Ik rek zo veel mogelijk tijd, maar dat is nog lastig gezien hoe lang ze erover doet om alles weer netjes in haar tas op te bergen. Uiteindelijk volg ik haar naar buiten en zeg: ‘Laat me eens raden: je bent helemaal verliefd op Mr. Darcy.’ Ik moet haar hiermee plagen. Dat móét gewoon.

‘Dat geldt voor elke vrouw die de roman heeft gelezen,’ reageert ze. Haar tong steekt iets tussen haar lippen door en ze kijkt naar alles, behalve naar mijn gezicht.

Ik loop achter haar aan. Ze kijkt allebei de kanten op voor ze de straat bij de kruising oversteekt.

‘Natuurlijk.’ Ik lach, maar val even stil als het tot me doordringt dat ze al halverwege is. Fuck, wat loopt ze snel.

‘Ik weet zeker dat jij de aantrekkingskracht van Mr. Darcy niet kunt begrijpen.’ Tessa probeert me te beledigen als ik haar inhaal, maar ook dit is grappig.

‘Een man die onbeschoft is, onuitstaanbaar en opeens een romantische held wordt? Dat is belachelijk. Als Elizabeth ook maar een beetje gezond verstand had gehad, had ze hem in het begin gezegd dat hij kon oprotten.’

Heilig boontje draait zich om. Tot mijn verrassing hoor ik haar zacht giechelen. Daarmee bedoel ik het onschuldige en spontane gegiechel dat tot nu toe niet meer leek voor te komen in deze wereld. Ze slaat meteen haar hand voor haar mond, maar ik heb het gehoord. Ik heb het gehoord en het slaat in als een bom.

‘Dus je bent het ermee eens dat Elizabeth een idioot is?’ dring ik aan.

‘Nee, ze is een van de sterkste, meest complexe personages die ooit is geschreven.’

Ze verdedigt Elizabeth Bennet op een manier waartoe de meeste achttienjarigen niet in staat zijn. Ik moet oprecht lachen.

Ze doet met me mee. Haar lach is zacht, als een streling.

Wat de fuck was dat? Ik kap het geluid meteen af en kijk weg. Dit is echt te vreemd voor woorden. Zij is vreemd. En nog onuitstaanbaar ook. ‘Later, Theresa.’ Ik draai me om en loop de andere kant op. Zacht als een streling? Het slaat in als een bom? Wat de fuck was dat?

Ik zet die onzin van me af en loop naar mijn auto. Er is vanavond zoals altijd weer een feest en ik kan al die shit van me af zetten door me te begraven in een strakke, natte...

Mijn telefoon trilt in mijn broekzak en dat leidt me af van mijn perverse gedachten. Ik haal het ding tevoorschijn, zie de naam van Jace op het scherm verschijnen en neem snel op.

Hij is al een tijd weg en ik zal blij zijn als hij terug is. Iedereen heeft die ene persoon met wie ze omgaan door wie ze zich beter voelen over zichzelf. Voor mij is dat Jace. Hij is een klootzak – een eersteklas eikel, je kunt het aan iedereen vragen – maar hij is grappig en we hebben altijd lol.

6

Hoe beter hij haar leerde kennen, hoe meer hij van haar wilde weten. Toen hij zich afvroeg waar ze aan dacht als ze 's morgens wakker werd, of het lang duurde voor ze klaar was voor de dag, wist hij dat ze meer werd dan iemand die op doortocht was in zijn leven. Opeens was ze meer dan het spel dat hij met haar speelde. Op zijn eigen zieke manier was hij blij dat hij de weddenschap als excuus kon gebruiken om meer tijd met haar door te brengen. Hij was in het voordeel en hij had een reden om alles over haar te weten te komen zonder dat zijn vrienden achterdochtig zouden worden. Het was te rechtvaardigen waarom hij zo veel mogelijk tijd met haar doorbracht. Dat moest wel om te kunnen winnen, toch?

‘Waarom moet zij ook alweer meekomen?’ vraagt Molly aan de kleine groep terwijl ze een hijs van haar sigaret neemt.

‘Omdat ze het kamergenootje van Steph is en Steph haar om een tot op heden toe niet te verklaren reden mag,’ legt Nate uit.

‘Ze is wel een ongelofelijke bitch. Echt superirritant.’ Ik kreun en wrijf met mijn hand over mijn hoofd. Ze zit me dwars zelfs als ze er niet is. Molly vindt mijn reactie kennelijk fijn, want ze leunt naar me toe. Ik doe een stap opzij voor ze me aanraakt, doe alsof ik dat niet doorhad.

Ik heb haar vanmiddag geneukt, heb mijn lul in haar begraven terwijl ik aan iemand anders dacht. Ik voelde de zachte rondingen van haar heup, de volle borsten. Ik hoorde haar stem mijn naam zeggen. Ik heb mijn handen in roze haar gewikkeld terwijl ik me blond haar voorstelde en kwam hard klaar in het condoom.

Molly was zo trots op zichzelf omdat ze me eindelijk had laten klaarkomen zonder me te pijpen. Als ze het toch eens wist.

‘Maar ze is wel lekker,’ merkt Nate op.

Is het iedereen inmiddels opgevallen hoe lekker Tessa is?

‘Lekker? Nee, hoor,’ lieg ik.

Zed strijkt met een gebruinde hand over zijn haar dat keurig met gel naar achteren is geplamuurd. ‘Ze is zeker lekker, gast,’ zegt Zed verrassend nadrukkelijk. ‘Ik zou haar zo neuken.’

‘In je dromen. Ze is toch duidelijk heel preuts. Ik bedoel, wie is er nog maagd op de universiteit?’ zegt Molly spottend over Tessa.

Nate lacht. ‘Ja hoor... Wanneer ben je vrienden met haar geworden en heeft ze je dat verteld?’

Molly kijkt hem boos aan. ‘Ik? Ik wil helemaal niet met haar praten, maar Steph moet dat wel en ze heeft blijkbaar zoiets gehoord toen Hare Majesteit met haar vriend aan de lijn hing.’

‘Misschien dat ze daarom zo’n bitch is, omdat ze niet fatsoenlijk geneukt is,’ zeg ik, en ik schuifel nog een stukje bij Molly vandaan in de hoop dat ze me niet volgt.

‘Misschien moet ik dat anders maar doen,’ merkt Zed op, in een poging iedereen te laten lachen. Dat lukt niet.

‘Ja hoor. Dat zou jou dus echt niet lukken,’ zeg ik treiterend.

‘Jou dan wel? Ik maak veel meer kans dan jij!’ werpt hij tegen.

Serieus? Is hij zijn dierbare Samantha soms vergeten?

‘Wat heb ik gemist?’ Jace gaat op het beton zitten en haalt een joint uit zijn zak.

‘Stephs kamergenoot is een onwijze snob, en Zed en Hardin hier maken ruzie over wie het als eerste lukt om haar te neuken,’ vertelt Molly hem chagrijnig.

Gelooft Zed echt dat ze met hem het bed in zou duiken? Ik kijk de anderen aan, pissig dat iedereen op die manier over haar denkt. Als ze echt zo puur is als ze zeggen, kan ik me wel voorstellen wat zelfs de kleinste aanraking met haar zou doen. Ik zou haar onder me laten kronkelen terwijl ze om meer zou smeken. Zed zou haar nooit zo kunnen laten klaarkomen als ik.

Maar zou ze het hem laten proberen? Als het speelveld totaal gelijk zou zijn, zou Tessa hem dan boven mij verkiezen? ‘Weet je... we zouden dit veel interessanter kunnen maken. Geïnteresseerd?’ Ik kijk Zed aan.

Hij glimlacht. ‘Dat hangt ervan af.’

‘Hm... oké, laten we kijken wie haar het eerst plat krijgt.’ Wat is de zin hiervan? Dat vraag ik me af zodra ik die woorden zeg. Er welt een antwoord in me op: het zou leuk kunnen zijn. In ieder geval heb ik dan iets te doen en heb ik nog een reden om haar lastig te vallen.

‘Ik weet het niet...’ Zed klinkt alsof hij twijfelt.

Ik had verwacht dat hij me dolgraag bij iets zou willen verslaan, gezien ons verleden en de niet-uitgesproken wrok die hij tegen me koestert. ‘Kom op, niet zo laf. We zorgen ervoor dat Steph haar meeneemt naar het volgende feest zodat we op vriendelijke voet met haar kunnen komen. Ze is jong en naïef... Dat wordt een eitje.’

Ik heb zoiets al eerder gedaan; met een andere inzet en prooi, maar ook dat was een spel geweest.

‘Dit is dom. Wie interesseert het nu wie een of andere vage meid ontmaagt?’ Molly zeurt zoals altijd.

‘Als jij zo zeker van je zaak bent, geef ik je een week.’ Jace verslikt zich in de rook in zijn longen en geeft de joint aan Molly.

‘Een week? Gast, ze is superbitchy en we kunnen het al niet met elkaar vinden. Ik denk dat ik wel wat langer nodig heb.’ Zij weten niet hoe koppig die meid is. Ze is onbeschoft en drammerig.

‘Hoe lang? Twee weken? Luister, als het je binnen een maand lukt, geef ik je vijfhonderd dollar.’ Zed leunt achterwaarts tegen het beton.

‘Vijfhonderd dollar?’ Molly’s mond zakt open.

Haar woede is grappig. Ze geilt op aandacht, zo eenvoudig is het, en ze haat Tessa omdat ze de schijnwerper inpikt.

‘En ik doe er drie bovenop. Achthonderd. Denk je dat het je gaat lukken?’ vraagt Jace met bloeddoorlopen ogen.

‘Ja, natuurlijk lukt me dat. Ik hoop alleen maar dat ze niet helemaal gestoord en opdringerig gaat doen.’ Ik besluit maar niet op te scheppen over hoe vaak ik dit soort spelletjes in het verleden heb gewonnen. Dat lijkt me geen goed idee. Het is indrukwekkend hoe snel mijn kenmerkende grijns terugkeert, die Mark, mijn oude vriend uit Hampstead, altijd ‘de zegel’ noemde. Het is de uitdrukking die op mijn gezicht verschijnt als ik weet dat ik iets ga winnen of iemand zal verslaan. Ik grijns naar Zed terwijl ik in stilte plannetjes smeed.

De rest van de groep wacht tot iemand me een toontje lager laat zingen.

‘Ik ben daar niet zo zeker van.’ Nate steekt lachend nog een sigaret op.

‘Ze kiest echt niet voor jou. Zo stom lijkt ze me niet.’ Zed werpt me een kwade blik toe.

Jace lacht en kijkt me recht aan. ‘Ja, dus we hebben bewijs nodig dat het je is gelukt.’

Bewijs? Dat zou niet heel moeilijk moeten zijn. Ik kan creatief zijn.

‘Wat dacht je van een filmpje? Ik kan wel wat nieuw materiaal gebruiken.’ Jace leunt naar achteren.

‘Nee, nee. Dat is te riskant.’ Zoiets heb ik eerder meegemaakt en dat ga ik dus echt mooi niet meer doen. Ik grijns weer naar Zed. ‘Ik heb nog nooit een maagd geneukt. Dit gaat leuk worden.’ Ik plak een nepglimlach op mijn gezicht en breng mijn vingertoppen naar mijn lipring.

Molly bemoeit zich ermee. ‘Wacht, hoe willen jullie idioten dit allemaal in gang zetten dan? Het slaat nergens op: opeens willen jullie haar allebei neuken?’ Ze veegt haar haar geërgerd over haar schouder naar achteren. ‘Denk dan in ieder geval een beetje na!’ Ze steekt haar hand uit om de aansteker van Nate te lenen.

‘Goed punt,’ merkt Jace op. ‘Wat dachten jullie van een spelletje?’

‘Een spelletje?’ Zed klinkt nieuwsgierig.

‘Iets als *Truth or Dare*. We kunnen haar vragen over seks stellen en zo bevestigen dat ze maagd is zodat jullie je tijd niet verspillen.’ Jace gebaart van Zed naar mij.

‘Truth or Dare? Dat meen je niet.’ Ik kreun. Niemand doet nog aan die onzin mee.

Nate schudt gespeeld teleurgesteld zijn hoofd. ‘Stom idee.’

Na de basisschool speelt toch niemand meer Truth or Dare.

‘Dat is eigenlijk wel een goed idee. Niet zo doorzichtig,’ zegt Steph. ‘Ze is zo dom dat ze gelooft dat het iets is wat mensen op de uni voor de lol doen. Het is net spannend genoeg dat ze het gevaarlijk vindt, maar net kinderlijk genoeg dat ze het begrijpt.’

Ik kijk de groep rond. Iedereen knikt en lacht. Stelletje idioten. Ik haal mijn schouders op en geef toe, maar alleen omdat ik geen beter idee heb.

Jace hakt de knoop door. ‘Het wordt Truth or Dare.’

Het is een drukbezocht feest, zelfs nog drukker dan vorige week, en ik ben zoals altijd nuchter. Ik ben op mijn kamer gebleven toen de muziek luider en luider werd, maar besluit uiteindelijk naar beneden te gaan.

Ik dwaal door de woonkamer, ben op zoek naar Nate, maar ik blijf staan als ik Tessa op de bank zie zitten. Tenminste, ik dénk dat het Tessa is. Ze heeft heel andere kleren aan dan eerst. Totaal andere kleren. Die fascinerende grijsblauwe ogen vallen meer op als ze worden benadrukt door make-up en haar kleren spannen strak om haar weelderige lichaam.

Ze is fucking lekker. Niet dat ik haar dat zou laten weten, maar godver, ze is echt fucking lekker.

‘Jij... ziet er anders uit.’ Ik kan mijn blik niet van haar losrukken als ze gaat staan. Haar heupen... Jezus, mijn vingerafdrukken moeten daarop staan. ‘Je kleren passen je vanavond ook echt.’ Er ontsnapt me een lach, maar die opmerking was niet als een grap bedoeld.

Ze rolt met haar ogen en hijst de bovenkant van haar shirtje omhoog om haar fantastische decolleté te bedekken.

‘Wat een verrassing om jou hier te zien,’ zeg ik, terwijl ik haar nog steeds bestudeer.

Ze zucht. ‘Ik sta er zelf een beetje van te kijken dat ik hier weer ben.’

Zonder enige waarschuwing loopt ze weg en ik aarzel even, overweeg of ik haar moet volgen. Ik ken het plan, en nu ze zo gekleed is ben ik er helemaal klaar voor om de bal aan het rollen te krijgen. Ik besluit haar niet te volgen, nog niet. Ik laat haar een tijdje in de menigte opgaan.

Een paar minuten later leun ik in de keuken tegen het aanrecht als Molly naar me toe komt.

‘Ben je klaar voor deze onzin?’ Ze is prikkelbaar en jaloers op het meisje dat nu in de belangstelling staat. Ze is eraan gewend om de aandacht van de

andere sekse te krijgen; zo voelt ze zich gewild.

Dat begrijp ik beter dan wie dan ook. ‘Ben jij er klaar voor?’ Ik trek een wenkbrauw op.

Ze rolt met haar zwart omlinjende ogen. ‘Ik zal haar door Steph naar de woonkamer laten brengen, aangezien jij niet wilt helpen.’

Tegen de tijd dat ik met een beker water in mijn hand ga zitten sluit Tessa zich bij de groep aan. Ik voel me slecht op mijn gemak, maar ben toch ook afwachtend als het spel begint. Ik probeer niet te denken aan Natalie of Melissa of een van de anderen. Het is niet hun schuld dat ze in deze maatschappij geboren zijn samen met al dit tuig, waar ik zelf ook bij hoor.

‘Laten we Truth or Dare spelen,’ stelt Zed voor.

Ons groepje verzamelt zich rond de bank. Molly laat een fles wodka rondgaan.

Ik kijk weg en drink van mijn water alsof het ook op die vertrouwde manier zal branden.

Steph, Nate, zijn kamergenoot Tristan, Zed en Molly drinken om beurten uit de fles. Tessa houdt ze in de gaten, maar drinkt niet mee. Ik schat haar niet in als een verslaafde, wat ik ben. Misschien houdt ze gewoon niet van alcohol. Zelfs op de universiteit, op een feest.

‘Jij moet ook meedoen, Tessa.’ Molly glimlacht naar haar.

Ik ken die glimlach. Dit gaat niet werken. Niet te geloven dat we doorgaan met dit kinderachtige gedoe.

‘Nee, liever niet.’ Tessa pulkt aan haar nagels.

Ik werp een blik op Zed. Hij kijkt een beetje bezorgd. Misschien dat hij geïntimideerd is door de manier waarop ze de hele tijd naar mij staart in plaats van naar hem.

‘Want dan zou ze eventjes niet zo preuts moeten zijn,’ jen ik haar.

De anderen lachen, op Steph na. Ze speelt haar rol goed, maar ze houdt mij niet voor de gek. Daar ken ik haar te goed voor. Ik zie Tessa vechten tegen de groepsdruk; ze staat op het punt toe te geven.

Ik leun naar Zed toe. ‘Dit wordt een makkie. Geef me dat geld nu maar.’
Misschien was dit spel toch een goed idee.

Tijdens de eerste beurten slaat Zed een biertje in één keer achterover en laat Molly haar tepelpiercings zien.

Tessa zet grote ogen op en haar wangen worden knalrood terwijl ze naar Molly kijkt.

Onwillekeurig stel ik me Tessa’s grote tieten voor, pront en zacht en versierd met kleine staafjes.

‘Truth or dare, Theresa?’ vraagt Nate. Eindelijk komen we ergens.

‘Truth?’ Ze klinkt onzeker.

Het valt me op dat ze Nate niet corrigeert nu hij haar Theresa noemt, terwijl elke keer als ik dat doe, ze reageert alsof ze mijn ballen eraf wil hakken en ze aan haar schoothondje van een vriend wil voeren.

‘Natuurlijk,’ treiter ik.

Ze kijkt me kwaad aan.

Nate wrijft in zijn handen terwijl hij doet alsof we dit niet allemaal van tevoren hebben besproken. ‘Oké. Ben jij... nog maagd?’ vraagt hij uiteindelijk.

Tessa’s ogen worden groot, nog groter dan normaal, en ze maakt een licht verstikt geluidje achter in haar keel. Ze is geschokt, ontzet en beledigd dat een vreemde haar zo’n persoonlijke vraag stelt. Een blos loopt van haar hals tot aan haar borst. Ze wringt haar handen.

Ik krijg het idee dat ze probeert te beslissen of ze hem ervanlangs moet geven of de kamer uit moet rennen. ‘Nou?’ Ondertussen stel ik me haar naakte lichaam onder het mijne voor. Haar stem, zacht en subtiel, zou

geluidjes produceren die geen enkele man ooit heeft gehoord. Die gedachte is ongelooflijke intrigerend, maar ook gestoord, aangezien ik niet met die meid kan praten zonder de volle laag te krijgen van haar hooghartige houding.

En dan knikt dit onschuldige meisje snel.

We denken allemaal aan ons spel en aan het feit dat dit lieve, onschuldige en walgelijk naïeve meisje net het middelpunt ervan is geworden.

Tessa is maagd, dat heeft ze net aan ons allemaal toegegeven.

Dat wist ik eigenlijk al. Dat kon ik zien aan de manier waarop ze huiverde tijdens onze gesprekken als we alleen waren. Bij de gedachte aan dat ik de eerste ben die haar neemt, om haar te laten zien wat ze tot nu toe heeft gemist, roert mijn lul zich. Ik fantaseer over wat ze onder haar kleren draagt, over haar zachte huid, volle borsten en tepels die stijf worden door mijn strelingen... Het spel is nu begonnen en mijn bloed raast door mijn aderen. Ik kan niet wachten om bezit van haar te nemen.

Aan de andere kant van de kring speelt ze met haar haar.

Ik stel me voor dat ik die blonde lokken om mijn hand wikkel en haar dichterbij me toe trek terwijl ik haar van achteren neuk. Ik zou haar op haar ronde kont slaan in de hoop daar een rode afdruk achter te laten. Ze zou mijn naam kreunen met haar roze, gezwollen lippen. Mijn naam zou zo goed klinken uit haar mond. Ik trek mijn broekband recht en kijk weer naar Tessa.

Ze likt langs haar lippen en ik kreun in gedachten. Ik vraag me af hoeveel lullen ze in haar mond heeft gehad. Ik vraag me af of ze ooit het zaad van een man heeft geproefd. Terwijl het gesprek verdergaat kom ik te weten dat ze vrijwel geen enkele ervaring heeft op seksueel gebied en ik

neem me voor om haar elk fucking detail te laten ervaren van wat ze heeft gemist.

In het leven kun je zo veel fouten maken en hij beging ze allemaal. Elk greintje respect dat hij voor haar had leek door zijn verwarring te verdwijnen. Hij hield van haar en koesterde haar meer dan zijn eigen ademhaling, maar dat liet hij maar niet zien. Dat schoot hem niet te binnen op de momenten dat het ertoe deed. Hij hield haar aan het lijntje, speelde kinderachtige spelletjes en liet haar de waarheid niet zien. De waarheid die hij had verdrongen, ergens ver weg had opgeborgen en vanwege zijn opvoeding streng bewaakte, omdat hij zich niet kon herinneren hoe vaak hij als kind was geknuffeld en gekoesterd. Hij probeerde er geen smoesjes voor te verzinnen, hij was er alleen aan gewend om het zo te doen. Hij gaf altijd een ander de schuld, nam nooit zelf de verantwoordelijkheid voor zijn woorden of daden. Dat was makkelijker.

Maar uiteindelijk leerde hij zijn lesje.

‘Dare.’ Ik rol mijn ogen vanwege dit kinderachtige spel. Alsof iemand een ander antwoord van mij had verwacht. Ik staar Tessa aan en zie Moeder Theresa worstelen met de uitdaging om een goede opdracht te bedenken.

‘Ik... eh... Ik daag je uit om...’ Ze valt stil.

Iedereen wacht haar vraag af terwijl ze in onze val loopt.

‘Om wat?’ Ik zit haar op haar huid zodat de boel zo snel mogelijk voorbij is. Het arme schaap beseft niet eens hoe erg ze in de problemen zit met deze jakhalzen om haar heen. Ze zwijgt en kijkt vol dramatische paniek de groep rond. Het is maar een suf spelletje, maar ik merk wel dat ze een streber is, zelfs bij iets stoms als dit. Het is grappig om haar zich druk te zien maken over zoiets onbelangrijks. Ze heeft de gewoonte op haar onderlip te kauwen, op dezelfde manier als waarop ik met mijn ringetje speel. Ik stel me haar kort voor met een lipring. Ze zou er zo fucking opwindend uitzien.

‘Trek je shirt uit voor de rest van het spel!’ zegt Molly namens Tessa.

Tessa’s wangen worden rood. Een patroon.

‘Saai.’ Ik trek mijn zwarte T-shirt over mijn hoofd uit en zie Tessa’s blik op mijn lichaam rusten. Ze staart zo gebiologeerd naar me dat ze niet eens merkt dat ik haar erbij betrap.

Steph geeft haar een por met haar elleboog.

Ze wendt gegeneerd met neergeslagen blik haar gezicht af.

Ik ga dit dus echt winnen. Zed maakt geen schijn van kans.

Het spel gaat verder en ik zit daar halfnaakt en staar naar Tessa, die probeert niet naar me kijken. Ik kan geen hoogte van haar krijgen. Ik weet niet of ze mijn tatoeages verschrikkelijk vindt of fascinerend. Haar kaakspieren blijven bewegen. Ze doet haar best om stil te blijven zitten.

Interessant.

‘Tessa, truth or dare?’ vraagt Tristan.

Ik leun naar achteren op mijn handen. ‘Waarom vraag je het nog? We weten allemaal wat ze gaat zeggen...’

‘Dare,’ zegt die koppige meid.

De uitdagende klank in haar stem verrast me. Het is een opstandig geluid, anders dan ik een paar tellen geleden nog voor mogelijk had

gehouden.

Tristan glimlacht. 'Hm... Tessa, ik daag je uit om een shotje wodka te drinken.'

'Ik drink geen alcohol.' Ze steekt vastberaden haar kin naar voren.

Zoiets had ik al gedacht, maar deze onthulling bevalt me. Iedereen hier kan niet wachten op zijn volgende high; het is verfrissend dat er iemand is die dat niet nodig heeft.

'Dat is het doel van de uitdaging,' werpt Tristan tegen.

'Luister, als je het niet wilt doen...' begint Nate.

'Ze is zo'n sukkel,' zegt Molly in mijn oor.

Een sukkel? Omdat ze geen alcohol wil drinken?

'Goed dan, een shotje.' En met die woorden geeft juffrouw ik-doe-dit-en-dat-niet toe.

Ik ben eerlijk gezegd een beetje teleurgesteld, want ik had verwacht dat zij anders zou zijn. Ik dacht dat ze niet als de rest van ons was, wanhopig op zoek naar de aandacht van onze leeftijdsgenoten.

Ik had het duidelijk mis.

'Dezelfde uitdaging,' zegt Zed, en hij neemt een grote slok voor hij de fles doorgeeft.

Het feit dat ze uit dezelfde fles drinken zit me niet lekker. Eigenlijk is het gewoon smerig.

Het spel gaat verder, shotje na shotje. Ze krimpt in elkaar en veegt de brandende vloeistof van haar lippen. Haar ogen zijn nu bloeddoorlopen, haar wangen zijn knalrood. Ze ziet er verloren en kwetsbaar uit, ook al zit ze. Ze brengt de fles opnieuw naar haar lippen.

Ik trek die uit haar hand en ze probeert me niet tegen te houden. Voelt ze aan dat ze genoeg heeft gedronken? Ziet ze dit als een voorproefje van de vrijheid? Zo'n beschermd opgegroeid meisje dat zich opeens in de grote

boze wereld bevindt vol mensen die alcohol drinken om zichzelf te verdoven voor de problemen die ze hebben meegekregen van hun kloteouders. Misschien is zij, net als ik, verwaarloosd? Mijn blik glijdt naar de keurig gestreken kraag van haar blouse. Nee, echt niet. Het is mogelijk dat haar slechte zelfbeeld gewoon een fase is. Ze wil zich ontworstelen aan haar dominante ouders en wil aan zichzelf bewijzen dat zij ook een wilde meid kan zijn. Zij kan ook omgaan met de slechte jongeren en zo veel zuipen dat ze er ziek van wordt.

De andere mogelijkheid is dat wij er gewoon heel goed in zijn om andere mensen de put in te helpen.

‘Volgens mij heb je genoeg gehad.’ Ik wil de fles doorgeven aan Nate.

Tessa grijpt die op het laatste moment vlug terug en neemt nog een slok. Er ligt een licht spottende grijns om haar lippen nadat ze die schoon heeft gelikt.

Ik zie de spieren in haar hals bewegen als ze slikt en ik wil haar lippen van elkaar duwen om de drank uit haar mond te drinken. Ik zet die gedachte van me af.

Molly kijkt me schuin aan en draait met haar vinger in de lucht om aan te geven dat ik gek ben.

Misschien is dat wel zo.

‘Niet te geloven dat je nog nooit zat bent geweest, Tessa,’ zegt Zed. ‘Het is leuk, toch?’

Ze giechelt en ik rol met mijn ogen.

‘Hardin, truth or dare?’ vraagt Molly.

‘Dare.’ Moet ze dat nu echt vragen? Misschien had ik moeten doen wat Tessa heeft gedaan, alleen maar om een punt te maken.

‘Ik daag je uit om Tessa te zoenen.’ Er verschijnt een glimlach om Molly’s felgekleurde lippen.

Tessa hapt naar adem.

Voor ik iets kan zeggen...

‘Nee, ik heb een vriendje.’

‘Nou en? Het stelt toch niets voor. Doe het nu maar.’ Molly bestudeert haar nagels.

‘Nee.’ Tessa’s stem klinkt luider. ‘Ik zoen helemaal niemand.’ Ze staat op en loopt naar de andere kant van de kamer.

Ik neem een slok water en zie haar door de voordeur verdwijnen. Ze heeft de hele avond naar mij en mijn ontblote borst gestaard, maar ze walgt zo van de gedachte mij te zoenen dat ze een rel schopt en wegrent? Of is het mogelijk dat een kus voor haar meer zou betekenen dan het uitvoeren van een uitdaging?

‘Daar gaat ze dan, dames en heren!’ Nate lacht en leunt tegen me aan. Het bier in zijn beker klotst over de rand en belandt op het vloerkleed voor hem. Hij neemt niet de moeite om het op te ruimen. Deze vloer heeft wel erger meegemaakt.

Ik trek mijn shirtje weer aan.

‘Je kunt maar beter achter haar aan gaan, anders ben je haar kwijt,’ zegt Steph spottend.

Jezus, ze is de laatste tijd zo zeikerig. Ik vraag me af waar zij last van heeft.

‘Wie van jullie klootzakken gaat achter haar aan?’ vraagt Nate.

Ik kijk de volle kamer rond. Ze is niet teruggekomen.

Zed houdt mij in de gaten, probeert mijn reactie op haar kleine uitbarsting in te schatten.

Ik houd mijn gezicht strak, laat nog niet het kleinste beetje interesse doorschemeren terwijl ik nog een keer rondkijk. Hij zal haar dus echt niet als eerste vinden. Ze is pissig omdat ze me hebben uitgedaagd om met haar

te zoenen. Dit suffe spel was niet mijn idee en het werkt nu al averechts. Ik heb ze verdomme gezegd dat het een slecht idee was. Als Logan Zed afleidt kom ik half omhoog om in de keuken te kijken. Daar is Tessa. Ik maak aanstalten om op te staan.

‘Waar ga jij heen?’ Molly pakt mijn arm vast.

‘Eh, water halen.’ Ik kijk naar mijn nagenoeg volle beker, maar het kan me geen ruk schelen of ze door mijn smoesje heen prikt. Ik loop tussen de mensen door terwijl ik naar Tessa’s blonde haar zoek. Als ik de keuken in loop staat ze bij het aanrecht met een fles Jack Daniel’s in haar handen. Ze heft de fles en ik voel het vertrouwde verlangen branden.

Het is schokkend dat dit meisje zo snel in zo’n gevaarlijke gewoonte vervalt. De manier waarop ze haar ogen dichtknijpt en die kokhalzende geluiden die ze maakt... Het brandt en ze wordt er misselijk van, maar ze neemt toch nog een slok. Verlangt ze ernaar? Laat het haar dingen vergeten, haar geest verdoven voor herinneringen, zoals het bij mij heeft gedaan? Heeft die meid überhaupt herinneringen die ze zou moeten verdoven? Zo te zien zou dat wel eens het geval kunnen zijn.

Ze zet de kraan aan en gaat op zoek naar een glas. Ze trekt kastjes open en werpt een blik op de deuropening.

Ik doe een stap naar achteren, verdwijn uit het zicht. Wat doe ik hier? Waarom volg ik haar en kijk ik naar haar plotse band met de vergetelheid die alcohol biedt?

Ik draai me snel om en ga terug naar mijn groepje.

Molly pest Logan over zijn date van gisteravond en Nate steekt een sigaret op terwijl ik weer op de smerige vloer ga zitten.

‘Laten we weggaan. Ik verveel me en jij zo te zien ook.’

Molly’s adem voelt heet aan op mijn nek als ze haar armen om mijn schouder slaat. Ik duw haar van me af en schud mijn hoofd.

Ze pakt me weer beet.

‘Ik ga naar boven.’ Haar armen lijken wel van staal, trekken me naar beneden.

‘Goed idee.’ Ze drukt haar lippen tegen mijn hals.

Door de combinatie van dat zij te veel heeft gedronken en mijn snelle beweging valt ze achterover op het kleed als ze haar armen om me heen wil slaan, en ik ga vlug staan.

‘Ai, dat was pijnlijk om te zien,’ plaagt Logan haar.

Ze steekt haar middelvinger naar hem op en kijkt mij aan. ‘Serieus, Hardin?’

‘Serieus, Molly.’ Ik draai me om en loop de trap op. Bij de laatste tree rinkelt mijn telefoon in mijn broekzak. Kens naam verschijnt op het scherm en ik druk het gesprek weg. Ik heb geen zin om hem te spreken. Dat komt trouwens maar heel weinig voor. Ik wil gewoon alleen zijn, weg bij de muziek en al deze stemmen. Ik wil dat die loser van een vader ophoudt met proberen een ‘band’ met me op te bouwen. Ik wil opgaan in de wereld van een roman waar de personages grotere problemen hebben dan ik, zodat ik me iets normaler voel dan ik ben.

Als ik bijna bij mijn kamer ben, zie ik dat de deur open is. Die staat net genoeg op een kier dat ik weet dat er iets niet klopt. Ik doe die deur verdomme altijd op slot. Ben ik dat deze keer vergeten?

Tessa zit op mijn bed met een van mijn boeken in haar handen. Mijn telefoon zoemt weer. Mijn woede stapt van Ken over naar haar. Denkt ze nu dat ze verdomme maar kan doen wat ze wil? Dat ze zomaar mijn kamer in kan komen, meerdere keren, zonder mijn toestemming? Waarom is ze hier? Ik heb haar al gewaarschuwd. Waar heeft zij last van? Ik loop naar haar toe. ‘Welk deel van “Niemand komt in mijn kamer” begrijp jij niet?’

Ze recht van schrik haar schouders. ‘S-sorry, ik...’ Haar stem sterft weg en haar ogen worden groot, niet uit angst... maar uit boosheid. Ze doet weer haar best om supergeduldig met me te zijn.

Ik gebaar naar de deur. ‘Eruit.’

‘Je hoeft niet zo lullig te doen!’ schreeuwt ze.

‘Je bent in mijn kamer.’ Mijn stem klinkt net zo luid als die van haar. ‘En ik heb je al een keer gezegd hier niet te komen. Dus rot op!’

‘Waarom vind je mij niet aardig?’ vraagt ze.

Ik weet wel dat ze probeert stoer te zijn, maar haar toon is vlak en mijn hart klopt sneller bij het zien van de blik in haar grote ogen.

8

Die vraag, zo moedig en rauw, deed hem beseffen dat hij aan de rand van een afgrond stond. Met een zuchtje wind zou hij eroverheen gaan.

Waarom vraagt ze dat nu? Is het niet duidelijk waarom ik haar niet mag? Ze is fucking irritant. Ze... Nou... Ze staat altijd met een mening klaar. Ze velst constant een oordeel over me en ik krijg op mijn flikker als ik haar een beetje plaag. En ze... Eigenlijk is ze zo erg nog niet. 'Waarom vraag je dat?' Ik probeer kalm te klinken.

Ze kijkt me boos aan en ik kijk net zo boos terug. Denkt ze nu dat ze mij kan intimideren? Ze zit in mijn kamer, stelt me van die stomme vragen en kijkt me aan alsof...

'Ik weet het niet... Omdat ik alleen maar aardig tegen je ben geweest en jij alleen maar lullig tegen me doet. En ik dacht eerst nog wel dat wij vrienden konden worden.'

Er straalt kracht uit haar bloeddoorlopen ogen, die bevatten zo veel meer dat ik niet over haar weet. Maar dat kan me niets schelen. Vrienden? Meent ze dat nu echt? Die heb ik niet en ik heb ze ook niet nodig. 'Wij?' Ik pers er een lachje uit. 'Is het niet duidelijk waarom wij geen vrienden kunnen zijn?'

'Voor mij niet,' is het enige wat ze zegt.

Eerst denk ik bijna dat het een grap is, maar de overtuiging in haar stem maakt me duidelijk dat ze het meent. Die meid is gestoord. Denkt ze dat

iemand als ik bevriend kan zijn met iemand als zij? Weet ze dan niet dat ik mensen over het algemeen nauwelijks verdraag, laat staan mijn eigen groep ‘vrienden’? Moet ik alle redenen opnoemen waarom dit nooit zal werken?

‘Nou, om te beginnen ben je te bekrompen. Jij bent waarschijnlijk opgegroeid in zo’n perfect huisje dat op elke andere woning uit de buurt lijkt.’ Ik denk terug aan de zwarte schimmel die het plafond van mijn kinderkamer bedekte. ‘Jouw ouders hebben waarschijnlijk alles voor je gekocht waar je ooit om hebt gevraagd, en je bent nooit iets tekortgekomen. Met je stomme plooirokjes...’ Ik kijk naar de kleren die ze nu draagt en negeer de manier waarop het materiaal op haar volle heupen rust. ‘Ik bedoel, kom op, wie trekt op zijn achttiende nu zulke kleren aan?’

Haar mond valt open, ze komt een stap dichterbij.

Zonder erbij na te denken deins ik achteruit. Aan het stormachtige grijs van haar ogen te zien krijg ik er zo flink van langs.

‘Jij weet helemaal niets over mij of over mijn leven, jij arrogante klootzak! Mijn vader was alcoholist en hij heeft ons in de steek gelaten toen ik tien was, en mam heeft zich helemaal kapotgewerkt zodat ik kon studeren. Zodra ik zestien werd heb ik een baantje genomen om te helpen met het betalen van de rekeningen. En ik vind mijn kleren toevallig leuk!’ Ze gebaart naar haar outfit, schreeuwt inmiddels, zo gefrustreerd dat haar kleine handen beven. ‘Sorry dat ik me niet als een slet kleed zoals alle meiden om je heen! Voor iemand die zo hard zijn best doet om op te vallen en anders te zijn, ben jij wel heel hard voor mensen die anders zijn dan jij!’

Is dat waar? Is dit perfecte meisje echt een van die kinderen die veel te snel volwassen heeft moeten worden? Als dat zo is, waarom glimlacht ze dan elke keer als ik haar zie? Serieus? Ze zegt dat ik te hard ben nadat ze zelf meiden die zich op een bepaalde manier kleden een slet noemt? Ze

staart me aan, wacht op mijn antwoord, maar dat heb ik niet. Ik ben sprakeloos door deze pittige, vooringenomen, intrigerende jonge vrouw.

‘Weet je wat? Ik wíl helemaal niet met jou bevriend zijn!’

Ik sta er nog steeds als een zoutzak bij.

Tessa steekt haar hand uit naar de deurklink.

Ik denk aan Seth, mijn eerste vriend ooit. Zijn familie had ook geen geld, maar toen een van zijn rijke grootouders die hij niet had gekend stierf, kreeg hij een aardig bedrag. Zijn afgetrapte schoenen werden ingeruild voor witte exemplaren met lampjes in de zolen. Ik vond die zo cool. Ik had mam een keer om een paar gevraagd voor mijn verjaardag. Ze glimlachte droevig. Op de ochtend van mijn verjaardag gaf ze me een schoenendoos. Ik was zo blij. Ik rukte de doos open in de volle verwachting ook zulke exemplaren te krijgen. Er zaten inderdaad schoenen in, maar zonder die mooie lampjes. Ik had wel door dat het cadeau haar verdrietig maakte, maar ik begreep pas waarom toen de maanden verstreken en ik Seth steeds minder zag. Tot ik hem op een gegeven moment alleen maar zag als hij langs mijn huis liep met zijn nieuwe vrienden, die allemaal van die schoenen met lampjes droegen.

Hij was mijn eerste en laatste vriend en mijn leven is veel eenvoudiger geweest zonder vriendschap.

‘Waar ga je heen?’ vraag ik aan Tessa, een meisje dat dacht dat wij vrienden konden zijn.

Ze blijft verward staan.

Zo te zien is ze net zo in de war als ik.

‘Naar de bushalte zodat ik naar mijn kamer kan gaan om hier nooit, maar dan ook nooit meer terug te komen. Ik ben er klaar mee. Ik wíl helemaal geen vrienden meer worden met jullie.’

Nu voel ik me echt een eikel. Aan de ene kant is het op de lange duur beter als ze me haat, maar aan de andere kant... Tja, ik wil dat ze me aardig genoeg vindt om me te neuken. Ze mag me haten nadat ik de weddenschap heb gewonnen. 'Het is te laat om in je eentje de bus te pakken.' Zoals zij eruitziet en gezien het feit dat ze de hele avond flink heeft gedronken is het een fucking slecht idee om in haar eentje naar de bushalte te gaan.

Ze draait zich met een ruk om.

Nu zie ik voor het eerst de tranen die in haar ogen schitteren.

'Je probeert toch niet serieus te doen alsof het jou iets kan schelen wat er met mij gebeurt?' Tessa lacht, schudt haar hoofd.

'Dat zeg ik ook helemaal niet... Het is maar een waarschuwing. Het is gewoon een slecht idee.' Ik werp een schuine blik op mijn verzameling boeken en vergelijk haar met Catherine, het vrouwelijke hoofdpersonage uit het boek dat ze las toen ik binnenkwam. Ze heeft veel van haar weg met haar stemmingswisselingen en voorliefde voor discussiëren. Net als Elizabeth Bennet, zij moet ook altijd heel nadrukkelijk haar punt maken. Ik mag dat wel. De universiteitsmeisjes van tegenwoordig lijken hun pit te zijn verloren. Ze willen alleen maar mannen het naar de zin maken, niet zichzelf... Daar is toch geen lol aan te beleven?

'Nou, Hardin, er zit niets anders op. Iedereen is zat... net als ik.' Ze begint weer te huilen.

Mijn ergernis zakt wat. Waarom huilt ze? Het lijkt wel alsof ze niets anders doet. Ik probeer haar op te vrolijken, op de enige manier die ik ken... met sarcasme. 'Huil jij altijd op feestjes?'

'Blijkbaar, als jij daar ook bij bent. En aangezien dit de enige feestjes zijn waar ik ooit ben geweest...' Tessa doet de deur open, maar als ze naar buiten wil lopen struikelt ze. Ze grijpt de rand van mijn ladekast vast.

‘Theresa...’ Mijn stem klinkt zacht, zachter dan ik zelf voor mogelijk had gehouden. ‘Gaaf het?’

Ze knikt. Ze ziet er beduusd, boos en oogverblindend uit, maar vooral boos.

Kan het mij iets schelen of het met haar gaat? Ze is misselijk en veel te dronken, en ik ga dus echt niet proberen daar vanavond mijn voordeel mee te doen. Dat wil ik niet. Dan zou ik trouwens ook valsspelen. ‘Ga anders even zitten, dan kun je daarna naar de bushalte gaan.’ Misschien scoor ik zo wat punten voor goed gedrag.

‘Ik dacht dat er niemand in jouw kamer mocht komen?’ vraagt ze nieuwsgierig als ze op mijn vloer gaat zitten.

Al ze wist wat voor shit er op die vloer heeft gelegen zou ze daar niet gaan zitten. Ik glimlach en als ik dat besef, houd ik er meteen mee op. Ik leg het uit.

Ze knikt en hikt. Ze ziet eruit alsof ze elk moment moet kotsen.

‘Als je in mijn kamer overgeeft...’ Dan mag ze die zooi in ieder geval zelf mooi opruimen.

‘Ik denk dat ik wat water nodig heb.’

Ik geef haar mijn beker. ‘Hier.’

Ze probeert de beker weg te duwen terwijl ze geërgerd met haar ogen rolt. ‘Ik zei water, geen bier.’

‘Dit is water. Ik drink geen alcohol.’

Ze maakt een snuivend geluidje. ‘Hilarisch. Je gaat me toch niet babysitten, hè?’

Echt wel. Ik laat haar niet alleen achter zodat ze aan mijn spullen kan zitten of over mijn boeken kan kotsen.

‘Jij haalt het slechtste in mij naar boven.’

Haar opmerking verbreekt mijn stilte. ‘Dat is wel heel hard,’ snauw ik. Ze kent me niet eens. ‘En ja, ik blijf hier om op je te passen. Je bent voor het eerst in je leven dronken, en je hebt de gewoonte mijn spullen aan te raken als ik er niet ben.’ Ik ga op mijn bed zitten.

Ze neemt voorzichtig een slokje water.

Dat dacht ik al. De kamer begint waarschijnlijk om haar heen te draaien. De arme meid. Ik houd haar zorgvuldig in de gaten terwijl ze het water naar binnen klokt. Ze knijpt haar ogen dicht en likt langs haar lippen als ze klaar is; ze ademt veel te zwaar. Ik staar naar haar zonder dat ze dat doorheeft en doe mijn uiterste best om niet te diep na te denken over waarom ik eigenlijk naar haar kijk.

Er is verdomme zo veel wat ik niet over haar weet. Er zijn zo veel dingen die ik wil weten. Ze komt op het eerste gezicht open over. Ze is blond en heel mooi. Door de ouderwetse manier waarop ze praat weet ik dat ze uren en uren met haar neus in een boek heeft gezeten. Maar door haar temperament en het feit dat ze zich zo snel op haar tenen getrapt voelt vraag ik me af wat daaronder allemaal speelt. ‘Mag ik je iets vragen?’ vraag ik zonder na te denken. Ik probeer een glimlach uit, maar ik krijg het gevoel dat ik overkom als een fucking engerd.

Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘J-ja, hoor.’

Wat moet ik haar verdomme vragen? Ik had eigenlijk verwacht dat ze zou zeggen dat ik moest oprotten. Ik ga voor de makkelijkste vraag die ik kan bedenken. ‘Wat zijn jouw plannen na de universiteit?’ Ik weet dat ik een persoonlijker onderwerp had moeten kiezen, iets wat me zou helpen om deze wedstrijd met Zed te winnen.

Tessa lijkt diep over de vraag na te denken, tikt met haar vinger tegen haar kin alvorens antwoord te geven. ‘Nou, ik wil schrijver of uitgever worden, wat zich het eerst aandient.’

Dat begrijp ik, maar ik vertel haar niet dat dat ook mijn plannen zijn. In plaats daarvan rol ik met mijn ogen en staar ik voor me uit.

‘Zijn dat jouw boeken?’ Tessa wappert met haar hand naar mijn boekenkast.

‘Ja,’ mompel ik.

‘Wat is je lievelingsboek?’

Jezus, wat is ze nieuwsgierig. ‘Daar doe ik niet aan,’ lieg ik. Ze komt te dichtbij en ze is hier al een tijdje. Als zij weet wat mijn favoriete boeken zijn helpt me dat niet om te krijgen wat ik wil. Ik moet de rollen omdraaien en het minder persoonlijk maken. ‘Weet die flapdrol dat je weer op een feest bent?’ Ik grijns vanwege de boze uitdrukking op haar gezicht. Missie geslaagd.

‘Flapdrol?’

‘Je vriend,’ leg ik uit. ‘Hij is de grootste sukkel die ik ooit heb gezien.’

‘Praat niet zo over hem. Hij... Hij is... aardig.’

Ik moet lachen om de manier waarop ze haar best doet om een complimentje te bedenken voor haar instappers-dragende vriend.

Ze zwaait met een vinger naar me. ‘Jij zou nooit zo aardig kunnen zijn als hij.’

‘Aardig? Dat is het eerste woord dat in je opkomt als je het over je vriend hebt? Dat is jouw “aardige” manier om hem saai te noemen.’ Ik grinnik.

‘Jij kent hem niet,’ houdt ze vol met indrukwekkende onverschrokkenheid.

‘Nou, ik weet dat hij saai is. Dat zag ik meteen aan zijn vest en instappers.’ Nu lig ik pas echt dubbel en mijn buikspieren trekken zich samen. Ik kan er niets aan doen. Als ik naar haar boze gezicht kijk lach ik

nog harder terwijl ik me voorstel dat de menselijke paspop aan het zeuren is over een gaatje in zijn trui van kasjmier.

‘Hij draagt geen instappers.’ Tessa slaat een hand voor haar mond om niet te lachen.

Ik begrijp het helemaal. Dit is ook ontzettend grappig.

Ze drinkt nog wat water.

‘Tja, jullie hebben al twee jaar iets en hij heeft je nog niet geneukt, dat maakt hem in mijn ogen een sukkel.’

Tessa spuugt het water terug in de beker. ‘Wat zei je daar?’

‘Je hebt me wel gehoord, Theresa.’

Door mijn glimlach laait haar woede hoger op. ‘Je bent een klootzak, Hardin.’

Jezus, ik vind het geweldig als ze zo kwaad wordt... Ik krijg een plens koud water in mijn gezicht en hap naar adem, verbijsterd door haar lef. Ik dacht dat we gewoon een beetje zaten te geinen, onbeschofte opmerkingen uitwisselden. Ik stangde haar met opzet en het leek erop dat ze het net zo leuk vond als ik. Nu ik zie dat ze vol walging naar me kijkt dringt het tot me door dat dat misschien niet het geval is.

Waarom ben ik überhaupt over haar vriend begonnen? Ik ben een idioot. Het ging goed. Ze zat op mijn kamer met me te lachen en ik moest het zo nodig verpesten.

Tessa stormt de kamer uit.

Ik veeg het water van mijn gezicht, ga in de deuropening staan en zie dat ze met twee treden tegelijk de trap af rent. Als ik weer in mijn kamer ben is het zachte zoeven van mijn plafondventilator mijn enige gezelschap. Ik ga op mijn bed zitten en voor het eerst sinds ik in dit huis woon wens ik dat ik niet alleen was in deze kamer.

Zodra haar lippen de zijne die eerste keer raakten voelde hij het. Diep in hem kwam er iets tot leven, iets wat op een geheime plek onder een dikke laag stof verborgen had gelegen. Hij kon zich niet herinneren dat hij zich er ooit eerder bewust van was geweest. Ze raakte hem, bracht hem licht en vrolijkheid en verlangen, en hij wist vanaf het moment dat haar mond de zijne raakte dat hij nooit meer dezelfde zou zijn.

Tessa heeft net water in mijn gezicht gegooit en is hevig verontwaardigd en boos weggestormd. Toch volg ik haar naar beneden, nadat ik een paar minuten in mijn kamer heb zitten mokken als een klein kind van wie het favoriete speeltje kapot is gegaan.

Maar Tessa is niet mijn favoriete speeltje; zij is te blinkend, te nieuw om met mijn vieze handen aan te zitten.

Ik probeerde haar alleen maar op te vrolijken, maar dat is me duidelijk niet gelukt. Ik had moeten weten dat ik beter niet over dat zielige vriendje van haar had kunnen beginnen.

Ze is zo irritant, hooghartig en humeurig. Te gevoelig, dat is ze. Ik word helemaal gek van haar. Wie gooit er nu zo een drankje, water, maar dan nog... in iemands gezicht? Voor iemand die zichzelf zo hoog heeft zitten, gedraagt ze zich wel als een sikkeneurig kind.

Bij de laatste tree zie ik Tessa in de keuken staan, waar ze een slok uit een fles drank neemt. Ze speurt de kamer rond, alsof ze iemand zoekt. Terwijl ik naar haar kijk gaat mijn telefoon af, weer een berichtje van Ken:

Karen kookt vanavond als je langs wilt komen. Er is iets waar ik het met je over wil hebben. Je hebt op mijn andere berichtjes niet gereageerd, dus ik dacht dat als ik er een om drie uur 's nachts zou sturen je in ieder geval wakker zou zijn.

Hij wil ergens met me over praten? Ik heb wel betere dingen te doen, zoals Zed laten zien wie hier de echte koning is. Ik kijk nogmaals naar Tessa en zie dat Zed naar haar toe is gegaan.

Natuurlijk duikt die engerd naast haar op zodra ik er niet ben.

Tessa heeft die fles nog steeds niet neergezet; ze zou niet zo veel moeten drinken. Ze gaat zich morgen absoluut klote voelen.

Dit is natuurlijk ook hoe Zed van plan is haar te grazen te nemen.

‘Kijk toch eens hoe schattig die twee samen zijn.’

Ik kijk opzij en zie Steph met een drankje in haar hand naast me staan. Haar rode haar hangt rommelig om haar gezicht heen. Ik richt mijn aandacht weer op Zed en Tessa en let deze keer meer op hoe ze zucht terwijl ze hem recht aankijkt. Ze lijkt zich op haar gemak te voelen; haar schouders zijn ontspannen en er ligt een zachte blik in haar ogen. Ze gedraagt zich totaal anders dan bij mij. Ze kent Zed niet veel beter, dus vanwaar dat verschil? Komt het doordat hij tegen het aanrecht leunt en haar alleen in de ogen kijkt? Hij laat zich niet afleiden door haar borsten. Hij leunt naar haar toe als ze naar hem glimlacht. Hij speelt de goeierd.

Verdomme, hij is hier beter in dan ik had gedacht.

Tessa kijkt naar de deur en Steph springt naar achteren, trekt aan mijn arm. Ik schud haar van me af.

Stephs ogen zijn bloeddoorlopen. Haar pupillen zijn zwarte speldenknopjes in een zee van rood. ‘Vertel haar niet dat ik er ben. Ik ben het zat haar babysitter te zijn.’ Ze rolt met haar ogen.

Steph probeert niet eens aardig te doen als Tessa niet in de buurt is. Ze is een eersteklas trut.

Een dronken blondine in een strakke jurk knipoogt naar me in het voorbijgaan.

Volgens mij herinner ik me haar... Toch? ‘Jij hebt haar meegenomen,’ merk ik op luchtige toon op. Dit interesseert me geen reet en ik weet eigenlijk niet waarom ik het zeg.

‘Nou, en? Ik heb het voor vanavond met haar gehad en het is de bedoeling dat jullie twee je met haar vermaken, weet je nog?’ Ze haalt haar schouders op en loopt weg.

‘Nou...’

‘Je gaat verliezen als je daar als een loser blijft staan!’ roept Steph als ze bij de voordeur komt en de hand pakt van die rare gast over wie ze vorige week nog klaagde.

Ik, verliezen? Alsjeblieft. Echt niet. Maar ik blijf hier ook niet in de deuropening hangen als een of andere sukkel.

Ik draai me om en ga op de bank zitten. Ik wacht wel tot ze naar mij toe komt. Ze gaat zich zeker vervelen met Zed en zijn stomme geklets over wetenschap en planten en de wereld met een bloempje tegelijk redden en al die onzin. Hij zal er wel in geloven, misschien, maar je weet het maar nooit met die gast. Misschien is hij zich er onbewust van bewust dat alleen planten zijn gezelschap kunnen verdragen.

Na verloop van tijd kom Tessa de woonkamer in, op de voet gevolgd door Zed, als een verloren puppy. Ze merkt niet eens dat ik me in dezelfde ruimte bevind als ze op slechts een paar meter afstand op de vloer gaat zitten bij mijn groep.

Er wordt in mijn bovenarm geknepen en ik draai me om net op het moment dat die blondine van daarnet haar armen om mijn middel slaat en me stevig vasthoudt.

‘Hardinnn...’

Ze klinkt zo zat dat ik opeens niet weet of ze me probeert aan te randen of dat ze me vasthoudt omdat ze duizelig is.

‘Goed je weer te zien. Het zou nog beter zijn om je te voelen...’

Ik duw haar iets van me af, probeer me van haar los te maken, maar door de alcohol is ze in een opdringerige octopus veranderd en ze grijpt me opnieuw vast. Uiteindelijk loop ik naar een van mijn ‘dispuutgenoten’ van wie ik de naam altijd vergeet en sla haar arm om zijn schouders. En, ja hoor, de rest van haar lichaam volgt.

Ze zeurt: ‘S-Steve, lang niet gezien...’

Ik glip weg. Mijn frustratie neemt toe met elke stap die ik op de gevlekte vloerbedekking zet.

‘Rijden de bussen de hele nacht?’ vraagt Tessa met dubbele tong. Ze spreekt langzaam in een poging toch nog uit haar woorden te komen. Ze is duidelijk het station van aangeschoten gepasseerd.

Ik kijk naar haar lippen, de onderste steekt meer uit dan de bovenste. Ik dwing mezelf niet naar haar te luisteren en loop weg. Ze is niet mijn probleem. Ik heb geen enkele reden om me druk te maken over het feit of ze al dan niet zat is. Nog geen tien seconden later ga ik terug naar de woonkamer waar ik voor Tessa tot stilstand kom.

Als ze me ziet, rolt die brutale meid met haar ogen.

Dat lijkt ze wel heel vaak te doen. Maar niet bij Zed. Nooit. ‘Dus, jij en Zed?’ Ik trek een wenkbrauw op.

Ze komt wankelend overeind.

Hoeveel heeft ze eigenlijk gedronken? Haar ogen staan helder als ze me aankijkt; ik heb geen idee. Ik pak haar bij haar arm als ze langs me heen loopt.

‘Laat me los, Hardin!’ Ze zwaait met haar armen en ik probeer niet te lachen om haar dramatische gedrag. Ze kijkt om zich heen alsof ze op zoek is naar iets om naar me te gooien. ‘Ik wil gewoon weten wanneer de bus gaat!’ Ze loopt snel langs me heen en stoot me aan met haar schouder.

Ik pak haar zacht vast zodat ze niet valt. ‘Relax... Het is drie uur ’s nachts. De bus rijdt niet.’ Ik laat haar arm los en zie dat het nieuws tot haar doordringt. ‘Je zit hier vast door je recentelijk ontdekte voorliefde voor drank.’

Dit is echt grappig. Ze houdt vol dat ze deze omgeving haat... en nu brengt ze hier weer de nacht door.

Ze staart me wezenloos aan met haar grote ogen en haar pruillippen.

Ik grijp de kans aan om zout op haar gewonde ego te strooien. ‘Tenzij je met Zed naar huis wilt gaan...’ Ik knik naar de woonkamer.

Ze kijkt boos en draait zich zonder iets te zeggen om en loopt weg.

Waarom volg ik haar om haar op de kast te jagen? Het heeft totaal geen zin en het is tijdverspilling. Ze lijkt het spelletje net zo goed te spelen als ik.

Eenmaal op mijn kamer trek ik mijn shirtje en spijkerbroek uit en laat die op de vloer vallen. Vervolgens pak ik een boek van de plank. Ik sla het op een willekeurige bladzijde open en lees:

‘Wat voor zin hadden woede en bezwaren tegen haar onzinnige lichtgelovigheid? We namen afscheid voor die avond... vijandig.

Maar de volgende dag liep ik op de weg naar Woeste Hoogten, naast de pony van mijn eigenzinnige, jonge meesteres. Ik kon er niet tegen haar verdriet te zien, om haar bleke, terneergeslagen gelaat en droevige ogen te aanschouwen. Ik gaf toe, in de vergeefse hoop dat Linton zelf zou bewijzen door hoe we door hem werden ontvangen hoe weinig van het verhaal op feiten berustte.'

Daar zat een blonde Catherine aan de rand van het moeras met een bloedrood lint in haar opgebonden haar. Ze zat niet na te denken; ze was verdwaald. Ze keerde zich naar hem toe, haar stem overbrugde de afstand tussen hen. 'Hardin?'

Catherines stem klinkt hard, zo hard dat die me wakker maakt. Droom ik dit?

'Hardin! Hardin, doe alsjeblieft de deur open!'

Ik spring uit bed, in de war en in paniek als mijn deurknop beweegt. Er wordt op de deur gebonkt.

'Hardin!' gilt de stem opnieuw.

Is dat... Ik haal de deur van het slot en trek die open.

Daar staat Tessa, rood aangelopen en met grote ogen van angst.

De haartjes in mijn nek gaan overeind staan en ik schiet meteen in de beschermende stand. 'Tess?' Ik wrijf in mijn ogen om wat helderder te kunnen zien, probeer zo van de droom af te komen en me te concentreren op wat er aan de hand is.

'Hardin, mag ik alsjeblieft binnenkomen? Die jongen...' Tessa kijkt de gang in.

Ik doe een stap naar voren om te zien voor wie ze zo bang is.

Neil komt met bloeddoorlopen ogen naar ons toe. Zijn shirt zit onder de vlekken. Hij is walgelijk.

Als hij tegen de muur botst zie ik pas hoe dronken hij echt is. Waarom is ze op de vlucht voor hem? Heeft hij...

Neil kijkt me aan en hij blijft meteen staan.

Als hij weet wat goed voor hem is, maakt hij nu als de sodemieter dat hij hier wekomt. Zo niet, dan krijgen Tessa en al deze mensen op de gang – die haar blijkbaar niet wilden helpen – zo een show. Ik neem haar vlug in me op, om me ervan te verzekeren dat hij niets heeft gedaan waarvoor ik zijn lijk zal moeten verstoppen voor de politie komt.

‘Ken je hem?’ Haar stem breekt.

Ik voel mijn handen beven. ‘Ja, ga naar binnen.’ Ik trek haar mijn kamer in en ga op mijn bed zitten.

Ze staart me met haar grijze kijkers geconcentreerd aan.

Ik wrijf nogmaals in mijn ogen. ‘Gaat het?’ Zo ziet ze er wel uit. Ze is misschien nerveus, maar ze huilt niet. Dat is een goed teken... Toch?

‘Ja,’ zegt ze zacht. ‘Ja, het spijt me dat ik je wakker heb gemaakt. Ik wist gewoon niet wat ik...’ Nu klinkt ze bang.

Ze biedt haar excuses aan omdat ze me wakker heeft gemaakt? Ik veeg mijn haar van mijn voorhoofd. ‘Maakt niet uit.’ Het valt me op dat haar handen ook beven en ik stel de vraag die ik niet uit mijn hoofd heb kunnen krijgen sinds ik de deur heb opengedaan. ‘Heeft hij je aangeraakt?’ Moordlustige ideeën spelen door mijn gedachten. Niemand zou Neil missen, dat staat vast.

‘Nee,’ zegt ze, maar dan aarzelt ze. ‘Hij heeft het wel geprobeerd. Ik was zo stom om me in een kamer op te sluiten met een dronken vreemde, dus het is eigenlijk mijn eigen schuld.’

Háár schuld? *What the fuck?*

‘Het is niet jouw schuld dat hij dat heeft gedaan. Jij bent niet aan dit soort situaties gewend.’ Ik probeer rustig te blijven en haar niet nog meer de

stuipen op het lijf te jagen. Ik heb dit met heel veel vrouwen en meiden zien gebeuren, van mijn eigen moeder tot dronken meiden op feesten. Ik heb vorig jaar nog een zatte Molly van Neil moeten redden. Ik had gedacht dat hij zijn lesje wel had geleerd nadat ik zijn neus had gebroken en ervoor had gezorgd dat zijn schouder uit de kom was geschoten, maar blijkbaar niet. Hij heeft duidelijk een opfriscursus nodig. Logan helpt me wel, net zoals de vorige keer.

Tessa komt naar me toe en ik klop op het matras naast me. Ze gaat zitten en legt haar handen op haar schoot. Bij het zien van haar kwetsbare uitdrukking besef ik opeens dat ik alleen een zwarte boxershort aanheb. Ik wil iets anders aantrekken, maar ik wil ook niet haar aandacht op dat feit vestigen. Het is niet de bedoeling dat ze zich nog slechter op haar gemak voelt; ze is juist naar mij toe gekomen om te ontsnappen, om een veilige plek te zoeken.

‘Ik ben niet van plan eraan te wennen. Dit is echt de laatste keer dat ik hier ben. Het is überhaupt de laatste keer dat ik naar een feest ga. Ik weet niet eens waarom ik het heb geprobeerd. En die jongen... Hij was gewoon zo...’ Ze huivert en er rollen tranen over haar wangen.

‘Niet huilen, Tess,’ fluister ik. Ik breng mijn hand naar haar wang en veeg met mijn duim de tranen weg.

Er ontsnapt haar een snik.

Het is zo’n onschuldig, kwetsbaar geluid dat ik de andere kant op wil kijken, maar dat lukt me niet. ‘Het was me nog niet opgevallen hoe grijs jouw ogen zijn,’ beken ik. Tot nu toe heb ik niet op dat soort details gelet, alleen op haar borsten en hoe vatbaar ze is voor mijn spelletjes. Daar had ik het te druk voor, was ik te oppervlakkig voor. Maar dan geef ik mezelf in gedachten een standje. Nee, dat is gelogen. Ik heb vanaf het allereerste moment op het allerkleinste detail gelet.

Mijn hand ligt nog op haar wang en ze staart me nog steeds aan. Haar volle lippen wijken iets van elkaar. Ik neem het metalen ringetje tussen mijn tanden en trek eraan, zoals altijd.

Haar blik is op mijn mond gericht.

Net als ik mijn hand laat zakken leunt ze naar me toe en kust ze me.

Ik adem scherp in. Hier had ik totaal niet op gerekend. Waar is ze mee bezig? Wat ben ik in vredesnaam aan het doen? Maar ik houd niet op. Dat kan ik niet. Ik laat mijn tong langs haar zachte lippen glijden. Ik slik haar adem in als ik haar gezicht tussen mijn handen neem. Ze zucht in mijn mond, alsof het een opluchting is om mij te zoenen. Haar huid voelt warm aan, haar mond is zacht en aarzelend. Ik laat mijn handen naar haar heupen glijden. Als ik de wodka op haar tong proef, neem ik wat afstand. ‘Tess...’

Ze zucht.

Ik laat mijn tong nogmaals langs haar lippen glijden waardoor die weer van elkaar wijken. Mijn adem stukt. Ik probeer helder na te denken. Hoe zijn we in deze situatie verzeild geraakt?

Ik ben kalm, ook al woedt er een uitslaande brand in me. Dit voelt goed. Het is een welkome afwisseling van al dat vuur. Ik heb me nog nooit zo beheerst gevoeld. Dit kán niet goed zijn.

Mijn hersenen hebben niet langer de leiding. De sensatie van haar mond op de mijne heeft al mijn gezonde verstand uitgeschakeld. Ik trek haar naar me toe, verstevig mijn grip op haar heupen en ga achterover op het matras liggen. Ze gaat op me zitten, legt haar handen op mijn borst. Haar tong plaagt de mijne. Ze is hier zo goed in. Fuck, wat is ze goed.

Haar haar strijkt over mijn huid en ik trek mijn mond weg. Het klagelijke geluidje dat ze maakt zorgt ervoor dat ik meteen stijf word. Ze wil me. Ze laat haar handen nu onderzoekend over mijn borst op en neer glijden. Ik merk wel dat ze wil weten wat de grenzen zijn.

Ik zal dit vanavond nog niet te ver laten gaan. Ze heeft gedronken en daar heb ik niets mee. Ik wil haar... Jezus, ik wil haar keer op keer neuken. Ik wil haar tegen me aan voelen, helemaal. Maar niet vanavond. Ze is maagd, maar hoe ver is ze met haar vriendje gegaan? Heeft hij haar zo meegemaakt, dat ze op hem ligt terwijl hij alleen een boxershort draagt en ze plagend met haar heupen tegen de zijne schuurt? Gedraagt ze zich ook zo met hem? Is haar preutse, keurige houding alleen maar voor de buitenwereld bedoeld?

Heeft hij zijn tong langs haar zachte hals laten glijden? Gezien de manier waarop ze nu naar adem hapt zou ik nee zeggen. Ze kreunt en ik houd haar haar vast terwijl ik haar in haar hals zoen. Daarna knabbel ik aan haar sleutelbeenderen.

Ze kreunt opnieuw en fluistert mijn naam.

Ik kus haar en ze blijft zich tegen me aan schuren. Ik weet dat ze voelt hoe hard ik ben, hoe erg ik naar haar verlang.

‘Hardin... stop,’ steunt ze, terwijl haar tong nog met de mijne speelt. ‘Hardin!’

Ik verbreek de kus en kijk haar aan. Haar lippen zijn gezwollen en schandalig roze, en ze heeft een wilde blik in haar ogen.

‘Dit kan niet.’ Ze haalt haar handen weg en laat zich van me af rollen, naar de andere helft van het bed.

Het doffe branden verandert in ijs. Ik wist dat het niets zou worden; het was gewoon een... opwelling. Ik had graag verdergegaan, maar aan alles komt een keer een eind. Ik steun op mijn ellebogen.

‘Sorry, het spijt me.’ Haar stem klinkt schor, maar het lijkt er niet echt op alsof ze er spijt van heeft, want ze staart hijgend gefascineerd naar mijn mond.

Terwijl ik naar haar kijk denk ik aan een boek dat ik heb gelezen waarin de vrouwen van een stadje zich voornemen niet langer elke dag sorry te zeggen. Ze trokken een interessante conclusie, namelijk dat negentig procent van hun 'sorry's' bedoeld was voor dingen waar zij niet eens verantwoordelijk voor waren. Tessa zou zo in dat stadje passen.

'Sorry waarvoor?' vraag ik zo kalm mogelijk. Ik sta op en grabbel in de rommelige la vol zwarte T-shirts. Als ik er een pak, zie ik dat ze naar mijn boxershort kijkt en ze bloost.

'Omdat ik je heb gekust...'

Waarom zou ze daarvoor haar excuses aanbieden? Als ze niets met me te maken wil hebben, dan is dat zo, maar ik heb haar geen enkel signaal gegeven dat ik niet precies hetzelfde wilde. 'Het was maar een kus. Ik zoen zo vaak meiden.' Ik houd mijn stem met opzet vlak, aangezien ik haar niet een nog slechter gevoel wil bezorgen. Ze heeft er al spijt van en staat op het punt om ervandoor te gaan, dat weet ik, maar als ze dat doet zal ik achter haar aan moeten gaan. Ik kan niet zo vroeg in het spel al worden uitgeschakeld, niet nu ik vooruitgang heb geboekt. Ik heb haar handen op me gevoeld, haar tong geproefd. Ik heb haar al laten hijgen, naar meer laten verlangen. Ik ben in het voordeel, niet Zed, en dat mag ik niet verpesten. Ze maakt van een mug een olifant. Als ik haar troost, is de kans groter dat ze me zal vertrouwen en dat zal ervoor zorgen dat we de volgende keer nog verder zullen gaan.

Ze staart naar de vloer, alweer.

Vindt ze dit zo erg dat ze me niet eens kan aankijken? Dit voelt niet goed. Het bestaat niet dat ze er nu al spijt van heeft, want dan ben ik genaaid en wint Zed.

'Kunnen we het dan verder vergeten?' vraagt Tessa.

‘Geloof me, ik wil ook niet dat iemand hiervan weet. We hebben het er verder maar niet meer over.’

Ze krimpt ineen.

Kon ik die woorden maar terugnemen. Ik ben hier echt slecht in.

‘Dus jij bent weer de oude, hm?’ Er is een scherpe blik in haar ogen verschenen en ze bereidt zich voor op ruzie.

Ik wil tegen haar snauwen, maar ik houd mijn mond. Ze weet helemaal niets over me. Het maakt me woest dat ze na een paar korte ontmoetingen denkt dat ze een soort fucking Hardin Scott-expert is. Ze denkt dat ze beter is dan ik, en ze is doodsbang dat iemand te weten komt dat ze mij heeft gekust omdat... nou, omdat ik ik ben en zij het toonbeeld van perfectie is. Het lukt me niet mijn mond te houden. ‘Ik ben nog steeds dezelfde. Denk maar niet dat we een of andere band hebben gekregen omdat je me zo goed als tegen mijn wil in hebt gekust.’ Mijn woorden komen aan als een mokerslag.

Ze staat op en balt haar vuisten. Haar woede is duidelijk zichtbaar in haar grote ogen en ze is klaar voor de strijd. ‘Je had me kunnen tegenhouden,’ bijt ze me toe.

‘Niet echt,’ flap ik er zonder na te denken uit.

Tessa zucht en bedekt haar gezicht met haar handen.

Ik wend mijn blik af. Ze is zo emotioneel en dat is niet eens het vreemde van de situatie. Emotioneel zijn kan dan wel normaal zijn, maar zij is zo open. Ik ben geen vriend en ook geen familielid, maar ze strooit met haar emoties alsof ze me al haar hele leven kent. Ze is niet bang om me te laten merken wat ze voelt; ze lijkt het niet erg te vinden om kwetsbaar te zijn.

Theresa Young is een gekmakend raadsel. Ze is open en fragiel, maar toch op haar hoede en scherp als glas. Ik kan er geen peil op trekken. Het is

verrekte vreemd. Het gemak waarmee ze me zichzelf in deze toestand laat zien is enigszins aandoenlijk, maar nog altijd vreemd.

‘Je kunt hier vannacht blijven als je nergens anders heen kunt,’ bied ik op zachte toon aan.

Tessa schudt haar hoofd, zet haar handen op haar volle heupen en kijkt me boos aan.

Ik wil tegen haar zeggen dat het me misschien spijt dat ik zo hard voor haar was, dat ik misschien soms heel bot uit de hoek kan komen, maar waarom zou ik die energie aan een vreemde verspillen? Ze kent me niet en ze zal me ook nooit kennen.

‘Nee, dank je.’ Ze loopt de gang op.

Ik houd het deurkozijn stevig vast en wens haar in stilte welterusten, want ik weet al dat ik niet zal slapen. ‘Tessa,’ roep ik haar zacht na, al weet ik niet of ik wel wil dat ze dat hoort.

Hij was altijd al koppig. Ze raakte hem op gevoelige plekken waarvan hij niet eens wist dat hij die had en liet hem op een andere manier naar de wereld kijken. Hij had nooit verwacht dat zijn spelletje zo'n impact zou hebben en hij had niet door hoe elke blik van haar en elke glimlach die ze hem schonk hem veranderde. Hij stelde zich vanaf het begin beschermend op ten opzichte van haar en hij had het niet door toen zijn bescherming veranderde in overheersing. Hij probeerde zich ertegen te verzetten, maar dat lukte pas toen het te laat was.

Ze is twintig minuten geleden vertrokken en ik kan haar nergens vinden. Waarom kan ze niet gewoon op Molly of een van de andere meiden lijken met wie ik iets heb gehad, en weer terugkomen? Waarom is zij zo koppig?

Haar kennende, voor zover dat mogelijk is, denk ik dat ze elk vooroordeel dat ik over meiden in het algemeen heb gaat vernietigen. Fucking joepie. Dit wordt leuk.

‘Ze is vertrokken, gast.’ Logan komt de keuken binnen met een fles wodka.

Wat? Dat zou ze niet doen. Ze weet niet eens hoe ze terug moet naar de campus en ze zal niets aan haar antieke telefoon hebben als ze verdwaalt. ‘Echt niet.’ Ik schud mijn hoofd en pak een lege beker. Als ik de kraan

aanzet, kijkt Nate me met een opgetrokken wenkbrauw en een stomme grijns op zijn gezicht aan. ‘Wat, eikel?’ Ik drink de beker in één keer leeg.

‘Niets, gast.’ Hij lacht en wisselt een valse blik met Logan.

‘Mis ik soms iets?’ Ik gebaar van de een naar de ander.

‘Nee, hoor.’ Logan legt zijn hand op mijn schouder.

Ik zet een stap opzij.

‘Waarom zoek je haar eigenlijk?’

‘Waarom denk je?’ zeg ik vlug, al weet ik zelf niet of ik tegen ze lieg of dat ik bezig ben met de weddenschap. Ja, daar ben ik ook nog mee bezig, maar op het moment wil ik alleen maar weten waar ze verdomme naartoe is.

‘Oké.’ Nate geeft Logan een por in zijn zij zoals mijn vrienden en ik dat vroeger op de lagere school deden. ‘Hoe dan ook, ze is weg. Ik zag haar door de voordeur vertrekken.’

‘En je hebt haar laten gaan?’

‘Haar laten gaan? Waarom zou dat mij iets moeten kunnen schelen? Ik dacht niet dat jij je daar druk om zou maken.’ Nate kijkt Logan aan.

‘Waar is Zed?’ vraag ik in de hoop dat ze daardoor zullen denken dat ik me meer zorgen maak over het feit dat hij een voorsprong krijgt.

Ze schudden allebei het hoofd en halen de schouders op, dan kletsen ze weer over onbelangrijke dingen.

Ik loop met gebalde vuisten weg. Misschien heeft ze een vriend gebeld of die haar wilde komen ophalen? Heeft die meid eigenlijk wel vrienden? Ze lijkt me het kritische type met wie niemand echt bevriend wil zijn.

Daarin lijkt ze eigenlijk wel op mij. Alleen is zij iets sympathieker. Ietsjes.

Ik weet zeker dat ze niet dom genoeg is om de bijna vijf kilometer terug naar haar kamer te lopen.

Dom genoeg? Nee.

Koppig genoeg? Fucking ja.

Ik loop boven nog een keer door de gang om te controleren of ze echt weg is. Mijn kamer is leeg; ik had eigenlijk gehoopt dat ze daar heel irritant weer zou hebben ingebroken en dat ik haar op mijn bed zou aantreffen met haar neus in een van mijn boeken.

Maar nee, natuurlijk moet zij weer belachelijk moeilijk doen en het huis verlaten. Alleen.

Godverdomme, ze loopt alleen over straat.

Wat voor... Jezus, wat word ik pissig van haar. Hadden we een nog moeilijkere meid kunnen uitzoeken voor de weddenschap? Ik denk het niet. 'Nate!' Ik roep zijn naam boven de muziek uit terwijl ik de trap af ren.

'Wat? Heb je haast?' vraagt hij, terwijl er zich een langzame grijns over zijn gezicht verspreidt.

Ik ga langzamer lopen. 'Neuh, het is gewoon...' Ik veeg mijn haar van mijn voorhoofd naar achteren. 'Ik ben op zoek naar die brunette, die ene met dat zwarte topje en de enorme tieten.' Ik houd mijn handen voor mijn borst om de omvang aan te geven van de verzonnen vrouw.

Nate knijpt zijn ogen bijna dicht en glimlacht. De woorden aan de binnenkant van zijn onderlip zijn nauwelijks zichtbaar als hij zegt: 'O, nou begrijp ik het.' Hij knipoogt.

Logan lacht.

'Nou, ik ga haar zoeken...' Ik draai me snel om. Ik hoor hun gezeik achter me. Ik verlaat zonder om te kijken het huis en stap in mijn auto. De straten zijn verlaten. Er is verdomme helemaal niemand te bekennen en ik zie haar nergens.

Na nog een paar rondjes te hebben gereden besluit ik maar naar haar kamer te gaan. Daar moet ze inmiddels wel zijn aangekomen. Dat moet gewoon.

Als ik daar kom besef ik dat ik al twee uur onderweg ben. De deur naar haar kamer gaat zo open en ik tref Steph en Tristan aan op haar bed. Ze heeft haar shirtje uit en laat haar handen over zijn blote bovenlichaam glijden.

Ze verbreekt de kus en komt half overeind. 'Kan ik iets voor je doen?' Ze likt langs haar lippen, waardoor het laatste restje lippenstift verdwijnt.

'Waar is Theresa?'

Tristan pakt zijn shirt, maar Steph pakt het van hem af en gooit het op de vloer.

'Nou?' dring ik aan.

'Ze is er niet, maar we zijn haar onderweg tegengekomen.' Steph zuigt aan Tristans hals.

Ik moet kokhalzen. 'Tegengekomen? Je hebt haar zien lopen en je hebt haar niet meegenomen?' Ik buk me, pak Tristans shirt en gooi het hun kant op. Het kledingstuk raakt ze allebei in het gezicht.

Tristan staat op.

Ik doe een paar stappen achteruit naar de deur.

'Steph zei dat ik niet mocht stoppen,' vertelt hij, terwijl hij zich aankleedt.

'What the fuck?' Ik kijk haar aan.

Ze grinnikt. 'Niets aan de hand. En ze kan wel wat beweging gebruiken.'

'Hé!' Tristan geeft haar een por en kijkt haar afkeurend aan.

Steph rolt met haar ogen.

'Jullie moeten je aankleden en vertrekken. Ze kan hier elk moment zijn,' zeg ik.

'Dit is mijn kamer. Ik ga nergens heen,' meldt Steph.

'Kom op.' Ik denk koortsachtig na over een reden om haar hier weg te krijgen. 'Ik heb wat tijd alleen met haar nodig.'

Ze lacht. ‘Waarom? Om haar te neuken?’

‘Uiteindelijk wel, ja.’

Tristan strijkt een plukje haar achter Stephs oor. ‘Laten we maar naar mijn kamer gaan. Nate zal er waarschijnlijk niet zijn.’

Ze glimlacht en knikt.

Als de kamer eenmaal leeg is ga ik op het bed van Tessa zitten. Terwijl ik probeer te beslissen of ik uit nieuwsgierigheid door haar spullen zal snuffelen, gaat de deur open. Daar staat ze dan. Ze lijkt een paar centimeter langer en heeft haar handen tot vuisten gebald. Haar ogen zijn groot. Ze ontploft bijna van zorgvuldig opgekropte frustratie. Als ik naar haar glimlach, schieten de tranen haar in de ogen.

‘Serieus?’ roept ze op schrille toon, terwijl ze haar handen in de lucht gooit.

‘Waar was je?’ vraag ik haar rustig, wat een groot contrast vormt met haar snel oplopende woede. ‘Ik heb bijna twee uur rondjes gereden om je te vinden.’

‘Wat? Waarom?’

De uitdrukking op haar gezicht is een mengeling van ergernis en verwarring. Haar wangen zijn roze door de koele herfstlucht en haar haar is rommelig door de wind, niet de nette krullenbos die ik van haar gewend ben. Het kost me moeite om een verklaring te bedenken, daarom zeg ik: ‘Het lijkt me niet verstandig om midden in de nacht alleen over straat te lopen.’

Ze barst in lachen uit.

Wat is er met haar aan de hand? Haar lach klinkt wild, compleet het tegenovergestelde van haar koele glimlachjes en bewonderenswaardige zelfbeheersing. Ze komt bijna krankzinnig over.

‘Rot op, Hardin... Echt, verdwijn!’ zegt ze als ze is gekalmeerd.

‘Theresa, ik...’

Er wordt op de deur gebonkt.

‘Theresa! Theresa Young, doe onmiddellijk die deur open!’ krijgt een vrouwenstem.

‘O mijn god, Hardin, ga de kast in,’ fluistert Tessa. Ze pakt mijn arm beet en probeert me van het bed te trekken.

‘Ik ga me echt niet in de kast verstoppen. Je bent achttien!’

Tessa rent naar de spiegel en strijkt haar woeste haar plat. Ze gaat snel naar de andere kant van de kamer met een tube tandpasta in haar hand, knijpt er wat uit en wrijft het over haar tong.

Het is alsof ik naar een tienermeisje kijk dat betrappt is terwijl ze het huis uit glipt. Ze is helemaal in paniek als ze naar de deur loopt en haar hand beeft als ze de koperen deurknop omdraait.

‘Hoi, wat doen jullie hier?’ vraagt ze.

Haar moeder loopt naar binnen, maar ze is niet alleen.

Het is die jongen van laatst. Noah.

Ik ben me ervan bewust dat haar moeder recht op me afkomt, maar ik concentreer me op dat joch: Tessa’s vriend. Zijn blonde haar is een paar tinten lichter dan dat van Tessa en zijn gladde vest valt over zijn keurig geperste kaki broek. Het is eigenlijk best knap dat hij er zo vroeg in de ochtend zo netjes bij loopt. Hij lijkt net een paspop. Maar waarom is hij hier? Is het echt zo serieus tussen die twee? Heeft hij haar moeder gebeld als een soort zedenpolitie?

Haar moeder ademt in en zucht dan diep. ‘Dus dit is de reden dat je je telefoon niet hebt opgenomen? Omdat je deze...’

Ze gebaart op dezelfde manier met haar handen als haar dochter.

‘... deze getatoeëerde... onruststoker om zes uur ’s ochtends in je kamer hebt!’

Getatoeëerde onruststoker? Wat hebben deze dames met die kinderlijke beledigingen?

Tessa recht haar schouders en rug. Ze is klaar voor een aanvaring.

Nu weet ik waar Tessa haar vooringenomen onzin vandaan heeft en ook waar ze haar bouw, rondingen en temperament vandaan heeft. Ze werpt haar moeder een dodelijke blik toe, maar het lijkt de vrouw niet op te vallen dat haar dochter haar nagels in haar handpalmen drukt of dat er een blos op haar hals is verschenen. Ze lijkt daar helemaal niets van te merken. Die paspop trouwens ook niet.

Dat zit me niet lekker, dat Tessa op haar kop krijgt omdat ze zich als een normale eerstejaars gedraagt. Wat dat betreft is ze juist tammer dan iedereen die ik ken. Haar moeder zou trots op haar moeten zijn.

‘Is dit wat je op de universiteit doet, jongedame? De hele nacht doorhalen en jongens meenemen naar je kamer?’ roept de vrouw. ‘Die arme Noah heeft zich zo’n zorgen om je gemaakt. We zijn hier helemaal naartoe gekomen en dan ben jij de hort op met die vreemden?’

Vreemden? De manier waarop Noah langzaam maar zeker achteruitdeinst naar de deur naarmate de stem van de vrouw luider wordt... Ik krijg het idee dat hij nog erger gehersenspoeld is dan de lieve Tessa. Ik kan er niets aan doen. Ik reageer voordat Tessa daar de kans voor krijgt. ‘Eigenlijk ben ik hier pas net. En ze deed helemaal niets verkeerd.’

Tessa staart me met open mond aan alsof ik gestoord ben om het tegen haar moeder op te nemen.

Haar moeder lijkt het ook niet te kunnen geloven.

Hun reactie laat me vanbinnen lachen. Deze mensen hebben geen idee waartoe ik in staat ben.

‘Pardon? Ik had het helemaal niet tegen jou. Ik weet niet wat iemand als jij bij mijn dochter in de buurt doet.’

Die eikel in de hoek zwijgt en dat is maar goed ook.

‘Moeder...’ Tessa probeert zo dreigend mogelijk te klinken. Ze werpt kort een blik op mij en haar ogen staan harder dan normaal.

Ik weet niet of het door schaamte of woede komt dat ze vuur spuwen.

Haar moeder trekt zich er niets van aan. ‘Theresa, je bent losgeslagen,’ bijt ze haar dochter tussen op elkaar geklemde tanden toe. ‘Ik kan vanaf hier de drank ruiken en ik kan alleen maar aannemen dat dat door de invloed van je lieflijke kamergenootje en hém komt.’

Ze kijkt nu recht naar mij. Ze wijst naar mij. Als ze me kende zou ze die vinger heel snel laten zakken.

‘Ik ben achttien, moeder,’ begint Tessa, maar ze klinkt al verslagen. ‘Dit is de eerste keer dat ik wat heb gedronken en ik heb niets verkeerd gedaan. Ik doe alleen maar wat elke andere student doet. Het spijt me dat de batterij van mijn telefoon leeg was en dat je helemaal hierheen bent gereden, maar er is niets aan de hand.’ Ze gaat op het puntje van haar stoel zitten.

Het bevalt me helemaal niet hoe ze haar kleineren. Zoals ze daar timide op de volgende verbale klap van die bitch wacht is ze een vreemde voor me. Ik blijf stilzitten, zelfs als de vrouw haar woede opnieuw op mij richt.

‘Jongeman, kun jij ons even alleen laten?’

Het is geen vraag. En dat ‘jongeman’ klinkt misschien beleefd, maar eigenlijk beledigt ze me terwijl ze toch nog redelijk overkomt. Ik ben opgegroeid in de buurt van rijkelui kinderen; ik ken die truc.

Ik kijk naar Tessa, zodat ze weet dat ik pas vertrek als ze eraan toe is om haar moeder en vriendje alleen het hoofd te bieden.

Ze knikt.

Ik zie de verwarring in haar grijze ogen. Ik ga, zoals me is verzocht, maar vanbinnen kook ik.

Toen hij haar in zijn dromen zag, joeg hem dat de stuipen op het lijf. Ze slokte hem nu in zijn geheel op, ging er met elk stukje van hem vandoor. Hij werd doodsbang als hij eraan dacht wat ze met hem kon doen als ze hem eenmaal in haar greep had. Hij wilde het niet toestaan, maar hij had er de kracht niet voor om zich ertegen te verzetten. Hij had zichzelf altijd als sterk beschouwd. Hij heerste over alles, tot zij kwam en hem zijn kroon afpakte.

Ik hang tegen de deur van een van de burens en sta te wachten en te wachten tot de deur van Tessa's kamer opengaat en haar moeder en haar handlanger vertrekken. De minuten verstrijken en ik begin aan mijn gezonde verstand te twijfelen.

Waarom wacht ik hier op haar? Wat moet ik tegen haar zeggen als haar bezoekers vertrekken? Wil ze eigenlijk wel met me praten? Misschien wel als ik mijn excuses aanbied omdat ik me door haar heb laten zoenen. Dat zou wel eens de oplossing voor alle problemen kunnen zijn.

Uiteindelijk gaat de deur open en komt haar moeder de gang op. Ze kijkt me hooghartig aan. Ze wordt op de voet gevolgd door Tessa, die Noahs hand stevig vasthoudt.

Ik ga recht staan. Ik weet niet wat ik moet zeggen, maar ik voel de drang om iets te doen.

‘We gaan de stad in,’ zegt Tessa.

Wat kan ik anders doen dan knikken en ze laten gaan? Ik kan mijn blik niet losrukken van Tessa’s hand in die van haar vriend.

Ze loopt rood aan en maakt zich van hem los.

Haar moeder schenkt me de meest gemaakte glimlach die ik ooit heb gezien.

‘Ik mag die jongen echt niet,’ hoor ik de paspop zeggen.

‘Ik ook niet,’ zegt Tessa stilletjes.

Dat is maar goed, want ik mag haar ook niet.

Als ik bij mijn auto kom trilt mijn telefoon in de bekerhouder. Ik neem op als ik Molly’s naam op het scherm zie. Ze zegt twee woorden – ‘haren trekken’ – en hangt op.

Vijf minuten later loop ik zonder te kloppen Molly’s appartement binnen.

Haar kamergenoot kijkt me boos aan, rook walmt uit haar mond. Het wit van haar ogen valt extra op door een dikke laag mascara en ze neemt nog een hijs van haar sigaret. ‘Ze is in haar kamer.’

Molly ligt op bed met haar hoofd op een berg kussens en haar blote benen wijd gespreid. Haar kamer is klein. De lichtblauwe wanden zijn bedekt met foto’s uit modetijdschriften, vooral zwart-witfoto’s, die ze heeft uitgeknipt en met plakband heeft opgehangen. Haar bed staat tegen de wand die het verst van de deur ligt. Haar kamer heeft geen ramen. Ik zou het verschrikkelijk vinden om zo opgesloten te zitten. Geen wonder dat ze hier bijna nooit is.

Ze gebaart dat ik naar haar toe moet komen; haar roze haar zit in een woeste knot op haar hoofd en heeft wel iets weg van een vogelnestje. ‘Kijk eens wie we daar hebben,’ zegt ze treiterend als ik naast haar op het bed ga zitten. Ze trekt haar rokje verder omhoog en ontbloot zo een zwart slipje. Ze

laat haar handen over haar dijen glijden en brengt ze naar de kanten randen ervan.

‘Jij hebt mij gebeld.’

‘En je bent gekomen,’ zegt ze met sarcastische, trotse stem.

‘Zoek er maar niet te veel achter. Ik verveelde me en jij bood jezelf aan.’

Ik haal mijn schouders op en kijk haar aan.

Ze fronst haar wenkbrauwen en doet alsof ze beledigd is. ‘Dat is waar.’
Ze lacht.

Ik schud mijn hoofd om haar schaamteloze gedrag. Molly’s hand voelt koud aan als ze mijn arm vastpakt en me dichterbij zich toe trekt. De littekens op haar pols glimmen in het schemerlicht van de lamp op haar nachtkastje.

Molly drukt haar lippen tegen mijn hals en ik probeer me niet Tessa’s volle mond voor te stellen. Molly laat zich langs mijn lichaam omlaagglijden en trekt vlug de knoopsluiting van mijn spijkerbroek open, schuift mijn broek en boxershort langs mijn benen omlaag. Ik hef mijn heupen op, help haar me uit te kleden terwijl ik mezelf ervan probeer te overtuigen dat ik dit wil. Dit is leuk. Dit is wat mensen als Molly en ik, verknipte mensen, voor de lol doen. Ik heb zo mijn problemen en dat geldt ook voor haar; al heeft ze gelukkig nooit geprobeerd me daarover te vertellen en ik heb nooit overwogen haar ernaar te vragen omdat het me geen ruk interesseert. Ik weet dat ze op mij lijkt. Meer hoeft ik niet te weten.

Ze likt plagend aan mijn eikel. Ik ben niet van het plagen, dus ik grijp haar roze haar beet en zorg dat ze me helemaal in haar mond neemt. Ze kokhalst iets en ik laat haar los. Ik weet dat ze van ruw houdt, zelfs ruwer dan ik ooit met haar zou willen zijn.

Tessa’s haar voelt dik aan in mijn vuist en ik verstevig mijn grip. Haar mond is zo nat, zo warm. Ze gebruikt die agressiever dan ik me ooit had

voorgesteld. Haar handen glijden over mijn dijen; haar nagels zijn langer dan ik me herinner.

‘Hardin,’ steunt ze, en ze likt nog een keer, zuigt me haar mond in.

Haar stem klinkt hoger, verkeerd. ‘Fuck, Tessa.’ Zodra ik die woorden zeg is de betovering verbroken.

Molly verstijft en leunt naar achteren. ‘Serieus?’

Ik schraap mijn keel. ‘Wat?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ik heb je wel gehoord.’

‘Je hebt helemaal niets gehoord, en zelfs als je wel iets had gehoord, doe maar niet alsof je mij nooit Lo...’

‘Hou je bek.’ Ze houdt haar hand op en zwaait er dramatisch mee. ‘Wil je dat ik het afmaak?’ Opeens klinkt ze weer speels.

Ik besef dat ze me aankijkt met een vreemde, meelevende uitdrukking op haar gezicht, alsof ze medelijden met me heeft of zo. Die gedachte maakt me woedend. Ze is net zo eenzaam en verknipt als ik... Wie denkt ze wel niet wie ze is om medelijden met mij te hebben? ‘Nee.’ Ik trek mijn broek op. Als ik ga staan en mijn telefoon in mijn zak duw, kijkt ze me nog steeds met diezelfde blik aan. Mijn woede doet haar niets.

‘Ik loop niet met je mee naar buiten,’ zegt ze met een lach, weer nihilistisch als altijd. Maar dan voegt ze eraan toe: ‘Pas wel op met die shit. Meiden zoals zij kiezen nooit voor losers als jij.’ Er ligt een droevige blik in haar ogen.

Ik kan wel op haar zwarte kleed kotsen. Ik weet dat ze niet eens probeert me te beledigen. Ze is eerlijk en oprecht, maar ik heb haar advies niet nodig. Ik wil helemaal niet dat Tessa voor mij ‘kiest’. Ik wil haar neuken en winnen, meer niet.

Zonder verder nog een woord te zeggen loop ik naar buiten en rij ik terug naar huis.

Het bonken op de deur houdt maar niet op. De man aan de andere kant roept mijn naam en ik probeer zo stil mogelijk de kastdeur open te trekken om me daarbinnen te verstoppen. Ik doe de deur achter me dicht en wacht, leg mijn handen over mijn oren als het bonken luider klinkt.

‘Kom eruit!’ brult hij.

Mijn vader is weer zat; dat is hij nu elke avond.

Met een laatste klap begeeft de deur het eindelijk en het breken van het hout laat een rilling langs mijn rug lopen. Ik haat het dat ik bang voor hem ben, dat zou ik helemaal niet moeten zijn. Ik ben twaalf en vrij lang voor mijn leeftijd. Ik zou mezelf moeten kunnen verdedigen.

Waarom ben ik bang? Omdat ik zo zielig ben.

Zijn stem vermengt zich met die van andere mannen... Zijn die er ook bij? Dat weet ik niet zeker. Dat kan eigenlijk niet als hij er is, maar misschien zou hij ons helemaal niet beschermen.

De deur van de kast gaat open tot ik me nergens meer kan verbergen.

Ik schrik wakker en gil in de lege, eenzame ruimte. Ik ben nu al drie dagen in deze kamer en niemand heeft gebeld, niemand heeft op mijn deur geklopt. Ik heb wel veel werk gedaan gekregen. Ik wil haar niet tegenkomen. Ik wil Zed en de anderen niet zien. Ze hebben ook niet geprobeerd contact met mij op te nemen.

Dat krijg je als je onzichtbaar bent: niemand geeft iets om je en jij hebt niemand om wie je iets geeft.

Ik pak het gedragen zwarte shirt van de vloer en veeg er het zweet mee van mijn gezicht. Mijn haar is vochtig en ik zie wazig; het heden en het verleden lopen door elkaar heen, wat voor het moment mijn gebrek aan een toekomst maskeert.

Eigenlijk zou ik niet 'gebrek aan' moeten zeggen. Ik word een van die mannen die te veel werkt, te veel neukt en elke avond thuiskomt in een leeg huis. Ik zal financieel succesvol zijn en ik zal een huis kopen dat nog groter is dan dat van Ken en hem nooit uitnodigen, alleen maar om een punt te maken.

Ik weet niet zeker wat dat punt zal zijn, maar er is er ergens een. Ergens. Vandaag kom ik verdomme uit bed.

Als ik op de campus kom, ga ik meteen op zoek naar Tessa. Het is een tijdje geleden dat ik haar heb gezien. Ik vraag me af of Zed tijd met haar heeft doorgebracht... Heeft hij punten gescoord tijdens mijn afzondering? Het is halverwege de ochtend, dus literatuur is net afgelopen. Tenzij ze heeft gespijbeld...

Echt niet. Ik bereik het gebouw net als de les voorbij is, net op tijd om haar het lokaal te zien verlaten. Ze heeft iets anders met haar haar gedaan. Heeft ze het laten knippen? Het ziet er mooi uit. De verandering is niet heel drastisch, maar voldoende dat die me is opgevallen. Ik vraag me af of iemand anders het heeft gezien... Dan zie ik haar sidekick Landon achter haar naar buiten komen. Natúúrlijk is het hem opgevallen.

Ik loop achter ze aan en zeg: 'Je bent naar de kapper geweest, Theresa.' Ze heeft me niet zien aankomen.

Ze draait zich om en begroet me vlug – ‘Hoi, Hardin’ – en loopt dan snel verder. Haar platte schoenen maken een piepend geluid als de zolen over de tegels glijden.

Vanwaar die haast? Maar dan dringt het tot me door: ze wil niet dat haar engelachtige vriend hier weet dat ze me heeft gezoend, dat ze me haast heeft aangevallen. Haar ongemak is een uitdaging die ik niet kan negeren. ‘Hoe was je weekend?’ vraag ik met een brede grijns.

Ze pakt Landon bij zijn arm, trekt hem dichterbij zich toe en loopt nog sneller. ‘Goed. Nou, tot de volgende keer!’ roept ze over haar schouder. Ze sleurt hem door de hoofdingang mee naar buiten.

Ik laat ze gaan. Mijn drang om haar te zien neemt af. Ik loop over de straten van de campus, langzaam in de richting van de parkeerplaats. Op het moment valt het me te zwaar om daadwerkelijk naar een les te gaan. Na een paar minuten zie ik Zed op een bankje bij het wetenschapsgebouw zitten, met een sigaret tussen zijn lippen.

Hij kijkt op en blaast een wolk rook uit. ‘Hé.’

‘Hé.’ Ik weet niet of ik moet gaan zitten of beter weg kan lopen.

‘Ben je al iets verder gekomen met dat meisje?’

‘Ja, een beetje,’ lieg ik. ‘Jij?’ Ik wacht ongeduldig terwijl hij nog een hijs neemt.

‘Neuh, het zit me niet helemaal lekker. Jou, dan?’

‘Neuh,’ zeg ik, waarbij ik het woord herhaal dat hij te veel gebruikt. Het is altijd neuh-dit en neuh-dat, alsof er nooit iets goed genoeg is om zijn aandacht op te eisen en het allemaal te min is om er een echt woord voor te gebruiken.

Zed haalt zijn schouders op.

Ik besluit Tessa nu meteen op te zoeken terwijl hij hier een slappeling zit te wezen en te veel sigaretten rookt, wat me doet denken aan het huis van

mijn moeder. Tijdens mijn jeugd kreeg ik af en toe nauwelijks lucht door de dikke rook, en ik voel haast de plakkerige gele strepen teer op het vervaagde behang van de woonkamer.

Om wat tijd te doden ga ik koffie halen, maar uiteindelijk drink ik mijn beker in minder dan twee minuten leeg. Terwijl mijn keel brandt door de hete vloeistof vraag ik me af waarom ik zo zenuwachtig ben.

Ik heb verder geen enkel doel en daarom besluit ik op mijn gemak naar het gebouw van Steph te gaan. Onderweg kijk ik naar alle mensen op de campus. Stelletjes lopen samen en groepjes studiebollen bespreken heel enthousiast verschillende onderwerpen. Een stel bekakte sporters gooit een bal heen en weer. Het is me gewoon allemaal te veel. Als ik door de gang loop van Stephs gebouw zie ik haar rode haar.

Ze steekt haar hand op. 'Hardin! Was je naar me op zoek?'

'Eigenlijk niet.' Ik kijk naar de andere kant van de gang, naar de deur van haar kamer.

'Ooo, ik snap het al.' Ze lacht en trekt de hals van haar shirtje omlaag zodat haar decolleté beter uitkomt. 'Nou, ik ga wel even iets doen zodat je wat tijd met haar kunt doorbrengen.' Terwijl ze terug naar de uitgang loopt roept ze: 'Graag gedaan, klootzak!'

'Ik ga je echt niet bedanken,' mompel ik zacht. Ik klop op de deur, hoor wat geschuifel met papier en er wordt een boek dichtgeklapt.

Tessa zet de zes stappen naar de deur.

Ik trek snel de hals van mijn shirt omhoog en blaas er mijn adem achter uit om te kijken of die niet stinkt. Wacht, heb ik nu net echt...

'Steph is nog niet terug,' zegt Tessa, zodra ze de deur opendoet. Ze draait zich om en loopt naar haar bed.

Verrassend genoeg kijkt ze me niet één keer aan, al gooit ze ook niet de deur voor mijn neus dicht. Dat is een goed begin. 'Ik wacht wel.' Ik ga op

Stephs bed zitten.

‘Wat jij wilt,’ antwoordt ze met een kreun. Ze trekt heel kinderachtig haar deken over haar hoofd heen.

Ik lach en kijk naar haar bewegingsloze lichaam en vraag me af waar ze aan denkt. Is dit een soort omgekeerd verstoppertje spelen waardoor ik moet verdwijnen of zoiets? Ik tik met mijn vingers tegen het hoofdeinde van Steph en hoop dat ik Tessa daarmee zo irriteer dat ze met me zal praten. Dat lukt niet, maar als er een paar minuten later een wekker gaat, steekt ze een arm onder de deken vandaan en zet die uit. Heeft ze een afspraak? Met wie dan? ‘Moet je ergens heen?’

‘Nee.’ Ze gaat rechtzitten, de deken zakt omlaag en haar gezicht is weer te zien. Ze kijkt verongelijkt. ‘Ik was een dutje van twintig minuten aan het doen.’

‘Je hebt je wekker gezet om ervoor te zorgen dat je dutje maar twintig minuten duurt?’ Ik lach, al wens ik in gedachten dat ik überhaupt vaker dan één keer in de zoveel tijd kon slapen.

‘Ja. Is dat een probleem?’

Ik kijk toe terwijl ze haar studieboeken op volgorde van haar lesrooster neerlegt. Dat zou me niet moeten opvallen, maar dat doet het dus wel. Blijkbaar weet ik op de een of andere manier al best veel over haar.

Ze pakt een smalle map en legt die heel precies naast de nette stapel boeken neer.

‘Ben jij obsessief compulsief of zo?’ vraag ik verbijsterd.

‘Nee, niet iedereen is gek omdat hij de dingen graag op een bepaalde manier doet. Er is niets mis met alles netjes op orde hebben.’

Ze is zo neerbuigend. Ze ziet er heel lief en aardig uit, maar ondertussen is ze heel onaangenaam. Ik moet lachen om het idee dat ze zelf vast denkt

dat ze perfect en fatsoenlijk is, terwijl ze in werkelijkheid superopvliegend is en mensen links en rechts veroordeelt.

Ik loop naar haar toe en probeer een nieuwe manier te bedenken om haar op de kast te jagen. Ze heeft zo'n kort lontje dat het niet eens iets ernstigs hoeft te zijn. Ik neem snel haar keurige kamer in me op, het netjes opgemaakte bed vol stapels papier en studieboeken. Hebbes. Ik pak er een stapel af op hetzelfde moment dat ze me aankijkt.

Ze kijkt naar beneden, probeert een manier te bedenken om erover te onderhandelen. Ze steekt haar hand uit.

Ik plaag haar door ze te hoog te houden. Ik overweeg hoe ver ik hiermee kan gaan en bestudeer haar diepe ademhaling en de manier waarop haar onderlip van woede beeft. Het is ergens wel opwindend en ik wil nog net iets verder gaan. Niet zo ver dat ze kwaad wordt, maar wel dat ik mijn charme zal moeten gebruiken om het goed te maken. Ik gooi de stapel papier de lucht in en de witte vellen dwarrelen naar beneden en belanden door elkaar heen op de vloer.

Haar mond valt open en ze heeft een kleur van woede op haar wangen. 'Raap dat op!' snauwt ze.

Ik grijns. Verwacht ze nu echt dat ik dat doe? Misschien als ze ermee akkoord zou gaan om me te pijpen. Ik kan wel ietsjes verder gaan. Nog een stapel papier dwarrelt door de lucht.

'Hardin, kappen!' zegt ze op dreigende toon.

Daar gaat weer een stapeltje. Maar dan verrast ze me door van het bed te springen en me bij haar bed weg te duwen.

'Vind je het soms niet leuk als er iemand aan je spullen zit?' zeg ik treiterend, terwijl ik haar uitlach. Ze is nu zo kwaad, veel erger dan ieder ander zou zijn.

'Nee! Niet dus!' schreeuwt ze, en ze geeft me nog een zet.

Ik kick op haar woede. Haar energie brengt me tot leven. Ik ben net zo kwaad als zij... en ik moet haar hebben. Nu meteen. Ik zet een stap naar haar toe, pak haar polsen beet en duw haar tegen de wand.

Ze staart me aan, duidelijk niet van plan om terug te krabbelen.

Ik zie het moment dat haar frustratie omslaat in begeerte. Als ik iets over vrouwen weet dan is het wel wanneer ze opgewonden zijn, en Tessa is dat nu duidelijk. Ze kickt op deze hartstochtelijke razernij, net als ik.

Ze staart kort in mijn ogen, waarna haar blik snel naar mijn mond zakt.

Dan weet ik dat ze wil dat dit gebeurt. Ze wil me. Ze mag me misschien niet, maar ze voelt zich tot me aangetrokken. 'Dat is wederzijds,' wil ik tegen haar zeggen. Ik staar terug, wil haar vertellen dat ik haar ook niet mag, dat wat wij hebben alleen maar pure lust is. We zitten wat dat betreft op dezelfde golflengte. Het is maar een primitieve begeerte... Een ontzettend hoog niveau van lust, maar niet meer dan dat.

'Hardin, alsjeblieft,' fluistert ze.

Haar stem klinkt laag; ze wil dat ik wegga, maar tegelijkertijd ook dat ik haar kus. Dat weet ik omdat ik zo ver mogelijk bij dit meisje uit de buurt wil komen, maar hier sta ik dan met mijn blik vastgeklonken aan haar lippen. Ze haalt vlug adem. Ik moet haar aanraken en ze zucht zodra mijn vingertoppen langs haar huid strijken.

Ze staart me afwachtend aan.

Ik laat haar pols los, maar gebruik mijn andere hand om ze allebei vast te pakken.

Ze likt met het puntje van haar tong langs haar onderlip.

Dat is de druppel. Dat geluidje is zo zacht, zo zwak, dat ik niet denk dat ze weet dat ze het heeft gemaakt. Ik heb het echter wel gehoord, en het breekt me.

Ik druk mijn lichaam tegen het hare, houd haar zo zacht tegen de wand aan. Ze kreunt in mijn mond en slaat haar armen om mijn nek. Haar tong volgt harmonieus het voorbeeld van de mijne. Ik grijp haar benen vlak onder haar billen beet en trek haar tegen me aan. Mijn hart bonkt in mijn keel en ik ben zo fucking opgewonden dat ik niet weet hoe ik nog moet stoppen. Zonder de kus te verbreken en met Tessa tegen me aan loop ik achterwaarts naar haar bed.

Tessa trekt aan mijn haar en daar word ik helemaal gek van. Het voelt alsof ik in duizenden stukjes uit elkaar ben gespat.

Ze kreunt en hijgt alsof ze heeft gesprint.

Ik ga op het matras zitten en trek haar mee, laat haar op mijn schoot zitten en klem mijn handen om haar volle heupen. Ik weet dat mijn vingers in haar huid drukken; een teken dat mijn lichaam probeert te verwerken wat er aan de hand is. Ik heb dit eerder gedaan, zo fucking vaak, dus waarom kan ik het dan nu niet bijbenen? Ik kan haar niet bijhouden.

‘Fuck,’ mompel ik. Mijn lul drukt ongeduldig tegen mijn spijkerbroek. Ik pak de zoom van haar shirtje.

Ze kreunt weer.

Ik verbreek de zoen om haar shirt uit te trekken. Mijn blik zakt van haar ogen naar haar gezwollen lippen en daarna naar haar bovenlijf. Haar tieten zijn bedekt door een zwarte beha zonder kant of glimmertjes, niets speciaals. Enkel sleetse zwarte stof. Zo onschuldig, eenvoudig en normaal dat ik het vreemd genoeg aantrekkelijk vind. Ik bijt op mijn onderlip in een poging mezelf te beheersen en haar niet de beha van het lijf te rukken. Haar tieten zijn vol, gezwollen en het lukt het kledingstuk bijna niet haar te bedekken. Daar zit een sproetje, vlak onder haar sleutelbeen, en daar wil ik een kus op drukken. Ik wil haar hele lichaam met mijn mond verkennen en haar hoogtepunt proeven als ik haar met mijn tong laat klaarkomen.

‘Je bent zo sexy, Tess,’ steun ik in haar mond. Haar adem stukt en ik slik het onweerstaanbare geluid door. Mijn zelfbeheersing neemt steeds meer af als ze zich steviger tegen mijn lichaam aan schuurt. Ik sla mijn armen om haar rug om haar nog strakker tegen me aan te trekken.

Tessa springt van mijn schoot af en pakt haar shirt. De betovering is verbroken als ze haar T-shirt aantrekt en haar bovenlichaam bedekt.

Dan pas hoor ik dat de deur opengaat. Hoe heeft zij dat gehoord? Ging ze niet net zo op in de situatie als ik? Ik was dus echt niet gestopt, zelfs niet als die pinnige moeder en die paspop van haar binnen waren gekomen.

In plaats daarvan staat Steph daar met een gemaakt geschokte blik op haar gezicht.

Ik herken die blik en vraag me meteen af of Zed haar heeft betaald om terug te komen en ons te storen. Ik hoop maar dat Tessa haar niet echt mag of gelooft dat ze haar vriendin is. Steph is valser dan een aan de ketting gelegde waakhond.

‘Wat heb ik hier allemaal gemist?’ vraagt Steph met haar handen op haar heupen.

‘Niet veel.’ Ik sta op.

Steph knipoogt naar me, terwijl Tessa naar de wand staart en oogcontact met mij mijdt.

Ik verlaat zonder om te kijken de kamer. Ik kan niets zeggen, want dadelijk ontplof ik nog. Mijn hart bonkt en ik voel me net een of andere maniak. In een trance keer ik terug naar het huis, naar mijn kamer, en besluit de langste douche ooit te nemen in een poging te vergeten hoe dit vreemde, naïeve meisje me laat voelen.

Dit wordt veel te chaotisch. Dat was niet de bedoeling. Het was niet de bedoeling dat ik naar haar lichaam en ziel zou verlangen. Het was niet de bedoeling dat ik zou fantaseren over hoe strak ze om me heen zou

aanvoelen terwijl ik me in haar beweeg. Het was niet de bedoeling dat ik mezelf zou aftrekken terwijl ik me voorstel dat mijn hand die van haar is.

Het was de bedoeling dat ik zou krijgen wat ik wilde, dat ik de weddenschap zou winnen en verder zou gaan met mijn fucking leven.

Op een gegeven moment wordt het water koud en stap ik op de koele tegels. Als ik het deurtje van het kastje opentrek op zoek naar een handdoek staat daar de fles met goudkleurige alcohol die iemand daar ooit heeft verborgen, een herinnering aan de macht die drank over me heeft. Ik heb het tot nu toe gered zonder naar deze kast te gaan... Waarom concentreer ik me er dan nu op? Ik had half verwacht dat een van de jongens hier in huis hem wel leeg had gedronken, terwijl ik ook stiekem wenste dat niemand dat zou doen.

Ik heb deze nare behoefte om alles in mijn leven te willen beheersen. Sinds ik nuchter ben is het me heel goed gelukt om me volledig bewust te zijn van mijn gedachten en gedrag en die ook onder controle te houden. Maar ik blijf de grijze ogen van Tessa voor me zien en ik wil alleen maar meer van haar geheimen aan haar briljante geest ontlokken.

De fles roept me.

Ik sla het deurtje dicht.

Ik heb nog steeds de touwtjes in handen. Ik laat me niet beheersen door Tessa of door die fucking fles. Echt niet.

Als ik eindelijk in bed lig staar ik naar het plafond. Dit wordt een lange nacht.

Het is donker, zo donker in deze kast. Ik ben het zat me hier te verbergen, maar ik kan nergens anders heen. Ik kan het gegil van mama niet buitensluiten, ik kan haar niet vinden. Ik hoor haar, maar ik zie haar niet.

Maar ik heb die mannen wel gezien. Ik heb ze gezien en hun stemmen door de wanden van dit kleine huis heen gehoord. Die krijg ik niet uit mijn hoofd.

De deur van de kast gaat open en ik maak me klein in de hoop onzichtbaar te zijn, al wil ik ergens dat ze gewoon maar een eind maken aan het gegil van mijn moeder.

Er wordt een hand uitgestoken en ik kijk om me heen of ik iets anders dan een klerenhangar zie om me mee te verdedigen.

‘Hardin?’ zegt iemand zachtjes in het donker.

De hangende kleren worden vanuit het midden opzijgeschoven en ze stapt naar binnen, kijkt me recht aan.

Tessa.

Wat doet zij hier? Hoe is dit mogelijk?

‘Wees maar niet bang, Hardin.’

Ze komt zonder angst naast me zitten, haar lichaam is zo warm. Ze heeft een bloem achter haar oor geschoven en ze reikt naar mijn handen. Er zit aarde onder haar kleine nagels en ze ruikt naar een bloemenwinkel of een kas.

Het gegil van mijn moeder is opgehouden en mijn hart gaat van een paniekerig naar een kalm en rustig ritme als ze haar hand om de mijne vouwt.

Tegen de tijd dat ik op de campus kom doet de cafeïne zijn werk: mijn zicht is scherper en het helpt me die gestoorde droom te vergeten.

Waarom zat Tessa erin? Waarom zou ik over haar dromen? Het was niet eens Tessa zoals ze nu is; het was een jongere versie met ronde wangen. Haar ogen hadden een geruststellende troost uitgestraald, een voorproefje van de vrouw die ze zal worden. Het was apart – of eigenlijk gewoon fucking vreemd – en het bevalt me totaal niet.

Maar de slaap was heerlijk. Het was geweldig om eens een keer te kunnen slapen en ik voel me vandaag... tja, uitgerust? Fuck, in ieder geval kalmer.

In de collegezaal ga ik op de eerste rij zitten, naast twee lege plekken. Ik staar naar het bord en wacht tot de literatuurles begint. Ik verzet me tegen de neiging om de deur in de gaten te houden en op haar te wachten.

Als ik een paar minuten later toch omkijk, zie ik Tessa en Landon binnenkomen. Ze glimlacht, concentreert zich alleen op hem. Ze heeft een vriendschap met dat joch opgebouwd die sterker is dan ik had verwacht.

Ik kijk er niet van op dat ze het goed met elkaar kunnen vinden... maar ik had niet gedacht dat de vriendschap met Landon een grotere bedreiging zou vormen dan Zeds concurrentie met betrekking tot de weddenschap.

‘Vandaag hebben we onze laatste les over *Trots en Vooroordeel*,’ vertelt de professor. ‘Ik hoop dat jullie ervan hebben genoten. Aangezien jullie allemaal het einde hebben gelezen lijkt het me passend om de discussie van vandaag te baseren op Austens gebruik van voorafschaduwning. Een vraag: hadden jullie als lezer verwacht dat Elizabeth en Darcy aan het eind van het verhaal een stel zouden zijn?’

Tessa steekt onmiddellijk haar hand op.

Ik leun naar achteren. Ze kan het niet laten, de betweter. Net als Landon... Het perfecte stelletje.

‘Juffrouw Young.’ De professor geeft haar de beurt.

Ze straalt. Ze vindt het heerlijk om het andere mensen naar de zin te maken. Dat kan ik mooi in mijn voordeel gebruiken. Ik schakel mijn innerlijke monoloog uit en wacht geduldig op haar betoog over die goede oude Elizabeth en Darcy. Als ze zo slim is als ik denk dat ze is, wordt dit interessant.

‘Nou, de eerste keer dat ik het boek las zat ik op het puntje van mijn stoel af te wachten of ze elkaar zouden vinden.’

Ja, ik had gewed dat die twee wat met elkaar zouden krijgen, net zoals ik durf te wedden dat Tessa en die perfecte Landon de perfecte relatie zullen hebben.

‘Zelfs nu – en ik heb het boek zeker tien keer gelezen – vind ik het aan het begin van hun relatie nog steeds spannend. Mr. Darcy is zo wreed en

zegt zulke verschrikkelijke dingen over Elizabeth en haar familie dat ik me altijd afvraag of ze het hem zal kunnen vergeven, laat staan dat ze van hem gaat houden.’ Tessa rondt af met een stralende glimlach en heeft haar handen netjes op haar boek gevouwen. Ze wacht vol spanning af tot de professor haar een schouderklopje geeft en haar vertelt wat een geweldige student ze is.

Landon kijkt naar haar alsof hij verwacht dat ze wordt omhuld door alle kleuren van de regenboog en er kleurrijke glitter uit haar vingertoppen komt.

Dat kunnen we niet hebben. Zeg wat, Hardin. Ik brom even achter in mijn keel. Het zijn maar een paar woorden. Mijn moeder zei vroeger vaak: ‘Gewoon blijven ademen, Hardin. Je kunt wel praten in het bijzijn van anderen.’ Ze zei altijd dat ik me geen zorgen hoefde te maken. ‘Heel veel mensen hebben een sociale angststoornis, Hardin. Het is niets om je voor te schamen.’

Maar ik heb helemaal geen sociale angststoornis. Ik hou gewoon niet van mensen.

‘Dat is onzin.’ Mijn stem klinkt luid en vult de verder stille zaal.

‘Meneer Scott? Wilt u ook iets bijdragen?’ De professor kijkt duidelijk op van mijn deelname.

‘Ja hoor.’ Ik leun naar voren.

Tessa houdt haar gezicht strak; ze is geschokt, maar dat weet ze goed te verbergen.

‘Dat is onzin. Vrouwen willen wat ze niet kunnen hebben. De onbeschofte houding van Darcy is wat Elizabeth aantrok, dus het was duidelijk dat ze bij elkaar zouden komen.’ Na die woorden staar ik naar de gescheurde roze huid rondom mijn nagels en pluk daar aan een velletje.

‘Dat is helemaal niet waar, dat vrouwen willen wat ze niet kunnen krijgen,’ flapt Tessa eruit.

Ik kijk zo achteloos mogelijk haar kant op.

‘Darcy was alleen maar zo gemeen tegen Elizabeth omdat hij te trots was om toe te geven dat hij zich tot haar aangetrokken voelde. Zodra hij dat verachtelijke gedrag liet varen, kreeg zij door dat hij oprecht van haar hield.’ Om haar hartstochtelijke woorden kracht bij te zetten slaat ze met een bevende vlakke hand hard op haar bureautje.

Ik kijk om me heen naar de starende studenten. De zus van mijn vriend Dan zit ook op de voorste rij en kijkt me met een brede glimlach aan. Ik voel al die blikken op mijn huid prikken. Ik moet iets terugzeggen. ‘Ik weet niet waar jullie normaal gesproken voor gaan, maar ik denk dat als Darcy van haar hield, hij niet zo gemeen tegen haar was geweest.’ Net zoals ik zeker weet dat je huidige vriendje en je toekomstige vriend Landon dat niet zouden zijn. Ze dagen haar niet uit. ‘De enige reden dat hij haar uiteindelijk ten huwelijk heeft gevraagd is omdat ze hem maar niet met rust wilde laten.’

Had Elizabeth Darcy maar niet met rust gelaten? Nee, juist het tegenovergestelde.

Laat Tessa mij maar niet met rust? Nee, alweer het tegenovergestelde.

Maar ik kan haar niet zo laten winnen.

‘Dat is helemaal niet zo! Hij heeft haar zodanig gemanipuleerd dat ze gelooft dat hij aardig is en heeft gebruikgemaakt van haar zwakke punten!’

‘Hij heeft haar “gemanipuleerd”? Dan moet je het boek nog eens goed lezen, ze is...’ Ik val even stil, mijn rommelige gedachten hinderen mijn spraak. ‘Ik bedoel, ze was haar saaie leven zo ontzettend zat dat ze ergens opwinding zocht... dus ze viel hem wel degelijk lastig!’ Ik schrik er zelf een

beetje van dat ik die laatste woorden naar haar schreeuw, dat ik met mijn gekneusde handen de hoek van het oude bureau omklem.

‘Nou, misschien als hij niet zo’n ontzettende manhoer was, had hij er na de eerste keer een eind aan kunnen breien in plaats van in haar kamer op te duiken!’

Tegen de tijd dat ze is uitgesproken geeft het gegiechel, gegrinnik en gelach aan dat iedereen in de zaal zich heel goed bewust is van onze kleine show. Er had een bordje op de gang moeten hangen met LIVEOPTREDEN.

Manhoer?

Ik mag dan met de nodige meiden het bed in zijn gedoken en meer fouten hebben gemaakt dan zij, waarvan ik de helft trouwens ben vergeten, maar ik ben in ieder geval geen preutse, bevooroordeelde snob. Stel je eens voor dat ik haar de vrouwelijke versie naar het hoofd had geslingerd van wat ze mij net heeft genoemd.

‘Oké, dat was een levendige discussie.’ De professor lijkt een beetje in paniek te zijn. Hij is waarschijnlijk bang dat menselijke emoties zijn perfect voorbereide les hebben verpest. ‘Ik denk dat dat voor vandaag wel genoeg is over dit onderwerp...’

Tessa grist haar tas mee en rent naar de uitgang.

Landon blijft zitten, zoals altijd onzeker over wat hij moet doen in stressvolle situaties. Misschien komt dat wel doordat zijn leven zo perfect is. Zijn moeder bakt vast elke ochtend voor schooltijd verse muffins voor hem, bestrooid met liefde.

Ik moest mezelf zien te redden met mufte ontbijtgranen en moest altijd eerst aan het pak melk ruiken om te controleren of die nog goed was. Er is geen syllabus of menukaart voor waar Tessa en ik mee bezig lijken te zijn.

Ik ren ook de zaal uit. Tessa mag niet elke conflictsituatie ontvluchten die ze zelf heeft veroorzaakt. Ik heb wel gemerkt dat ze eraan gewend is

altijd haar zin te krijgen. ‘Dit keer mag je niet wegrennen, Theresa!’ roep ik haar na.

Iedereen in de gang kijkt om. Ze loopt gewoon verder en ik moet rennen om haar in te halen. Net als ze naar buiten wil gaan pak ik haar arm beet om haar staande te houden.

Ze rukt zich los. ‘Waarom raak je me altijd zo aan? Als je dat nog een keer doet, krijg je een mep!’

Ik steek mijn hand weer uit.

Ze geeft geen krimp. ‘Wat wil je nu, Hardin? Me duidelijk maken hoe wanhopig ik ben? Me uitlechten omdat ik me weer op de kast heb laten jagen? Ik ben dit spelletje van jou zo ontzettend zat...’ Ze stamp met haar voet en gebaart zoals altijd heel dramatisch met haar handen.

Daar krijg ik een kick van.

Ze gaat maar door.

Ik zou oprecht niet kunnen herhalen wat ze zegt. Ze is zo kwaad, zo ontzettend woest, dat ze helemaal door het lint gaat. Als ze bij Landon is, is ze een en al glimlachjes en troost. Bij mij komt alle woede en passie eruit. Haar ogen glanzen... door woede of droefheid, dat weet ik niet, maar ik weet wel dat ik haar nog steeds een emotionele reactie kan ontlokken. ‘Ik haal echt het slechtste in je naar boven, hè?’ Ik speel met een klein brandgaatje bij de zoom van mijn zwarte T-shirt. ‘Ik speel helemaal geen spelletje met je.’ Ik zie dat er zich een menigte om ons heen verzamelt en wrijf met mijn handen over mijn haar. Waarom wordt alles toch steeds zo dramatisch met haar?

Tessa masseert haar slapen met haar vingertoppen. ‘Waar ben je dan mee bezig? Want ik krijg koppijn van jouw stemmingswisselingen.’

Ik pak haar armen zacht vast om haar aandacht te trekken. Ze verzet zich niet, dus ik stuur haar naar een smal steegje tussen twee gebouwen in en

werp de mensen in de buurt een boze blik toe. Ik wil niet dat iemand anders ons gesprek hoort, dat iemand haar ertoe verleidt haar perfecte masker op te zetten.

Ik kijk haar aan en bewonder haar uiterlijke rust. Ze komt zo kalm over, zo neutraal, ook al staan we zo dicht bij elkaar, maar ik zie een zwakke plek in haar harnas.

Ze slikt, haar lippen beven.

‘Tess, ik... ik weet niet waar ik mee bezig ben. Jij hebt me die eerste keer gezoend, weet je nog?’ Het doet er niet toe dat ik sindsdien elke dag aan de smaak van haar lippen denk. Zij heeft de eerste zet gedaan, en dat zal altijd een doorslaggevend argument voor me blijven.

‘Ja... ik was dronken, weet je dat nog?’ Ze staart gegeneerd naar de grond. ‘En jij hebt me gisteren gezoend.’

Ze zal nooit toegeven dat ze me wil. Ze zal er altijd een excuus voor hebben. Het feit dat ze dat ontkent zit me steeds meer dwars. Ik heb gevoeld hoe ze tot leven kwam door mijn kus. Zij mag me dan haten, maar haar lichaam doet dat niet.

‘Ja... je hebt me niet tegengehouden.’ Ik zwijg even, zie de nieuwsgierigheid toenemen in haar ogen. ‘Dat moet vermoeiend zijn.’

‘Wat?’ Ze heft haar kin uitdagend.

‘Doen alsof je me niet wilt, terwijl ik weet dat dat wel zo is.’ Ik zet vastberaden een stap naar haar toe, waardoor zij met haar rug tegen de muur achter haar komt te staan.

Ze houdt zich zo stil, alsof haar lichaam al tot de conclusie is gekomen wat het wil hebben. Maar haar geest neemt het weer over en ze flapt eruit: ‘Wat? Ik wil jou helemaal niet! Ik heb een vriend.’ Ze moet haar best doen om kalm te klinken.

Ik glimlach een beetje. ‘Eentje die je verveelt. Geef het maar toe, Tess. Niet aan mij, maar aan jezelf. Je verveelt je met hem.’ Ik zeg dit zo langzaam mogelijk en breng mijn gezicht steeds iets dichterbij het hare.

Haar blik zakt natuurlijk naar mijn mond. Ze denkt na over haar keuzes. Ze herinnert zich vast de manier waarop ik haar kus, want ze raakt zacht haar lippen aan. Ze zit gevangen in mijn web. Haar verlangen en brandende seksuele nieuwsgierigheid naar me laten haar deze keer niet weglopen.

‘Heeft hij je ooit laten voelen wat ik je laat voelen?’ Dit wil ik oprecht graag weten.

‘W-wat? Natuurlijk wel,’ probeert ze vol te houden.

Ik geloof er niets van. Ze klonk oprechter toen ze het over een klassieke roman had dan nu over het vermogen van haar perfecte vriendje om haar te bevredigen. ‘Nee... dat is hem niet gelukt. Ik merk wel dat je nooit bent aangeraakt... écht bent aangeraakt.’

Haar lippen wijken van elkaar.

Ik kan haar hartslag bijna horen. Ik vraag me af hoe ik er in haar ogen uitzie. Ziet ze dat haar beverige ademteugen en volle lippen me helemaal gek maken? Is er iets in mijn blik te zien wat haar vertelt dat ik het liefst haar haar om mijn vuist zou wikkelen en haar hoofd naar achteren zou trekken om haar te zoenen? Haar lichaam weet het wel.

‘Dat gaat jou helemaal niets aan.’

Blijkbaar ziet ze het niet. Als je zo lang als zij een masker hebt gedragen is het vrijwel onmogelijk om het af te zetten. Het is dat, of zij is degene die zich onzichtbaar voelt. ‘Je hebt geen idee hoe goed ik je kan laten voelen.’ Ik kom nog dichterbij en wil haar smeken: laat me je overtuigen, ik wil het je laten zien.

Haar rug raakt de muur weer en ze kijkt om zich heen, is op zoek naar een manier om afstand tussen ons te scheppen. Ze hijgt bijna.

Ik heb duidelijk invloed op haar. Eindelijk. ‘Eigenlijk hoef je het niet eens toe te geven. Ik zie het zo al.’

Ze hapt naar adem.

Het geluidje klinkt zo onschuldig, maar ik weet wel beter. Ik weet dat ze meer wil; haar lichaam en geest snakken ernaar. ‘Je hart slaat sneller, toch? Je mond voelt droog aan en je hebt dat gevoel... daarbeneden. Toch, Theresa?’ Ik stel me voor dat haar naakte lichaam uitgespreid voor me ligt en dat ik mijn vinger over het vocht laat glijden dat uit haar kutje drupt.

Ze haalt scherp adem en probeert haar blik af te wenden, maar dat lukt niet. ‘Je vergist je.’

Ze weet dat ik gelijk heb.

‘Ik vergis me nooit.’

Ze aarzelt, strijkt een plukje haar achter haar oor.

‘Niet hierover.’

Tessa ademt in.

Hier komt het.

‘Waarom blijf je steeds zeggen dat ik jou lastigval als jij degene bent die me hiernaartoe heeft gesleept?’

‘Omdat jij die eerste zet hebt gedaan. Begrijp me niet verkeerd...’ Ik lach. ‘Ik was net zo verrast als jij.’

‘Ik was dronken en het was laat... zoals je heel goed weet. Ik was in de war omdat je aardig voor me was... Nou ja, jouw versie van aardig.’

Mijn versie van aardig? Ik ben meestal aardig voor haar. Bijzonder aardig zelfs, nu ik daar een goede reden voor heb. Ik denk opeens aan de weddenschap en neem me voor wat voorzichtiger te zijn dan normaal.

Tessa loopt langs me heen en gaat op de stoeprand zitten.

Ik kijk om me heen of iemand ons in de gaten houdt, maar dat lijkt niet het geval te zijn. ‘Zo gemeen ben ik niet tegen je.’ Al vraag ik me opeens af

of ze dat echt gelooft.

‘O, jawel. Je doet je uiterste best om gemeen te zijn. Niet alleen tegen mij, maar tegen iedereen. Het lijkt er alleen wel op dat je voor mij extra hard je best doet.’

Gemeen? Ik ben net zomin gemeen tegen haar als tegen een kitten. Ik heb haar juist heel zacht aangepakt. ‘Dat is niet waar. Ik behandel jou hetzelfde als de rest van de mensheid,’ grap ik.

Tessa vindt het absoluut niet grappig. Ze springt overeind. ‘Ik weet niet waarom ik mijn tijd aan jou verspil!’

Ze wil gaan. Ik wil toch niet dat ze gaat? Nee, dat wil ik niet. Ik ben niet goed met verontschuldigen, vooral niet als ik het gevoel heb dat die niet nodig zijn, maar ik moet nu niet zo moeilijk doen en gewoon sorry zeggen. Als ik mijn excuses maak wordt ze wel rustig, dat ben ik al te weten gekomen. ‘Hé, sorry. Kom nou maar terug.’ Ik gebruik de overtuigende toon waarvan ik weet dat meiden die fijn vinden. Ik ga op de stoeprand zitten, vlak bij de plek waar zij zat. ‘Kom.’ Ik klop naast me op de stoep.

Ze maakt een ongeduldig geluid en gaat zitten. Ze slaat het ene been over het andere en zucht.

De rust die ik voel als ik het idee heb dat ze me vergeeft verrast me. ‘Je zit wel heel ver weg,’ zeg ik plagend.

Ze rolt met haar ogen.

‘Vertrouw je me niet?’ Ik weet het antwoord al. Natuurlijk niet, maar dat wil ze wel. En dat wil ik ook, meer dan ik wil toegeven.

‘Nee, natuurlijk niet. Waarom zou ik jou überhaupt vertrouwen?’ Haar woorden komen snel, klinken scherp.

Ik ga iets verder weg zitten. Ik vertrouw haar ook niet, maar ze hoeft het niet zo nadrukkelijk te zeggen. Ze voelt zich duidelijk tot me aangetrokken,

anders zouden we dit gesprek niet voeren. Ze moet er in ieder geval een fractie van voelen aangezien ze nog naast me zit.

‘Kunnen we niet gewoon afspreken om bij elkaar uit de buurt te blijven of om vrienden te zijn? Ik trek het niet om alsmaar ruzie met je te blijven maken.’

Ik heb niet het idee dat we veel ruzie hebben; we praten allebei gewoon meer dan we hadden verwacht. Ik spreek haar vaker dan Ken en we hebben minder vaak ruzie, dus dat wil wel wat zeggen.

We zijn er allebei aan gewend geraakt. Het zou vreemd zijn om Tessa niet meer te zien. Ik ben gewend geraakt aan haar brutale opmerkingen en de manier waarop haar ogen vuur spuwen als ze boos op me is. Het is een verslaving geworden, alsof ik nog een high nodig had. ‘Ik wil jou niet mijden,’ geef ik toe. Ik vind het verschrikkelijk dat ik zo op mijn tenen moet lopen bij haar: één kleine vergissing en ze gaat ervandoor. Ik zou graag geloven dat we vandaag wat meer naar elkaar toe zijn gegroeid en dat ze daarom niet zo snel zou willen vluchten. Er wordt van mij verwacht dat ik haar vertel hoe ik me voel, om me kwetsbaarder op te stellen dan ik me comfortabel bij voel, maar ik krijg er nauwelijks iets voor terug. Het is alsof ik getrouwd ben zonder de voordelen van seks en elke avond een warme maaltijd.

‘Ik bedoel... ik denk niet dat we elkaar kunnen mijden aangezien een van mijn beste vrienden jouw kamergenoot is en zo. Dus dan kunnen we maar beter proberen vrienden te zijn.’ Ik moet een spel winnen en ze werkt niet echt mee.

‘Oké, vrienden?’ Haar stem klinkt opeens heel zakelijk.

Ik zou haar kunnen aanbieden de helft van het bedrag met haar te delen. Dat zou nog eens een mooi begin van een vriendschap zijn. Vrienden? Vrienden die misschien neuken? Neukmaatjes?

‘Vrienden.’ Ik steek mijn hand uit. Mijn glimlach is sluw, op en top charmant.

Ze heeft me door en schudt haar hoofd. Ze voelt wel aan dat ik gevaarlijk ben, maar niet zo erg dat ze me uit de weg zal gaan. ‘Vrienden zónder extraatjes,’ zegt ze nadrukkelijk, maar dan bloost ze.

Nu pas dringt tot me door hoe aantrekkelijk haar onschuld eigenlijk is. Ik speel met mijn wenkbrauwring. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Alsof je dat niet weet. Steph heeft het me al verteld.’

‘Wat, over haar en mij?’ Steph is wel oké en interessant om tijd mee door te brengen. Ze heeft net als de rest van ons zo haar problemen, maar ze verbergt ze voor de rest van de wereld, in tegenstelling tot Molly en ik. Ik vraag me af wat die rooie Tessa over onze tijd samen heeft verteld. Ik heb het idee dat ze haar verhalen flink heeft aangedikt. Steph wilde altijd meer dan ik haar kon geven en ze kickte op concurrentie, accepteerde geen nee.

‘Over jou en haar, en jou en elke andere meid,’ perst ze eruit.

‘Tja, Steph en ik... dat was leuk.’ Ik glimlach.

Tessa kijkt de andere kant op.

‘En ja, er zijn meiden met wie ik neuk. Maar waarom zou jij je daar iets van aantrekken, vriendin?’ Oké, ik stel me Tessa als een van die meiden voor, dat ze onder me ligt met haar mond open van genot. Ik stel me voor haar de adem te benemen als ze tegelijkertijd door mijn vingers en mond klaarkomt. Ik weet zeker dat er nog nooit iemand haar clitoris met zijn tong heeft geplaagd terwijl hij langzaam zijn...

‘Dat doe ik ook niet.’ Tessa onderbreekt mijn gedachten. ‘Ik wil alleen niet dat je denkt dat ik een van die meiden zal zijn.’ Ze geeft me een duw.

Dat versterkt mijn fantasie alleen maar. ‘Ahhh... ben je jaloers, Theresa?’

Ze geeft me nog een zet. ‘Nee, absoluut niet. Ik heb medelijden met die meiden.’ Ze schudt haar hoofd.

Ik moet lachen. Ze zou met niemand medelijden hebben; ze zou alleen maar genot voelen, zo intens dat ze zich er nu nog helemaal niets bij kan voorstellen. ‘O, dat is niet nodig.’ Ik blijf me haar maar naakt voorstellen. Ik moet weten wat ze onder die ruime kleren verbergt. Ze zou niet weten wat haar overkwam als ik haar in mijn handen zou krijgen. ‘Ze genieten ervan, geloof me.’

‘Oké, oké, dat zal dan wel. Kunnen we het nu alsjeblieft over iets anders hebben?’ Tessa doet haar ogen weer dicht en laat haar hoofd iets naar achteren zakken. Ze kreunt en zegt: ‘Probeer je ook wat aardiger tegen me te zijn?’

‘Tuurlijk. Probeer jij dan niet de hele tijd zo opgefokt en bitchy te zijn?’ zeg ik plagend.

‘Ik ben niet bitchy. Jij bent gewoon irritant.’

We lachen allebei. Haar lach is zacht, omhult me. Ik krijg er een warm gevoel van, op een vreemde maar aangename manier.

Een warm gevoel? Serieus, Hardin? Ik moet me vermannen en zorgen dat deze vriendschap op de rit komt. Ik leun wat dichterbij naar mijn nieuwe vriendin toe. ‘Moet je nou eens naar ons kijken, twee vrienden.’

Tessa gaat naar achteren en komt overeind. Ze veegt haar handen af aan haar rok.

Mijn eerste gedachte is dat ik die maar wat graag zou uittrekken. ‘Die rok is echt verschrikkelijk, Tess. Als wij vrienden willen zijn, moet je die niet meer dragen.’ Zo erg is het ding ook weer niet, maar hij is absoluut niet mooi.

Tessa kijkt gegeneerd.

Ik glimlach geruststellend. Dat was niet beledigend bedoeld. Ik plaagde haar alleen maar. Echt, als zij lelijke kleren wil dragen dan moet ze dat

helemaal zelf weten. Ik draag zelf dag in dag uit dezelfde verzameling zwarte spijkerbroeken en T-shirts vol vlekken.

Tessa's telefoon trilt en ze haalt hem uit haar tas. 'Ik ga terug naar mijn kamer om te studeren,' kondigt ze aan.

Ik staar naar het antieke stuk plastic in haar hand. Is dat een Nokia? 'Zet jij je wekker om te gaan studeren?' Ik denk na over het feit dat zij het laatste klappmobieltje op aarde moet hebben. Het lijkt erop alsof ze haar best doet om uit de mode te zijn, of zo.

Ze haalt haar schouders op. 'Ik zet voor heel veel dingen de wekker. Dat is een soort gewoonte.'

Ze klinkt verlegen, alsof ze zich ervoor schaamt. Waarom? Dat is toch niet nodig? Iemand in haar leven bezorgt haar vast het gevoel dat ze haar vreemde gedrag moet rechtvaardigen. Dat zal haar moeder dan wel zijn. Nou ja, ik doe het nu ook, maar die vrouw lijkt me dus echt zwaar een controlfreak. Tessa's moeder had waarschijnlijk de wekker staan voor het tijdstip dat Tessa mocht plassen, zo overheersend als zij overkomt. 'Nou, zet dan gelijk maar de wekker voor morgen na de les. Dan gaan we iets leuks doen.' Ik wil tijd met haar doorbrengen. Dat heb ik nodig.

Ze kijkt me met gefronste wenkbrauwen verward aan. 'Ik denk niet dat onze ideeën over wat leuk is bij elkaar passen.'

Daar heeft ze geen ongelijk in. Zij zou zeker voor de lol samen willen studeren terwijl er bergen aantekeningen en studieboeken tussen ons in op het bed zouden liggen als een academische chaperonne. Mijn opvatting van lol is dus totaal anders. Ik zie mezelf al op mijn bed met mijn rug tegen het hoofdeinde, terwijl Tessa mijn lul in haar mond neemt. Ik zou er het liefst nog een koud glas whisky aan toevoegen waar een ijsklontje in de donkere vloeistof drijft dat tegen de zijkant tikt als ze me verder naar binnen zuigt.

Maar ik mag geen alcohol, dus dan moet ik maar genoeg nemen met het pijpen.

In plaats van dit aan haar te vertellen zeg ik: 'Oké, dan offeren we maar een paar katten en branden we maar een gebouw of twee plat...'

Tessa giechelt.

Onwillekeurig glimlach ik, maar ik word wat afgeleid als ik een stelletje hand in hand voorbij zie lopen terwijl ze lachen om een of andere suffe grap die de jongen heeft gemaakt. Ik heb niet gehoord wat er werd gezegd, maar ik weet dat het suf is omdat ze allebei dezelfde gestreepte sokken dragen. Hiermee slaan ze op subtiële wijze onschuldige voorbijgangers met hun relatie om de oren. Belachelijk.

Tessa is het niet eens opgefallen; ze staart naar het beton.

'Kom op, je kunt wel wat lol gebruiken, en aangezien we net vrienden zijn geworden moeten we wel samen op stap gaan.' Voor Tessa nee kan zeggen draai ik me om en loop ik weg. 'Mooi, fijn dat je het met me eens bent. Tot morgen.' Als ik de straat oversteek kijk ik om en zie ik haar nog op de stoep zitten. Ze heeft niet nee gezegd. Morgen zal ik haar dus zien. Alleen heb ik geen flauw idee wat ik moet doen, want ik had erop gerekend dat ze me een paar keer zou afwijzen voor ik daadwerkelijk met haar op date zou gaan.

Als ik bij mijn auto ben probeer ik iets te bedenken. Ik ga nooit ergens heen, behalve naar feestjes bij andere mensen thuis. Verder ben ik op de campus of zit ik alleen op mijn kamer. Ik start de motor. Een film? Van wat voor films houdt Tessa? Zeker iets uit een boek van Nicholas Sparks. Dan zou ik mijn arm om haar heen kunnen slaan. Ik kan popcorn of veel te dure chocolade voor haar kopen om indruk op haar te maken. Het enige probleem met een film is dat we niet met elkaar kunnen praten. Dan zou iemand erover klagen en raak ik in de problemen.

Datingrituelen waren in het verleden veel eenvoudiger. Als we in een roman van Austen hadden geleefd zou ik haar het hof maken en zouden we met chaperonnes door het bos wandelen. Als ik dapper was zou ik met mijn gehandschoende hand langs de hare strijken. Zij zou blozen en een vinger op haar volle lippen leggen met een waarschuwende blik naar onze begeleiders.

Dat is tegenwoordig wel anders. Als ik dapper ben plaag ik haar tepels door haar topje heen en zou zij mijn hand tussen haar warme dijen leggen. Geen chaperonne, geen regels.

Ik word gestoord door het rinkelen van mijn telefoon. Heeft Tessa mijn nummer? Nu ik er toch aan denk, ik moet Steph om haar nummer vragen.

Ik krimp ineen als ik Kens naam op het scherm zie, maar ik neem deze keer op als beloning voor zijn doorzettingsvermogen. ‘Ja?’ Ik rij de snelweg op met de telefoon tussen mijn wang en schouder geklemd. Het enige nadeel van mijn prachtige Ford Capri uit 1970 is dat er geen Bluetoothverbinding mogelijk is.

Hij is in de war omdat ik heb opgenomen.

Hij belt me soms, maar ik ben ervan overtuigd dat hij dat als een goede daad van zijn kant ziet. Hij belt om ‘te vragen hoe het met me gaat’, omdat hij weet dat ik niet zal opnemen en zo komt hij er goed vanaf omdat hij in ieder geval een poging heeft gewaagd bij zijn opstandige zoon. Zijn nieuwe vriendin prijst hem er waarschijnlijk om en geeft hem dan een geruststellende knuffel. ‘Op een dag draait hij wel bij,’ belooft ze hem vast. ‘Hij is gewoon boos.’

Zij zou ook boos zijn als ze met zo’n waardeloze vader zat opgescheept.

‘Hoi.’ Ik druk de luidspreker aan en zet de telefoon in de bekerhouder.

‘Hoe gaat het met je, jongen?’

En zo gemakkelijk werkt hij me op de zenuwen. ‘Prima.’

Hij schraapt zijn keel. 'Goed om te horen. Ik wilde je uitnodigen om morgenavond te komen eten. Karen maakt een gerecht met kip en we zouden het heel fijn vinden als je komt.'

Hij wil dat ik kom eten? Waarom zou hij in vredesnaam denken dat ik bij hem thuis kip kom eten met zijn nieuwe gezin om het erover te hebben hoe dol we op elkaars gezelschap zijn. Ha, echt niet. 'Ik heb morgen al plannen.' Dit keer is dat geen leugen.

'O. Nou, je kunt daarna nog langskomen. Karen maakt ook een toetje.'

'Mijn plannen zijn voor de hele avond.' Hoe zou het weer morgen zijn? De wolken zijn grijs, zoals altijd in deze klotestaat. De zon moet echt de pest hebben aan deze plek, daarom is het hier altijd zo druilerig. 'Gaaf het morgen regenen?' vraag ik aan Ken. Dat is makkelijker dan dat ik het zelf moet opzoeken.

'Nee, het wordt iets warmer en het gaat pas volgende week weer regenen.'

Als ik een normale band had met de man die heeft bijgedragen aan mijn schepping had ik hem om suggesties kunnen vragen voor mijn date. Maar dat doe ik niet. Dat kan ik niet.

De enige vragen die ik kan bedenken om aan deze man te stellen hebben te maken met welke formulieren er moeten worden ingevuld voor de universiteit en wanneer. We hebben niets met elkaar gemeen en hij is wel de laatste die ik om datingadvies zou vragen. Misschien dat Vance ideeën heeft? Ik vraag het liever aan hem dan aan wie dan ook. 'Ik moet gaan.' Ik verbreek de verbinding en zoek Vance op.

De telefoon gaat één keer over. 'Hé, Hardin, hoe gaat het?'

'Heb jij nog tips over waar je iemand mee naartoe kunt nemen?' Mijn stem klinkt vreemd als ik de vraag vlug stel.

'Heb je het over een lijk?' Hij lacht in de telefoon.

Ik glimlach. Hij is echt een flapdrol. ‘Nee, deze keer niet.’ Ik zoek naar een manier om hem om hulp te vragen zonder hem over Tessa te vertellen. ‘Om samen met iemand heen te gaan.’

‘Als in een date?’

‘Nee, niet precies, maar zoiets.’ Ik weet niet hoe ik de afspraak met Tessa moet noemen. Het is geen date. We zijn vrienden. Tot ik haar neuk.

Ze is gewoon zo preuts. Ze draagt slechtzittende kleren en vloekt bijna niet. Waar moet ik haar mee naartoe nemen zodat ze zich een beetje ontspant? Ik probeer mijn favoriete herinnering op te halen sinds ik naar de staat Washington ben verhuisd.

Die beek in de buurt van Highway 75 is leuk. Als het weer meezit zou dat iets kunnen zijn. Het water is er vrij ondiep en je kunt de stenen op de bodem zien. Zou Tessa in een soort van schoon water willen zwemmen? Waarschijnlijk niet, maar ik kan het proberen.

‘Nou, voor mij werken wandelingen in de natuur altijd. Dat zal voor jou ook vast werken, wedden?’

Door die woorden word ik voor het eerst in een paar uur tijd herinnerd aan de weddenschap.

De eerste keer dat hij alleen met haar was, wist hij dat iets zich in hem roerde. Hij dacht dat hij zich ertegen kon verzetten, dat hij misschien wat milder werd, niet speciaal voor haar maar ten opzichte van iedereen in zijn leven... Dat wist hij zeker. Hij had zijn hele leven alleen doorgebracht, en hij had het vermijden van elke vorm van intimiteit op seks na tot een kunst verheven. Hij had geen vrienden nodig en hij had geen goed functionerend gezin om hem te leren hoe hij met andere mensen om moest gaan. Hij was op dat kille deel gesteld, zo bleef zijn leven eenvoudig. Hij voelde zich verstikt tijdens zijn eerste ontmoeting met haar, maar na verloop van tijd voelde hij iets meer dan dat, iets wat alles zou kunnen veranderen, en hij nam zich voor om de status quo in stand te houden.

Hij was gewend aan gestructureerde eenzaamheid en zij maakte daar een puinhoop van.

Het is ochtend en ik heb afgelopen nacht verdomme nauwelijks een oog dichtgedaan. En het waren niet eens die klotenachtmerries die me wakker hielden; het was Tessa.

Ze was er toen ik mijn ogen dichtdeed en niet op de manier waarop ik haar graag had gezien. In plaats van naakt te zijn en zachte geluidjes te maken terwijl ik me in haar stootte, was ze woedend en verveeld tijdens het

uitstapje naar de beek waar ik voor heb gekozen. In een enge filmachtige scène gecreëerd door mijn slapeloze, stalkerachtige geest had ze haar teen gestoten en daar de hele middag over geklaagd. In een andere scène verveelde ze zich te pletter en wilde ze dat haar suffe vriendje haar zou komen ophalen. Toen hij arriveerde leek het wel alsof hij helemaal uit een vest bestond. Een enorm vestmonster dat zowel angstaanjagend als suf was.

Het is frustrerend, hoeveel tijd ik heb verspild met het denken aan dit meisje. Over ongeveer een maand doet dit er allemaal niet meer toe. Als deze 'date' goed gaat, hoop ik de weddenschap in minder dan twee weken te winnen... Ha, als ik mijn charme gebruik is die misschien na een middagje bij de beek al voorbij...

De wekker van mijn telefoon loopt af aan de andere kant van de kamer en ik rol uit bed om het ding uit te zetten.

Vandaag is de dag. Mijn hoofd bonst al en ik ben gepikeerd door de druk die ik voel om mijn tijd met haar in mijn voordeel te laten werken. Ik kan maar beter een douche nemen.

Tijdens het aankleden vraag ik me kort af wat zij nu aan het doen is. Is ze net zo gestrest als ik? Dat denk ik wel. Ze is de hele tijd toch al zo opgefokt en ze heeft me waarschijnlijk letterlijk met potlood in haar agenda gezet vanaf het moment dat ik dit vriendschapsgedoe heb verzonnen. Ik rommel door mijn la om een schoon zwart T-shirt te vinden. Het exemplaar dat ik vind is gekreukeld, maar het kan ermee door.

Eenmaal buiten en in mijn auto start ik de motor en ik hoor iets onder mijn gaspedaal kraken. Daar ligt een leeg waterflesje. Uitgeput als ik nog steeds ben is dat geluid zo irritant dat ik weer uitstap en een plek zoek om het weg te gooien.

God, wat zou ik graag beter slapen.

Ik ben vroeg op de campus en vergeet mijn boeken, aantekeningen en zwarte trui op de achterbank. Daar kom ik pas achter als ik halverwege het literatuurlokaal ben, maar ik ga dus echt niet helemaal terug daarvoor.

De stoelen van Tessa en Landon zijn leeg als ik ga zitten en op de een of andere manier haal ik veel voldoening uit dat feit. Ze is later dan ik en ik weet gewoon dat ze zich daaraan zal ergeren. Soms moet je genieten van de kleine dingen in het leven.

Ik breng de tijd door met heen en weer kijken van de deur naar mijn lijst van gemiste gesprekken en berichtjes van Molly, Jace en een of andere vage meid van wie ik de naam ben vergeten. Als Tessa en Landon eindelijk binnenkomen zijn ze druk aan het kletsen. Zij ziet er opgewekt en goed uitgerust uit. Zij heeft geen donkere kringen onder haar ogen en vertoont geen enkel teken van een rusteloze nacht.

‘Ben je klaar voor onze date straks?’ vraag ik als Tessa met haar bijzonder aantrekkelijke heup langs mijn bureautje strijkt. Die ronding aan de voorkant van de dij van een vrouw, aan de zijkant van de heupen, is een van mijn favoriete onderdelen van het vrouwelijk lichaam... Die is gewoon zo sexy.

‘Het is geen date.’ Tessa keert zich naar Landon toe. ‘We gaan iets als vrienden doen.’

‘Maar het komt op hetzelfde neer.’ Dan valt me op wat ze vandaag aanheeft. Een spijkerbroek, die zo strak zit dat ik de vormen van haar dijen en kont goed kan zien. Verdomme!

Tessa negeert me de rest van de les, en ik kijk ook niet haar kant op.

Na de les hoor ik niet wat Landon tegen haar zegt – die klootzak praat veel te zacht – maar ik vang haar reactie wel op.

‘O, we proberen wat beter met elkaar op te schieten omdat mijn kamergenootje een goede vriendin van hem is.’

Dus we proberen alleen maar beter met elkaar op te schieten, hè? Ik zet een paar stappen naar die nerd en zijn nerderige, maar lekkere vriendinnetje toe. Landon heeft verdomme zijn poloshirt in zijn grijze pantalon gestopt. Weet die kerel eigenlijk wel dat hij een armoedige student hoort te zijn? O, wacht... hij is niet arm. Hij woont in een mooi, groot huis hier in de buurt met de man die technisch gezien mijn vader is, terwijl mam in Engeland in een krot woont. En mijn 'thuis' is een oud verenigingshuis vol slordige coole gasten die helemaal niets doen wat te maken heeft met hun handvest waarin staat dat ze deze geweldige gemeenschap willen helpen.

Tessa's vriend zit vast bij een vereniging. Blond haar, blauwe ogen, instappers, vesten. Eigenlijk is het de perfecte match.

Nou ja, als hij leert veel te veel te drinken...

Landon kijkt me aan en probeert zijn woorden niet eens te dempen. 'Ik weet het, jij bent echt een goede vriendin. Ik weet alleen niet of Hardin jouw vriendschap verdient.'

O, echt? En wat verdien ik dan wel, Landon? Een geweldige nieuwe papa die meer van zijn eigen bloedeigen zoon houdt dan van drank?

'Heb je niets beters te doen dan kwaad over me te spreken? Vlieg toch op, man,' zeg ik zo vriendelijk mogelijk. Als ik zei wat ik echt wilde zeggen, zou Tessa onze date meteen afzeggen.

Landon negeert me. Hij kijkt Tessa met een frons aan, zegt opnieuw iets zo zacht dat ik het niet hoor en loopt daarna weg.

Ze draait zich om naar mij. 'Hé, je hoeft niet zo gemeen tegen hem te zijn... Jullie zijn zo goed als broers van elkaar,' bijt ze me toe.

Zo goed als broers? In wat voor gestoorde wereld leeft deze meid waarin Landon en ik ook maar in de buurt komen van broers zijn? We zijn twee vreemden die toevallig een derde vreemde met elkaar gemeen hebben. 'Wat zei je daar?' vraag ik op dreigende toon.

Alleen maar omdat die eikel van een vader van me met Landon en zijn mama in een villa is getrokken gevuld met chocolate chip-koekjes... Wacht eens even, hoe weet Tessa dat? Ik ga met mijn vingers door mijn haar.

‘Je weet wel, jouw vader en zijn moeder?’ Ze lijkt in de war. Ze knikt, maar fronst dan haar wenkbrauwen alsof ze net per ongeluk een geheim heeft verklapt.

Ik kijk of ik Landon ergens zie voor het geval ik hem nog kan inhalen. ‘Dat gaat je helemaal niets aan.’ Waar haalt hij het recht vandaan om de zaken van mijn familie te bespreken? ‘Ik weet niet waarom die eikel je dat heeft verteld. Daar zal ik iets aan moeten doen.’ Ik laat mijn knokkels kraken en negeer de scherpe pijn van scheurende huid op mijn eeuwig gehavende vingers.

Ze kijkt me boos aan. ‘Laat hem met rust, Hardin.’

Ja, ik ben echt onder de indruk van deze krijgerskoningin.

‘Hij wilde het me niet eens vertellen, maar ik heb het uit hem losgepeuterd.’

Dus nu weet ze het van mijn familie? Dat is toch niet eerlijk? Ze hoeft helemaal niets over mij te weten. Dit gaat te ver. Dit hele gedoe gaat te ver.

‘Zo, waar gaan we heen?’

Ze komt te dichtbij; haar nieuwsgierigheid heeft een persoonlijk niveau bereikt en dat bevalt me totaal niet. Ze heeft hem ongetwijfeld ook andere vragen over mij gesteld. Over waarom ik niet bij Ken en zijn nieuwe gezin woon, waarom ik mijn vader nooit spreek... Ze heeft hem misschien zelfs gevraagd hoe ik als kind was, en Landon heeft haar zeker alles verklapt wat hij over me heeft gehoord. Ze veroordeelt me al, dat zie ik gewoon. ‘Wij gaan helemaal nergens heen; dit was een slecht idee.’ En dan laat ik haar zo staan.

Ze hoeft niet nog dichterbij te komen. Ze is te opdringerig, te bevooroordeeld. Ik wil helemaal niets meer te maken hebben met deze onzin. Ik moet verdomme bij deze meid uit de buurt blijven.

Tegen de tijd dat ik bij mijn auto kom, bonst het in mijn hoofd en staat het zweet me in de handen. Waarom heeft hij dat gedaan? Waarom zou Landon haar iets over mijn familie vertellen? Dat betekent vast dat ze alles weet. Of in ieder geval de positieve dingen die Landon haar zou vertellen: dat mijn vader de rector magnificus is van deze universiteit, dat hij in zijn tijd een topstudent was en dat hij gek is op sport.

Wat ze niet weet is dat hij een zuiplap was van het ergste soort, omdat die lieve Landon die kant van hem helemaal niet kent. Wat weet die gast eigenlijk überhaupt over die man, als hij al iets weet? Heeft mijn goede oude pa hem helemaal ingepakt?

Ik zou dolgraag degene zijn die hem dat zou vertellen onder het genot van een stuk taart van zijn moeder.

Opeens krijg ik het Spaans benauwd en ik rol mijn raampje naar beneden voor wat frisse lucht. Het hendeltje blijft steken en ik trek eraan, gefrustreerd dat deze prachtige auto zo fucking oud is. Na een halve minuut kom ik een beetje op adem en rij ik eindelijk weg. Als Tessa me was gevolgd, weet ik niet wat ik had gedaan.

Ik ben nog geen tien minuten op mijn kamer als ik een berichtje van Molly krijg:

Zed zit met de maagdelijke Barbie op haar kamer. Haast je maar, hartendief.

Ik stuur haar een berichtje terug en vraag me af waarom ik Tessa-tips van Molly krijg...

Wat? Hoe weet jij dat?

Neemt ze me nu in de maling?

Ik ben geen klikspaan.

Ik hoor haar spottende toon bijna door het schernpje heen terwijl ik mijn zwarte laarzen aantrek. De binnenkanten zijn zo versleten dat ik ieder moment verwacht dat ze kapotgaan, maar ik heb ze al jaren en heb nog niets gevonden wat zo lekker zit.

Ik weet dat ik van Molly verder niets nuttigs zal horen, dus voor ik wegrij stuur ik Steph een bericht.

Is Zed bij Tessa?

Er komt direct een reactie:

Nee, hij is hier niet J

Ik weet meteen dat ze liegt en druk het gaspedaal dieper in.

Ik doe de deur open en Tessa zit met Zed op het kleine bed van Steph. Dat van haarzelf is leeg. Met Zed. Samen met Steph en Tristan nog wel, en Tessa zit daar maar, heel stil. Ze is bij Zed. Op een bed. Met Zed.

Dit klinkt als het ergste kinderrijmpje ooit.

Er verschijnt een rood waas voor mijn ogen.

‘Jezus, gast, kun je ook een keertje kloppen?’ zegt Steph, die zich van de domme probeert te houden.

Ze wist dondersgoed dat ik meteen zou komen. Dat was haar bedoeling, daarom heeft ze het ook tegen Molly gezegd. Dat weet ik zeker. Ik kijk er alleen van op dat Molly het me heeft verteld.

Steph kijkt me aan en lacht. ‘Ik had wel naakt kunnen zijn of zo.’

Had kunnen zijn? Aan haar ogen te zien was ze dat ook niet al te lang geleden. Ja, ik heb haar helemaal naakt gezien, dus ik weet dat haar tieten niet zo groot zijn als al die voorgevormde beha’s ze doen lijken. Maar toch, ze heeft een van de mooiste kontjes die ik ooit heb aangeraakt... Ik loop verder naar binnen. ‘Dus niets wat ik nog niet eerder heb gezien.’

Tessa en Tristan kijken allebei alsof iemand net een puppy heeft geschopt.

‘O, hou je bek.’ Steph lacht, ze is dol op alle aandacht die ze krijgt.

‘Wat is hier aan de gang?’ Ik ga aan de overkant zitten op het bed van Tessa. In ieder geval is Zed niet op dat van háár beland. Dat is in ieder geval nog een schrale troost.

Zed glimlacht.

Waarom glimlacht hij, verdomme?

‘We wilden naar de film gaan,’ zegt hij. ‘Tessa, ga ook mee.’

Tessa kijkt naar mij en dan naar hem. Ze komt wat zenuwachtig over.

Ze gaat ja zeggen! Daar moet ik een stokje voor steken. ‘Eigenlijk hebben Tessa en ik al plannen.’ Ik kijk Zed waarschuwend aan. Hij knippert met zijn ogen, daagt me uit. Tristan zwijgt als ik hem aankijk; hij wil helemaal niets met ons dramaatje te maken hebben. Hij is zo erg nog niet, op het feit na dat hij iets met die heks heeft.

‘Wat?’ zeggen Zed en Steph tegelijk.

‘Ja, ik kwam haar net ophalen.’

Tessa zit daar nog steeds en maakt totaal geen aanstalten om met me mee te gaan.

‘Ben je klaar?’ vraag ik op achteloze toon.

Ze verkeert zodanig in tweestrijd dat de twijfel van haar gezicht te lezen is.

Net als ik haar wil overtuigen, knikt ze en staat ze op. ‘Nou, later, allemaal!’ Mijn stem klinkt te luid, en ik werk Tessa zo vlug naar buiten dat het lijkt alsof ik iets heb geslikt.

Tessa volgt me. Ze moet zich haasten om me bij te kunnen houden. Haar benen zijn best lang. Haar dijen zijn wat voller. Ik stel me steeds voor dat ik die vasthoud als ik haar neem terwijl zij zich over de motorkap van mijn auto buigt. Ik probeer niet aan haar te denken als ze zo dichtbij is. Mijn lul zeurt, smeekt me erover te fantaseren hoe zacht ze zou zijn, hoe graag ik in haar...

Dan besef ik dat we bij mijn auto zijn aangekomen en dat ik op de automatische piloot het portier open heb getrokken voor Tessa. Om de een of andere reden wil ze niet instappen. Ze heeft haar armen over elkaar

gevouwen, wat haar tieten omhoogduwt. Ze probeert ongetwijfeld duidelijk te maken dat ze boos is, maar op het moment ziet ze er vooral geil uit.

‘Nou, ik zal nog eens een deur voor je openhouden,’ zeg ik op sarcastische toon.

Ze schudt haar hoofd en ik voel de preek al aankomen.

‘Wat moest dat in vredesnaam voorstellen? Ik weet heel goed dat je me niet kwam ophalen. Nog niet zo heel lang geleden heb je me verteld dat je helemaal niets met mij wilde doen!’ schreeuwt ze.

Ik kijk om me heen. Het parkeerterrein is niet verlaten. Ze lijkt de mensen om ons heen niet te zien. Tessa lijkt me niet iemand die graag ruziemaakt in het openbaar, ook al zijn we daar nu voor de tweede keer mee bezig. Ik word helemaal gek van die meid. ‘Ik ben je dus wel komen halen. Stap nu maar in.’ Ik gebaar naar de stoel. Die heb ik nog wel speciaal schoongemaakt; ze kan maar beter instappen, anders...

‘Nee! Als je niet toegeeft dat je niet bent gekomen om mij op te halen, ga ik terug en ga ik met Zed naar de film,’ zegt ze uitdagend.

Wat is haar probleem? Ze zegt dat ik onbeschoft ben en moet je eens kijken hoe ze tegen me praat. Een vooringenomen hypocriet, dat is ze.

Wat de fuck moet ik nu zeggen?

Moet ik haar vertellen dat Molly me op de hoogte heeft gebracht? Echt niet. Rozehaartje vertelt me nooit meer iets. En waarom dreigt Tessa met Zed? Weet ze iets van de weddenschap af? Speelt ze met Steph onder een hoedje?

Ik weet bijna niets over haar en ik zie dat er iets niet helemaal klopt. Steph heeft het haar vast verteld.

‘Geef het toe, Hardin, anders ben ik weg.’

Ik kan niet zien of dit echt is of niet. Ze lijkt oprecht kwaad te zijn en ze spert bij elke ademteug haar neusvleugels... Dat ziet er best grappig uit.

Oké, deze klap incasseer ik wel. ‘Prima. Goed. Ik geef het toe. Stap nu maar in die verrekte auto. Ik vraag het niet nog een keer.’ Ik wil de weddenschap winnen, maar dit wordt een rommelig project en het duurt niet lang meer voor ik de handdoek in de ring gooi en een ander al die moeite mag doen om de prijs te bemachtigen. Ik loop om de auto heen en ga achter het stuur zitten. Ik heb haar portier open laten staan voor het geval ze van gedachten verandert.

En dat doet ze verrassend genoeg.

Ik ben hartstikke pissig als ik wegrij. Ik had de date geannuleerd, was eraan ontsnapt, en nu zit ik hier alsnog naast haar. Mijn hoofd doet pijn en het lijkt alsof mijn geest zich tegen zichzelf verzet. Ik wil alle raampjes naar beneden rollen om het uit te gillen tot alle zuurstof uit mijn longen is verdwenen, maar dan voel ik een kalmte over me heen komen, heel langzaam. Maar het is een kalmte gevuld met stilte. Ik zet de muziek harder om mijn gedachten uit te schakelen. Dat werkt meestal: een stel gillende mannen die zingen over de dood en hun eigen depressies gedurende herhalende coupletten, met donderende drumsolo’s die bijdragen aan de razernij.

Tessa lijkt het niet eens te zijn met Slipknot en steekt haar hand uit naar de volumeknop.

Wat een lef. ‘Raak mijn radio niet aan.’

‘Als je de hele tijd zo lullig doet ga ik helemaal nergens met jou naartoe,’ dreigt Tessa. Ze duwt heel dramatisch haar rug tegen de met leer beklede zitting om haar punt te maken.

‘Dat doe ik niet. Blijf van mijn radio af.’ Ik krijg nauwelijks lucht en het kabaal overstemt mijn paniek. Als ik opzijkijk staart ze met zo’n intense woede naar de radio dat mijn humeur meteen beter wordt. Ik wil lachen, al is dit daar waarschijnlijk niet het beste moment voor.

‘Wat kan het jou trouwens schelen of ik met Zed naar de film ga? Steph en Tristan gingen ook mee.’ Tessa heft uitdagend haar kin.

O, een dubbeldate? Hallo... ‘Volgens mij heeft Zed niet zulke goede bedoelingen.’ Ik weet verder niet wat ik moet zeggen, dus staar ik naar de weg.

Na een zware stilte begint Tessa te lachen.

Wat is er verdomme met haar aan de hand?

‘O, en jij wel? Zed is in ieder geval nog aardig tegen me.’ Ze lacht nog steeds.

Zed is aardig tegen haar? Aardig? Maar ik kan nu eenmaal niet zeggen: ‘Hij heeft een weddenschap afgesloten op je maagdelijkheid, schatje.’ Want dat geldt ook voor mij. Ik zwijg.

Tessa blijft op haar hoede. ‘Mag het alsjeblíeft wat zachter?’ roept ze boven de muziek uit.

Ik knik. Als ze daardoor een beter humeur krijgt...

‘Die muziek is verschrikkelijk,’ klaagt ze.

Ik wist dat ze het niet zou kunnen waarderen. Alleen al door naar haar te kijken weet ik waarnaar ze luistert: het tegenovergestelde van waar ik naar luister. Ik tik met mijn vingers op het stuur en zie dat Tessa onbewust hetzelfde doet op haar dijen. ‘Nee hoor. Al kan ik niet wachten om te horen wat jij dan goed vindt.’ Ik glimlach bij de gedachte aan haar muziekverzameling als tiener, waarschijnlijk gevuld met ’N Sync, Jessica Simpson en ongetwijfeld een aantal van die verschrikkelijke Engelse meidengroepen.

‘Nou, ik hou van Bon Iver en The Fray,’ zegt ze, na kort te hebben nagedacht.

‘Natuurlijk.’ Een christelijke band en een hipsterband. Totaal niet verrassend. Oké, ze maken allebei aardige muziek, maar het is gewoon niet

mijn ding. Er zit niet genoeg ellende in voor mij.

‘Wat is daar mis mee? Ze zijn ontzettend getalenteerd en hun muziek is geweldig,’ zegt ze gepassioneerd.

Als ik haar aankijk wendt ze haar gezicht af en staart ze uit het raam.

‘Ja, ze zijn inderdaad getalenteerd. Ze hebben er een talent voor om mensen in slaap te laten vallen.’

Tessa geeft me een speelse mep op mijn arm.

Dat is zoiets vreemds wat ik stelletjes zo vaak zie doen, maar niemand heeft dat ooit bij mij gedaan.

‘Nou, ik vind ze geweldig,’ verkondigt ze met een trotse glimlach.

Ze lijkt het wel naar haar zin te hebben.

‘Waar gaan we heen?’

‘Naar een van mijn favoriete plekjes.’ Ik geef expres geen duidelijk antwoord. Ze is te nieuwsgierig voor haar eigen bestwil.

‘En waar mag dat zijn?’

Ze blijft aandringen, maar ik had ook niet anders verwacht. Ze is een te grote controlfreak om dat niet te doen. Ik besluit de rollen om te draaien.

‘Jij moet echt alles van tevoren weten, hè?’

‘Ja... Ik heb graag...’

‘Alles onder controle?’

Ze zwijgt.

Ik besluit om dat onderwerp voor nu te laten rusten. Ik wil haar niet te veel onder druk zetten. ‘Nou, je ziet het wel als we er zijn... en dat is over ongeveer vijf minuten.’

Tessa kijkt verward om zich heen.

Het kost haar zichtbaar moeite om haar vraag niet nog een keer te stellen. Ze probeert zich te ontspannen en dat maakt het makkelijker voor

mij. Na een paar minuten valt het me op dat ze naar de achterbank staart.
'Zie je daar iets moois?' plaag ik haar.

Ze schudt haar hoofd. Een lok van haar lange haar valt over haar schouder en ze schuift die naar achteren.

Haar haar ziet er zo zacht uit. Ik vraag me af of ze van nature blond is. Als ik me haar moeder voor de geest haal, zou ik zeggen dat dat inderdaad het geval is.

'Wat voor auto is dit?' vraagt ze, starend naar het canvas van haar schoen.

'Een Ford Capri, een klassieker.' Ik hou nog meer van mijn auto dan van mezelf en ik ben er fucking trots op. Ik vertel over de gerestaureerde motor en de nieuwe, stillere uitlaat.

Tessa luistert aandachtig. Ze glimlacht en knikt.

Ik zie wel dat ze niet helemaal weet waar ik het over heb, maar het is vreemd genoeg fijn om met een echt mens te praten. Een paar minuten later werp ik weer een blik opzij en ze staart me recht aan. Ik voel de druk bij mijn nek toenemen en er loopt een rilling langs mijn rug.

Te dichtbij. Ze komt te dichtbij. Het is een spel, Hardin, zie haar als een onderdeel daarvan. 'Ik hou er niet van als mensen naar me staren.' Ik probeer mijn gezicht strak te houden.

Ze is zo nieuwsgierig en het dringt tot me door dat ik dat fijner vind dan goed voor me is.

Ik rij over een smalle weg en parkeer op een stukje grind tussen een paar enorme bomen in. Het is hier geweldig; er komt bijna nooit iemand en dat bevalt me wel. Zelfs op zo'n zeldzaam mooie dag als vandaag als het niet regent op het Olympic Peninsula. Zo'n loodgrijze lucht is iets waar ik aan gewend ben geraakt door mijn jeugd in Hampstead; de zon is in de herfst maar zelden te zien.

Tessa kijkt om zich heen en fronst dan haar wenkbrauwen.

‘Geen zorgen. Ik heb je hier niet mee naartoe genomen om je te vermoorden,’ zeg ik in een poging haar een lach te ontlokken als we uitstappen.

Ze staart naar het veld vol gele bloemen en ze ontspant haar schouders enigszins.

Waar denkt ze aan?

‘Wat gaan we hier doen?’

‘Nou, eerst een stukje lopen.’

Tessa zucht en volgt me over het zandpad dat vroeger met gras begroeid was. Ze kijkt heel ongelukkig.

Wat dacht ik wel niet? ‘Niet heel ver.’ Ze vertrouwt me niet en ze lijkt vandaag in een slechte bui te zijn. Wanneer heeft ze trouwens geen slechte bui? Ik richt mijn aandacht op de stofwolkjes die mijn laarzen opwerpen als ze in contact komen met het droge, stoffige pad.

Tessa's voetstappen zijn nagenoeg geruisloos en ze loopt ontzettend langzaam.

‘Nou, als we opschieten zijn we er misschien nog voor de zon ondergaat,’ plaag ik haar als we bij een boom komen waar een oude fiets aan vastgebonden is. Dat geeft aan dat we halverwege zijn en de wandeling is zo'n anderhalve kilometer. Niet heel ver.

Tessa gaat nog langzamer lopen, maar als we bij het water komen is dat elke verspilde seconde waard.

Ze zet grote ogen op en hapt zacht naar adem, alsof deze eenvoudige beek in het midden van het bos magisch is. Ze glimlacht.

Houdt ze eigenlijk wel van zwemmen? Dat had ik haar beter eerder kunnen vragen.

Ik zwijg en laat haar de omgeving in zich opnemen alvorens haar iets te vragen. Nu we alleen zijn heb ik geen idee waar we het over moeten hebben. Zal ik maar het water in gaan?

Tessa staat nog op dezelfde plek als net. Ze duwt met de punt van haar schoen in de aarde om mij niet aan te hoeven kijken.

Ach, flikker ook maar op. Ik ga het water in. Ik trek mijn T-shirt uit en luister of ik het onvermijdelijke jammerende geluidje van Tessa hoor. Ze zegt niet veel, maar om de een of andere reden heeft ze een hele soundtrack bij haar gelaatsuitdrukkingen. Op een glimlach volgt meestal een zucht, bij ergernis hoort een schamper geluid en als ze opgewonden is hijgt ze.

‘Wacht, waarom trek je je kleren uit?’ wil ze weten.

Volgens mij heeft ze niet door hoe intens ze naar mijn blote borst staart.

Ze schraapt haar keel. ‘Ga je zwemmen? Daarin?’ Ze wijst met een walgende blik naar het water.

Natuurlijk wil het preutse dametje haar kleren en haar niet nat maken.

‘Ja, en jij ook. Ik doe het zo vaak.’ Ik maak de knoop van mijn spijkerbroek

open.

‘Ik ga daar niet in zwemmen.’

Ze kijkt ondertussen wel naar hoe ik me uitkleed. Dit water is helderder dan dat van de meeste meren die ik heb gezien. Dit is precies waarom ik de pest heb aan arrogante, snobistische meiden die bang zijn om aarde onder hun gemanicuurde nagels te krijgen. ‘En waarom niet? Het is zo helder dat je de bodem kunt zien.’ Ik wijs naar het glinsterende water. Ik had verwacht dat ze meer onder de indruk zou zijn. Het idee dat ik nooit weet wat ze denkt maakt me onzeker.

‘Dus... dan zitten er zeker vissen en allerlei andere enge dingen in,’ gilt ze.

Vissen? Serieus? Daar maakt dit vreemde mens zich druk om?

‘Trouwens, je hebt me niet verteld dat we gingen zwemmen, dus ik heb niets meegenomen.’

‘Wil je me nu vertellen dat jij het soort meisje bent dat geen ondergoed draagt?’ Ik glimlach, maar wat zou ik dat graag zien. ‘Nou, dan ga je toch gewoon in je beha en onderbroek.’ Oe, dat doet ze dus echt nooit. Ik zie de woede in die grijze ogen verschijnen, en ik kan niet wachten op haar antwoord.

‘Ik ga echt niet in mijn ondergoed zwemmen, engerd.’ Tessa gaat een paar meter van de waterkant op het gras zitten. ‘Ik kijk wel.’ Met een glimlach kruist ze haar benen.

Ze staart weer naar mijn lichaam, dit keer naar de contouren van mijn lul in mijn boxershort. Ze heeft een blos op haar wangen, doet heel hard haar best om weg te kijken terwijl ze doet alsof ze het plukje gras in haar hand fascinerend vindt.

‘Jij bent ook niet gezellig! En je mist echt wat,’ roep ik naar haar als ik in het koude water spring. Fuck! Het is kouder dan ik had verwacht. Ik

zwem naar de andere oever waar de zon de hele dag op het water schijnt. De temperatuur stijgt drastisch. 'Het water is warm, Tess!' roep ik.

Ze kijkt op van het bergje gras dat ze aan het bouwen is. Ze verveelt zich te pletter, maar ik heb geen idee wat ik daaraan moet doen. Ze wil niet eens met me het water in... Hoe moet ik dit oplossen?

'Tot zover is dit een ongelooflijk saaie vriendschap...'

Tessa rolt met haar ogen en laat haar hoofd naar achteren zakken zodat het zonlicht op haar gezicht valt.

'Doe dan in ieder geval je schoenen uit, dan kun je je voeten erin laten hangen. Het is heerlijk en het wordt straks te koud om in te zwemmen.'

Tessa trekt haar schoenen uit en zet ze netjes naast haar neer.

Wat een rare dingen. Het lijkt net of er lapjes stof op een slap stuk karton zijn geplakt. Die kunnen echt niet lekker zitten.

Ze rolt haar spijkerbroek op tot aan haar knieën en bijt op haar onderlip als ze het water in stapt.

Ik wacht tot ze begint te klagen, maar er verschijnt een brede glimlach op haar gezicht. 'Lekker, toch?'

Ze keert haar gezicht opnieuw naar de zon toe.

'Kom er ook bij.' Ik ga kopje-onder zodat mijn haar ook nat wordt in een poging haar over te halen en kom dan weer boven.

Tessa schudt haar hoofd. Het antwoord is nog steeds nee. Jezus, wat is die meid moeilijk. Ik gooi water haar kant op en met een gil rent ze terug het gras op.

Ik ben hier nog nooit met iemand anders geweest; het is een beetje vreemd om gezelschap te hebben. Hoe kan ik ervoor zorgen dat ze hier komt? Het is zonde als ze het water niet in gaat. Ik moet met haar onderhandelen. Maar wat zou ze in ruil daarvoor willen hebben? Ze lijkt me niet het type om een compromis te sluiten...

‘Als je het water in gaat, zal ik een van je altijd bemoeizieke vragen beantwoorden. Elke vraag die je maar wilt.’ Ik verwoord mijn idee hardop zodra het in me opkomt. Ze is zo nieuwsgierig dat dit haar wel bevalt. ‘Het aanbod verloopt over een minuut.’ Ik moet haar een tijdlimiet geven, anders staan we hier morgen nog. Ik duik onder water en houd mijn adem in terwijl ik zo’n zes meter zwem. Tessa staat daar waarschijnlijk chagrijnig te kijken. Bij die gedachte moet ik lachen en ik verslik me bijna.

‘Tessa...’ Piekerde ze maar niet zo veel. ‘... denk nu niet zo lang na en spring er gewoon in.’

Ze kijkt naar haar kleren. ‘Ik heb niets om aan te trekken. Als ik met mijn kleren aan in het water spring moet ik zo naar de auto lopen en daar met mijn natte spullen aan in gaan zitten.’

‘Trek mijn shirt aan.’

Met een frons op haar voorhoofd kijkt ze naar het betreffende kledingstuk op het gras.

‘Trek maar aan. Het is lang genoeg om in het water te dragen en je kunt je beha en onderbroek aanhouden... als je wilt,’ voeg ik eraan toe. Al zou ik het natuurlijk erg op prijs stellen als ze die niet droeg, maar dat moet ze zelf weten.

Tessa kijkt weer om zich heen, neemt het water en mijn halfnaakte lichaam in zich op en pakt dan mijn shirt van de grond.

Ik win.

‘Ooo-ké.’

Wat is het toch een brutaaltje.

Ze zet haar hand op haar heup. Ze is nog niet klaar met me. ‘Maar je moet je omdraaien en je mag niet kijken terwijl ik me omkleed... Ik meen het!’

De brullende kitten is terug. Ik lach.

Ze beweegt haar heupen heen en weer terwijl ze mijn zwarte shirt tussen haar dijen klemt en haar eigen shirt uittrekt.

Ik draai me vlug om. Ik ben een heer, echt waar. ‘Schiet nou verdomme een keer op of ik kijk,’ zeg ik ongeduldig, nadat ik in stilte tot dertig heb geteld. Ik gluur stiekem terwijl ze zich bukt om haar spijkerbroek keurig naast haar schoenen te leggen. Dat mens is gek. Heel even vraag ik me af hoe ze zou reageren als ik haar schoenen in het water zou mikken. Ze zou zo pissig worden. Ik onderdruk een glimlach en kijk eindelijk naar haar lichaam. Haar benen zijn bruin, dat is het eerste wat me opvalt. Mijn T-shirt past haar perfect. Fuck, door de omvang van haar tieten komt mijn shirt nauwelijks tot aan de bovenkant van haar dijen. Ik zuig mijn lipring tussen mijn tanden en geniet van het uitzicht. ‘Eh... kom je?’ Ik schraap mijn keel en probeer mijn blik los te rukken van waar haar dijen bij elkaar komen. ‘Spring er gewoon in!’

‘Dat doe ik ook!’

‘Neem maar een aanloop.’

‘Oké.’ Tessa ademt diep in alvorens heel stijfjes naar het water te rennen. Ze gilt en slaat haar handen voor haar gezicht als ze bij de rand komt en daar stokstijf blijft staan.

‘O, kom op! Je bent er bijna!’ Mijn lach vult de lucht om ons heen.

Ze wordt omhuld door zonlicht en staart me lachend aan.

Ze brengt me in de war. Waar zijn we mee bezig? Naar elkaar lachen bij een beek? Wat is dit? Een van die Nicholas Sparks-films waarin het geruzie van het stel zo schattig is dat de trailer voor de film viral gaat? Verveelde vrouwen die denken dat een of andere literaire held ze zal komen redden. Dat is onzin. Ze eindigen altijd, maar dan ook altijd met een lul van een echtgenoot die nooit meer om hen en hun familie zal geven dan om zichzelf.

‘Ik kan het niet!’

Ze kijkt behoorlijk paniekerig. Is ze nu bang voor het water? Lieve hemel. ‘Ben je bang?’

‘Nee... Ik weet het niet. Een beetje.’

Ik loop naar haar toe en stoot mijn teen op de bodem van de beek. ‘Ga maar op de rand zitten, dan help ik je wel.’ Ik steek mijn hand naar haar uit als ze iets dichterbij schuift.

Ze probeert haar onderbroek te verbergen door haar benen tegen elkaar te klemmen.

Dat kan ik wel waarderen. Het laatste wat ik nu nodig heb is een afleiding. Ik pak haar dijen beet en mijn lul reageert onmiddellijk. Waarom moet ze nu van die zachte, uitnodigende dijen hebben waar ik dolgraag mijn gezicht tussen wil duwen? ‘Klaar?’ Ik adem diep in en verplaats mijn handen naar haar middel. Wat voelt ze goed aan! Ik moet me concentreren om niet het laatste restje zelfbeheersing te verliezen. Mijn handen jeuken om zich harder om haar heupen te klemmen, om haar zich om te laten draaien en haar hier te nemen.

Waar heb ik last van? Ik ben nooit eerder zo’n typische geile corpsbal geweest. Komt het door haar onschuld en haar begerenswaardige lichaam of is het de concurrentie met Zed en de drang om hem te verslaan?

Haar huid voelt warm aan als ze in het water glijdt en ik laat haar los. Het komt tot vlak onder haar borsten. Ze steekt haar handen uit en tast om zich heen. Ze heeft kippenvel gekregen en de kleine bultjes worden benadrukt door het zonlicht.

‘Kom eens wat verder.’ Je moet in beweging komen zodat ik hier niet de hele fucking dag naar je blijf staren.

Ze negeert me, maar loopt wel wat verder de beek in. Terwijl ze door het heldere water waadt komt het t-shirt omhoog. Voor ik kan weggijken duwt

Tessa de natte stof naar beneden en strijkt het zo goed mogelijk plat.

‘Je kunt het ook uittrekken.’ Dat zou ik helemaal niet vervelend vinden.

Tessa rimpelt haar neus en slaat tegen het wateroppervlak.

Spettert ze me nu verdomme nat? Het is irritant hoe grappig ik dat vind.
‘Spetter jij me nat?’

Tessa giechelt en slaat nu met beide handen op het water.

Ik schud mijn hoofd waardoor de druppels in het rond vliegen en spring op haar af. Ik pak haar bij haar middel en trek haar onder water.

Ze knijpt meteen haar neus dicht.

Serieus? Weer moet ik hard lachen. ‘Ik weet niet wat grappiger is: dat je het echt naar je zin hebt of dat je je neus onder water dichthoudt.’ Ik moet moeite doen om uit mijn woorden te komen.

Tessa komt met een vastberaden blik op me af. Ze heft haar armen en probeert mijn hoofd onder water te duwen.

Hilarisch. Ik blijf gewoon staan terwijl ik probeer te negeren hoe mijn T-shirt nu rond haar middel opbolt.

Ze moet om zichzelf lachen. Het is een zacht geluid dat me doet denken aan die gele veldbloemen die ik aan het begin van onze soort-van-date heb gezien. Ik krijg kramp in mijn buik van het lachen.

‘Volgens mij heb ik nog een antwoord van je tegoed,’ zegt ze.

Ik wist dat ze dat niet zou vergeten, maar ik had gedacht dat ze er nog iets langer mee zou wachten. ‘Prima, maar één vraag.’ Het wordt zeker iets doms als: ‘Deed het pijn om je tatoeages te laten zetten?’ Ik staar afwachting naar de met gras begroeide oever van de beek.

‘Van wie hou je het meest op de hele wereld?’

What the fuck? Wat is dat voor een vraag? Wat fucking vreemd. Daar wil ik geen antwoord op geven. Ik heb daar niet eens een antwoord op. Nu ben

ik nog achterdochtiger over haar gesprekken met Landon over mij. Houden van? Van wie hou ik het meest op de hele wereld?

Nou, ik hou waarschijnlijk wel van mijn moeder. Ik heb die woorden in geen jaren tegen haar gezegd, maar ze is toch mijn moeder. Dat was het dan wel zo'n beetje, op mezelf na. Ik hou het meest van mezelf. Maar ik denk niet dat dat nou een goed antwoord is. Toch zeg ik het maar eerlijk: 'Van mezelf.' In mijn puberteit had ik geen vriendinnetjes, dus ik heb nooit gedwongen 'Ik hou van je' hoeven zeggen voor ik of ieder ander van mijn leeftijd daadwerkelijk wist wat het woord betekende. Ik verdwijn even onder water terwijl Tessa in gedachten haar conclusies over mij opnieuw rangschikt.

'Dat kan niet waar zijn,' zegt ze zodra de koele lucht mijn huid raakt. 'Hoe zit het dan met je ouders?'

Zonder enige moeite gaat ze weer te ver. Tessa Young kent verdomme geen grenzen wat betreft haar indringende persoonlijke vragen.

Er ligt een zachte blik in haar ogen, haar lippen wijken van elkaar terwijl ze op mijn reactie wacht.

Ik vind het verschrikkelijk dat ze met zo'n medelijden naar me kijkt. Kappen, Theresa. 'Waag het niet nog eens om het over mijn ouders te hebben.'

'Het spijt me, ik was alleen maar benieuwd. Je zei dat je een vraag zou beantwoorden,' zegt ze stilletjes. 'Het spijt me echt, Hardin. Ik zal het niet meer over ze hebben.'

Ik weet niet of ik haar wel geloof. Ze is iets van plan. Ik voel het. Ze is te intuïtief en veel te opdringerig. Ik ken haar niet eens, en zij kent mij dus ook echt niet. Waar haalt ze het recht vandaan om zo'n persoonlijke vraag te stellen?

Het kan vanmiddag twee kanten op gaan: we vliegen elkaar in de haren tot ze paniekerig en pissig naar haar kamer vlucht, of het lukt me haar te charmeren waardoor ze juist bij me in de buurt wil blijven.

Ik besluit me te gedragen omdat ik niet zit te wachten op een ongemakkelijke stilte op de terugweg. Ik sla mijn armen om haar middel, til haar op en gooi haar een stuk van me af. Ze gilt en slaat met haar armen alsof ze probeert op te stijgen. Ze komt weer boven. Haar haar is drijfnat en ze heeft grote ogen opgezet. Ze heeft het naar haar zin.

Dit had twee kanten op kunnen gaan en op de een of andere manier heb ik haar blij gemaakt.

‘Dat zet ik je betaald!’ roept ze opgewekt, en ze waadt naar me toe.

Misschien gelooft ze echt dat ze wraak kan nemen.

Ze komt nog dichterbij. Het water stroomt langs haar gezicht en haar huid glimt.

Waarom komt ze nog dichterbij naar me toe? Ik hap naar adem als Tessa haar benen om mijn middel slaat en ze haar bovenlichaam tegen het mijne drukt. Het is de bedoeling dat ik hier de leiding heb.

Ze verstijft en laat haar benen zakken. ‘Sorry.’

Nee, nee! Ik pak ze beet en trek ze weer om mijn heupen heen. Ze voelt zo goed, zo warm. Als ze haar tengere armen om mijn nek slaat voel ik iets van paniek. Ik kijk haar aan en probeer te zien wat ze denkt. Onmogelijk. ‘Wat doe je met me, Tess?’ Ik strijk langzaam met mijn duim over haar bevende onderlip.

Haar hete adem verlaat hortend en stotend haar mond.

Haar smaak ligt nog vers in mijn geheugen. Ik wil haar nog een keer proeven, dat heb ik nodig.

‘Ik weet het niet...’

Ze weet het niet. Ik weet het ook niet. We hebben allebei geen grip op de situatie en die zou snel uit de klauwen kunnen lopen. Dat is wat ik wil.

Heeft dit meisje enig idee hoe sexy ze is? Weet ze wel dat alleen al de vorm van haar mond voldoende is voor een aantal ontzettend stoute fantasieën? Ik stel me Tessa op haar knieën voor, haar volle lippen gretig geopend, terwijl ze me met haar natte tong proeft en verwent. Ik wil mijn lul tegen haar lippen duwen en haar ongenadig plagen. Ik kan haar lichaam gek maken, zoals ze dat van mij gek maakt. Haar lippen zijn lichtroze van kleur en de lijn van haar bovenlip is dramatisch, als die van een sexy tekenfilmfiguur, zoals Jessica Rabbit.

Shit, ze maakt me gek. Dit kan geen positieve ontwikkeling zijn. Dan is het maar goed dat ik er totaal geen moeite mee heb om slecht te zijn.

‘Deze lippen... Wat je daar allemaal mee zou kunnen doen.’ Ik herinner me hoe ze ermee aan die van mij zoog, eerst op mijn kamer en later op die van haar. ‘Wil je dat ik ophoud?’ Ik bestudeer haar gezicht op zoek naar een teken van nervositeit. Ze klemt haar dijen strakker rond mijn lichaam en dat beschouw ik dan maar als een nee, al geef ik haar nog een paar seconden om te reageren.

Ze komt nog dichterbij, drukt haar lichaam tegen het mijne onder water.

‘Wij kunnen niet alleen vrienden zijn... Dat weet jij toch ook wel?’

Haar adem stukt en ik leun naar haar toe en druk mijn lippen zacht tegen haar kaak, vlak bij haar kin. Ze doet haar ogen dicht. Ik laat mijn mond over haar kaaklijn glijden, een gebaar van genegenheid. Als ik bij het plekje vlak onder haar oor kom kreunt ze tot mijn verrassing.

‘O, Hardin.’

Die woorden laten een schok door me heen gaan. Haar stem klinkt zo verlangend. Ze is als was in mijn handen en mijn hart bonst sneller bij de gedachte om van haar genot mijn genot te maken. Ze is nog nooit geneukt,

maar ze zal zeker wel een keer hebben gemasturbeerd. ‘Ik wil je mijn naam horen kreunen, Tessa, steeds weer. Toe.’ Mijn eigen stem klinkt me onbekend in de oren terwijl ik haar smeeek om haar te mogen aanraken.

Op haar hijgen en het zachte ruisen van het water om ons heen na is het stil. Ze knikt.

‘Zeg het, Tessa,’ dring ik aan. Ik neem haar oorlel tussen mijn tanden en bijt er voorzichtig op.

Ze jammert en schuurt zich tegen me aan. Ze knikt heftig.

Zo gemakkelijk kom je er niet vanaf, Theresa. Als je dit wilt, mag je dat hardop zeggen. ‘Ik wil de woorden horen, schatje, zodat ik weet dat je dit echt wilt.’ Ik schuif mijn handen onder mijn shirt zodat ze op haar buik rusten.

‘Ik wil dit...’ Tessa’s ademloze verklaring klinkt wanhopig.

Ik glimlach tegen de warme huid van haar hals en ze zucht. Die drie woordjes zijn voldoende voor me. Ik houd haar vast.

Ze verstijft. Ze is zeker bang dat ik haar laat vallen. Ik loop zo met Tessa tegen me aan naar de kant toe. Haar dijen zijn gespreid en bij elke stap die ik zet drukt ze tegen mijn stijver wordende lul.

Ik zet haar neer als we bij de oever komen. Ze jammert. Letterlijk. Dat geluidje lijkt een rechtstreekse verbinding te hebben met mijn kruis. Ik stap het gras op en draai me om om haar uit het water te helpen. Ze steekt haar hand uit, met haar blik op mijn blote borst gericht. Ik zie haar ogen naar de tatoeage op mijn maag gaan, de dode boom die daar met inkt in mijn huid is gegrift. Ze haat ze waarschijnlijk, aangezien ze uit zo’n behoudend stadje komt. Haar godsvruchtige moeder heeft haar vast geleerd dat mensen met tatoeages slecht zijn en dat ze haar ziel zullen opvreten of dat soort onzin.

Tessa is er waarschijnlijk aan gewend de hagelwitte borstkas van haar perfect verzorgde vriendje te zien. Ik houd haar nauwgezet in de gaten

terwijl ze probeert mijn tatoeages te ontcijferen. Haar vriendje heeft er geen, dat weet ik zeker. Hij heeft waarschijnlijk ook geen enkel litteken op zijn huid of op zijn geest. Ik doe een stap naar achteren.

Ze blijft daar staan, wachtend op een aanwijzing.

Wat moet ik met haar doen? Ze staart nog steeds naar mijn huid...
Waarom? En nog belangrijker: waarom zit me dat zo dwars? Ik heb ze voor mezelf laten zetten, niet voor een of andere hooghartige meid.

Waarom probeer ik mijn keuzes verdomme te rechtvaardigen? Het kan me geen ruk schelen wat vrouwen van me denken; ik wil ze alleen neuken en ze laten klaarkomen, dat biedt voor alle betrokken partijen voldoende afleiding.

Denk niet zo veel na, Hardin. Ik ben net als zij, alsmaar aan het piekeren. Wat doet ze met me? Moet ik haar hier neuken? Ik kan haar op het gras leggen, die dijen spreiden en haar mijn naam laten schreeuwen terwijl ik cirkeltjes om haar clitoris heen trek met mijn tong. Ik trek aan de pijpjes van mijn boxersshort zodat die wat makkelijker zit. Ik draai er niet omheen: 'Wil je het hier doen of in mijn kamer?'

Tessa haalt haar schouders op. 'Hier.'

Ik vraag me af of zij ook die heftige aantrekkingskracht voelt. Ik weet dat ik haar opwind, dat is duidelijk, maar voelt ze diezelfde onbedwingbare drang om me aan te raken? 'Kun je niet wachten? Kom dan maar hier,' beveel ik.

Met een blos op haar wangen komt ze langzaam naar me toe.

Sneller! Ik kan niet wachten. Ik heb nu niet het geduld voor spelletjes. Ik wil haar aanraken en door haar aangeraakt worden. Ik ga haar nemen, hier op het gras. Ze gaat voor me op haar rug liggen en ik ga elke centimeter aanraken van haar schandalig mooie lichaam. Mijn zwarte shirtje is doorweekt en plakt als een tweede huid om haar lijf. Dat moet weg. Ik trek

aan de zoom. Zo makkelijk is het nog niet om de natte stof te verwijderen; het lijkt bij haar te willen blijven, net als ik.

Het eerste deel van onze date was leuk, rustig, zodat ze zich meer op haar gemak zou voelen bij me. Dit tweede deel is voor mij bedoeld. Ik ben er niet aan gewend om het over koetjes en kalfjes te hebben of de vraag te krijgen van wie ik het meest houd op de hele wereld. Ik ben eraan gewend om een zacht lichaam voor mijn eigen plezier te gebruiken.

Hij stond op het punt te winnen. Hij was klaar voor de overwinning.

Toen besepte hij dat hij helemaal niet klaar was voor háár.

Ik leg het natte shirtje als een soort dekentje voor haar op het gras. Mijn vingers beven. ‘Ga liggen.’ Ik help haar en ga dan op mijn zij naast haar liggen en steun op mijn elleboog om eens goed naar haar halfnaakte lichaam te kijken. Haar volle borsten komen zo goed uit, haar lichtgebruinde huid glinstert in de zon. Ze is een sappig, rijp stuk fruit waar ik zo mijn tanden in wil zetten.

Ik heb heel veel vrouwen veel naakter gezien dan dit, maar Tessa valt in een geheel eigen categorie.

Terwijl ik haar bewonder vanaf de ronding van haar heupen tot aan haar pronte tieten, probeert ze met haar handen mijn visuele verkenning te onderbreken. Ik ga rechtop zitten. Het gras voelt zacht; een pluspunt van al die verrekte regen hier. Ik pak haar polsen beet en leg haar armen naast haar neer. ‘Verberg je nooit.’

Ze kijkt me aan.

‘Niet voor mij.’

‘Het is gewoon...’ Er verschijnt een vurige blos op haar wangen en ze wendt haar blik af.

Ik laat haar die belachelijke opmerking niet afmaken. 'Nee. Je mag je niet verbergen. Je hoeft je helemaal nergens voor te schamen, Tess.'

Ze lijkt niet overtuigd.

Wie heeft haar zelfvertrouwen verkloot? 'Ik bedoel, kijk nou toch eens.'

'Jij hebt zo veel meiden gehad...'

Natuurlijk begint ze hierover. Wat kan het haar schelen of ik iets met andere meiden heb gehad? We hebben geen relatie en dat zal er ook nooit van komen. Niet een van die andere meiden was zoals Tessa. Een aantal van hen hadden wel iets van elkaar weg, maar ik ga meestal niet voor de onschuldige maagden. Ik heb mijn vrouwen graag ervaren genoeg dat ze weten waar ze mee bezig zijn. Ik ben geen lerarenmateriaal, al helemaal niet wat betreft seks.

Behalve dan met Natalie, zegt dat irritante stemmetje in mijn hoofd.

Natalie, dat lieve, kerkelijke meisje met een te dikke kont om niet te bewonderen en pikzwart haar. Zij was zo onervaren dat ze nog niet eens het condoom om mijn lul kon krijgen. Ze was vrijwel elke week naar zondagschool geweest, maar dat hadden ze haar niet geleerd.

'Niemand zoals jij.' Ik kijk haar aan. Ze komt zo zenuwachtig over, zo heerlijk nieuw, en ik wil me in haar begraven.

'Heb je een condoom?' Ze fluistert dat laatste woord.

Heeft ze er ooit een gezien? Natalie alleen in het donker. Waarom denk ik verdomme nu aan haar? Ik kan Tessa hier ter plekke neuken en de weddenschap winnen. Ik kan wegzinken in haar onaangeraakte lichaam en de overwinning opeisen.

Ze staart me vol verwachting aan.

Ze denkt dat ik die jongen ben die meiden naar deze plek brengt om ze in de bossen te neuken. Vooral degenen die nog nooit seks hebben gehad. 'Een

condoom?’ Ik lach en beslis meteen dat er hier niet geneukt gaat worden. ‘Ik ga niet met je vrijen.’ Ook al wil ik dat wel.

‘O,’ zegt Tessa met een klein stemmetje. ‘Waar wil je dan...’

Waarom neemt ze meteen aan dat we moeten gaan omdat ik haar niet ga neuken? ‘O... Nee, Tess, zo bedoelde ik het helemaal niet. Ik bedoelde alleen dat je nog nooit iets hebt gedaan op dit vlak... helemaal niets, en daarom komt er geen seks.’ Ik probeer vast te stellen of ze me gelooft. ‘Vandaag,’ voeg ik eraan toe.

De rode kleur op haar wangen zwakt iets af.

‘Er zijn nog heel veel dingen die ik eerst met je wil doen.’ O ja. Ik ga ervoor zorgen dat ze me om meer smeekt. Ik heb haar totale overgave nodig. Elke centimeter van haar lichaam zal van mij zijn. Ze ligt hier voor me, kwetsbaar en klaar, en ik ga er het beste van maken, voor haar.

Ik ga op haar liggen en ze heeft een beetje als druppeltjes water van mijn haar op haar gezicht vallen. Ik glimlach.

Ze doet haar ogen dicht in afwachting van meer druppeltjes.

‘Niet te geloven dat jij nog maagd bent.’ Ik meen elk woord. Ik wil mijn bedekte lichaam tegen het hare duwen zodat ze een idee krijgt van hoe het zou zijn als ik haar vandaag wel zou nemen. Ik steun op mijn elleboog en leg mijn hand op haar keel, laat alleen mijn vingertoppen tussen haar weelderige borsten door glijden. Ze zien er zo zacht uit en zijn groot genoeg dat ik ze zou kunnen neuken, meer dan een handvol, maar ze zijn stevig, waardoor ik twee ferme bergjes onder me zie. Haar tepels zijn harde knopjes die wachten tot ik aan ze zuig. Als ik die aanraak kan ik me nooit aan mijn voornemen houden. Godzijdank draagt ze een beha.

Ik laat mijn vingers verder glijden naar de zachte, bescheiden glooiing van haar buik.

Ze krijgt kippenvel en zucht.

Ik schuif mijn hand onder haar slipje en aai met mijn vingers over haar kutje, zoek tussen haar vochtige vlees naar haar clitoris. ‘Voelt dat lekker?’ vraag ik, als ik het knopje tussen duim en wijsvinger neem.

Ze reageert niet. Ze voelt nat en gezwollen aan.

Haar lichaam geeft zich na slechts een streling aan me over. Ik heb haar bij lange na nog niet laten merken wat voor een genot ik haar kan geven. Ik laat mijn hoofd zakken en strijk met mijn lippen langs die van haar. ‘Voelt dit beter dan wanneer jij het doet?’

Ik laat haar clitoris los en veeg met een vinger tussen haar schaamlippen door. Waar zou ze door klaarkomen als ze alleen is? Door haar clitoris te masseren of door zichzelf te vingeren? Ik krijg het gevoel dat ze meer een clitorismeisje is en recht op haar doel afgaat. ‘Nou?’

‘W-wat?’

‘Als je jezelf aanraakt. Voelt het dan zo?’

Ze geeft nog steeds geen antwoord...

Waarom zou ze me het niet vertellen? Het is geil, zo fucking geil, om me haar voor te stellen terwijl ze op haar bed ligt met haar benen wijd terwijl ze zichzelf plaagt met haar kleine vingers. Ze zou heel stil moeten zijn omdat haar kamergenoot slaapt, maar ze zou doorgaan tot ze een orgasme bereikt en met haar vrije hand haar mond bedekken. Soms als ze heel hevig klaarkomt is het misschien zelfs wel nodig dat ze op haar volle onderlip bijt en dat ze haar gehijg onderdrukt tot ze weer rustig is. Ik moet weten hoe ze het doet, maar ze kijkt me aan alsof ze het in Keulen heeft horen donderen. Ik heb haar alleen maar gevraagd hoe ze masturbeert.

O!

Dan daagt het me dat ze op dat vlak ook nog maagd is. ‘Wacht... dat heb je ook nog nooit gedaan, of wel?’ Ik blijf haar plagen, geniet van het vocht

van haar opwindend dat mijn vinger bedekt. 'Je reageert op de lichtste streling en bent zo nat.'

Ze kreunt.

Dat geluid is fucking prachtig. Ik richt mijn aandacht weer op haar clitoris, knijp er zacht in alvorens die tussen mijn natte vingers heen en weer te bewegen.

'Wat? Wat... zei je?' Tessa's stem is niet meer dan een warm gefluister.

Al haar weerstand verdwijnt door mijn strelingen. Ik herhaal het kneepje en het rollen, terwijl ik er met mijn duim overheen wrijf.

Tessa hijgt nu, spant haar beenspieren aan.

Ik weet dat ze bijna zover is. Zo dichtbij. Ik kan niet wachten om haar haar hoogtepunt te zien bereiken. Niet te geloven dat ze nog nooit de pure euforie van seks heeft ervaren. Fuck, wat heeft ze veel gemist.

Ze welft haar rug, brengt haar tieten dicht bij mijn gezicht.

Een likje kan geen kwaad... Jawel! Ik zou afgeleid zijn. Ik kus haar weer, dit keer diep. Ik claim haar en geef haar precies wat ze nodig heeft. Ik geeft haar iets wat ze nog nooit heeft gevoeld. Ze verlaat de realiteit en dat komt door mij. Door mijn strelingen. Ik duw mijn vrije hand onder haar beha en sluit die om een perfecte borst. Ik masseer haar, zodat ze meerdere sensaties tegelijk ervaart.

Haar benen beven.

'Zo is het goed, Tessa. Kom voor me klaar,' moedig ik haar aan.

Ze ligt daar op het gras en bijt op haar onderlip. Haar wangen zijn rood en haar ogen... die ogen zijn fucking wild.

'Kijk me aan, schatje,' smee ik, en ik schraap met mijn tanden over het vlees dat boven de beha uitpuilt.

'Hardin,' kreunt ze met dikke stem.

Ik kan niet weggijken. Ze is zo moeiteloos sexy en erotisch.

‘Hardin...’ Ze trekt me dichterbij naar zich toe terwijl ze mijn naam mompelt. Ze hijgt nog steeds en probeert zich te vermannen.

‘Doe maar rustig.’ Ik haal langzaam mijn hand uit haar slipje en laat die op haar buik rusten, waar ik een glad spoor van haar orgasme achterlaat.

Ze zucht.

Ik veeg mijn hand af aan mijn boxershorts. Op het moment ben ik zo fucking hard dat ik er gek van word. Ze ligt daar nog steeds en aan haar gezicht te zien heeft ze net de tijd van haar leven gehad. Ze zou wel verder willen gaan, dat weet ik zeker. Ik zou ook niets liever willen. Elke vezel van mijn lichaam eist dat ik me in haar stoot. Ik wil die zuchten horen en haar strakke kutje om me heen voelen.

Maar niet vandaag. Dat kan niet. Ik ga staan en pak mijn spijkerbroek en schoenen. Ik voel dat Tessa naar me kijkt terwijl ik me aankleed.

‘Gaan we al?’ Haar stem klinkt zacht, onzeker.

Wil ze dat ik haar nog een keer laat klaarkomen? Is ze gretig geworden nu ze weet hoe fantastisch haar lichaam kan voelen? ‘Ja... Wilde je dan langer blijven?’

‘Ik dacht gewoon... Ik weet het niet. Ik dacht dat je misschien wilde dat...’

Ze ziet er vernederd uit. Waarom? Heeft ze er nu al spijt van dat ze zich door mij heeft laten bevredigen? Ik had het kunnen weten.

Tessa gaat verliggen, bedekt zich.

Ze probeert nu al snel bij me uit de buurt te komen. Wacht even, ze dacht dat ik misschien iets wilde... ‘O, nee, het is al goed.’ Ik zou nu dolgraag haar warme tong over mijn eikel voelen glijden, maar dat hoort niet bij het plan. In plaats daarvan zeg ik: ‘Niet nu’, zodat ze weet dat ik er ontzettend van zal genieten als dat wel gebeurt.

Tessa knikt, trekt haar shirtje aan en schuift haar spijkerbroek over haar benen.

Zien hoe ze zich aankleedt doet iets met me. Ik wil naar haar toe gaan en haar opnieuw uitkleden.

Ze verplaatst haar gewicht alsof het ongemakkelijk aanvoelt tussen haar benen.

Ze zou geen pijn moeten hebben; ik ben niet bij haar binnengedrongen. Ze is er zeker niet aan gewend om een nat slipje te dragen. Daar moet ik om lachen, terwijl het idee me tegelijkertijd alleen maar meer opwindt.

‘Is er iets?’ vraag ik in de auto als ik het grindpad op rij. De zon staat lager en de lucht voelt bedompt aan. Er komt regen aan.

‘Ik weet het niet. Waarom doe je zo raar?’

Raar? Ik? ‘Jij doet raar.’

‘Nee, je hebt geen woord tegen me gezegd sinds... je weet wel.’ Ze is te verlegen om in detail te treden.

Ik zal haar helpen. ‘Sinds ik je je eerste orgasme heb bezorgd?’

‘Eh, ja. Dat dus. Je hebt niets tegen me gezegd. Je hebt je aangekleed en toen zijn we weggegaan. Dat geeft me het gevoel dat je me gebruikt, of zo.’

Dat ik haar gebruik? Waarvoor dan? O, ik gebruik haar ook. Verdomme. Maar dat weet ze niet. Dit komt door haar onzekerheid. ‘Wat? Natuurlijk niet. Om iemand te gebruiken zou ik er zelf ook iets aan moeten hebben,’ zeg ik met een lach. Als ik naar haar kijk, lacht ze niet mee.

Haar ogen zijn rood en er rolt een traan over haar wang.

Fuck. Huilt ze nu? ‘Wat? Wat heb ik verkeerd gezegd?’ Ik begrijp haar niet. Waarom is ze zo emotioneel en waarom voel ik me daar schuldig door? Ze verdraait alles wat ik zeg tot iets onbeschofts. Ze denkt zo slecht over me, en dat kan ik haar niet echt kwalijk nemen. Ze is zo gevoelig. ‘Zo

meende ik het niet... Sorry. Ik ben niet gewend aan wat er ook moet gebeuren nadat je met iemand rommelt. Trouwens, ik was niet van plan je meteen bij je kamer af te zetten en weer te gaan. Ik dacht dat we misschien ergens wat kunnen gaan eten of zo? Je zult vast trek hebben.’ Ik knijp in haar dijbeen.

Ze glimlacht en dat benauwde gevoel op mijn borst neemt enorm af.

‘Van wat voor eten hou je?’ Ik heb geen idee waar ik haar mee naartoe moet nemen. Ik ben nog nooit alleen met een vrouw ergens gaan eten. Zelig, ik weet het, maar ik breng het grootste deel van mijn tijd met vrouwen ergens anders door.

Tessa schraapt haar vochtige haar naar achteren.

Volgens mij vind ik het wel mooi als ze haar haar opsteekt... Dan kan ik haar gezicht beter zien.

‘Nou, ik lust eigenlijk alles, zolang ik maar weet wat het is... en als er maar geen ketchup op zit.’

‘Hou je niet van ketchup? Alle Amerikanen horen toch dol te zijn op dat spul?’ Wat is ze toch een rare meid.

‘Dat zou ik niet weten, maar ik vind het smerig.’

Ze uit haar haat voor ketchup zo trots dat ik moet lachen. Het is komisch.

Ze lacht met me mee. ‘Zullen we dan maar voor een gewoon eetcafé gaan?’

Als het me even later te stil wordt in de auto vraag ik: ‘Wat ben jij van plan na de universiteit te doen?’ Shit, dat heb ik haar al gevraagd. Ik ben echt bagger in een gesprek.

‘Ik ben van plan om meteen naar Seattle te verhuizen en dan wil ik bij een uitgeverij werken of zelf gaan schrijven. Ik weet dat het naïef klinkt.’ Ze staart naar haar handen. ‘Maar dat heb je me al eens gevraagd, weet je nog?’

Dat is niet naïef; ik heb dezelfde droom. ‘Daar is niets raars aan, hoor. Ik ken iemand bij Vance Publishing; het is niet bepaald om de hoek, maar misschien kun je daar solliciteren voor een stageplek. Ik zou met de baas kunnen praten voor je.’ Vance zou een moord plegen om iemand zo slim als Tessa aan het werk te kunnen zetten.

‘Wat? Zou je dat voor me doen?’

Ik hoor verbijstering in haar stem. ‘Ja, dat stelt niet zo veel voor.’ Ik haal mijn schouders op. Ik heb de pest aan de aandacht die ik nu krijg. Tessa bruist van het enthousiasme. Het stelt echt niet veel voor om iemand een stageplek te bezorgen bij Vance. Ik zou het voor iedereen doen. Serieus.

‘Wow, dank je! Echt. Ik moet binnenkort toch een baan of een stageplek zoeken en bij een uitgeverij werken is een droom die werkelijkheid wordt!’ Ze klapt in haar handen.

Ze klapt letterlijk in haar handen, als een kind dat een knuffelbeer heeft gewonnen. Ik zou er bijna door gaan glimlachen.

Terwijl ik de auto parkeer zie ik dat Tessa wat onzeker naar het ouderwetse restaurantje kijkt.

‘Het eten is geweldig,’ beloof ik haar, en ik stap uit.

Binnen is het nagenoeg leeg als we gaan zitten. Een gedrongen oudere vrouw brengt ons de menukaart.

Ik kijk naar alles, behalve naar Tessa.

Ze probeert een gesprek op gang te houden nadat we ons eten hebben besteld. Ze is nieuwsgierig naar mijn jeugd, maar ik heb geen zin om het daarover te hebben.

‘Mijn vader dronk veel; hij is vertrokken toen ik klein was,’ flapt ze er opeens uit.

Ik zeg niets, maar staar naar mijn bord en probeer me haar niet als klein meisje voor te stellen dat zich verstopte voor haar versie van mijn klotevader.

Gedurende de terugrit denk ik nog steeds na. Ik teken kleine figuurtjes op Tessa's been.

‘Vond je het gezellig?’ vraagt Tessa, als we de campus bereiken. Ze klinkt heel verwachtingsvol.

Dat kun je wel zeggen. Ik zou het graag nog een keer zo gezellig met haar hebben en haar laten kreunen terwijl ik haar vinger. In plaats daarvan zeg ik: ‘Ja, eigenlijk wel... Luister, ik zou wel mee willen lopen naar je kamer, maar ik heb geen zin in een verhoor van Steph.’ Ik keer me naar haar toe. Ze is teleurgesteld, ook al doet ze ontzettend haar best om die gemaakte glimlach op zijn plek te houden.

‘Het is oké. Ik zie je morgen wel,’ zegt ze op vlakke toon.

Ik zie wel dat ze niet wil gaan en die gedachte bevalt me. Ze staart me aan, wacht tot ik iets zeg. Zwijgend strijk ik een los plukje haar achter haar oor. Ik heb niets te melden, maar ik wil haar nog een keer aanraken. Ik wil die overweldigende kalmte weer ervaren die ze me brengt als ze mij aanraakt.

Ze duwt haar wang tegen mijn hand en ze ziet er opeens jonger uit, open en kwetsbaar, afwachting. Ik trek aan haar armen, vraag haar zonder woorden dichterbij te komen. Ik heb haar nodig. Ze klimt over de versnellingsbak heen en gaat op mijn schoot zitten.

Mijn lichaam is nog warm van de middagzon en mijn huid tintelt als Tessa haar handen gretig over mijn dunne shirtje heen over mijn tatoeage laat glijden.

Ik plaag haar tong met de mijne, neem alles wat ze me wil geven. Ik sla mijn armen om haar rug en trek haar zo dicht mogelijk tegen me aan en dan

nog is het niet voldoende. Ik moet meer van haar hebben, ik krijg maar geen genoeg van haar. Mijn handen glijden over haar warme buik...

Dan worden we gestoord door de irritantste ringtone ooit.

‘Heb je de wekker weer gezet?’ vraag ik als ze in haar tas grabbelt. Het schermpje op haar antieke telefoon is klein, maar groot genoeg om de naam erop te zien: NOAH. Haar vriendje van de middelbare school belt haar terwijl ze met mij in mijn auto zit te tongen.

Ze drukt het gesprek weg en kijkt me met een glimlach aan.

Serieuus? Blijkbaar is ze niet zo onschuldig als ik dacht. Eén goed orgasme, en haar normen en waarden zijn in één klap verdwenen.

Ik bedenk dat ze hem nooit iets zal vertellen over wat er vandaag is gebeurd. Niets. Ze zoent met mij, stapt dadelijk uit en zodra ze op haar kamer is belt ze haar bekakte vriendje terug. Ze zal hem vertellen dat ze van hem houdt. Hij zal hetzelfde zeggen. Ze zal dan net zo glimlachen als toen ik haar kuste.

Ze likt langs haar lippen en leunt naar voren om me opnieuw te zoenen.

Nee. Nee! ‘Ik kan maar beter gaan.’ Ik zucht en staar door de voorruit.

‘Hardin, ik heb het gesprek genegeerd,’ zegt ze gepikeerd. ‘Ik ga het hier binnenkort met hem over hebben. Ik weet alleen nog niet hoe of wanneer... Maar dat zal niet lang duren, dat beloof ik.’

Tja, ik zat ernaast wat betreft haar normen en waarden, maar dit is nog erger. Ze heeft een middag met mij doorgebracht en nu gaat ze het uitmaken met haar jeugdliefde in de hoop dat ik zijn plek zal innemen? Nee. Nee! Nee.

Er valt een zware, benauwende stilte.

Tessa wacht op mijn reactie.

‘Waar moet je het dan met hem over hebben?’ Ik weet dat ik nu heel voorzichtig moet zijn.

‘Hierover.’ Ze gebaart om zich heen.

Voor mijn gevoel stik ik bijna. Waar zat ik met mijn hoofd? Een date? Ik had haar gewoon moeten neuken, zonder dat schattige weetje over de ketchup en het gesprek over onze toekomstplannen. Zoals vrouwen eigen is wil ze nu deel uitmaken van mijn leven. Ze is gek als ze denkt dat dat erin zit.

‘Ons,’ zegt ze.

Ze gebruikt woorden als ‘ons’ en als dat me niet de stuipen op het lijf jaagt... ‘Ons? Je gaat me toch niet vertellen dat je het voor mij uit wilt maken... Toch?’ Ze voelt nu zwaarder aan op schoot, een tastbare herinnering aan de reden waarom maagden niets voor mij zijn. Zelfs Natalie was geen maagd geweest; ze had haar maagdelijkheid opgeofferd aan een jongen van haar kerk in het kader van het ‘experimenteren’.

‘Wat? Wil je dat dan niet?’ Tessa fronst verward haar wenkbrauwen.

Jezus, dit gaat echt helemaal de verkeerde kant op. ‘Nee, waarom zou je dat doen? Ik bedoel, als je hem wilt dumpen dan moet je ervoor gaan, maar doe het niet voor mij.’

‘Maar... ik dacht...’

‘Ik heb je al gezegd dat ik niet van de relaties ben, Theresa.’

Ze krimpt in elkaar, gekwetst door mijn woorden.

Dit is nog erger dan ik had verwacht. Ergens wil ik haar vertellen dat ik niet lullig wil zijn, dat ik gewoon zo in elkaar zit, dat het niet aan mij ligt. Of aan haar. Maar het is wél mijn schuld. Het ligt aan mij; ik heb gewoon niet datgene in me waardoor mensen onderdeel van een stelletje willen zijn en nog lang en gelukkig leven terwijl ze huppelend de zonsondergang tegemoet gaan. Daar ben ik gewoon niet toe in staat.

‘Jij bent walgelijk.’ Ze klimt van mijn schoot af en pakt haar telefoon en haar tas.

Ik mis haar aanwezigheid op mijn schoot nu al. De dreigende storm in haar grijze ogen zit me dwars.

‘Blijf vanaf nu bij me uit de buurt. Ik meen het!’ schreeuwt ze.

De stem van Natalie die met tranen in haar ogen precies diezelfde woorden tegen me zegt schalt door de luidsprekers van mijn geest.

Tessa's ogen glimmen, maar ze houdt zich in vanwege haar trots. Wat dat betreft lijken we op elkaar; die enorme, irrationele hoeveelheid trots die we allebei hebben kan gevaarlijk zijn.

Tessa doet het portier open en stapt zonder om te kijken uit. Ze smijt het portier zo hard mogelijk dicht en loopt snel weg over het parkeerterrein.

Ik trek onmiddellijk op en draai de volumeknop van mijn radio open. Ik heb die herrie nodig om de orkaan die in mijn hoofd aan kracht wint het zwijgen op te leggen. Mijn handen jeuken, mijn gedachten gieren in het rond.

Natalie, Theresa, Natalie, Theresa.

Natalie die op de veranda van mijn moeders huis in Hampstead stond met een bebloemde boekentas tegen haar borst geklemd en haar rode ogen waar de tranen in zwommen.

‘Alsjeblieft, Hardin,’ had ze smekend geroepen. ‘Ik kan nergens anders heen.’ Haar woorden waren als wolkjes in de koude lucht verschenen.

Ik kon me er niet toe zetten haar binnen te laten. Dat lukte me gewoon niet. Ik had gehoord dat haar familie en haar kerk haar hadden verbannen, dat ze haar uit haar levenslange toevluchtsoorden hadden geweerd. Ze had er zo jong uitgezien op dat moment; haar blauwe ogen glinsterend in de schemering terwijl ze had gewacht in de hoop dat ik van gedachten zou veranderen.

Maar dat kon niet. Dat kon ik verdomme gewoon niet. Ik kon haar niet bij mij thuis laten wonen. Mam was er bijna nooit en dan zou ik de hele tijd

met haar opgescheept zitten. Wat kon ik voor haar doen? Ik wilde niets met haar te maken hebben, maar zelfs als dat wel zo was geweest, kon ik haar niet helpen. Mijn zatlap van een vader zou haar wakker houden met zijn gestommel door het muffe huis waarvan de wanden waren vergeeld door de sigarettenrook. De stank daarvan was in de bekleding van het meubilair getrokken. Waar moest ze slapen als hij onverwachts terugkwam? Hij was al een paar jaar weg, maar het kind in mij geloofde nog altijd dat hij terug zou komen. Ik was zo'n enorme sukkel.

Nu is hij dan daadwerkelijk terug en heeft hij een keurig gezinnetje in een groot huis, en ik haat het hoe vaak die gedachte door mijn hoofd speelt. Ik ben al naar een ander land verhuisd om bij hem in de buurt te wonen en nu moet ik voor mijn gevoel verdomme de hele fucking dag aan hem denken.

Getoeter brengt me terug naar het heden en ik ruk snel aan het stuur, waardoor er weer een busje naar me toetert. Ik zie niet helder; de wereld aan de andere kant van de voorruit is een waas.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen en steek mijn hand uit naar de volumeknop. Ik moet van de weg af zien te komen. Mijn hart bonkt razendsnel en mijn borst doet zeer, mijn botten ratelen door de kracht ervan. Ik voel zweetdruppels over mijn huid rollen, of zijn dat tranen? Gegeneerd veeg ik ze weg.

'Fuck!' schreeuw ik in het niets. Ik heb lucht nodig. Mijn keel voelt aan alsof die wordt dichtgeknepen als ik het portier opengooi. De koele herfstlucht stroomt om me heen, laat me kalmer ademen.

Natalies gezicht danst voor mijn ogen. Tessa sluit zich bij haar aan en de meiden lachen naar me, snuivend en plagend. Ze bespotten de invloed die ze op me hebben. Tessa's veelbetekenende glimlach wordt stralender en Natalie vervaagt. Wat gebeurt er verdomme met me? Ik moet bij Tessa uit

de buurt blijven, de pot op met die stomme weddenschap. Het kan me niets schelen hoe erg ik voor paal sta als Zed wint.

Zed.

Hij speelt altijd een rol. De gedachte dat hij haar neemt is ondraaglijk. Zijn lichaam, de zweetdruppels op zijn huid terwijl hij zich tegen haar aan drukt.

Ik doe mijn ogen dicht en leg mijn gloeiende wang tegen het koele stuur. Wat heb ik mezelf toch weer in de nesten gewerkt.

De volgende keer dat ik naar de les ga zit Tessa niet op haar stoel. Die van Landon is ook leeg.

Ik ga zitten en haal mijn telefoon tevoorschijn. Een berichtje van Logan die me uitnodigt voor een borrel tijdens de lunchpauze. Ik sla zijn aanbod af en duw mijn telefoon terug in de zak van mijn zwarte spijkerbroek. Die zit een beetje strak, maar het lukt. Mijn benen zijn te lang om een lossere broek te dragen zonder meteen op een clown te lijken. Er zit wel een streep van een pen op de mouw van mijn witte T-shirt, of misschien is het make-up die er niet uit wil. Ik ben niet van de was en een deel van die shit die vrouwen op hun gezicht smeren zal op zijn best zwaar chemisch zijn.

Ik ben afgeleid door mijn belabberde hygiëne als Tessa binnenkomt. Ik staar haar aan, probeer haar met mijn wilskracht ertoe te dwingen me aan te kijken terwijl ze naar de voorste rij loopt. Het verbaast me dat ze geen andere plek uitzoekt, volgens mij haat ze me daar op het moment voldoende voor.

‘Tess?’ fluister ik. Ze negeert me, al zie ik wel haar schouders verstrakken als ik haar naam zeg. ‘Tess?’

Ze slikt en haalt onnatuurlijk langzaam adem.

De spanning tussen ons is duidelijk aanwezig. De vonken spatten ervanaf.

‘Praat niet tegen me, Hardin.’ Ze recht haar schouders om me te laten weten dat het haar menens is.

‘Ah, kom op.’ Ik probeer haar met een glimlach te verleiden.

Ze trapt er niet in en likt langs haar lippen. ‘Ik meen het, Hardin, laat me met rust.’

‘Prima, wat jij wilt.’ Als ze moeilijk wil doen, nou, dat kan ik ook. O, ik ben de fucking koning van moeilijk doen.

Landon gaat naast haar zitten en kijkt haar als een angstige pup aan. ‘Alles in orde?’

‘Ja hoor.’ Ze knikt en gaat nog wat meer met haar rug naar me toe zitten.

De week verstrijkt met slapeloze nachten en de roep van stoffige flessen onder de gootsteen. Het wordt steeds moeilijker om die te negeren. Op vrijdag ben ik fucking kapot. Ik zie er niet uit en voel me klote. Als ik naar literatuur ga, zit Landon al achter zijn bureau en hij kijkt me meteen aan.

‘Ik moet je spreken,’ zegt hij nadrukkelijk.

Ik kijk om me heen om te zien tegen wie hij het heeft, vast niet tegen mij. Maar Tessa komt nu pas binnen, dus misschien dan toch?

‘Ja, jij.’ Hij kijkt al chagrijniger.

Ik ga zitten en negeer hem. Ik sla het ene been over het andere onder het bureau en leun met mijn rug tegen de harde plastic stoel.

‘Ik wil je uitnodigen om over een paar dagen te komen eten. Onze ouders hebben je iets te vertellen.’ Blijkbaar heeft hij meteen door dat dat niet lekker klinkt, want hij corrigeert zichzelf: ‘Mijn moeder en jouw vader.’

Onze ouders? Is hij helemaal gek geworden? ‘Dat moet je nooit meer zeggen, eikel.’

Landon plaatst zijn handen op zijn bureau, alsof hij wil gaan staan.

Kom maar op.

‘Laat hem met rust, Hardin!’ roept Tessa. Ze pakt mijn armen vast om te voorkomen dat ik Landon aanvlieg.

Ze kan het gewoon niet laten om zich met andermans zaken te bemoeien. Ik laat mijn handen zakken. Flikker toch op. Waarom moest ze juist nu binnenkomen?

‘Jij moet je met je eigen zaken bemoeien, Theresa.’

Tessa leunt naar haar BFF toe en fluistert iets in zijn oor.

‘BFF’ is zo’n stom begrip, maar volgens mij gebruiken deze twee sukkels het wel.

‘Hij is gewoon een eikel, meer niet,’ verkondigt Landon met zijn meest charmante grijns.

Tessa giechelt.

Superirritant.

Ze keert zich naar Landon toe. ‘Ik heb goed nieuws!’

Jezus, ze voert een show voor me op. Ze denkt zeker dat ik een bord voor mijn kop heb en niet door haar kinderlijke tactiek heen kan kijken.

‘Noah komt vandaag en hij blijft het hele weekend!’

Jaloezie vreet aan me. Elke keer als Tessa in haar handen klapt laait die hoger op. Haar stralende lach zorgt ervoor dat ik mijn vuisten bal.

‘Echt? Dat is geweldig nieuws!’

Wat is Landon toch een slijmbal.

Ze negeren me allebei als ik doe alsof ik moet kotsen.

Naarmate hij het meisje beter leerde kennen namen zijn angsten toe. Hij had nooit veel concurrentie gehad waar het vrouwen betrof. Zijn korte ontmoetingen werden nooit door andere mannen aan de kaak gesteld.

Tot de perfecte jongen met het goudkleurige haar arriveerde die al haar geheimen kende. Hij wist dat die jongen haar had zien opgroeien, dat hij het grootste deel van die tijd aan haar zij had doorgebracht en haar waarschijnlijk beter kende dan wie dan ook. Het was makkelijk om hem te haten, maar uiteindelijk beseftte hij dat die jongen helemaal niet de concurrent was.

Terwijl ik door de gang loop van Tessa's studentenflat probeer ik al die gedachten uit mijn hoofd te zetten, maar ik stel me haar steeds naakt onder het lichaam van haar perfecte paspop voor. Hij heeft zijn vest rond zijn hals geknoopt terwijl hij haar neukt. Als ik niet zo misselijk werd van dat beeld zou het misschien hilarisch zijn.

Ik klop een keer op Tessa's deur en loop naar binnen. Aangezien die niet op slot zit is het me wel duidelijk dat ze niets wilds van plan zijn.

Tessa zit samen met Noah in het donker op het bed en ze schrikt als ze me ziet, schuift iets bij hem vandaan. 'Wat doe jij hier?' Ze verheft haar stem zodra ze beseft wie er net is gearriveerd. 'Je kunt hier niet zomaar binnen komen vallen.'

Ik schenk het schattige stel een glimlach. ‘Ik heb met Steph afgesproken,’ lieg ik glashard, terwijl ik op haar bed ga zitten. Ik richt mijn aandacht op Noah en probeer in te schatten of hij zich ergert. Is hij relaxt of net zo’n stresskip als Tessa? ‘Hé, Noah, leuk je weer te zien.’ Ik overweeg of ik hem de hand zal schudden. Dat zal hij ongetwijfeld gewend zijn dankzij de sociëteit waar hij lid van is.

‘Ze is bij Tristan. Waarschijnlijk zijn ze al bij jou thuis.’

Ze zegt dit heel nadrukkelijk, alsof ze me zo wil vertellen dat ik moet opdonderen.

Nog niet, blondje. ‘O?’ Ik wil kijken of ik haar nog een beetje extra op de zenuwen kan werken. ‘Komen jullie naar het feest?’ Dat zou het nog leuker maken. Ik stel me zo voor dat die jongen zich er zo thuis voelt, tussen al die gasten met hetzelfde blonde haar die hem binnen een paar minuten al bij een drankspel hebben betrokken. Zijn pure zieltje zou bezoedeld zijn en Theresa zou op zoek moeten gaan naar een ander Abercrombie-model. Het leven is hard.

‘Nee... we willen een film kijken,’ zegt Theresa.

Noah legt zijn hand op die van Theresa.

Ik krimp in elkaar. Zelfs in het donker zie ik hoe slecht ze zich op haar gemak voelt. ‘Jammer. Ik kan maar beter gaan...’ Ik draai me om en de druk op mijn borst neemt iets af. ‘O... Noah?’ Ik laat een pauze vallen.

Tessa kijkt me angstig aan.

‘Mooi vest.’

Ze kijkt opgelucht als het tot haar doordringt dat ik geen rel ga schoppen.

‘Bedankt, die heb ik van de Gap.’

Hij heeft niet door dat ik hem in de zeik neem. ‘Dat dacht ik al. Veel plezier samen.’ Ik verlaat de kamer. Mijn borstkas lijkt in brand te staan als ik de deur achter me dichttrek. Wat een sukkel.

Net toen hij zijn leven een beetje op de rit leek te krijgen werd alles weer overhoopgegooid. Hij dacht dat hij alles onder controle had; zichzelf, haar, zijn omgeving. Hij weerstond de zoete verleiding van de alcohol. Hij snakte er niet naar tot dat telefoongesprek met zijn vader, waarin hij tot in detail te horen kreeg over het nieuwe – en betere – leven van die man.

Toen hij dat gesprek verbrak zat er niets anders op.

Hij was helemaal alleen met zijn enige vriend. Die fles whisky was nagenoeg leeg; daarin leek die wel een beetje op hem.

Als ik bij zijn huis kom parkeer ik midden op de oprit. Ik haat dit godvergeten prachtige huis. Het staat op een heuveltje en wordt omringd door een perfect groen gazon. Ken en Karen betalen een lieve duit om hun tuin te laten bijhouden; ze betalen ongetwijfeld ook genoeg om zichzelf te laten bijhouden. Kens aanstaande bruid woont hier zeker maar wat graag, net zoals ze waarschijnlijk ook heel graag zijn geld uitgeeft aan haar eigen onderhoud.

Ik ben woest.

Ik ben kwaad en niet dronken genoeg om dit soort shit aan te kunnen. Welke klootzak van een waardeloze vader vertelt zijn enige zoon dat hij met een andere vrouw gaat trouwen als je hem net leert kennen? Dit is precies de reden waarom ik verdomme niets met hem te maken wilde hebben.

Ik ben kwaad omdat de enige fles drank in mijn kast maar voor een kwart gevuld was. Mijn hoofd bonkt, mijn keel voelt droog aan en ik snak naar dat brandende gevoel van whisky. Ken Scott heeft vast een verzameling mooie flessen whisky die hij van collega's in vesten heeft gekregen die net zijn teruggekeerd van hun vakantie in Schotland. Die lul van een vader van me gaat hertrouwen en hij zegt het als volgt: 'Karen en ik stappen heel binnenkort in het huwelijksbootje.'

In het huwelijksbootje stappen? Wat voor antieke uitdrukking is dat? En dat vertelt hij me over de telefoon? 'We stappen in het huwelijksbootje,' herhaal ik als ik met twee grote passen het trapje naar de veranda op spring. Die man heeft zo veel gesnoeide bomen dat ik het gevoel krijg dat ik verdwaald ben in die fucking Wonka-jungle of -fabriek, of wat het dan ook was. Het is hoe dan ook spuuglelijk.

Maar ik moet eerst meer whisky hebben. 'Die is op!' roep ik in het donker. Ik heb een probleem. Ik ben zat, maar niet zo zat als ik zou willen. Ik heb meer drank nodig. Ken heeft meer drank. Die heeft hij altijd. Ik klop op de deur, maar er doet niemand open. Het huis van die gast is gewoon te groot. Patserige, stomme, stenen modelwoning.

'Hallo!' schreeuw ik in de leegte die de donkere tuin is.

Krekels schreeuwen luid terug. De burens hebben allemaal het licht aan op de veranda. Voor elk huis staat een SUV geparkeerd, waarvan de bumper onder de WCU-stickers zit. Er wonen allemaal overbetaalde intellectuele geleerden in deze straat.

Ik trek mijn grijze muts wat lager over mijn haar in de hoop dat ik er daardoor nog gevaarlijker uitzie voor de burens dan normaal.

Landon doet de deur open voor het goed en wel tot me doordringt dat ik met mijn vuist op het hout bonk. Mijn knokkels zijn nauwelijks geheeld; de

huid krijgt nooit echt de kans om te genezen voor ik die keer op keer weer kapotmaak.

‘Hardin?’

Zijn stem klinkt laag, alsof ik hem net wakker heb gemaakt. ‘Nee.’ Ik loop langs hem heen de hal in, recht naar de keuken toe. Ik verhef mijn stem zodat hij me kan horen. Mijn blik blijft kort op hun bank rusten, die kitscherige massa vol walgelijke bloemen zit me dwars. ‘Het is iemand die precies op hem lijkt, alleen vindt dit model jou een nog grotere eikel.’

Ik begin mijn zoektocht door een kastje open te trekken. Mijn spermadonor – Ken, dus – heeft het grootste deel van zijn drankvoorraad de deur uit gedaan sinds hij nuchter is, maar ik weet dat hij in ieder geval een speciale fles whisky heeft. Misschien dient hij als geheugensteun, misschien is het een verleiding, maar hij is belangrijk voor hem. Shit, hij koestert hem zelfs. Ik heb hem meer over die stomme fles horen praten en met meer plezier dan dat hij over zijn eigen zoon praat sinds ik hier ben. Hij zet hem altijd op een andere plek neer; ik weet niet of hij hem voor zichzelf verstoppt of gebruikt om aan af te meten hoe lang hij nuchter is. Hoe dan ook, die fles is nu van mij.

‘Ze zijn er niet. Mijn moeder en Ken zijn een weekendje weg.’

Landon vertelt me iets wat ik al weet, maar ik heb geen zin om in gesprek te gaan met mijn aanstaande stiefbroer. Ik moet al kokhalzen bij de gedachte. Ik hoor geen familie te hebben, geen broers of zussen die op mij letten en omgekeerd. Ik hoor alleen te zijn en voor mezelf te zorgen. Ik verplaats de zoektocht naar de slaapkamer van Ken en Karen. Die is enorm, groot genoeg voor drie van die hemelbedden die ze in het midden van de ruimte hebben staan. Hun ladekast, nachtkastjes en bed zijn allemaal van hetzelfde donkere kersenhout als Kens bureau dat in zijn kantoor staat.

Obsessief-compulsieve klootzak.

De kamer is wanstaltig en ziet er niet uit, dus ik hoop dat Ken en Karen hier gelukkig zijn met hun bij elkaar passende meubilair en smetteloze leventje. Ik trek in de kast aan het koordje om het licht aan te doen en tast met mijn hand over de planken. Na wat stof en een doos tegen te zijn gekomen voel ik glas. Bingo.

Ik haal de fles voorzichtig naar beneden en veeg het lichte laagje stof weg dat zich erop heeft verzameld sinds Ken hem de laatste keer heeft laten zien. Ik draai er onmiddellijk de dop af en voel een diepe bevrediging als het plastic scheurt en de perfecte zegel verbroken is.

De whisky voelt heet aan op mijn tong en het kleine sneetje aan de binnenkant van mijn wang prikt. Ik geniet van het zware, lome branden van de rijke alcohol.

Ken Scott is altijd al gek geweest op whisky en hij is een ware liefhebber van de drank. De smaak is ongelooflijk; zo zacht, maar toch zo rijk. Persoonlijk vind ik deze whisky uit Schotland pretentieuze, maar het is ook de enige die daarvandaan komt. Arrogante lui. Maar toch, ik ben gek op de smaak ervan; een eigenschap die van Kens korte lijst van daadwerkelijke bijdragen aan mijn bestaan komt.

De halve fles is nu leeg en de kamer draait om me heen. Ik moet hem leegdrinken. Waarom niet? Mijn vader verdient dit spul niet; hij drinkt niet eens meer. Toen hij ervoor koos zijn pact met de duivel te verbreken heeft hij het recht verloren om zo'n prachtige fles in zijn bezit te hebben.

Trouwens, hij heeft al genoeg waardevolle, perfecte dingen. Zoals zijn nieuwe zoon, die op het moment lijkt te denken dat hij mijn missie om zijn nieuwe papa zich klote te laten voelen kan tegenhouden. Ken heeft een perfecte aanstaande bruid die zijn voorraadkast gevuld houdt en voor hem kookt. Zij hoeft geen dienst van acht uur te draaien om daarna als de sodemieter naar de volgende baan te gaan. Zij hoeft niet al de rekeningen

op de keukentafel te leggen waarvan een poot ontbreekt om dan te beslissen welke ze de komende maand niet kan betalen. De keren dat ik met hem heb gepraat lijkt hij te denken dat we ons prima hebben gered in Hampstead en dat neem ik mijn moeder voor een klein deel kwalijk: haar trots overheerste haar verstand.

Zijn huis is schoon, zelfs zijn koelkast. Er is geen vingerafdruk te zien op het roestvrij staal. Ik lik aan mijn vingers en haal ze over het metaal.

Landon vloekt achter me. ‘Heb je die hele fles leeggezopen?’ Met grote ogen staart hij naar de fles die aan de hals tussen mijn vingers bungelt.

‘Nee, de helft maar. Wil je ook wat?’

Hij deinst achteruit met geheven handen de eetkamer in. ‘Nee.’

Ik volg hem. De perfect zoon die niet drinkt. Wat schattig.

‘Ik dacht dat jij niet meer dronk?’

Ik draai me om, waarbij ik me vasthoud aan de grote kast die is gevuld met duur, glimmend servies om te voorkomen dat ik val. Wat weet hij daar verdomme over? Ik druk mijn nagels in het hout. ‘Waarom zou je dat zeggen?’

Het dringt tot hem door dat hij zijn mond voorbij heeft gepraat in het bijzijn van het arme beschadigde kind en hij zet grote ogen op. ‘Ik bedoelde alleen maar...’

Hij probeert me af te wimpelen. ‘Ho.’ Ik steek de hand met daarin de fles op.

Hij verlaat de eetkamer en stapt de woonkamer in.

Hij gaat verdomme zijn bek niet houden. Hij zal blijven zaniken en zaniken... Ik heb geen controle over hem, over wat er op dit moment gebeurt. Mijn klotevader gaat trouwen, ik ben zat en woest, en deze klootzak weet niet wanneer hij zijn bek moet houden. Ik pak de hoek van de kast beet. Hij weet niet wanneer hij moet ophouden.

‘Je vader zei...’

Nu is het mijn beurt. Voor hij die zin kan afmaken duw ik de kast om. Ik zet extra kracht en laat de fles daarbij vallen.

Landon roept iets, maar ik versta hem niet door het kabaal van brekend servies.

‘Rot op! Je moet gaan!’ schreeuwt Landon.

Ik buk me en pak de fles tussen de ravage vandaan van gebroken glas, versplinterd hout en de scherven van witblauwe borden en schalen. Ik haal een vinger open en lik het bloed weg terwijl ik controleer of de fles wel goed dichtzit.

‘Tessa zou nu echt zo onder de indruk zijn!’ hoor ik hem roepen als ik de achterdeur opentrek.

Tessa? Wat de fuck heeft Tessa hiermee te maken? Ik wil hem echter niet laten weten dat hij haar tegen me kan gebruiken. Om de een of andere reden denkt hij dat haar naam me zal kalmeren, dat het me ook maar iets kan schelen wat zij vindt. Hij mag niet denken dat hij gelijk heeft. Ik negeer hem, ook al wil ik dat eigenlijk niet, en loop het terras op.

De lucht voelt warm, maar kalm aan; de herfst komt eraan en de zomerse nachten zullen binnenkort koeler worden en na verloop van tijd gaat dat koel over in ijskoud. De volgende keer dat ik het verkloot, verhuis ik naar een warme plek.

‘Tessa zou nu echt zó onder de indruk zijn!’ zeg ik hardop, waarbij ik spottend Landons stem nadoe. Hij probeerde slim te zijn, door me te laten weten dat zij mijn vandalisme en woede-uitbarsting zou afkeuren. ‘Tessa, Tessa, Tessa!’ schreeuw ik in het donker.

Zelfs deze tuin is perfect, bijna net zo groot als een sportveld en omzoomd met hoge bomen die het terrein overdag de perfecte hoeveelheid schaduw bieden en het ’s nachts omtoveren tot een duister vlak.

De wereld draait om me heen en de stilte helpt niet. Ik neem nog een slok.

Een paar minuten later piept de hordeur en ik spring overeind.

Tessa staat met Landon achter haar in de deuropening. Ze loopt naar me toe en met elke stap voelt de fles in mijn hand zwaarder aan. Ze kijkt me strak aan.

Is ze echt? Haar blonde haar glanst zo mooi onder de buitenverlichting. Ze straalt. Ze heeft haar wenkbrauwen gefronst, maar ze straalt. Is ze hier echt? Dat moet wel... Tenzij er hallucinerend spul in deze fles zat. 'Hoe ben jij hier gekomen?' Ik volg haar blik naar Landon en verstijf. Die klootzak.

'Landon, hij...'

'Heb je haar verdomme gebeld?'

Landon negeert me, loopt naar binnen en doet de hordeur achter zich dicht.

Tessa wijst naar me. 'Laat hem met rust, Hardin. Hij maakte zich zorgen om je,' zegt ze ter verdediging van haar vriend.

De volmaakte broer heeft de volmaakte vriendin.

Ze is normaal gesproken zo zachtaardig, maar dat verandert als ze boos is. Haar ogen zijn zo mooi, te perfect voor zo'n zacht gezicht. Ik blijf maar naar haar staren. Ik krijg koppijn van haar; ik moet raden wat ze denkt en ik heb al een lange dag achter de rug.

Ik ga aan de tuintafel zitten en gebaar dat ze tegenover me moet gaan zitten. Als ze dat doet neem ik nog een slok.

Ze staart me afkeurend aan.

Ik zet de zware fles met een klap neer op de glazen tafel en ze springt overeind. Ze kan maar beter gaan; ze zou hier helemaal niet moeten zijn. Waarom is ze eigenlijk gekomen? Haar vriend is er dit weekend en ik weet zeker dat hij in haar agenda staat onder het kopje 'knuffeltijd'. Bij die

gedachte krimp ik ineen. Landon heeft helemaal niet het recht om haar hierbij te betrekken. ‘Ahhh, wat zijn jullie toch een schattig stelletje. Jullie zijn allebei zo voorspelbaar. Die arme Hardin is van streek, dus jullie spannen samen en proberen me een schuldgevoel aan te praten omdat ik wat servies heb kapotgemaakt.’ Ik glimlach naar haar om haar duidelijk te maken dat ik vanavond de slechterik speel.

‘Ik dacht dat jij niet dronk?’

Het is meer een vraag dan een statement. Ze probeert erachter te komen wat er aan de hand is. Ik breng haar in de war en daar heeft ze de pest aan.

‘Dat is ook zo. Tot nu dan. En doe maar niet zo neerbuigend; jij bent geen haar beter dan ik.’ Ik wijs naar haar, gebruik haar eigen tactiek tegen haar. Het lijkt geen indruk te maken, dus ik neem nog een slok.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik beter ben dan jij. Ik wil alleen weten waardoor je nu bent gaan drinken.’

Ik zal nooit begrijpen waarom deze meid denkt dat ze iedereen alles maar kan vragen wat ze wil. Grenzen? Die heeft zij niet. ‘Wat interesseert jou dat? Waar is je vriendje?’ Ik bijt haar die laatste vraag toe.

Ze wendt haar blik af. Het lukt het haar niet me aan te kijken. ‘Hij is in mijn kamer. Ik wil je alleen maar helpen, Hardin.’ Ze steekt haar hand uit.

Ik trek de mijne weg voor ze me aanraakt. Waar is ze mee bezig? Dit moet een of andere gestoorde grap zijn. Landon heeft haar vast gezegd dat ze moest komen om het wilde beest te temmen of zo, anders zou ze me niet zomaar aanraken. ‘Helpen?’ Ik lach. ‘Als je me wilt helpen dan ga je weg.’ Ik gebaar met de fles naar de deur.

‘Waarom vertel je me niet gewoon wat er aan de hand is?’ dringt ze aan.

Ik wist dat ze dat zou doen.

Ze draagt haar haar los en het golft over haar schouders. Ze heeft gewone kleren aan en ziet er jonger uit dan ooit. Ze kijkt weg en staart dan

naar haar handen op haar schoot.

Ik trek automatisch de muts van mijn hoofd en ga met mijn vingers door mijn haar. De geur van whisky komt door mijn poriën naar buiten. Ik hoor de diepe ademhaling van Tessa, pas de mijne daarop aan en vraag me dan af waar ik verdomme mee bezig ben. Ik heb liever dat ze praat dan dat we hier in deze gespannen stilte zitten. ‘Mijn vader heeft me net verteld dat hij met Karen gaat trouwen... De bruiloft is volgende maand. Dat had hij me lang geleden al moeten vertellen en niet via de telefoon. Ik weet zeker dat die perfecte Landon het al een tijd weet.’

Tessa kijkt me aan, verrast dat ik zo eerlijk tegen haar praat.

Het was niet mijn bedoeling om haar de details te vertellen. Dat zal wel aan de whisky liggen.

‘Hij zal er wel zo zijn redenen voor hebben gehad,’ verdedigt ze hem.

Natuurlijk. Ken Scott is net als zij: gepolijst, mooi en altijd de goedgezakte.

‘Jij kent hem niet; hij geeft helemaal niets om mij. Weet je hoe vaak ik hem het afgelopen jaar heb gesproken? Misschien tien keer! Het enige wat hem iets kan schelen is zijn grote huis, zijn aanstaande vrouw en zijn nieuwe, perfecte zoon.’ Ik neem een slok uit de fles en veeg mijn mond af aan de rug van mijn hand. ‘Je zou het krot moeten zien waar mijn moeder in Engeland in woont. Ze zegt dat ze het daar fijn vindt, maar ik weet dat dat niet zo is. Het is kleiner dan mijn vaders slaapkamer hier! Mijn moeder heeft me ertoe gedwongen hier te gaan studeren zodat ik dichterbij hem in de buurt zou zijn en we weten hoe dat is gelopen!’

‘Hoe oud was je toen hij vertrok?’ vraagt Tessa.

Ik weet niet of ze nieuwsgierig is, of ze medelijden met me heeft of dat ze het zich zomaar afvraagt.

Ik aarzel kort. ‘Tien. Maar zelfs voordat hij voorgoed vertrok was hij er nooit. Hij zat elke avond in een andere kroeg. Nu is hij de “Perfekte Man”

en heeft hij al deze zooi...' Ik gebaar naar het huis. Er staan potten met felgekleurde bloemen langs de rand van het terras die bijdragen aan de prettige sfeer.

'Ik vind het erg dat hij jullie heeft verlaten, maar...'

'Nee, ik heb jouw medelijden niet nodig.' Ze bedenkt altijd voor iedereen smoesjes, dat is echt fucking frustrerend. Ze kent mijn vader niet. Zij hoefde niet al zijn shit te verdragen tot dat niet meer nodig was, waarna ze dat alles miste toen hij er niet meer was.

'Het is geen medelijden. Ik probeer gewoon...'

Mij te veroordelen? 'Wat?'

'Je te helpen. Er voor je te zijn.'

Het klinkt beter zoals zij het zegt. Jammer dat ze helemaal niets over me weet. Ze weet niet wie ze probeert te helpen. Ze moet begrijpen dat ik niet te maken ben en dat ze haar tijd verspilt. Ze moet weggaan en nooit meer met me praten. 'Wat ben jij zielig. Zie je dan niet dat ik je hier niet wil hebben? Ik wil niet dat jij voor me klaarstaat. Dat we wat hebben gerommeld betekent niet dat ik ook maar iets samen met jou wil doen. En hier zit je dan. Je hebt je lieve vriendje achtergelaten – iemand die juist graag bij je wil zijn – om mij te komen "helpen". Dat, Theresa, is de definitie van zielig.'

Er verschijnt een ijskoude blik in haar grijze ogen. 'Dat meen je niet.'

Ze kent me niet, ook al kan ze mijn reacties goed inschatten. Ik geef haar de genadeklap. 'O, jawel. Ga naar huis.' Ik hef triomfantelijk de fles en doe mijn mond open. Opeens wordt de fles uit mijn hand getrokken en de tuin in gegooid. 'Godsamme!' schreeuw ik. Is ze gek geworden? Zomaar een dure fles whisky door de tuin smijten? Ik kijk heen en weer tussen haar rug terwijl ze naar de hordeur loopt en de fles, die ik snel pak en bij de tafel neerzet, voordat ik haar volg. Ik moet mijn balans vinden, maar het lukt me

voor haar te gaan staan om te voorkomen dat ze naar binnen gaat. ‘Waar ga jij heen?’

Door de terrasverlichting lijkt het alsof haar wimpers langs haar jukbeenderen strijken.

Ik staar naar haar terwijl zij naar haar voeten staart.

‘Ik ga Landon helpen jouw rotzooi op te ruimen en daarna ga ik naar huis.’ Ze klinkt vastberaden en laat geen ruimte over voor discussie.

Maar ik ben de meester van de kunst om een klein kiertje te vinden, de kleinste opening om die discussie toch aan te gaan. ‘Waarom zou je hem helpen?’ Hij heeft me verraden door haar hierbij te betrekken en nu laat ze mij in de steek om hem te helpen?

‘Omdat hij hulp verdient en jij niet.’ Haar stem klinkt zacht, sterk en vastberaden.

Haar woorden komen hard aan terwijl ze me uitdagend aankijkt.

Ze heeft gelijk. Hij is de jongen bij wie iedereen wil zijn. Hij maakt niets kapot en krijgt geen woede-uitbarsting zodra hij slecht nieuws hoort. Hij verdient haar tijd en aandacht, net zoals hij het verdient om dat grote huis binnen te lopen, een warm ontvangst te krijgen en zijn eigen kamer te hebben. Hij verdient een zelfgemaakte maaltijd; hij hoeft geen afhaaleten te vreten in een lege kamer in een huis vol vreemden die allemaal stiekem de pest aan hem hebben.

Ze heeft gelijk, en daarom laat ik haar zonder een woord langs me heen het huis in lopen.

De manier waarop ze in het voorbijgaan naar me keek is in mijn geheugen geprint, wordt keer op keer herhaald. Ik pak mijn telefoon en scrol door de paar foto’s die ik van haar heb genomen. Een van terwijl we naar de beek wandelden... Haar haar was zo blond in het zonlicht en haar huid straalde. Ze was stil – nerveus, misschien – maar ze ziet er vredig uit

op de foto. Ze is echt prachtig. Waarom zou ze mij willen helpen? Wat heeft Landon haar verteld over mijn alcoholverslaving?

Ik zet mijn muts op en na een paar minuten ga ik toch weer naar binnen. Mijn ogen branden en mijn hoofd bonst als ik de deur opentrek. ‘Tessa, kan ik even met je praten, alsjeblieft?’ vraag ik meteen.

Landon zit op zijn hurken en laat scherven porselein in een plastic bak vallen.

Tessa knikt.

Ik staar naar haar gezicht, dan laat ik mijn blik langs haar lichaam glijden tot die op haar bebloede vinger blijft rusten die ze onder de kraan houdt. Met een paar stappen sta ik bij haar. ‘Gaat het wel? Wat is er gebeurd?’

‘Het is niets, maar een stukje glas.’

Het is een klein ondiep sneetje, maar ik krijg er geen goed zicht op. Ik trek haar hand onder het water vandaan. Het komt wel goed; ze heeft alleen een pleister nodig. Haar hand voelt zo licht, zo warm in de mijne en ik voel mijn ademhaling rustiger worden. Ik laat haar los.

Ze zucht.

‘Waar zijn de pleisters?’ vraag ik aan Landon.

‘In de badkamer.’

Hij is boos op me, dat hoor ik aan zijn stem. Ik vind het doosje in het kastje. Ik pak de antibacteriële zalf van de onderste plank en ga terug naar de keuken. Ik pak voor de tweede keer Tessa’s hand en knijp wat van de zalf op het topje van haar vinger.

Ze houdt me in de gaten.

Misschien weet ze niet wat ze hiervan moet vinden? Pleisters doen me aan mijn moeder denken en die verknipte nacht zo lang geleden. Ik knipper

de herinnering weg als ik de pleister om Tessa's vinger wikkel. 'Kan ik alsjeblieft met je praten?' vraag ik haar weer.

Ze knikt.

Ik pak haar pols vast en neem haar mee naar het terras waar we meer privacy zullen hebben. Landon luistert daar niet mee. Als we bij de tafel komen laat ik haar los en trek ik een stoel voor haar naar achteren. Dat is wel het minste wat ik kan doen. Ik heb het koud en die bonzende pijn achter mijn ogen is minder geworden. Ik ben kalm en beheerst. Ik pak er een andere stoel bij en sleur die over het beton. Als ik tegenover haar ga zitten raken mijn knieën bijna die van haar.

'Waar wil je het nu nog over hebben, Hardin?' Tessa klinkt totaal niet geïnteresseerd.

Ik trek de muts van mijn hoofd en gooi die op de tafel tussen ons in, kam met mijn vingers door mijn haar. Ik voel me ontzettend schuldig omdat ik me net zo lullig heb gedragen. Ik wil dat ze weet dat ik geen liefdadigheidsgeval ben, geen kapotte pop, maar nu de adrenaline langzaam verdwijnt besef ik wat een eikel ik ben geweest.

'Het spijt me,' zeg ik zacht. De woorden verdwijnen in het niets en ze zwijgt. 'Heb je me gehoord?'

'Ja, ik heb je gehoord!' blaft ze. Ze heft uitdagend haar kin. Ze is woedend.

Zij is woedend? Ik ben dat verdomme. Zij is hierheen gekomen en heeft zich met mijn familiedrama bemoeid, en dan accepteert ze mijn excuses niet? Ik pak de fles en draai de dop eraf. Ze kijkt me giftig aan terwijl de alcohol door mijn keel glijdt. 'Jij bent ook zo verrekte moeilijk.'

'O, ik ben lastig? Nu wordt-ie mooi. Wat verwacht je dat ik doe, Hardin? Je bent wreed tegen me... zo ontzettend gemeen.' Haar lippen beven en de

tranen schieten haar in de ogen. Ze probeert haar schouders te rechte, maar dan laat ze ze hangen; ze is heel verdrietig.

‘Dat is niet mijn bedoeling,’ fluister ik.

‘Jawel, en dat weet je maar al te goed. Je doet het met opzet. Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo slecht door iemand behandeld.’

Dat kan niet waar zijn. Ik ben nog niet eens zo gemeen tegen haar; ze heeft nog niets meegemaakt in haar leven als dit het ergste is wat ze heeft ervaren. ‘Waarom blijf je dan komen? Waarom geef je het dan niet op?’ Als ik zo erg ben, waarom wil ze dan überhaupt nog bij me zijn? Ik negeer het deel van mijn hersenen dat vraagtekens zet bij hoe ik me zou voelen als ze het opgaf.

‘Als ik... Weet ik veel, maar ik kan je verzekeren dat ik het na vanavond niet meer zal proberen. Ik laat literatuur vallen en volg dat volgend semester wel.’ Haar handen liggen gekruist op haar schoot en de wind blaast haar haar bij haar gezicht weg.

Zou ze het koud hebben? Ik wil niet dat ze dat vak laat vallen; het is het enige vaste moment dat ik met haar heb. ‘Nee, doe dat alsjeblieft niet.’

‘Wat kan het jou schelen? Je wilt toch niet opgescheept zitten met zo’n loser als ik?’

Ik hoor het verdriet achter haar woorden, maar ik ken haar niet goed genoeg om te beoordelen of het oprecht is. Wist ik het maar. Hoeveel mensen kennen haar eigenlijk echt, weten wie ze diep vanbinnen is? Ik heb het over het meisje dat haar wenkbrauwen frons vlak voordat ze glimlacht, dat misschien haar zaakjes niet zo goed op orde heeft als haar moeder denkt. ‘Dat meende ik niet... Ik ben de loser.’ Ik zucht en leun naar achteren op mijn stoel.

Ze kijkt me doordringend aan. ‘Nou, daar valt niets tegenin te brengen.’ Ze perst haar lippen op elkaar en steekt haar hand uit naar de fles.

Dit keer ben ik sneller.

‘Ben jij de enige die dronken mag worden?’ Ze staart naar mijn wenkbrauwringetje.

‘Ik dacht dat je hem weg wilde gooien.’ Ik geef de fles aan haar. Ik vind het niet fijn als ze drinkt, maar zij is bereid erover te ruziën en ik niet. Ik wil alleen maar dat ze blijft. Het is fijn hoe rustig het is bij haar in de buurt.

Ze kokhalst zodra ze de whisky proeft. ‘Hoe vaak drink je? Je zei eerder nooit.’

Een verhoor. ‘Tot vanavond had ik in geen zes maanden geleden alcohol gedronken.’ Zes maanden door de plee. Goed gedaan, Hardin.

‘Nou, je moet helemaal niet drinken. Je gedraagt je dan nog erger dan normaal,’ grapt ze.

Maar ik weet dat ze het meent. ‘Vind je mij een slecht mens?’ Ik staar naar de grond terwijl ik op haar reactie wacht. Ze zal ja zeggen, net als alle anderen.

‘Ja.’

Haar antwoord is geen verrassing, al hoopte ik stiekem dat ze nee zou zeggen. ‘Dat ben ik niet. Nou, misschien wel. Ik wil dat je...’ Zo slecht ben ik toch niet? Ik zou beter kunnen zijn, voor haar, als zij dat wilde. Ik kijk naar haar, naar haar bevende lippen, terwijl ze wacht tot ik mijn verwarde gedachte afmaak. Ik wil goed zijn. Ik wil dat zij gelooft dat ik een goed mens ben.

‘Je wilt wat?’ vraagt ze ongeduldig. Ze duwt me de fles in mijn handen.

Ik zet hem op tafel neer zonder eruit te drinken. Hoe beantwoord ik die vraag zonder zielig te klinken? Ik kan stoppen met drinken. Ik kan aardiger zijn voor mensen. Of in ieder geval voor haar. ‘Niets.’ Ik kan de juiste woorden niet voor haar vinden.

‘Ik kan maar beter gaan.’ Ze staat op en loopt vlug weg.

Nee! Ik zal beter mijn best doen. ‘Ga niet.’ Ik volg haar. Als ze blijft staan is haar gezicht zo dicht bij het mijne dat ik de whisky op haar adem proef.

‘Waarom niet? Had je nog een paar beledigingen die je graag kwijt wilde?’ schreeuwt ze.

Haar woorden komen harder binnen dan normaal.

Ze keert zich om en ik pak haar bovenarm beet en draai haar naar me toe. ‘Loop niet bij me weg!’ schreeuw ik terug. Zij heeft niet zomaar langs te komen en alles overhoop te gooien om daarna weer weg te gaan. Ik ben het verdomme zat dat iedereen dat doet.

‘Ik had je lang geleden al de rug toe moeten keren!’ Ze duwt tegen mijn borst. ‘Ik weet niet eens waarom ik er ben! Ik ben helemaal hierheen gekomen zodra Landon me belde!’ gilt ze. Haar gezicht is rood en haar lippen bewegen zo vlug. Het puntje van haar tong komt naar buiten om ze vochtig te maken zodat ze haar tirade af kan maken. ‘Ik heb mijn vriendje voor jou laten zitten, de enige die volgens jou bij me wil zijn!’

Haar woorden dringen een voor een tot me door. Ze heeft inderdaad haar vriendje laten zitten om hierheen te komen. Ik ben de enige reden dat ze er is. Misschien ben ik niet zo erg als ik dacht, en misschien ziet ze dat in me.

‘Weet je wat? Je hebt gelijk, Hardin. Ik ben zielig. Ik ben zielig omdat ik ben gekomen. Ik ben zielig omdat ik überhaupt heb geprobeerd om...’

Zonder na te denken overbrug ik de afstand tussen ons en druk ik mijn mond op die van haar. Ze duwt tegen mijn borst, verzet zich tegen me, maar ik voel haar lichaam in mijn armen ontspannen. ‘Kus me, Tessa,’ smeek ik. ‘Alsjeblieft, ik heb je nodig.’ Ik probeer het nog een laatste keer. Mijn tong raakt haar gesloten lippen aan en dan wijken ze van elkaar. Ze geeft zich in één keer gewillig aan me over. Ze leunt tegen me aan, zucht in mijn mond en ik neem haar gezicht tussen mijn handen om haar te verslinden.

Ik laat mijn tong langs haar onderlip glijden, waardoor ze huivert. Ik sla mijn armen om haar heen en klamp me vast aan haar standvastigheid.

Er klinkt een geluid uit het huis en Tessa verbreekt de zoen.

Ik houd mijn armen om haar heen.

‘Hardin, ik moet echt gaan. We kunnen dit niet blijven doen, dat is voor ons allebei niet goed.’

Ze liegt tegen zichzelf. We kunnen dit wel oplossen. ‘Jawel,’ verzeker ik haar. Ik weet niet waar deze onverwachte hoop vandaan komt, maar die voelt fijn.

‘Nee, dat kan niet. Je haat me, en ik ben het zat je boksbal te zijn. Je brengt me in de war. Eerst zeg je dat je me niet kunt uitstaan, dan verneder je me na mijn intiemste ervaring ooit...’

Dat is waar. Ik heb het verkloot. Ik moet uitleggen wat er is gebeurd en dat ik soms dingen opzettelijk verpest. Zo ben ik altijd al geweest. Mijn oma wilde een verjaardagsfeestje voor me organiseren toen ik twaalf werd. Ze had uitnodigingen verstuurd en een speciale taart besteld. Op de ochtend van het feest vertelde ik iedereen dat het niet doorging en heb ik de hele dag op mijn kamer zitten mokken. Ik heb die taart niet aangeraakt.

Soms verpest ik het gewoon... maar ik kan wel een manier vinden om daarmee op te houden. Als dat betekent dat ik Tessa mag zoenen, als ik opnieuw mag meemaken dat ze zich zo in mij verliest, dan heb ik daar alles voor over.

Ik probeer haar te onderbreken, maar ze snoert me de mond door haar wijsvinger tegen mijn lippen te duwen. Als ze die pleister niet had, zou ik nu dat wondje zoenen.

‘Dan kus je me en zeg je dat je me nodig hebt. Als ik bij jou ben mag ik mezelf niet, en ik vind het verschrikkelijk hoe ik me voel nadat je al die verschrikkelijke dingen tegen me hebt gezegd.’

‘Wie ben je dan als je bij me bent?’ Ik mag haar. Ze is een beter mens dan de meeste anderen.

‘Iemand die ik niet wil zijn, iemand die haar vriend bedriegt en voortdurend huilt.’ Haar stem breekt.

Ze schaamt zich voor wie ze wordt als ze bij mij is. Dat bezorgt me een slecht gevoel. Ik wil dat ze gelukkig is als ze tijd met mij doorbrengt. Ik wil dat ze op dezelfde onweerstaanbare manier naar mij verlangt als ik naar haar. ‘Weet je wie je volgens mij bent als je bij mij bent?’ Ik laat mijn duim langs haar kaak glijden.

Haar oogleden zakken dicht. ‘Nou?’ fluistert ze. Haar lippen bewegen nauwelijks. Ze wacht kalm mijn antwoord af.

Ik geef eerlijk antwoord: ‘Jezelf. Ik denk dat dit de echte jij is en dat je je gewoon te druk maakt over wat alle anderen denken om het te beseffen. En ik weet wat ik je heb aangedaan nadat ik je had gevingerd...’

Ze krimpt ineen bij het horen van mijn botte beschrijving.

‘Sorry... na onze ervaring. Ik weet dat het verkeerd was. Ik voelde me ontzettend schuldig nadat je was uitgestapt.’

Ze rolt ongelovig met haar ogen. ‘Dat betwijfel ik.’

‘Het is waar, dat zweer ik. Ik weet dat je me een slecht mens vindt, maar door jou...’ Het lukt me niet die zin af te maken. Haar greep op mij wordt steeds groter, ingrijpender en dat is doodeng. ‘Laat maar.’

‘Maak die zin af, Hardin, anders ben ik weg.’

Ik hoor dat ze het meent.

Met haar hand in haar zij kijkt ze me met een ijskoude blik aan.

‘Jij... Door jou wil ik goed zijn, voor jou... Ik wil goed zijn voor jou, Tess,’ fluister ik.

Ze hapt naar adem.

Toen ze hem om etiketjes en bewijs van hun relatie vroeg, raakte hij in paniek. Hij voelde zich in een hoek gedreven als een wild dier, gevangen. Zijn kooi was eerlijkheid, en ze dreigde hem zonder een sleutel op te sluiten. Hij kon haar niet verliezen, maar het werd elke dag moeilijker om haar te houden. Ze draaide de rollen om, zette vraagtekens bij dingen waarvan hij had gedacht dat ze die nooit zou opmerken. Als ze meer wilde, eiste ze dat op, nam ze alleen genoegen met 'ja', maar als hij meer wilde, verzette ze zich daartegen en gaf ze smoes na smoes.

‘Dit kan nooit wat worden, Hardin. Wij verschillen te veel. En trouwens, jij doet niet aan daten, weet je nog?’ Ze zet een stap naar achteren.

Ik hoop dat ze niet probeert het huis van mijn vader te verlaten. Het lijkt alsof we het alleen nog maar over de toekomst hebben. Trouwen, samenwonen, uit elkaar gaan, niet uit elkaar gaan. Tessa voelt misschien de druk om haar hele leven te plannen, maar ik niet. Op dit moment is het volgens mij algemeen bekend dat ik niet goed met dit soort druk omga. Toch blijft ze achter me aan zitten om beter en beter voor haar te zijn en ik krijg het gevoel dat ik me moet verdedigen. ‘Zo heel anders zijn wij niet. We houden van dezelfde dingen, van boeken, bijvoorbeeld.’

‘Jij datet niet,’ zegt ze spottend.

‘Dat weet ik, maar we zouden vrienden kunnen zijn?’ Vrienden? Serieus, Hardin?

De frustratie straalt uit haar ogen. ‘Ik dacht dat jij zei dat dat niet kon? En ik wil helemaal geen vrienden met jou zijn... Ik weet wel wat je daarmee bedoelt. Jij wilt alle voordelen van een relatie zonder de verplichtingen.’

Ik laat haar los en struikel meteen. Het lukt me net op tijd mijn evenwicht te vinden. ‘Waarom is dat zo slecht? Waarom heb jij dat etiketje nodig?’ Ik ben dankbaar voor de ruimte tussen ons en de whiskyvrije lucht.

‘Nou, Hardin, omdat ik de laatste tijd dan misschien niet veel zelfbeheersing heb gehad, maar ik wel degelijk over zelfrespect beschik. Ik wil niet jouw speeltje zijn, vooral niet als dat inhoudt dat ik als grofvuil word behandeld.’ Geërgerd gooit ze haar handen in de lucht. ‘En trouwens, ik ben al bezet, Hardin.’

Gebruikt ze dat joch als excuus? O, kom op! Wie probeert ze voor de gek te houden? ‘En kijk eens waar je nu bent?’ merk ik droogjes op.

Ze confronteert me met haar vriend, tergt me met hem en klaagt dan als ik hetzelfde doe met Molly. Zij ziet niet in dat dat met twee maten meten is, en door de alcohol lijkt het vanavond alleen maar erger. Ik ben slim genoeg om dat te beseffen, maar dom genoeg om me niet als een eikel te gedragen. Ik heb ook genoeg gedronken dat het me allemaal geen ruk kan schelen. Ik heb de eetkamer van mijn vader vernield.

Ze ontbloot haar tanden. ‘Ik hou van hém en hij van míj!’

Dat komt hard aan. Die laatste woorden raken me tot op het bot. Ik stap naar achteren en bots tegen de stoel aan. Dat klote-evenwicht. ‘Zeg dat niet.’ Ik houd mijn hand op alsof ik me zo kan beschermen.

Ze geeft het niet op. Ze is laaiend en houdt zich niet in. ‘Dat zeg je alleen maar omdat je dronken bent. Morgen haat je me weer.’

Haar haten? Alsof ik dat zou kunnen. Ik deins gefrustreerd naar achteren en probeer me te concentreren op hoe groen de bomen hier zijn dankzij alle regen. 'Ik haat je niet,' zeg ik uiteindelijk. 'Als jij me recht in de ogen kunt kijken terwijl je me vertelt dat je wilt dat ik je met rust laat en nooit meer met je praat, zal ik luisteren.' Ik wil haar die woorden niet horen zeggen, die zouden me nekken, maar als ze dat echt zo voelt, als ze wil dat ik haar met rust laat, dan doe ik dat. 'Ik zweer het je, dan kom ik vanaf nu niet meer bij je in de buurt. Je hoeft het alleen maar te zeggen.'

Ik probeer me mijn leven zonder haar voor te stellen. Ze zou al de kleuren met zich meenemen die ik met veel pijn en moeite in mijn leven heb verwerkt.

Voor ze kan reageren ga ik verder: 'Zeg het, Tessa, zeg me dat je me nooit meer wilt zien.' Ik kan het me niet voorstellen. Ik kom een stap dichterbij en laat mijn vingers over haar blote armen glijden.

Ze krijgt kippenvel en haar lippen wijken van elkaar.

Ik leun naar haar toe en fluister: 'Zeg me dat je nooit meer door me wilt worden aangeraakt.' Ik druk mijn vingers tegen haar hals en laat die omlaagglijden, langs haar sleutelbeen.

Ze hijgt bijna, kan niets zeggen.

Ik leun nog verder naar haar toe, mijn gezicht raakt bijna het hare. De vonken spatten haast van ons af. 'Dat ik je nooit meer mag zoenen...' Ik laat mijn stem zakken.

Ze beeft.

'Zeg het, Theresa.' Ik dring aan op de woorden die ik niet van haar wil horen. Ik versta haar nauwelijks als ze mijn naam zegt, maar ik voel haar adem op mijn lippen. 'Je kunt me niet weerstaan, Tessa, net zoals ik dat bij jou niet kan.'

Ze kijkt aarzelend, maar ze schrikt niet van die uitspraak.

‘Blijf je vanavond bij me?’ fluister ik tegen haar lippen.

Tessa’s blik schiet van mij naar het huis en ze deinst achteruit.

Ik draai me om om te zien waar ze van in paniek raakt. Er is niets. Ze zegt dat ze moet gaan. Nee, ze mag niet gaan. Ik ben er niet klaar voor om alleen in dit huis te zijn. Niet te geloven dat ik hier ga blijven.

‘Fuck,’ mompel ik, terwijl ik met mijn vingers door mijn haar ga. ‘Blijf, alsjeblieft, alsjeblieft. Blijf vanavond, en als je morgen besluit dat je me niet meer wilt zien...’ Ik wil niet dat dit een mogelijkheid is, maar dat is het helaas wel. ‘Blijf alsjeblieft. Ik smeeek het je, en ik smeeek nooit, Theresa.’ Dat heb ik hiervoor in ieder geval nog nooit gedaan. Ligt het aan de drank of maakt ze me gek? Ik weet het niet.

Tessa knikt, haar ogen glanzen in het licht. ‘Wat moet ik Noah vertellen?’

Zijn naam is een pijnlijke herinnering aan het feit dat ze maar tijdelijk de mijne is. Ik heb meer tijd met haar nodig.

‘Hij wacht op me en ik heb zijn auto bij me.’

Het dringt nu pas echt tot me door: ze heeft hem achtergelaten in haar kamer, voor mij. Wat betekent dat? Is het uit? Weet hij dat ze hier bij mij is? Ik vraag me af of die jongen eigenlijk wel weet hoe ik heet. Ik word er gek van dat ik niet weet in welke mate ze emotioneel bij mij betrokken is. Steph vertelt me niets en Tessa verraadt niets.

Kan het haar echt zo veel schelen wat haar vriendje vindt? Ik staar naar de achterkant van het stenen huis dat grotendeels is bedekt door groene ranken. Het licht is zo fel. Ik vermoed dat de realiteit van waar ze mee bezig is eindelijk tot haar doordringt. ‘Zeg maar dat je moet blijven omdat... Weet ik veel. Zeg anders niets. Wat is het ergste wat hij kan doen?’ Ik ben benieuwd waarom Noah zo veel invloed op haar heeft.

Ze zucht, haar onderlip komt iets naar voren en ze lijkt zich oprecht zorgen te maken.

Hoe erg kan het zijn? Zou hij bij haar moeder gaan klikken? Ze is achttien... Kom op. 'En hij slaapt waarschijnlijk toch al.' Hij houdt vast nog dezelfde bedtijd aan als op de middelbare school.

Tessa schudt haar hoofd. 'Nee, hij kan zo niet terug naar zijn hotel gaan.'

Ik leun verbijsterd tegen het muurtje om het terras. Hotel? Slaapt dat joch in een fucking hotel? Is hij eigenlijk wel oud genoeg om een kamer te mogen huren? 'Wacht... logeert hij dan niet bij jou?'

'Nee, in een hotel vlakbij.' Tessa staart naar de houten vloer van het terras en schuifelt wat ongemakkelijk met haar voeten.

'En jij slaapt daar bij hem?'

'Nee,' antwoordt ze stilletjes en gegeneerd. 'Ik blijf op mijn kamer.'

Ahhh, fuck. Vindt hij haar eigenlijk wel leuk? Valt hij wel op vrouwen? Ik bedoel, kom op! Kijk toch eens naar haar! Dit kan niet. Tenzij hij haar bedriegt, wat echt ziek zou zijn, al zou het wel enorm in mijn voordeel werken. Niet dat ze echt trouw aan hem is... 'Is hij wel hetero?'

Tessa's mond valt van afschuw open. 'Natuurlijk!'

Het wil er bij mij niet in dat zij het normaal lijkt te vinden dat haar vriend niet bij haar wil slapen. 'Sorry hoor, maar hier klopt iets niet. Als je mijn vriendin was zou ik echt niet bij je weg kunnen blijven. Ik zou je neuken waar en wanneer ik maar kon.' Dat is waar. Ik zou haar elke ochtend wakker maken met mijn gezicht tussen haar dijen. Ik zou haar elke nacht in slaap sussen na haar eerst helemaal gek te hebben gemaakt en haar mijn naam te laten gillen.

Tessa loopt rood aan en ze wendt haar blik af.

Haar reactie is geweldig. Ik krijg echter koppijn van het donker. De bomen bewegen te veel, hun stammen zwaaien op onnatuurlijke manieren.

En ik wil trouwens ergens alleen zijn met haar na alle drama van vanavond. Ik kijk Tessa aan en staar gebiologeerd naar haar lippen. ‘Laten we naar binnen gaan. Die bomen wiegen maar heen en weer. Volgens mij is dat het teken dat ik veel te veel heb gedronken.’

Tessa kijkt naar het huis en dan naar mij. ‘Je blijft hier slapen?’

Ik knik en pak haar hand. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik in Kens huis ga slapen na wat die vent me allemaal heeft aangedaan. ‘Ja, en jij ook. Kom.’ Ik trek haar mee voor ze zich kan bedenken.

We lopen het huis in. Ze probeert haar hand los te trekken door vlugger te gaan lopen. Ik maak mijn passen wat langer als we in de keuken komen.

Een deel van de rotzooi ligt nog op de vloer. Veel van de scherven puilen uit de bak die daar nog staat en het grootste deel van het glas is opgeveegd. Mooi, Landon mag deze zooi opruimen. Hij krijgt die klotevader van me. De waarheid is trouwens dat hij hem al heeft. Ken Scott is altijd van iets of iemand geweest: de whisky, de kroegen, Karen, Landon, dit enorme huis... Hij was met zo veel dingen bezig dat hij pas het afgelopen jaar weer ruimte in zijn leven had voor mij, en dan denkt hij dat ik alles zomaar slik? *No fucking way.*

Ik pak Tessa’s hand steviger vast terwijl we door het huis lopen en de trap op gaan. Als ik het me goed herinner moeten wij de laatste kamer op de gang hebben. Er zijn hierboven zo veel fucking deuren. We willen niet in Landons kamer terechtkomen terwijl hij zich aan het aftrekken is.

Daar zijn we dan. Eindelijk. Tessa heeft niets meer gezegd, maar dat is oké. Ik wil haar niet te veel onder druk zetten en ik probeer niet meer te denken aan het feit dat mijn zaaddonor zo’n miskleun is.

Het is donker in de kamer en ik probeer het lichtknopje te vinden.

‘Hardin?’ fluistert Tessa.

Het gordijn is niet helemaal dicht, waardoor er een beetje maanlicht naar binnen valt. Ik laat Tessa's hand los en loop wat verder naar binnen. Waar is die kloteknop? Ik laat mijn hand over de gladde wand glijden, maar kom niets tegen. What the fuck?

Aan de andere kant van de ruimte zie ik de contouren van een tafel, misschien ook die van een lamp, en daar loop ik voorzichtig heen. Ik stoot mijn teen tegen iets hards en val bijna. 'Godver!' Er is verdomme vast niet eens licht in de kamer; Ken en Karen wilden me zeker in de zeik nemen.

Eenmaal bij de tafel zoek ik op de tast naar een lampenkap. Bingo! 'Ik ben hier,' zeg ik als ik aan het koordje trek. Het verbazingwekkend felle licht gaat aan en ik ben even verblind, maar daarna kijk ik om me heen. Mijn kamer, die ik nog nooit heb gebruikt. Nooit.

De slaapkamer doet me denken aan een of ander protserig hotel. De wanden zijn lichtgrijs geverfd met een frisse witte rand langs het plafond en de vloer. Er zitten zelfs van die stofzuigerstrepen in de vloerbedekking. Het bed dat tegen de achterwand staat is wanstaltig groot en er ligt een berg sierkussentjes tegen het dure hoofdeinde van kersenhout.

De enige reden waarom een bed ooit zo groot zou moeten zijn is als Tessa naakt midden op het donkergrijze dekbed zou liggen. Helaas voor mij is dat niet het geval.

Ze staat naast een bureau dat bij het bed past en heeft haar hand op een spiksplinternieuwe Mac-desktop liggen.

Stelletje patsers.

Ik wrijf met mijn hand over mijn nek. 'Dit is mijn... kamer.' Ik weet niet wat ik er verder over moet zeggen.

Tessa bijt kort op haar onderlip. 'Is die echt van jou?'

Het voelt niet als mijn kamer, totaal niet, maar technisch gezien is dat wel zo. Ken heeft me verschillende keren verteld dat deze speciaal voor mij

is. Alsof ik onder de indruk moet zijn van het hemelbed of de enorme computer. ‘Ja... Ik heb hier nog nooit geslapen... Dit wordt de eerste keer,’ leg ik haperend uit. Ik hoop dat ze verder geen vragen stelt, maar ik weet wel beter.

Aan het voeteneinde staat een grote opbergbak met vermoedelijk maar één doel: om die enorme hoeveelheid kussens in op te bergen. Ik ga erop zitten en trek mijn laarzen uit.

Tess houdt me in de gaten en stelt, nieuwsgierig als ze is, vast een lijstje met vragen op.

Ik trek mijn sokken uit en stop die in mijn laarzen. Er zitten wat kleine sneetjes op mijn enkel. Zo te zien zijn er wat glasscherfjes in mijn laars gekomen. Fucking geweldig.

Tessa’s lijstje is blijkbaar af. Ze komt een stap dichterbij. ‘O, hoezo dat?’

Ik adem diep in en besluit antwoord te geven in plaats van naar haar uit te vallen. ‘Omdat ik dat niet wil. Ik haat het hier,’ zeg ik eerlijk. Dat is gewoon zo. Ik haat het ook dat mijn bed bij mijn moeder thuis een matras vol vlekken had en dat er sinds mijn kindertijd steeds hetzelfde hoeslaken en dekbed op hadden gelegen.

Terwijl Tessa hierover nadenkt, trek ik mijn broek uit.

Ze zet grote ogen op. ‘Waar ben jij mee bezig?’

Ik sta in mijn boxershorts voor haar en trek mijn wenkbrauw met het ringetje op. Ik weet dat ze dol is op vragen, maar waarom moet ze zo veel onnodige dingen weten?

‘Ik bedoel, waarom?’ Ze staart naar het kruis van mijn onderbroek.

Als ze subtiel probeert te doen alsof ze niet aan mijn lul denkt, dan mislukt dat dus.

Ik kijk haar aan. ‘Nou, ik ga niet met mijn skinny jeans en laarzen aan slapen.’ Mijn haar valt over mijn voorhoofd en ik veeg het naar achteren.

‘O,’ zegt Tessa zacht.

Ik wacht of ze verder nog iets zegt, maar ze zwijgt. Ik houd haar ogen in de gaten als ik mijn shirt over mijn hoofd trek. Haar blik gaat via mijn hals naar mijn buik en ze bestudeert onderweg elke lijn zwarte inkt. Ze concentreert zich het langst op de boom. Vindt ze die mooi of juist lelijk? Ik voel me ongemakkelijk onder haar aandacht. Ik weet niet wat ik moet doen terwijl ze me op schade controleert. Ik krijg er kippenvel van. In plaats van het in vuur en vlam staan waar ik altijd over lees voel ik juist een ijzige wind over mijn huid blazen.

Tessa concentreert zich nog steeds alleen maar op mijn lichaam.

Ik verras haar door mijn shirt naar haar toe te gooien. Ze is nog te gebiologeerd door wat ze ziet om het op te vangen. Wat zou ervoor nodig zijn om haar naakt voor me te laten staan zodat ik elke centimeter van haar lichaam kan bestuderen, elke onvolkomenheid waar zij onzeker over is, maar die mij niet zal opvallen.

Waar denkt ze aan? Kende ik haar maar beter. Ik betrap mezelf erop dat ik wens dat ik haar op een andere manier had leren kennen. Ze had mijn buurvrouw kunnen zijn die altijd langskwam om iets van me te lenen en dan kon ik haar alles vragen wat ik maar wilde. Dan zou ik willen weten waarom ze altijd zo veel vragen stelt, waarom ze altijd haar wenkbrauwen fronsst als ze in de war is of boos. Ik zou haar vragen wat ze met haar leven wil doen. Ik zou haar vragen hoe ze zich zou voelen als ze me nooit meer zou zien. Ik zou haar vragen of ze mij vergiffenis kon schenken.

Maar dit is de werkelijkheid en in die werkelijkheid ben ik nog altijd een vreemde voor haar. Ze weet nauwelijks iets over me en als ze ook maar de helft wist van alle gestoorde dingen die ik heb uitgevreten, zou ze niet zo geïntrigeerd zijn. Haar fascinatie met mijn tatoeages zou vervagen en haar

reactie op mijn houding zou van sarcastisch naar venijnig gaan. Ik moet oppassen, want als het mysterie verdwijnt neemt het haar met zich mee.

Fuck, het duizelt me weer. Mijn roes zakt weg en alle negatieve gedachten laten opnieuw van zich horen. Ik moet de sfeer snel wat luchtiger maken. ‘Trek jij die maar aan.’ Ik stuur haar een glimlach. ‘Ik neem aan dat je niet in je ondergoed wilt slapen, al vind ik dat natuurlijk geen enkel probleem.’

‘Het lukt zo wel.’

Dat zegt ze op de minst overtuigende toon die ik ooit heb gehoord. Ze wil niet in haar lange rok en oversized shirt slapen. Dat shirt vind ik eigenlijk best mooi; die lichtblauwe kleur past goed bij haar ogen.

Die kleur past goed bij haar ogen? Zoiets heb ik nog nooit gedacht... Wat betekent dat eigenlijk? Zij heeft vanavond meer effect op me dan de drank.

‘Prima, wat jij wilt. Als jij het je niet gemakkelijk wilt maken, ga je gang.’ Ik loop naar het bed, pak het eerste het beste kussen en mik het op de vloer.

Tessa kijkt geschokt.

Of komt dat doordat ik halfnaakt ben? Ik weet het niet.

Ze loopt naar het voeteneinde en klapt de lelijke kist open. ‘Die moet je niet op de vloer gooien, die moeten hierin.’

Alsof ik dat niet weet. Denkt ze dat dit de eerste keer is dat ik dit soort kussens zie? Denkt ze dat omdat ik ben opgevoed door een alleenstaande moeder ik niet weet hoe ik veel te dure accessoires in een kist moet stoppen?

Nee, Hardin, ze probeert alleen maar te helpen... Ik moet even kalmeren. Ik ga altijd meteen van het ergste uit en dat háát ik. Mijn onzekerheden vreten me levend op. Ik pak een ander, nog stommer kussen en gooi het op de vloer.

Ze kreunt en bukt zich klagend om het op te rapen.

Terwijl Tessa kamermeisje speelt sla ik het dekbed terug en klim in bed. Hier is nog nooit in geslapen, dat merk ik wel. Het voelt alsof ik op een wolk lig. Dit is beter dan een hotel. Ik kijk naar Tessa, die naar mij kijkt als ik mijn armen achter mijn hoofd kruis. Ze houdt me altijd in de gaten, net zoals ik haar altijd in de gaten houd.

Ik kruis mijn enkels als ze het laatste kussen in de kist stopt en het deksel dichtklapt. Ze is een pietje precies. Blijft ze daar de hele nacht staan? Ik zou liever hebben dat ze die stomme kleren uittrekt en bij me in bed stapt. ‘Je gaat toch niet moeilijk doen over samen in een bed slapen, hè?’

‘Nee, dit bed is groot zat.’ Haar glimlach toont geen spootje nervositeit, maar haar handen beven.

Ze is nu in een speelse bui en dat vind ik geweldig. ‘Dit is de Tessa van wie ik hou,’ zeg ik plagend.

Ze zet grote ogen op.

Ik zet de reden daarvoor uit mijn hoofd. Vandaag neem ik die gedachte voor geen goud onder de loep.

Tessa schopt haar schoenen uit, klimt met al haar kleren aan wat onhandig op het bed en gaat bij de rand van het matras liggen, zo ver mogelijk bij me vandaan.

Ik overweeg om dichterbij haar toe te kruipen, maar ik ben bang dat ze zal schrikken en uit het enorme bed valt. Als ik me dat voorstel moet ik lachen.

Ze keert zich op haar andere zij. ‘Wat is er zo grappig?’

Ze doet dat ding met haar wenkbrauwen weer. Ze is toch zo fucking schattig.

‘Niets,’ lieg ik. Ik denk niet dat ik vanavond nog punten scoor als ik haar vertel dat ik me voorstelde dat ze uit bed viel, maar ik moet lachen als ze

een pruillip trekt.

‘Vertel!’ Ze kijkt me kort aan en steekt dan haar onderlip wat verder uit.

Ondanks het feit dat het gespeeld is, of misschien juist wel daarom, zien haar lippen er zo ontzettend uitdagend uit. Ik kan niet wachten tot ik ze langzaam langs de schacht van mijn lul voel glijden. Als ik me voorstel dat ik haar hoofd op en neer zie bewegen bij mijn kruis neem ik mijn lipring tussen mijn tanden. Het metaal voelt koud aan op mijn warme tong. Ik rol me op mijn zij zodat ik haar beter kan aankijken. ‘Jij hebt nog nooit met een jongen in een bed geslapen, of wel soms?’ Ik heb trouwens ook nog nooit met een meisje in een bed geslapen. Dat heeft me nooit getrokken. Ik weet niet of het me zal bevallen, maar tot zover gaat het goed.

‘Nee.’

Ik glimlach om haar duidelijk te maken hoe opgelucht ik ben en hoe fijn ik het vind om de eerste te zijn. Het is geweldig dat er nog zo veel van haar is wat geclaimd moet worden. Op bepaalde manieren heb ik haar ook nog veel te bieden.

Tessa ligt op nog geen meter afstand van me in haar dikke kleren en kijkt me aan.

Ik word er gek van.

Ze heft haar hand en raakt het kuiltje in mijn rechterwang aan. Het is zo’n simpel, maar toch ook teder gebaar. De afgelopen tien jaar heeft niemand, niet eens mijn moeder, mijn gezicht aangeraakt. Tijdens de seks kus ik soms iemand, maar ik wil verder nooit aangeraakt worden.

Ik maak oogcontact en zie haar paniek. Ze wil haar hand terugtrekken, maar ik pak die vast en leg die weer op mijn wang. Dit voelt zo goed, zo zacht. Ik wil dat ze me overal aanraakt. ‘Ik weet niet waarom je nog nooit met iemand naar bed bent geweest; die hele planning van jou moet voor een

enorme weerstand zorgen,' plaag ik haar. Daar moet een reden voor zijn. Het is gewoon niet normaal dat ze totaal geen ervaring heeft.

'Er is nog nooit iemand geweest die op die manier zo erg in me geïnteresseerd was,' zegt ze.

Ik geloof haar woorden niet, maar de blik in haar ogen wel. Toch is het zo moeilijk om vertrouwen te hebben. 'Dat kan niet, of je zat op een school waar verder iedereen blind was.' Ik staar naar haar mooie mond. 'Jouw lippen zijn alleen al genoeg om me een stijve te bezorgen.' Dat is de waarheid. Ze kan haar hand uitsteken en het bewijs ervan voelen. Dat zeg ik bijna hardop, maar ik wil het moment niet verpesten.

Tessa hapt naar lucht vanwege mijn botte taalgebruik.

Ik lach en denk aan alle manieren waarop ik haar gek kan maken. Het is alsof je een gloednieuwe auto rijdt, de opwinding die je voelt als je de motor voor het eerst hoort spinnen. Ik wil haar laten spinnen... Al zou ik haar liever laten gillen als Landon er niet was geweest. We doen het vanavond rustig aan, maar ik wil haar meer laten ervaren dan wat ik bij de beek met haar heb gedaan. Dat was maar een van mijn vele trucjes. Ik lik langs mijn lippen en haar adem stukt. Ik trek haar bevende hand langs mijn vochtige lippen en dan bijt ik voorzichtig in het topje van haar wijsvinger.

Ze kreunt onwillekeurig en mijn lul springt iets omhoog. Tessa's handen voelen warm aan als ik ze om mijn nek trek. Het voelt zo goed om te worden aangeraakt; het is een soort high die mijn zintuigen overneemt. De drank is zo goed als uitgewerkt en ik ben nu helemaal bedwelmd door een koppige, sexy blondine.

Tessa trekt een hand weg en laat haar vinger over de klimop glijden die onder bij mijn hals getatoeëerd is.

Ik kan me nergens anders op concentreren dan op het koele, kalme spoor dat ze achterlaat op mijn huid. Na een korte stilte kan ik het niet laten. Ik

ben nieuwsgierig en geil, en ik ga lol met haar beleven. Ik leg mijn hand weer op die van haar. ‘Hoe wij met elkaar praten vind je toch leuk?’ Ik staar haar aan tot haar borst sneller rijst en daalt.

Ze verbreekt het oogcontact.

‘Ik zie de bloes op je wangen en ik hoor het aan je ademhaling. Geef antwoord, Tessa, gebruik die volle lippen van je maar.’ Op meerdere manieren...

Ze zwijgt.

Man, en ik dacht dat ik koppig was. Ik schuif dicht naar haar toe en pak haar pols vast. Ze ziet er zo zenuwachtig uit en haar bloes wordt heviger. Ze is verslavend. Net als ik denk dat ze me gaat vertellen dat ze zich tot me aangetrokken voelt...

‘Mag de ventilator aan?’

Serius, Theresa? Denkt ze dat ik gek ben? Dat ik uit dit comfortabele bed ga stappen terwijl zij zo vlak naast me ligt? Ik kijk in haar grijze ogen.

‘Alsjeblieft?’ fluistert ze.

Voor ik het goed en wel beseft klim ik uit bed. Jezus, ze is goed.

Ze heeft een behoorlijk zelfvoldane blik in haar ogen als ik omkijk. Ze ziet er ook totaal niet op haar gemak uit in al die kleren. Haar rok bestaat uit net zo veel materiaal als dat dekbed.

‘Als je het warm hebt, trek je toch je kleren uit? Die rok lijkt me toch al niet lekker zitten.’

Tessa glimlacht.

Echt, haar kledingsmaak is verschrikkelijk. ‘Je moet je naar je figuur kleden, Tessa. Die kleren die je draagt verbergen al je rondingen.’ Ik kijk naar wat ik van haar borst kan zien, vrijwel niets, dus. ‘Als ik je niet in je beha en slipje had gezien, had ik nooit geweten hoe mooi en sexy jouw lichaam eigenlijk is. Die rok lijkt letterlijk op een jutezak.’

Ze lacht.

Dat ging beter dan verwacht.

‘Wat moet ik dan dragen? Netkousen en strapless topjes?’ Ze trekt een wenkbrauw op en wacht op antwoord.

Een beeld van Tessa in een strapless topje en een spijkershort schiet door mijn hoofd. ‘Nee... Nou, ik zou je graag een keer zo willen zien, maar nee. Je kunt je bedekken, maar nog steeds kleren in je eigen maat dragen. Dat shirtje verbergt je tieten en dat is schandalig.’

‘Hou nou eens op die woorden te gebruiken!’

Lachend stap ik weer in bed. Ik weet niet hoe dichtbij ik kan gaan liggen, dus ik kruip langzaam naar haar toe tot ik haar bijna aanraak.

Ze gaat rechtop zitten en verlaat het bed.

‘Waar ga je heen?’ Hopelijk heb ik haar niet zodanig boos gemaakt dat ze vertrekt.

Ze loopt snel door de kamer heen. ‘Me omkleden.’ Ze bukt zich en raapt mijn T-shirt van de vloer.

Ik glimlach. Het bevalt me haar erin te zien en blijkbaar vindt zij het ook fijn om het te dragen.

‘Omdraaien en niet gluren.’

Alsof ik een kind ben. En ze weet verdomd goed dat ik ga kijken. ‘Nee.’ Ik haal mijn schouders op als ze me boos aankijkt.

‘Hoezo, “nee”?’ vraagt ze gefrustreerd.

Precies wat ik zeg. ‘Ik draai me niet om. Ik wil je zien.’

Ze is me te vlug af als ze het licht uitdoet. Wat een pestkop! Ik kreun, al vind ik het geweldig dat ze zo met me flirt. Ik maak een zeurend geluid om haar te laten weten dat als zij zich niet aan de regels houdt, ik dat ook niet van plan ben. Ik hoor zware stof op de vloer vallen... de rok. Ik trek aan het koordje van het nachtlampje.

Tessa schrikt zichtbaar en roept mijn naam alsof het een vloekwoord is: 'Hardin!'

Ik blijf naar haar staren, van haar benen naar haar ogen en weer naar beneden.

Ze ademt diep in en heft haar armen om mijn shirt aan te trekken.

Ze draagt een eenvoudige witkatoenen beha met maar heel weinig vulling. Niet dat ze die nodig heeft. Het slipje past er precies bij en bedekt nagenoeg haar hele perfecte, ronde, stevige kont... Ik zou haar ook daar maar wat graag nemen. 'Kom hier,' fluister ik. Ik kan geen seconde meer wachten om haar aan te raken.

Ze loopt naar het bed en de hele kamer lijkt in een soort burleske-optreden te veranderen. Geweldig. Ik moet dit beter zien, dus ik ga met mijn rug tegen het hoofdeinde zitten.

Tessa loopt rood aan.

Dat draagt alleen maar bij aan mijn kijkplezier.

Als ze bij het bed komt legt ze haar kleine hand op die van mij en ik trek haar naar me toe. Ze gaat op haar knieën over me heen zitten. Het is fantastisch om haar zo te zien en mijn fantasie gaat met me aan de haal. Ze laat zich niet op me zakken. Nee, dat gaat mooi niet door. Ik leg mijn handen op haar heupen en trek haar naar me toe.

Ze bijt op haar lip en kijkt me aan.

Ik verbreek als eerste het oogcontact omdat ik voel dat ik een stijve krijg. Tessa's benen zijn zo zacht en zoals mijn shirt rond haar heupen zit is zo sexy. Ik glimlach naar haar, bewonder hoe goed ze eruitziet en hoe goed ze aanvoelt. 'Veel beter.' Ik wacht tot zij ook glimlacht, maar dat gebeurt niet. 'Wat is er?' Ik aai over haar wang. Daar is die glimlach dan.

Ze doet haar ogen dicht.

Verbreek ik zo de regels van de weddenschap? Dat interesseert me eigenlijk helemaal niets op het moment.

‘Niets... Ik weet gewoon niet wat ik moet doen,’ zegt Tessa.

Als ze me niet wil aankijken weet ik dat ze zich schaamt. Ik wil niet dat ze onder druk staat. Hoe ze me ook aanraakt, ik zal ervan genieten. Ik weet alleen niet hoe ik haar dit uit moet leggen zonder het haar daadwerkelijk te laten zien. ‘Doe maar wat je wilt, Tessa. Denk er niet te veel over na.’

Ze heft haar hand en lijkt op het punt te staan mijn blote borst aan te raken.

Als ik niets voel kijk ik haar aan. Ze lijkt op mijn toestemming te wachten.

Dat is ook nog nooit gebeurd. Ik knik nerveus maar opgewonden en houd haar in de gaten.

Ze laat haar wijsvinger langzaam over mijn buik naar de band van mijn boxershort glijden. Ik probeer stil te blijven liggen, ook al zou ik het liefst haar pols vastpakken, haar op haar rug duwen en haar helemaal plat neuken. Ik doe mijn ogen dicht en voel dat ze mijn tatoeages natekent met haar vingertop. Dat voelt fijn. Als ze haar hand weghaalt doe ik mijn ogen open. Ik heb meer nodig. Ik ben nu al verslaafd.

‘Mag ik... eh... Mag ik je aanraken?’ vraagt ze aarzelend, terwijl ze naar de bult bij mijn kruis staart.

‘Fuck, ja!’ wil ik schreeuwen. In plaats daarvan blijf ik zo rustig mogelijk. Ik knik. ‘Graag.’

Ze ziet er een beetje zenuwachtig uit als ze haar hand vlak boven mijn harder wordende lul laat hangen, die ze nauwelijks aanraakt. Dan laat ze hem nog iets verder zakken zodat ze me voorzichtig met haar vingers betast, waardoor ik nog harder word.

‘Zal ik je laten zien wat je kunt doen?’ stel ik voor. Ik wil dat ze zich op haar gemak voelt.

Ze knikt.

Ik leg mijn hand over die van haar. Mijn handen zijn zo’n stuk groter dat haar vingertoppen nauwelijks voorbij mijn knokkels komen. Ik help haar mijn lul vast te pakken. Ze knijpt voorzichtig. Ik kreun en laat haar hand los. Dit heeft ze onder de knie.

De uitdrukking op haar gezicht als ze beseft dat zij de touwtjes in handen heeft is zo geil, ook al probeert ze onschuldig over te komen. Haar pupillen zijn vergroot, haar lippen wijken van elkaar en er ligt een blos op haar wangen.

‘Fuck, Tessa, dat moet je niet doen,’ mompel ik. Ik ontplof dadelijk nog. Tessa vat het letterlijk op en houdt haar hand stil.

Shit, zo had ik het niet bedoeld. ‘Nee, nee, niet dát. Blijf dat vooral doen... Ik bedoel dat je niet zo naar me moet kijken.’

Tessa laat heel naïef haar wimpers fladderen. ‘Hoe dan?’

‘Zo onschuldig... dan wil ik alleen maar foute dingen met je doen.’

Ze beweegt nerveus haar hand over me heen.

Haar grip is niet zo hard als zou kunnen, maar daar wil ik haar nu niet op wijzen. Ze krijgt het ritme vanzelf wel te pakken. Ik zal haar daar met liefde bij helpen. Ze bijt op haar onderlip als haar langzame bewegingen me zacht haar naam laten kreunen. Als ik de rest van mijn leven één ding zou mogen voelen, zou ik hiervoor kiezen. ‘Fuck, Tessa, je hand voelt zo goed om me heen.’

Mijn woorden moedigen haar aan, misschien een beetje te veel. Ze knijpt.

Een zachte pijn schiet door me heen. ‘Niet zo hard, schatje.’ Ik begeleid haar voorzichtig, maar ik wil niet dat ze zich schaamt.

Ze kust me en blijft haar hand bewegen. ‘Sorry,’ fluistert ze tegen mijn hals, waarna ze haar lippen tegen mijn huid drukt. Ze laat haar tong tot vlak onder mijn oor glijden.

Fuckkk, dat voelt zo verrekke lekker. Ik moet haar aanraken, dit houd ik niet lang vol. Ik leg mijn handen op haar borsten. Haar beha voelt als een barrière tussen haar lichaam en mij. ‘Mag ik... je... beha... uitdoen?’ Ik wil haar sexy lichaam aanraken. Ik laat mijn handen onder het shirt omhoogglijden naar haar perfecte ronde, volle borsten.

Tessa knikt ademloos.

Met bevende handen maak ik vlug de haakjes los en haar borsten zakken iets. Ik trek de bandjes over haar schouders en langs haar armen omlaag. Ik moet me inhouden om dat ding niet van haar lijf te rukken. Tessa laat me los zodat ik de beha helemaal kan uittrekken. Ik gooi hem op de vloer, leg mijn handen weer op haar borsten en druk mijn mond op die van haar. Ik knijp voorzichtig in haar harde tepels en ze kreunt. De manier waarop ze me zacht maar onstuimig zoent bevalt me heel goed.

Ze slaat haar hand om me heen en beweegt die op en neer, op en neer.

Ze bevredigt me, in mijn eigen bed, in mijn kleren. ‘O, Tessa, ik kom zo klaar,’ zeg ik ademloos. Ik heb mezelf niet meer onder controle. Tessa is de poppenspeler en ze bespeelt mijn lichaam feilloos. Ik sta in brand, maar bevind me tegelijkertijd in een oceaan van ijs. Het lukt me maar net haar naam niet te schreeuwen. Ik concentreer me op de zoen, streel haar zoete tong met de mijne en masseer haar borsten. Haar gekreun laat me weten hoe fijn ze dat vindt. Ik laat mijn handen zakken als ik klaarkom. Mijn warme zaad belandt in mijn boxershort en het voelt echt als een ontlading.

Als de roes afneemt laat ik mijn hoofd tegen het hoofdeinde zakken en doe ik mijn ogen dicht. Tessa blijft gelukkig op mijn dijen zitten. Dat was hemels, een andere beschrijving is er niet. Ik voel dat Tessa zich

ongemakkelijk begint te voelen, dus ik doe mijn ogen open. Het is een beetje eng hoe snel ik me bewust ben van haar eigenaardigheden.

Ze glimlacht naar me. Ik voel me meteen op mijn gemak, glimlach terug en leun naar haar toe om een zoen op haar voorhoofd te drukken.

Ze zucht.

Dat geluid bevalt me wel. 'Ik ben nog nooit zo klaargekomen,' vertrouw ik haar toe. Ik vind het fijn dat ik nieuwe dingen met haar ervaar.

'Was het zo slecht?' Geschrokken trekt ze de verkeerde conclusie.

'Wat? Nee, je was zo goed. Er is meestal meer voor nodig dan dat iemand me door mijn onderbroek heen vastpakt.'

Ze staart langs me heen en reageert niet.

Er klopt iets niet. Ik speel de afgelopen dertig seconden nog eens in gedachten af om na te gaan of ik haar heb beledigd. Nee, toch? 'Waar denk je aan?' vraag ik voorzichtig.

Ze geeft geen antwoord.

Ze beschuldigt mij ervan niet te communiceren, maar ze kan er zelf ook wat van. 'O, kom op, Tessa, zeg het nou maar.' Ze probeert steeds allerlei dingen voor mij te verzwijgen, maar verwacht daarentegen van mij uitgebreide verklaringen. Dan besluit ik haar te kietelen. Dankzij de oude sitcoms die ik als kind keek weet ik dat kietelen een makkelijke manier is om vrouwen te laten praten, plus het draagt bij aan het flirten. Ik kan alle trucjes gebruiken.

'Oké... oké! Ik zal het je vertellen!' gilt Tessa, terwijl ze met haar benen trappelt.

Ze ziet er grappig uit met haar gezicht zo helemaal vertrokken en haar tanden ontbloot, terwijl ze naar me schopt om me te laten ophouden. Ik krijg buikpijn van het lachen. 'Goede keus.' Dan word ik me bewust van de

vochtige plek in mijn boxershort. ‘Een momentje. Ik moet even snel een douche nemen en een schone onderbroek aantrekken.’

Ik heb geen andere kleren meegenomen en er liggen op het moment alleen andere shirtjes in de kofferbak van mijn auto. Als ik uit bed ben gestapt kijk ik om me heen. Karen heeft me verteld dat de ladekast vol kleren ligt. Ik heb me tegen dat idee verzet. Het is eigenlijk best freaky dat ze dat heeft gedaan voor iemand die niets met haar te maken wil hebben.

Fuck it, er zit niets anders op, en zo erg is Karen eigenlijk niet. Ik heb haar eetkamer kort en klein geslagen; het minste wat ik kan doen is het resultaat van haar liefdadigheidswerk dragen. Met goede hoop trek ik de la open, maar die vervliegt als ik een zee aan ondergoed met schotse ruitjes voor me zie. Blauw en wit, rood en wit, groen en rood, rood en blauw, wit en groen... Het gaat maar door. Ik wil de la dichtschuiven, maar ik ben wanhopig. Ik pak het minst erge exemplaar, een blauwwitte en houd die tussen duim en wijsvinger vast, alsof hij besmettelijk is.

‘Wat?’ vraagt Tessa. Ze komt op haar ellebogen omhoog en kijkt me aan.

Dit vindt ze grappig, dat zie ik aan haar gezicht. Elke minuut die ik met haar doorbreng leer ik haar beter kennen. ‘Deze boxershort is verschrikkelijk,’ zeg ik met een kreun. Een schotse ruit? Katoen? Maatje XL? Voor wie was ze in vredesnaam aan het winkelen?

‘Zo erg is die niet,’ liegt ze.

Ik houd het blauwwitte gedrocht omhoog en schud mijn hoofd. ‘Tja, ik mag een gegeven paard niet in de bek kijken. Ik ben zo terug.’ Ik verlaat de kamer zonder om te kijken naar Tessa. Op weg naar de badkamer kom ik langs Landons kamer. Ik druk mijn oor tegen de deur en kijk er niet van op als ik een personage in een film iets over elven hoor zeggen. Ik klop zacht aan zodat Tessa me niet hoort. Ik wacht tot hij opendoet, maar het is laat, dus hij is vast in slaap gevallen bij het kijken naar *Twilight*. Ik klop nog een

keer en de deur gaat open. Zijn gezicht staat in eerste instantie ontspannen, tot hij beseft dat ik het ben.

Ik doe een stap naar voren en hij brengt defensief zijn handen omhoog. ‘Ik ben hier niet om problemen te veroorzaken,’ fluister ik. Hij is trouwens een eikel dat hij dat meteen denkt. Ik zie wel dat hij me niet gelooft.

‘Wat moet je dan?’ vraagt hij argwanend.

Ik gebaar naar zijn kamer. ‘Mag ik?’ Ik kijk de donkere ruimte in en dan valt me de grootte van de tv aan de wand op. Die moet zeker honderdvijftig centimeter breed zijn. Natuurlijk. Er is ook een wand vol ingelijste sportshirtjes met handtekening, waarschijnlijk met de hand gemaakt door een of ander lief oud vrouwtje in de hobbywinkel. Ze heeft die zeker met haar zweet aan elkaar geplakt, speciaal voor Landon. Zo te zien krijgt hij alles wat zijn hartje begeert.

Hij is maar zo’n vijf centimeter korter dan ik, maar een stuk gespierder. Ik ben lang en slank; hij is kleiner en atletischer. Hij lijkt wel op een jongere, nerderige versie van David Beckham. Hij draagt een WCU-shirt en een flanellen broek. Hij is hopeloos.

Hij neemt me in zich op en trekt zijn wenkbrauwen op bij het zien van mijn boxershort.

‘Flikker op... Je moeder heeft die gekocht,’ snauw ik.

Hij slaat zijn hand voor zijn mond om zijn lach te verbergen. ‘Dat weet ik. Daarom is het ook grappig.’

Hij lacht me uit. Ik weet meteen weer waarom hij zo irritant is. ‘Laat maar.’ Ik loop langs hem heen naar de badkamer. Waarom heb ik eigenlijk geprobeerd met hem te praten?

Hij heft zijn handen. ‘Wacht. Sorry. Ik vond het gewoon grappig omdat mam die ook nog steeds voor mij koopt, ook al heb ik haar verteld dat ik ze verschrikkelijk vind.’

Ik lach niet met hem mee, al moet ik toegeven dat het idee wel een beetje grappig is. ‘Ik wilde met je praten over Tessa.’

Nu wordt hij opnieuw defensief. Hij recht zijn rug en perst zijn lippen op elkaar. ‘Wat is er met Tessa?’

Ik veeg mijn haar voor mijn gezicht weg. ‘Ik wilde je laten weten dat ze...’

Hij heft zijn handen weer, ditmaal om me de mond te snoeren. ‘Tessa weet waar ze mee bezig is. Ik hoef haar niet te beschermen.’ Zijn stem klinkt streng, maar er klinkt geen venijn in door.

Ik heb geen idee hoe ik daarop moet reageren. Ik had verwacht dat hij de lullige, beschermende vriend zou uithangen die haar zou zeggen dat ze moest maken dat ze bij me uit de buurt kwam. ‘Nou...’ Ik aarzel op de gang. ‘Dan ga ik maar naar bed.’ Ik kijk naar hem terwijl hij zijn deur dichtdoet en zie nog net de glimlach op zijn gezicht. Oké, dat was gênant... Al ging het beter dan ik had verwacht.

Na mijn douche ga ik naar mijn kamer.

Tessa ligt opgekruld als een kitten op het bed. Haar blik gaat meteen naar de lelijke boxershort die ik aanheb.

‘Mooi hoor,’ liegt ze.

Dit kloteding is afschuwelijk. Je kunt niet eens zien hoe groot mijn lul is. Ik werp haar een dodelijke blik toe voordat ik de lamp uitdoe en de afstandsbediening pak. Het verbaast me dat de deftige meneer Scott hier geen holografische tv heeft geïnstalleerd. Ik zet hem heel zacht aan als achtergrondgeluid. Ik klim in bed en draai me naar Tessa toe. ‘En, wat wilde je me vertellen?’

Ze neemt haar onderlip tussen haar tanden.

‘Niet zo verlegen... Je hebt me net in mijn onderbroek laten klaarkomen.’ Ik lach om die ironie van haar gêne. Ik sla mijn armen om haar heen en trek

haar tegen me aan. Ik wacht op het einde van alle drama. Het is geweldig hoe onbekommerd ze soms is. Dat lijkt ik in haar los te maken en daar ben ik trots op. Als ze weer kalm is zit haar haar helemaal in de war. Het valt in losse golven om haar gezicht.

Zonder erover na te denken veeg ik de lokken achter haar oor. Ze draagt minuscule oorbelletjes, die me doen denken aan die tijd dat ik gaatjes wilde laten schieten tot die van mijn vriend Mark gingen ontsteken. Dat was walgelijk en stonk verschrikkelijk.

Ik moet aan iets anders denken. Ik kus haar zacht op de mond.

‘Ben je nog dronken?’

Die vraag is maar weer eens een voorbeeld van hoe vasthoudend ze is. ‘Nee, volgens mij was ik meteen na dat gegil in de achtertuin weer nuchter.’

‘O, nou, dan heeft het in ieder geval nog iets opgeleverd.’

Ik weet niet waar ik mijn arm moet laten. Zal ik die om haar rug leggen? Ik weet het niet. Ik laat mijn kin op haar hoofd rusten en leg mijn hand op haar onderrug. ‘Tja, dat zal wel.’ Ik ontspan me en concentreer me op de manier waarop haar hoofd op mijn borst ligt. Ze beweegt met mijn ademhaling mee, alsof ze al aan die houding is gewend. Dat bevalt me wel.

Ze glimlacht, straalt, voor mij. ‘Volgens mij vind ik de dronken Hardin leuker.’

De dronken Hardin. Ik hoor mijn moeder in ons kleine huis gillen: ‘Je bent gewoon een alcoholist, Ken!’

Ik zet die herinneringen uit mijn hoofd om te voorkomen dat die dit moment met Tessa verpesten. Het was vast plagend bedoeld. Ik moet leren om na te denken voor ik wat zeg. Ik kan mooi op Tessa oefenen. ‘Is dat zo?’

‘Misschien.’ Ze trekt een pruillip.

Als ze denkt dat ze me met deze onzin kan laten vergeten dat ze me nog een antwoord schuldig is, heeft ze het verkeerd. ‘Je bent verschrikkelijk

slecht met afleidingen. Kom op, vertel.'

'Nou, ik dacht aan alle meiden met wie je hebt... je weet wel, met wie je dingen hebt gedaan...' Zodra het laatste woord over haar lippen rolt duwt ze haar gezicht tegen mijn borst.

Zat ze daaraan te denken? Het enige waar ik aan kan denken is dat ik gek ben op hoe haar dikke haar mijn neus kietelt en dat ze ruikt alsof ze door vanilleparfum heeft liggen rollen voor ze hierheen kwam. 'Waarom?'

Ze zucht.

Ik krijg de indruk dat ik meteen zou moeten weten waar ze het over heeft, maar ik heb dus geen idee.

'Weet ik veel... omdat ik vrijwel geen ervaring heb en jij heel veel. Onder anderen met Steph.'

Er klinkt een flinke hoeveelheid verbittering door in haar stem, maar ik stel me zo voor dat ik ook zo zou klinken als ze met Zed had geneukt. Die gedachte schiet maar heel kort door mijn hoofd, maar brengt een pijn met zich mee die ik niet had verwacht. Dat zet ik voor nu uit mijn gedachten. Zed heeft geen plek hier in dit bed met haar, al had ik graag gehad dat hij kon zien hoe ze nu naar me kijkt, zo gretig. Is ze van streek, jaloers of nieuwsgierig? Soms weet ik precies wat ze denkt, maar soms ook totaal niet. Omdat ik geen idee heb besluit ik het haar maar te vragen. 'Ben je jaloers, Tess?' Was dat maar waar...

'Nee, natuurlijk niet.'

Ze ligt alsof het gedrukt staat. Oké, ze vraagt erom. Ik ga met haar spelen. Haar lichaam voelt heerlijk warm aan tegen het mijne. Dit is de eerste keer dat ik zo in bed heb liggen knuffelen met een meisje nadat ze me in mijn onderbroek heeft laten klaarkomen. Ik heb me ook nog nooit zo verbonden gevoeld tijdens welke seksuele handeling dan ook en ik heb al

helemaal nog nooit met iemand in een bed geslapen. ‘Dus dan vind je het niet erg als ik je een paar details vertel?’

‘Nee! Niet doen!’ gilt ze meteen.

Ik leg mijn arm wat steviger om haar heen en lach zacht. Het is fijn dat dat idee haar dwarszit. Ik zou in ieder geval liever gaatjes in mijn trommelvlies boren dan verhalen horen over haar met iemand anders.

Ik staar naar het plafond en probeer me te herinneren of ik ooit heb nagedacht over hoe het zou zijn om mijn nachten door te brengen met iemand in mijn bed. Op een vage, dronken flits na, nee.

Tessa is stil, te stil. Misschien is ze in slaap gevallen? Ik pak mijn telefoon van het tafeltje en kijk hoe laat het is. Nog geen middernacht. ‘Je gaat toch nog niet slapen?’ zeg ik plagend. ‘Het is nog vroeg.’

‘Is dat zo?’ fluistert Tessa slaperig.

Ze sliep echt bijna. Ik zou de slaap eerlijk gezegd zelf ook kunnen gebruiken, maar ik wil meer tijd met haar doorbrengen.

Ze gaapt.

Ik zucht. Ik wil bijna liegen en zeggen dat het pas tien uur is, maar... ‘Ja, het is pas twaalf uur.’ Ik durf te wedden dat zij elke nacht keurig de aanbevolen acht uur slaap pakt. Daarom is ze vast altijd zo opgewekt en vrolijk en zo.

‘Dat is niet vroeg.’

Haar geeuw is de tweede keer nog schattiger.

Ik kan haar meestal vrij makkelijk ompraten, dus eens even kijken...

‘Voor mij wel. En ik wilde jou nog dezelfde dienst bewijzen.’

Tessa verstijft in mijn armen.

Ik zie de blos op haar wangen zo voor me. Ze probeert zich waarschijnlijk al voor te stellen hoe een likkende warme, vochtige tong zou

aanvoelen op haar kutje of cirkelend om haar clitoris. ‘Dat wil je toch wel, hm?’ vraag ik met mijn diepste stem.

Ze huivert en dat is mijn teken. Ze kijkt naar me op en glimlacht.

Ik sla mijn andere arm om haar heen en ga langzaam op haar liggen. In mijn fantasie heeft ze haar mond open van genot, trekt ze aan mijn haar en proef ik haar op mijn tong. In werkelijkheid slaat Tessa een been om mijn rug en trekt ze me dicht naar zich toe. Ik laat mijn vingertoppen heel licht langs haar dijbeen omhoog naar haar knie glijden.

Ze voelt zo goed aan onder me. Haar lichaam is zo verleidelijk. Ik ben ervan overtuigd dat ze hier is om mij te kwellen, om mijn zelfbeheersing op de proef te stellen. Een stemmetje in mijn achterhoofd herinnert me eraan dat ze er heel misschien juist voor de tegenovergestelde reden is. Misschien hoor ik haar een nieuwe kijk op het leven te geven? Dit slaat waarschijnlijk nergens op, maar misschien is ze hier niet om me te straffen... maar juist om me te redden!

‘Zo zacht...’ Ik laat mijn hand opnieuw over haar weelderige dijbeen glijden. Door de herinnering aan wat zich tussen die benen bevindt, verschijnt er weer een bobbel in mijn boxersshort.

Ze huivert opnieuw en krijgt kippenvel.

Ik vind het geweldig hoe haar lichaam telkens bij elke streling weer op me reageert; haar lust lijkt nooit af te nemen. Ik lik langs mijn lippen en druk die tegen haar knieholte. Haar huid is zo zacht en smaakt naar vanille. Ik zou haar zo kunnen opvreten.

Zelfbeheersing... Zelfbeheersing...

‘Ik wil je proeven, Tessa.’ Ik kijk in haar ogen, wacht op haar reactie. Ze heeft geen idee hoeveel genot ik haar kan geven. Ik kan haar gek maken met mijn tong. Ze zal niet willen dat ik ophoud.

Tessa's volle lippen wijken van elkaar en ze leunt naar me toe in de verwachting dat ik haar op haar mond zal zoenen.

Haar onervarenheid is zowel verfrissend als frustrerend. 'Nee... hier!' Ik tik over haar slipje heen op haar kutje.

Haar adem stukt hoorbaar. Haar borstkas rijst en daalt vlug.

Ik streel haar zacht en plagend en haar slipje wordt alsmaar natter onder mijn vingertoppen. Ze is doorweekt en dat zeg ik haar ook. Ze is zo mooi, maar des te meer als ze zo nat en gezwollen voor me is. 'Praat tegen me, Tessa. Vertel me hoe graag je dit wilt,' moedig ik haar aan. Het is een obsessie, om haar te horen smeken. Ik blijf haar masseren en concentreer me op haar clitoris.

'Ik wil niet dat je ophoudt,' jammert ze.

Geweldig. 'Je zei niets. Ik wist niet of je het wel fijn vond.'

'Merkte je dat dan niet?'

Ik ga op haar dijen zitten. Ik kan mijn handen niet van haar afhouden, laat mijn vingers over haar gladde dijen glijden, waardoor haar lichaam onder me schokt. 'Zeg het,' moedig ik haar aan. Ik hoor haar dolgraag zeggen hoe erg ze naar me verlangt.

'Ik wil dat je...' Ze komt iets dichterbij.

Ik neem me voor haar nu het tempo te laten bepalen door me te vertellen wat ze wil. Ik trek mijn wenkbrauw op. 'Wat moet ik doen, Theresa?'

'Je weet wel... me kussen.'

Ik kus haar twee keer op de mond.

Ze fronst haar wenkbrauwen.

'Was dat wat je bedoelde?' plaag ik haar.

Ze geeft me speels een mep op mijn arm.

Ik wil haar om mijn tong horen smeken.

'Kus me... dáár!'

Net als ik haar bevel wil opvolgen slaat Tessa haar handen voor haar gezicht en schudt ze haar hoofd. Met een lach trek ik haar handen weg.

Ze kijkt woedend. 'Je lacht me gewoon uit.'

Ze is echt van streek. Waar komt dat vandaan? Ze kijkt me ongelovig aan als ik haar probeer uit te leggen dat ik er niets aan kan doen, dat ik haar alleen maar die woorden wilde horen zeggen.

'Laat maar, Hardin.' Ze trekt het dekbed over zich heen om zich voor me te verbergen.

Verdomme!

Ze keert me de rug toe en staart naar de wand.

Ik vind het vreselijk dat ik iets seksueels tot een slechte ervaring voor haar heb gemaakt. Bij mij in bed hoort ze veilig te zijn. Het moet de plek zijn waar ze alles kan buitensluiten behalve het genot dat ik haar geef. Ik heb het verkloot. Elke keer als ze zich dit moment herinnert zal ze boos worden. Ik had haar niet zo moeten pushen. Dit is allemaal nog zo nieuw voor haar en ik ben een idioot. 'Hé, het spijt me,' mompel ik tegen haar haar. Ik haat het om ruzie met haar te hebben. Ik plaagde haar alleen maar; ik weet gewoon niet wanneer ik moet ophouden. Ik ben soms echt een sukkel, voor het geval ze dat nog niet wist.

'Welterusten, Hardin.' Haar stem klinkt onverzettelijk. Ze is niet in de stemming voor spelletjes.

Het kost me al mijn wilskracht om haar met rust te laten. Het laatste wat ik nu wil is het nog erger maken. 'Zie je wel, ik leer het wel,' wil ik zeggen, maar in plaats daarvan mopper ik: 'Wat jij wilt, koppig ding.' Haar ademhaling wordt rustiger. Ik sla mijn arm om haar heen en probeer in slaap te komen.

Ze zucht een paar keer, mompelt wat onsamenhangende dingen.

Als ze slaapt ga ik rechtop zitten en kijk een tijdje naar haar. Hoe lang zal ze kwaad op me zijn en zal ik er ooit achter komen hoe ik een goed vriendje voor haar kan zijn?

Zijn leven veranderde zo snel dat hij het nauwelijks kon bijhouden. Hij was gelukkig... Hij had eindelijk geleerd wat dat woord betekende. Elke dag verstreek te vlug voor hem om te beseffen wat er aan de hand was. Toen ze zich voor hem openstelde greep hij die kans met beide handen aan en ging hij helemaal in haar op. Ze gaf hem gewillig het diepste deel van haar onschuld en hij nam het in de wetenschap dat het niet voor hem was bedoeld, maar hij zou liegen als hij zei dat hij niet wilde dat ze daar nooit achter zou komen. Hij hield van haar en gebruikte haar, en hij wist niet hoe hij die twee dingen met elkaar moest verzoenen. Hij hield van haar, en hij wist dat dat geen excuus was voor alle vergissingen die hij beging, de een na de ander, maar hij hoopte dat hij van de tijd die hij met haar had kon genieten en haar er hopelijk van kon overtuigen dat hij haar vergiffenis waard was.

Ik rij het parkeerterrein bij Tessa's gebouw op en vraag me af wat ik hier in vredesnaam kom doen. Ik had daar een redelijk idee van toen ik thuis wegging. Ik zou naar haar kamer gaan, haar alles vertellen en haar om vergiffenis smeken. Mijn plan was niet helemaal goed uitgedacht, maar meer had ik niet. Het schuldgevoel vreet aan me, knaagt aan mijn ingewanden en smeekt erom vrij te worden gelaten. Ik ben doodsbang voor

wat er zal gebeuren als ik het haar vertel, maar ze verdient de waarheid. Ze moet het weten.

Zo veel heb ik niet gedronken, maar een paar slokken om van de ergste zenuwen af te komen. Het moet nú gebeuren, ik kan haar niet langer misleiden met mijn kus of haar afleiden met mijn strelingen.

De parkeerplaatsen voor gebouw B zijn nooit allemaal bezet en ik kies het plekje dat het dichtst bij de stoep ligt. Haar gebouw doet me denken aan een oude flat met talloze ramen, maar het donkerrode baksteen geeft het een enge, instituutachtige uitstraling. Hier houdt de universiteit ook het minst toezicht en ik kan het weten: ik ben uit zowel gebouw A als D gezet.

Ik stuur Steph snel een berichtje dat ze weg moet blijven als ze onderweg is. Ze reageert niet binnen een minuut, dus ik stap uit de auto en hoop maar dat ze weg is. Daaronder staat een berichtje van Tessa waarin ze me welterusten wenst. Ik had moeten reageren. Waarom ben ik toch zo'n eikel?

De gang is verlaten en ik sta zeker vijf minuten zenuwachtig voor kamer B20 in plaats van voor B22 zonder dat ik dat doorheb. Moet ik nu aankloppen of niet? Ze verwacht me niet echt, maar ik weet zeker dat ze er is. Nee, ik moet niet kloppen. Daar is geen aanleiding voor. Mijn handen beven als ik aan de deurknop draai. De houten deur zwaait krakend open en ik loop meteen naar binnen en hoop maar dat ik geen schoen naar mijn hoofd krijg en dat ik Steph niet met een lul in haar mond zie. Mijn ogen wennen net aan het donker als de lamp aangaat.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt Tessa. Ze zit rechtop in bed en heeft haar ogen tot spleetjes geknepen tegen het felle licht.

Ik loop langs het bed van Steph en blijf op een meter afstand van Tessa staan. ‘Ik kom voor jou.’ Nu ik haar zo zie word ik gelijk een stuk kalmer.

Ze keert zich om en laat haar blote voeten over de rand van het matras bungelen. Haar golvende blonde haar bedekt het grootste deel van haar rug.

Het katoenen shirt dat ze draagt ziet er zo zacht uit.

Ik wil mijn hand uitsteken en het zachte materiaal aanraken. Ik snak ernaar mijn duim langs haar voorhoofd te laten glijden en dat plukje haar bij haar gezicht weg te vegen. Ik moet die pruillippen aanraken.

Ze fronst haar wenkbrauwen en nu heeft ze veel weg van een boze kitten. ‘Waarom?’ Haar stem klinkt schrill, zeurderig.

Ik heb geen idee wat ik moet doen, dus ik ga maar op de stoel bij haar keurige bureautje zitten. Na een korte aarzeling geef ik eerlijk antwoord. ‘Omdat ik je miste.’ Ongeloof en woede stralen me tegemoet. Heeft ze mij gemist? Troost ik haar in dromen zoals zij mij troost of zijn het juist nachtmerries? Ik heb geen idee.

Ze zucht en laat haar schouders hangen. ‘Waarom ben je dan gegaan?’ Haar woorden klinken zacht.

Ik kijk even de kamer rond. Haar bed is voor de verandering een puinhoop. Het dekbed ligt verfrommeld aan het voeteneinde en een van de kussens valt bijna van het matras. Stephs kant van de kamer is een bende, zoals gewoonlijk, en ik moet een lach onderdrukken als ik bedenk hoe gek Tess daarvan moet worden. Ik kijk ervan op dat ze haar kamer niet opruimt terwijl ze hier alleen is. Misschien doet ze dat trouwens ook wel. Ik haal mijn schouders op.

Ze slaat haar armen over elkaar.

Ik heb je zo veel te vertellen, Tessa, wees alsjeblieft eens een keer stil... ‘Omdat ik je irritant vond.’

Ze maakt een verongelijkt geluidje en schopt met haar voeten. ‘Oké, ik ga weer slapen; jij bent zat en je gaat duidelijk weer gemeen zijn.’ Ze schudt haar hoofd en doet haar ogen dicht.

Haar woede komt hard aan en ik bal mijn vuisten.

Ik probeer haar ervan te overtuigen dat ik niet gemeen bezig ben, dat ik alleen maar een beetje dronken ben en dat ik haar wilde zien. Ik moet vooral niet bij haar op het bed gaan zitten, al wil ik dolgraag bij haar gaan liggen en haar aanraken. Ik blijf charmant en probeer haar te laten glimlachen.

Ze trapt er niet in. 'Ga nu maar.' Ze keert me de rug toe en gaat met haar gezicht naar de wand liggen.

Wat is ze toch koppig. Het is deels schattig en deels gekmakend. Als ze zich als een kind gaat gedragen, zal ik haar ook zo behandelen. 'Ahhh, schatje, niet boos zijn.'

Haar schouders verstrakken.

Kon ik haar gezicht maar zien! Hoewel die woorden bedoeld waren om haar te ergeren, voelt het woord 'schatje' zo goed als ik het tegen haar zeg. 'Wil je echt dat ik ga? Je weet wat er gebeurt als ik zonder jou slaap.' Ik hoop dat mijn kwetsbaarheid haar zal raken.

Ze slaakt een dramatische zucht.

Ik houd mijn adem in. Ik wil niet gaan; ik wil juist dat zij me bij zich wil hebben.

'Prima, dan blijf je, maar ik ga slapen.' Ze keert zich niet om.

Hoe hard zou ze me slaan als ik achter haar ga liggen of als ik haar bij haar schouder pak en haar laat omdraaien? Ik vind het niet erg dat ze slaapt, al zou ik liever van haar gezelschap genieten. Ik had het begin van een plan toen ik hier kwam, maar dat is nu uit den boze. Ze is gepikeerd. Als ik haar dit nu vertel praat ze niet meer tegen me. 'Waarom? Wil je niet bij me zijn?'

Weer zegt ze dat ik zat ben en gemeen. Ik ontken dat en zeg dat ze zich aanstelt.

'Dat is dus nogal gemeen om tegen iemand te zeggen, vooral omdat ik alleen maar vroeg hoe het met je baan gaat.'

Het duizelt me, het cirkeltje is weer rond. ‘O god, niet nog een keer. Kom op, Tessa, hou er nou over op. Ik wil het daar nu niet over hebben.’ Het dringt tot me door dat als ik haar gewoon de waarheid vertel, het gros van onze problemen is opgelost. Het grote probleem is dan alleen dat zij dan ook vertrekt.

‘Waarom heb je vanavond gedronken?’

Dat leek me een goed idee. Ik stond stijf van de zenuwen en voelde me ellendig, en het lukt me maar niet om rustig na te denken. Na wat alcohol lijken mijn bekentenissen minder belangrijk, minder kwetsend. Ik kan er van alles uit flappen terwijl ik dronken ben, en als ze geschokt reageert kan ik het morgen allemaal ontkennen. Fuck, ik kan maar niet ophouden met liegen.

‘I-ik weet het niet... Ik had gewoon zin in een borrel... Nou, oké, borrels. Kun je alsjeblieft niet zo boos op me zijn? Ik hou van je.’ Ik hou oprecht van haar en wil bij haar zijn. Ik vind het verschrikkelijk als ze boos op me is, maar op een gestoorde manier troost het me te weten dat ze zich zorgen om me maakt.

Haar woede neemt met de seconde af. ‘Ik ben niet boos op je. Ik wil alleen niet dat onze relatie achteruitgaat. Ik vind het maar niets als je me zomaar aanvalt en daarna gewoon vertrekt. Als je boos bent wil ik dat je er met me over praat.’

Zit ik nu bij *Dr. Phil*? Het duurt even voor ik besef dat ze tegen me praat alsof wij een gewone relatie hebben en daar komt wat wij hebben niet eens bij in de buurt.

Ze gaat maar door over communiceren.

Zij is degene die me de rug toekeert en me negeert. Ik doe mijn uiterste best voor deze meid en dan is ze nog niet tevreden. Ik probeer redelijk te zijn, om kalm te blijven en mijn woede te onderdrukken, maar dat is zo

moeilijk bij iemand als Tessa die feilloos al mijn knoppen weet te vinden. ‘Jij vindt het gewoon niet fijn als je de touwtjes niet in handen hebt,’ kaats ik terug. Niet te geloven dat zij mij advies probeert te geven over hoe ik iets moet aanpakken. Alsof zij alles weet.

‘Pardon?’ Haar stem breekt. Ze komt overeind en leunt met haar ellebogen op haar knieën.

Ik zeg dat ze een controlfreak is en zij ontkent het. Ze vraagt me of ik haar nog met iets anders wil beledigen en ik vraag haar om bij me in te trekken. Ze kijkt net zo verbijsterd als ik me had voorgesteld. Ik weet precies hoe ze zich voelt. Ik heb geen idee waarom ik het er op dit moment uit flap.

Ze bestudeert mijn gezicht, alsof ze zich in het geheugen prent wat ik haar erover vertel.

Ze is enthousiast, dat zie ik wel, maar ze heeft ook zo haar twijfels en het lukt haar niet dat te verbergen. Ik zal haar laten zien dat ze zich nergens zorgen over hoeft te maken. Ik kan me beter gedragen en haar gelukkig maken. Dat weet ik zeker. De sfeer is drastisch veranderd en ze bijt op haar onderlip en plaagt me en ik kan niet wachten om met haar samen te gaan wonen.

De groeiende, kolkende orkaan van waarheden hangt boven ons hoofd en kan elk moment losbarsten. Ik doe alsof we ons in een roman bevinden en dat zij me zal vergeven zoals Elizabeth Darcy heeft vergeven. Als wij woorden op een bladzijde waren zou ik haar weer in mijn armen mogen houden, hoe groot mijn fout ook is, net als Catherine. Ze zou naar het avontuur snakken dat ik aan haar leven toevoeg en onmogelijk bij me uit de buurt kunnen blijven, net als Daisy. De ramp kan ons niet raken als we ons veilig in ons eigen wereldje bevinden, in ons eigen appartement, in onze eigen roman.

Deze plek zal een fort zijn, geen gevangenis, beloof ik haar in stilte. De woorden vergaan tot as op mijn tong en ik keer me weer naar haar toe.

Haar glanzende ogen stralen een behoedzaam enthousiasme uit.

‘Dus je komt bij me wonen?’ Zeg ja, Tess. Zeg alsjeblieft ja.

Ze rolt met haar schouders en dan is er een glimp van een roze behabandje te zien.

Ik had de indruk dat ze alleen katoenen lingerie in wit of zwart bezat. Ik blijf naar haar schouder kijken in de hoop nog een glimp op te vangen.

‘Jezus, laten we dit stap voor stap doen. Ik zal voor nu niet meer boos op je zijn.’ Dit is haar versie van een compromis. ‘Kom nu maar naar bed.’ Ze gaat liggen en klopt naast zich op het matras.

Opeens ben ik een klein keffertje dat van het baasje op het bed mag komen.

Ik trek mijn spijkerbroek uit en gooi die op een stapel studieboeken in de buurt van het bed van Steph. Ik kijk naar Tessa en zij kijkt naar mijn shirt in een stille suggestie dat ik die uittrek. Wat zij aanheeft is wel sexy, maar het haalt het niet bij de keren dat ze mijn T-shirts draagt. Dat voelt fijn.

Als ik het uittrek en bij haar neerleg, verschijnt er een prachtige glimlach op haar gezicht. Ze trekt haar eigen shirtje uit. Haar gladde huid is zo sexy, de manier waarop haar buik overgaat in zachte borsten. Ik zet grote ogen op als ik haar kanten setje zie. Ik ben gewend aan een eenvoudige beha van zacht katoen zonder ondersteuning, niet aan een gestructureerde push-upbeha met kant. ‘Fuck!’ flap ik eruit. ‘Wat heb jij nu aan?’ Deze meid is zo godvergeten sexy en ze heeft het zelf niet eens door. Haar wangen worden donkerrood.

‘I-ik heb vandaag wat nieuw ondergoed gekocht,’ fluistert ze. Ze schaamt zich, terwijl ze eruitziet als een godin met haar lange blonde haar,

haar gladde benen en haar pruillippen die erom smeken dat ik mijn lul ertussen duw...

Ik vraag me onmiddellijk af wat ze vandaag nog meer heeft gekocht en of ik haar ervan kan overtuigen om het me allemaal te laten zien in een privémodeshow.

Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo opgewonden geweest. Ze is verdomme zo seksueel ingesteld zonder het zelfs maar te proberen en ze heeft geen idee hoeveel vrouwen een moord zouden plegen om haar sexy, weelderige lijf te hebben. 'Dat zie ik... Fuck.'

Tessa schudt haar hoofd. 'Dat heb je al gezegd.' Maar ze vindt het fijn om het te horen. Ze bloeit op door mijn complimentjes en dat geeft ontzettend veel voldoening.

Ik sta er elke dag opnieuw versteld van dat ze het zelf niet ziet. Ik zeg weer hoe mooi ze is en haar glimlach wordt breder. Ik kan mijn blik niet losrukken van haar tieten die bijna over de cups heen dreigen te komen en ik kan niet voorkomen dat mijn lul onder mijn boxershort omhoogkomt.

Tessa's blik blijft op mijn gezwollen lul rusten, die tegen het zwarte katoen van mijn onderbroek duwt. Er verschijnt een begerige uitdrukking op haar gezicht terwijl ze haar tong langs haar bovenlip laat glijden en er daarna haar tanden in zet.

Ze zegt iets tegen me, maar ik zou het niet kunnen herhalen als mijn leven ervan afhing. 'Mmm...' is mijn antwoord op wat ze dan ook zegt. Ik kan aan niets anders denken dan aan de roep van haar lichaam; het is alsof ze voor mij is gemaakt. Ik steun op mijn knie en blijf zo boven haar hangen en druk mijn mond op haar volle, natte lippen. Haar tong is fluweelzacht en scherp, snijdt door me heen en geneest me tegelijkertijd.

Ik speel een gevaarlijk spelletje dat ieder moment verkeerd kan gaan, maar ik heb leren jongleren. Als ze bij me intrekt, zal ze zien dat ik er klaar

voor ben om beter te zijn voor haar. Dan zal ze inzien dat één vergissing niets voorstelt, omdat ik zo veel van haar houd en omdat ik alles voor haar overheb.

Haar mond is hongerig. Ze is hier een expert in; haar tong beweegt in tandem met de mijne en met elk geluidje val ik meer voor haar. Ik kam met mijn vingers door haar zachte haar, probeer wanhopig dichterbij te komen, op welke manier dan ook. Ik druk mijn lichaam tegen het hare, heb wat wrijving nodig op mijn lul voor ik ontplof. De opluchting die door mijn lijf schiet als ik tegen haar aan schuur is angstaanjagend. Ze beheerst mijn lichaam en geest en ik heb geen idee wat ze ermee gaat doen.

Ik kom op mijn elleboog omhoog en staar naar haar schoonheid. Haar mond is nu donkerroze en in gedachten loop ik een hele bibliotheek na van dingen die ik met haar zou willen doen. Ik laat mijn andere hand over het zachte kant op haar borst glijden. De dunne stof is nauwelijks voldoende om haar vlees in bedwang te houden.

Geduldig en teder laat ik mijn vingertoppen over de cup glijden, onder het bandje, en dan duw ik mijn vingers onder de stof tot ik haar harde tepels voel. Heerlijk. 'Ik weet niet of ik deze aan wil laten...' Ik zou hier de hele dag zo met haar kunnen doorbrengen, terwijl zij wacht op waar ik haar zal aanraken. Ik oefen wat druk uit op haar tepels en ze kreunt verrast.

Nee, ik wil haar borsten bloot in mijn handen houden.

'Dan maar uit.' Ik ben geil en ongeduldig en als ze haar rug welft terwijl ik de kleine haakjes losmaak, kom ik bijna in mijn onderbroek klaar. Ik leg mijn handen om haar vlezige tieten, duw ze omhoog en omlaag om te zien hoe ze bewegen. Ze zijn perfect... Ze is mijn levende fetisj. 'Wat wil je doen, Tess?' Ik wil verdomme alles met haar doen: de dingen die ik nog nooit heb gedaan en de dingen uit het verleden die ik op een nieuwe manier wil ervaren.

‘Dat heb ik je al verteld.’ Ze duwt haar borst tegen mijn hand.

Wat is ze toch een geile freak. Zijn we er klaar voor? Is zij er klaar voor? Ik denk het wel. Ze hijgt en ik zie dat het kruis van haar slipje in het licht van de lamp glinstert. Ik laat mijn hand over haar buik naar de rand van haar kanten slipje glijden. Ik probeer me te beheersen, maar ze kreunt en ik wil meer van mijn favoriete geluiden horen. Jezus, ze heeft me om haar vinger gewikkeld.

Mijn hand gaat naar haar kutje en ik tik zacht op het gezwollen heuveltje, voel hoe nat haar slipje daadwerkelijk is. Haar zoete geur vult de lucht en ik wil haar proeven. Ik duw twee vingers tot aan de knokkels bij haar naar binnen. Ze schreeuwt het uit en slaat haar armen om me heen. Ze voelt strak aan en haar adem stukt elke keer als ik die vingers in haar kutje duw.

Tessa streelt me wanhopig door mijn ondergoed heen.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik. Ze moet het absoluut zeker weten. Dit moet net zo perfect voor haar zijn als voor mij.

Het duurt even voor Tessa beseft dat ik tegen haar praat. Haar mond hangt open, ze heeft haar ogen wijd open. ‘Ja, ik weet het zeker. Denk er nu niet te veel over na.’

Ik laat mijn hoofd zakken en grinnik tegen haar hals. De ironie is hilarisch. Zij is normaal gesproken degene die veel te veel nadenkt over alles, maar nu ben ik het. Ik kan haar eindelijk de mijne maken, maar de ervaring wordt bezoedeld door de weddenschap. Het schuldgevoel waar ik al last van heb sinds het moment dat ik van haar ben gaan houden stroomt door me heen. In me vechten de goede jongen die van het lieve meisje houdt en de slechte jongen die te gemankeerd is om van iemand te kunnen houden om voorrang. Ze willen allebei iets anders van de prinses. De jongen in het zwart wordt tegen de grond gewerkt.

‘Ik hou van je. Dat weet je toch wel?’ fluister ik tegen haar lippen. Proeft ze mijn paniek?

Als dat zo is, laat ze daar niets van blijken.

‘Ja...’ Ze kust me, zacht en loom. ‘Ik hou van je, Hardin.’ Ze spant haar beenspieren onwillekeurig aan, alsof haar lichaam het genot niet kan verdragen dat ik haar met mijn vingers bezorg.

Ze is een jammerend wrak, en beelden schieten door mijn hoofd van haar lichaam dat onder het mijne kronkelt terwijl ik me in haar stoot. Pas als zij dat aangeeft... Ik stel mezelf een grens. Ik laat mijn lippen naar haar hals glijden om haar op een andere manier te claimen. Ik zuig op de zachte huid daar, voel dat plekje warm worden als het bloed erheen stroomt. Ze is van mij.

‘Hardin... ik ben...’ steunt ze, als ik nog niet toegeef aan ons verlangen.

Ze is zo rijp, zo klaar om verorberd te worden. Opeens ben ik uitgehongerd. Ik móét haar proeven. Ik kom omhoog, trek haar slipje uit en spreid haar benen. Haar geur is zo zoet, zo bedwelmend, ik heb nog nooit zo’n alles overheersende lust gevoeld. Ik druk kusjes over haar buik. Ze is drijfnat. Ik blaas op haar huid en geniet van hoe ze steunt en haar heupen optilt. Ik val aan. Haar smaak overweldigt mijn zintuigen terwijl ik haar met platte tong lik. Met elke kreun voer ik het tempo op, lik ik harder, tot ze haar witte lakens in haar vuisten grijpt om het niet uit te gillen.

‘Vertel me hoe lekker je dit vindt.’ Ik zorg ervoor dat elke ademstoot haar gevoelige huid raakt.

‘Zo...’ perst ze eruit.

Ik zuig en lik tot ze rilt. Ik wil haar alle aanmoediging geven die ze nodig heeft. ‘Zo is het goed, schatje, kom voor me klaar. Ik wil het op mijn tong voelen.’

Ze gehoorzaamt.

Ik beleef mijn eigen high als ze haar orgasme bereikt. Ik ben niet langer dronken door de alcohol, maar door dit gevoel van macht. Ik kruip omhoog om haar te kussen. Mijn lul duwt tegen haar buik.

Ze komt bij uit haar bevredigde toestand en kust me hard terug. Ze is nu al klaar voor meer.

Ik ben onder de indruk. 'Weet je zeker...'

Ze knikt vlug. 'Sst... Ja, ik weet het zeker.' Ze zet haar nagels in mijn rug terwijl ze haar tong in mijn mond duwt. Ze zuigt aan mijn lippen.

Daar komt die high weer.

Ze schuift mijn onderbroek over mijn kont en langs mijn benen.

Ik word helemaal gek als ik haar naakte huid tegen de mijne voel. Ik moet in haar zijn... Ik moet bezitnemen van haar lichaam.

Dit zal alles veranderen. We zullen nooit meer dezelfde zijn. Zij zal niet langer een onschuldig meisje zijn; ze zal een vrouw zijn met een seksleven. Ze zal bij de dokter moeten aangeven dat ze seksueel actief is. Ze zal op een dag trouwen en die vent moeten vertellen dat ze met mij heeft geneukt. Elk gesprek over seksuele ervaringen uit het verleden zal over mij gaan. Ik voel me ongeloofelijk schuldig, maar tegelijkertijd geeft dat ook een extreme voldoening. Het is een bevrijdende, maar ook angstaanjagende ervaring.

'Tessa, ik...' Ik moet het tegen haar zeggen, hoe moeilijk dat ook is.

'Sst,' fluistert ze.

Ze weet niet wat ze zegt. Ik lig op haar en onze lichamen passen zo perfect bij elkaar. Ik kijk naar haar gezicht en probeer dit moment voor altijd in mijn geheugen vast te leggen. 'Maar Tessa, ik moet je iets vertellen...'

'Sst. Hardin, hou alsjeblieft op met praten,' smeekt ze me. De liefde en begeerte stralen uit haar ogen.

Nu, op dit moment, ga ik alles veranderen.

Voor ik iets kan zeggen kust ze me. Ze pakt mijn harde lul vast en trekt me af, waarmee ze me onmiddellijk de mond snoert.

Ik hap naar adem als haar duim over het druppeltje vocht strijkt op mijn eikel. 'Ik kom klaar als je dat nog een keer doet.' Ik wil haar zachte, plagende vingertoppen daar dolgraag weer voelen, maar ik wil me nog liever diep in haar begraven. Nu meteen. Ik ga ervan uit dat zij geen condooms heeft en schaam me maar een klein beetje voor het feit dat ik er uit gewoonte eentje bij me heb. Ik heb maar weinig regels waar het seks betreft, maar een condoom is een absolute must.

Tessa kijkt vanaf het bed toe terwijl ik mijn spijkerbroek van de vloer pak.

Ik voel me een viezerik omdat ik een condoom in mijn portemonnee bewaar met het oog op neuken. Als ik de gretige blik in de ogen van Tessa zie, verdwijnt die gedachte meteen. Ik klim weer op het bed met het condoom in mijn hand. Ik wacht tot ze het van me afpakt, maar dat doet ze niet. Duh, ze heeft er buiten de biologieles om waarschijnlijk nog nooit een gezien. 'Wil jij...' Ik weet niet hoe ik haar moet vragen of zij die wil proberen om te doen. Sommige vrouwen vinden dat fijn, andere niet.

Ze verheft haar stem. 'Als je me gaat vragen of ik het zeker weet, vermoord ik je.'

Ik geloof haar. Ik besluit voor optie twee te gaan: dit moment met haar koesteren nu dat kan. Ik schud mijn hoofd en zwaai met het condoom voor haar neus heen en weer. 'Ik wilde vragen of je me hiermee wilt helpen of dat ik het zelf moet doen.' Het lukt mij sneller, dat is een ding dat zeker is.

Tessa bijt zenuwachtig op haar onderlip.

Mijn lul bonst van verlangen. Ik kom in de verleiding om haar zonder condoom te nemen. Ik moet mezelf eraan herinneren dat dat een bijzonder idee is.

‘O, dat wil ik wel... maar jij moet me laten zien hoe dat moet.’

Ze is zo verlegen en zo verrekke sexy. Haar zware ronde tieten leiden me af. Ik moet er even wat vaart achter zetten. ‘Oké.’

Tessa komt dichterbij zitten en slaat het ene been over het andere.

Ik wil het haar graag laten zien, maar dat lukt maar half. In mijn fantasie lig ik al grotendeels op haar en duw ik me bij haar naar binnen. Ze kreunt en haalt haar nagels over mijn rug en mijn armen. Ze smeekt om meer, ze komt klaar en ze is de mijne.

‘Zo slecht was dat nog niet voor een maagd en een zatlap,’ zegt Tessa plagend als het condoom eromheen zit. Ik herinner haar aan het feit dat ik niet dronken ben; dankzij haar brutale mond ben ik in één klap nuchter geworden. ‘En nu?’ vraagt ze oprecht nieuwsgierig.

Ik leg haar hand om mijn lul. ‘Heb je er zin in?’

Ze knikt.

‘Ik ook.’ En dat is ook zo. Ik heb er nog nooit zo naar verlangd. Ze beweegt haar hand nog steeds op en neer. Ik ga tussen haar benen zitten en schuif die met mijn knie verder uit elkaar. Haar kutje glinstert alweer voor me. ‘Je bent heel nat, dus dat zal het makkelijker maken.’ Ik ruik haar weer. Ze reageert zo heftig op me en daar word ik helemaal gek van. Ik kus haar en adem diep in als ze zich dicht tegen me aan drukt. Ik voel hoe vochtig ze is en ontplof bijna.

Ze is ongeduldig, spoort me aan.

‘Schatje, we moeten het langzaam aanpakken,’ waarschuw ik haar. Ik druk een kusje op haar slaap. Ik wil haar geen pijn doen, maar dat kan de eerste keer bijna niet anders. ‘Het doet een beetje zeer in het begin, dus zeg het maar als je wilt stoppen. Ik meen het, oké?’ Ik kijk haar aan.

Haar pupillen zijn vergroot, ze heeft een blos op haar wangen en haar haar ligt over het kussen gespreid. 'Oké.' Ze slikt nerveus.

Ik staar naar haar om haar er zo aan te herinneren hoeveel ik van haar houd, hoezeer ik haar nodig heb en hoe belangrijk ze voor me is. Dan adem ik diep in; ik zoek haar opening en duw me voorzichtig naar binnen. Haar spieren klemmen zich om elke centimeter heen en ik stop als ze haar ogen dichtknijpt. 'Gaat het?' vraag ik ademloos.

Ze knikt, perst haar lippen op elkaar.

Ze is zo warm, zo strak. 'Fuck!' steun ik als ze haar spieren weer aanspant. 'Mag ik me bewegen?' Fuck, ik móét bewegen. Ik wist dat ze hemels zou aanvoelen, maar ik had er geen idee van hoe heerlijk die hemel zou zijn.

Ze ademt een paar keer in en uit. 'Ja.'

Ik ga langzaam en voorzichtig verder. Ik voel bij elke kus die ik haar op haar hals, haar mooie mond en haar neus geef dat ze mijn armen wat minder hard vasthoudt. Ik ben gek op elke centimeter van haar lichaam, elke centimeter van mijn lichaam.

Ik zeg weer dat ik van haar houd terwijl ik me langzaam in haar op en neer beweeg. Ze heeft nog steeds haar ogen dicht, maar ik zie geen tekenen dat ze pijn heeft. Als er zo twintig seconden verstrijken houd ik me stil. 'Wil je... Fuck... Wil je dat ik stop?'

Ze schudt haar hoofd.

Ik doe mijn ogen opnieuw dicht, maar ik kan me elke centimeter van haar onder me voorstellen... haar gladde huid, haar lichaam dat zich naar het mijne voegt. Ze is nu van mij en dat zal ze ook altijd blijven, zelfs nadat we dit bed verlaten. Ik houd mijn tempo aan en ze klemt zich aan me vast. Ik voel mijn hart bonken, sneller en harder als ik dichterbij het hoogtepunt kom. Dit is de eerste keer dat ik iets voel tijdens seks en ik voel me

springlevend, geweldig, en als ik naar mijn geliefde staar, kijkt ze vol stralende bewondering terug en dan weet ik dat alles op de een of andere manier goed zal komen.

Tessa verrast me weer als er een stille traan over haar wang rolt. Ik kus die weg en geef haar de lof die ze verdient.

‘Fuck, Tessa, je doet het zo goed, schatje. Ik hou zo veel van je.’ Ik schuif mijn vingers in haar haar en zuig op de met zweet bedekte huid van haar hals.

‘Ik hou van je, Hardin,’ verklaart Tessa.

Meer is er niet voor nodig. Ik zoen haar diep, lik hongerig langs haar lippen. ‘O, schatje, ik kom zo klaar, oké?’ Mijn ruggengraat staat in brand.

Haar huid glimt van het zweet. We zijn allebei helemaal wild.

Tessa knikt, moedigt me aan mijn zaad in haar te lozen. Op dit moment haat ik de barrière tussen ons, ik wil haar vullen... Ik wil op elke mogelijke manier bezit van haar nemen. Ze zuigt op mijn hals en ik verstijf, mijn lichaam geeft zich over aan het genot en ik klem mijn kaken op elkaar als ik mijn climax bereik. Even later lig ik hijgend op haar en ze streelt loom over mijn borst.

Alles is nu anders en daar heb ik voor gezorgd. Ik troost haar en negeer de opdringerige waarheid die me levend dreigt te verbranden, terwijl ik bid tot wie er dan ook maar luistert dat mijn wereld niet zal instorten.

Alles begon zich te ontrafelen en het wankelende kaartenhuis dat hij had gebouwd dreigde elk moment in te storten. Bij elke verwijzing naar zijn leugens raakte hij in paniek, probeerde hij koortsachtig een plan te bedenken. Hij was ervan overtuigd dat hij als kind was vervloekt... Er was geen enkele andere verklaring voor alle slechte dingen die hij had meegemaakt. Hij begon zich af te vragen of Tessa zijn reddende engel was of zijn grootste vloek. Hij had haar, elk deel van haar, maar toch glipte ze met de seconde steeds iets verder bij hem vandaan.

Tessa is op haar stageplek als ik een paar dagen later naar haar kamer ga. Molly heeft me verteld dat Steph van het padje dreigt te raken en dat ik maar beter met haar kan gaan praten voor het zover is.

Steph ligt op haar bed, haar rode haar is een grote bende. Sommige krullen zijn met schuifspeldjes opgestoken. Ze heeft een heel zware *smokey eye*, wat haar een beetje de uitstraling van een spook geeft. Haar huid is bleek en haar lippen zijn donkerrood. 'Ze is er niet,' zegt ze, terwijl ze het scherm van Tessa's laptop dichtklapt.

Wat doet die daar?

'Ik kijk alleen een film. Rustig maar, idioot.'

Ik grijp de laptop van haar bed en klem die onder mijn arm. 'Dat weet ik. Ik wil met je praten.'

Ze komt op een elleboog omhoog en haar borsten worden uitdagend tegen haar strakke jurk geperst. ‘Waarover?’ Met een kille blik wacht ze mijn antwoord af.

Ik heb altijd geweten dat er bij haar een schroefje loszit. Iedereen heeft daar af en toe wel last van, maar in Stephs geval voelt het soms als iets meer, iets wat gevaarlijk zou kunnen zijn. Vroeger was ze cool, maar ze gaat nu echt in de richting van gestoord. ‘Dat weet je wel.’ Ik ga op Tessa’s bed zitten en kijk Steph aan.

Ze legt de link. ‘Molly heeft je gebeld. Wat een irritante trut, hm?’ Ze rolt met haar ogen en gaat overeind zitten. ‘Ik zeg helemaal niets tegen Tessa. Ik weet heus wel dat je hier alleen maar bent om me te smeken mijn mond dicht te houden. Ik zwijg als het graf.’

‘En dat moet ik geloven?’

Ze laat haar tong langs haar tanden glijden. ‘Geloof het of niet, maar de lol is er voor mij wel een beetje af. Het wordt nu saai en ik krijg eerlijk gezegd medelijden met haar.’

Dit had ik totaal niet verwacht. ‘Is dat zo?’ Ik ga op de rand van Tessa’s matras zitten en steun met mijn ellebogen op mijn knieën.

Ze lacht, een wild en schrill geluid.

Ik zucht. Ik had het kunnen weten.

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik ben het wel zat.’ Ze trekt haar jurk naar beneden om nog meer van haar décolleté te laten zien.

Ik kijk de andere kant op. Dit is voor Tessa. Ik moet rustig blijven.

‘En ik weet zeker dat je haar toch wel bijna zat bent.’

Of ik haar zat ben? Is ze helemaal gek geworden?

‘Toch? Je hebt haar geneukt en dan ben je klaar met haar. Zo gaat dat met jou.’

Het vreemdste is nog wel dat Steph niet lullig probeert te zijn, ze maakt gewoon een opmerking. Gezien mijn verleden zou haar redenering kloppen, maar ik heb aan Tessa veel langer werk gehad dan aan alle anderen. Ik heb voor Tessa moeten vechten omdat ze dat verdomme waard is. Het is alleen jammer dat ik alles heb verpest. ‘Nee...’ Ik schraap mijn keel. ‘Ik ben haar niet zat.’

Steph kijkt me veelbetekenend aan en likt langs haar lippen. ‘Dat had ik al door. Hoe vaak heb je haar nu gehad? Is ze eigenlijk nog wel een beetje strak daarbeneden? Ik bedoel, omdat jij altijd alles verpest.’

Ik kijk haar vast verbijsterd aan, want ze leunt wat verder naar achteren.

‘Het is maar een vraag, hoor. Ik weet zeker dat je haar goed hebt ingewijd. Jij kunt nu dus verdergaan en zij kan opzouten. Ik zie haar zo al genoeg.’

‘Je mag haar echt niet.’ Ik wrijf over mijn nek. Tessa denkt dat Steph haar vriendin is, en daar wil ik me niet mee bemoeien tenzij dat echt noodzakelijk is. Maar als Steph ooit probeert Tessa iets te flikken, zal ik moeten ingrijpen.

‘Nee, ik mag haar echt niet. Laten we allemaal maar eens verdergaan met ons leven. Dumpen die hap. Molly wil je vast wel weer om de dag pijpen.’

‘Ik maak het niet uit met Tessa.’ Ik weet niet hoe ik met haar moet praten. Ik wil haar niet nog meer macht over me geven dan ze al heeft, maar ik wil ook niet dat ze de indruk krijgt dat Tessa geen blijvertje is. Dat is ze op dit moment nog niet, maar daar hoop ik nog steeds verandering in te brengen. Dat gaat Steph echter niets aan. Fuck, wat een puinhoop; dit is een grote teringzooi.

‘Waarom ben je hier, Hardin? Vast niet alleen om te kijken of ik mijn grote bek hou.’ Ze likt weer langs haar lippen en duwt haar armen op de minst subtiel mogelijke manier tegen haar borsten.

Ik ga woedend staan. ‘Je bent helemaal gek geworden als je denkt dat ik jou zou aanraken!’

‘Tessa is helemaal niet zo speciaal. Ik weet niet waarom Zed en jij zo verrekte geobsedeerd door haar zijn.’

‘Zed is helemaal niet belangrijk.’ Mijn handen beven en ik zie wel dat Steph tevreden is met de reactie die ze aan me weet te ontlokken door het over Zed te hebben. Niet happen, Hardin, rustig. Ze zit me met opzet te stangen en ik reageer nog ook. Wat zei mijn oma vroeger ook alweer? Shit, ik kan het me niet herinneren.

‘Zed is behoorlijk relevant...’

‘Klaar.’ Ik druk mijn handen tegen elkaar en breng ze naar mijn gezicht. Ik knijp in mijn neusbrug en adem in en uit. Ik ben hier gekomen om het met haar over Molly’s zorgen te hebben, om ervoor te zorgen dat Steph geen gekke of gestoorde actie uithaalt waardoor ik Tessa kwijtraak. Steph gedraagt zich echt vreselijk, als de koningin der klootzakken, en daardoor voel ik me weer zoals ik voor Tessa was. Ik dacht dat ik op de een of andere manier beter was dan Steph en de anderen, maar dat is dus niet zo. Ik zal vlak naast haar zitten in de hel.

Ik kan het niet laten. Ik kick erop om Steph zich net zo klote te laten voelen als ik me nu voel. Ik kijk haar aan en tover een brede grijns op mijn gezicht. ‘Misschien zou je je zorgen moeten maken om je eigen vriend en hoe hij altijd naar Molly staart. Ik heb ze een paar keer alleen gezien...’ Ik zeg nog een paar dingen over ze, het dringt eigenlijk niet eens tot me door wat, maar tegen de tijd dat ik klaar ben met mijn leugen schitteren de tranen in haar rode ogen. Mijn overwinning is compleet.

‘Je liegt.’ Ze probeert niet te huilen.

Hebbes. ‘Jammer genoeg voor jou lieg ik niet.’ Ik leg Tessa’s laptop in de bovenste la van haar ladekast. Ze moet als de sodemieter weg uit deze

kamer. Ik vertrek voor Steph verder nog iets kan zeggen.

Als ik in mijn auto stap keert mijn gezonde verstand terug. Het dringt tot me door dat ik weer iets ongeloofelijk stoms heb gedaan. Steph is niet zoals de meeste meiden. Ze zal haar woede niet koesteren om op het juiste moment toe te slaan. Ze is irrationeel, en ik zie het al helemaal voor me dat ze Tessa tot in detail over de weddenschap vertelt, inclusief overdrijvingen. Ik moet het Tessa maar vertellen... Ik moet haar de hele walgelijke waarheid uitleggen voor ze er op een andere manier achter komt. Dit vreet aan me.

Ik stap weer uit en loop terug het gebouw in om een andere tactiek op Steph uit te proberen. Zodra ik bij de deur kom hoor ik de stem van Tessa. Fuck! Ik leun tegen het hout en luister naar het gesprek van de meiden.

‘Ik denk niet dat Tristan iets met haar zou willen. Ik heb gezien hoe hij naar jou kijkt. Hij geeft echt om je. Waarom bel je hem niet? Dan kunnen jullie het erover hebben,’ stelt Tessa voor.

Ik druk mijn oor steviger tegen de deur en hoop maar dat er niemand voorbijkomt.

‘En als hij bij haar is?’ vraagt Steph.

Geloofde ze die onzin echt?

‘Dat is niet zo,’ troost Tessa haar kamergenootje.

‘Hoe weet jij dat? Soms denk je dat je iemand kent, maar is dat helemaal niet zo,’ zegt Steph.

Godsamme, Steph gaat het haar vertellen. Ze gaat het nu doen.

‘H...’

Ik doe de deur open en loop de kamer in. ‘Hoi...’

Er lijkt hier een band te ontstaan tussen die twee; een buitenstaander zou zomaar de verkeerde indruk kunnen krijgen.

‘Eh... kan ik beter later terugkomen?’

‘Nee, ik ga kijken of ik Tristan kan vinden om hem mijn excuses aan te bieden.’ Steph staat op. ‘Bedankt, Tessa.’ Ze geeft haar een knuffel, maar staart mij aan om me te laten weten dat ze nog niet klaar met me is.

Een afleiding, ik heb een afleiding nodig. ‘Heb je trek?’ vraag ik aan Tess, als Steph op het punt staat te vertrekken.

‘Ja, eigenlijk wel.’ Ze wrijft met haar hand over haar buik.

Het werkt en de ongemakkelijke blik vol haat van Steph ontgaat haar.

Hij werd paranoïde en de afstand tot haar werd daardoor steeds groter. Hij probeerde zich vast te klampen aan het kleine beetje hoop dat hij met haar de toekomst kon krijgen die hij wilde hebben. Hij bedacht het ene plannetje na het andere om het enige positieve wat hij ooit in zijn leven had gehad te kunnen houden. Hij smeekte zijn vijanden en vrienden om te zwijgen. Geen van zijn plannetjes zou werken, niemand kon verbergen wat hij haar aandeed en hij wist dat het allemaal uit de hand zou lopen.

Ik ga met Tessa naar het winkelcentrum, maar ik voel me waardeloos. We hebben wat te eten gehaald en zitten aan een tafeltje, waar we proberen te beslissen naar welke winkel we het eerst zullen gaan. Mijn achterdocht lijkt me overal te volgen en laat me niet meer met rust. Ik blijf maar denken aan wat Steph haar allemaal kan hebben verteld. Weet ze alles wat ik voor haar heb verzwegen? Zal ze me eindelijk zien zoals ik echt ben? Zal ze zien dat ik haar niet waard ben?

Ik duw in gedachten verzonken mijn eten wat in het rond, terwijl Tessa langzaam eet en mij in de gaten houdt. Waarom kijkt ze zo? Is ze op zoek naar een teken dat mijn leugens naar boven komen? ‘We kunnen wel eerst naar iets voor jou gaan kijken,’ stel ik voor. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik heb gezegd dat ik naar de bruiloft ga. Dat wordt echt zo kut en mijn enige plan op dit moment is om me op Tessa te concentreren en niet stil te

staan bij wat er in het verleden allemaal is gebeurd. ‘Jij hebt in ieder geval het voordeel dat je er in alles wat je aantrekt prachtig uitziet.’

Er verschijnt een blos op haar wangen. ‘Dat is niet waar; jij bent juist degene die met die het-kan-me-geen-ruk-schelen-hoe-ik-eruitzie-maar-ik-zie-er-fantastisch-uit-houding weggkomt.’ Ze lacht.

Ik voel een steek in mijn borst. ‘Ja hè?’ Ik glimlach, maar de waarheid is dat zij daar ook mee weggkomt. Nog beter dan ik en zij probeert het niet eens.

Tessa’s telefoon ligt op tafel en hij trilt opeens. Ze gedraagt zich vrij normaal voor iemand die weet dat er op deze manier gebruik van haar wordt gemaakt. Misschien gedraagt ze zich expres zo om me af te leiden tot ze wraak kan nemen. Of weet ze het echt niet?

‘Het is Landon,’ zegt ze.

Ik lees zijn naam op het schermje en mijn hart gaat weer rustiger kloppen.

Ze neemt op.

Ik kijk naar haar mond terwijl ze met hem praat. Ze zuigt een paar tellen op haar onderlip en neemt me in zich op.

Ik moet een manier verzinnen om te voorkomen dat ze ooit alleen is met Steph. Ik moet haar vanaf nu bij me in de buurt houden. Ik heb het allemaal veel te vrijblijvend aangepakt. Ik moet haar te allen tijde aan mijn zij houden.

‘Oké, nou, ik zal mijn best doen om hem ervan te overtuigen een stropdas te dragen,’ zegt ze in de telefoon.

Het is wel duidelijk wie ze met ‘hem’ bedoelt. Ze drukt haar hand tegen haar wang en leunt met haar elleboog op de tafel. Ze ziet er heel schattig uit als ze drammerig doet, maar een stropdas? Veel succes. Tessa zegt nog iets

tegen Landon, maar mijn aandacht gaat naar het midden van het plein met alle eettentjes waar Zed, Jace en Logan staan.

Ze gaan alle drie anders gekleed en proberen daarmee een statement te maken over wie ze zijn. Logan is de studentikoze, ietwat punkerige jongen met het jonge gezicht en hij is wat minder stoer dan de andere twee. Zed is lang en donker. Hij ziet eruit alsof hij een professioneel leermodel is, ook al staat hij in een winkelcentrum. Jace lijkt een jeugddelinquent, de jongen bij wie alle tienermeiden uit de buurt moeten blijven.

‘Ik ben zo terug.’ Ik sta op en laat mijn eten achter. Godzijdank is ze in gesprek, dan hoef ik me geen zorgen te maken dat ze me volgt. In ieder geval niet meteen.

Logan brengt wat lippenbalsem aan op zijn lippen als ik bij ze kom. Jace kijkt verdomme veel te zelfvoldaan en Zed komt behoorlijk gestrest over.

‘Ook leuk om jou hier te zien.’ Logan tikt met zijn schoen op het linoleum.

Jace lacht ademloos.

Volgens mij zijn ze high. Ze hebben alle drie vergrote pupillen en bloeddoorlopen ogen. Ze stinken naar wiet en muffe sigaretten. Als Zed Tessa zou zoenen, zou de smaak van tabak op zijn tong haar dan bevallen?

‘Wat doen jullie hier?’ Vanuit mijn ooghoek werp ik een blik op Tessa.

‘Waar? In een openbaar winkelcentrum?’ vraagt Jace.

Ik adem diep in en kijk hem dreigend aan. Als hij het vandaag voor me verkloot gaan er klappen vallen.

‘We waren in de buurt,’ legt Logan uit. Hij haalt zijn schouders op en kijkt me met een begrijpende blik aan. Hij weet waar ik me zorgen om maak en probeert me te laten weten dat het niet de reden is dat ze hier zijn. ‘Serieus.’

Ik ontspan me enigszins.

‘Waar is je huisdiertje?’ Jace steekt op een walgelijke manier zijn tong uit.

Zed krimpt in elkaar, terwijl Logan ons verder negeert en naar het gebarsten scherm van zijn iPhone kijkt.

‘O, daar is ze!’ roept hij.

Ik vlieg hem bijna aan. Hij is echt een vervelend, vals jong. Hij lijkt veel op mijn oude vriend Mark die mensen als speelgoed behandelde en geen spijt had van zijn lullige gedrag. Dan denk ik aan de weddenschap. Ik ben de winnaar van het spelletje dat onze groep heeft gespeeld: ik ben net zo erg. ‘Kappen.’ Ik zet een stap naar hem toe.

Jace glimlacht gemeen. Hij vindt het geweldig dat hij me zo op mijn zenuwen kan werken. Hij bespeelt me meesterlijk.

Hij weet het, ik weet het en binnenkort weet Tessa het ook.

‘Ze komt eraan.’ Logan staart nog steeds naar zijn telefoon als hij ons waarschuwt.

Het zweet staat me in de handen en mijn knokkels zien wit elke keer als ik mijn nagels in mijn handpalmen duw. Ze gaan mijn leven hier en nu verkloten, hier in dit winkelcentrum in een of ander kutstadje in Amerika.

‘Hé Tessa, hoe gaat-ie?’ Zed gaat naar haar toe en slaat zijn armen om haar heen.

Ik zet een stap naar voren en moet me echt inhouden om hem niet te slaan.

‘Hardin, ga je je vriendin niet voorstellen?’ Jace staart me geamuseerd aan met zijn bloeddoorlopen ogen.

‘Eh, ja.’ Ik gebaar van de een naar de ander. Is dit nog niet voorbij? ‘Dit is Tessa, een vriendin van me. Tessa, dit is Jace.’

Tessa fronst boos haar wenkbrauwen.

Ik kijk verward om me heen. Waarom is ze kwaad? Ik bestudeer haar gezicht en wacht tot ze me aankijkt, maar dat doet ze niet.

‘Studeer jij ook aan WCU?’ vraagt ze aan Jace.

Waarom moet ze altijd zo beleefd een gesprekje aanknopen met iedereen? Het is duidelijk dat ze niet veel sociale ervaring heeft en ze lijkt geen enkel benul te hebben van de etiquette.

‘Echt niet. Dat studiegebeuren is niets voor mij.’ Hij lacht.

Tessa ontspant zich een beetje.

‘Maar als alle meiden er zo uitzien als jij dan moet ik er nog eens over nadenken.’

Daar lijkt Tessa een beetje bang van te worden.

Ik tel in gedachten de manieren waarop ik Jace kan wurgen.

‘We gaan vanavond naar de haven. Komen jullie ook?’ vraagt Zed.

Wat? Flikker op, Zed. ‘We kunnen niet. Misschien een andere keer.’ Met die woorden probeer ik het gesprek af te kappen.

‘Waarom niet?’ Jace probeert me duidelijk in het bijzijn van Tessa en Zed uit mijn tent te lokken.

‘Tessa moet morgen werken. Ik kan misschien later wel langskomen, alleen.’ Ik maak ze allemaal duidelijk dat dit niet meer gaat gebeuren. Het zal niet makkelijk zijn, maar ik ben dwaas genoeg om te geloven dat dit me gaat lukken. Ik heb de weddenschap gewonnen, ze is van mij en Zed kan de pot op.

‘Wat jammer nou.’ Jace glimlacht naar Tessa.

Ik krijg een rood waas voor mijn ogen. Hij treitert me. Hij probeert me te provoceren met dat duivelse spelletje van ons, alsof ik een rat ben en hij een lekker stukje kaas voor me heeft. ‘Ja, ik bel wel als ik onderweg ben,’ lieg ik. Ik moet nodig bedenken wat ik met hem ga doen. Hij kan niet wachten om Tessa over de weddenschap te vertellen... Zo’n klootzak is hij wel. Maar

ik weet dat als ik dat onderwerp ter sprake breng, dat hem alleen maar zal aanmoedigen om zijn grote bek open te trekken of, als hij nog niet zover was, hem op het idee zal brengen om dat te doen.

De jongens lopen weg.

Tessa werpt ze nog een dodelijke blik toe en loopt daarna op de vlugge, nukkige manier van een boos kind door de winkel.

Ik volg haar. ‘Wat is er?’ Er lijkt altijd iets aan de hand te zijn. Ik zeg iets verkeerd, doe iets verkeerd, een kat heeft op de verkeerde manier naar haar gekeken... Er is altijd wel iets.

‘O, ik weet het niet hoor, Hardin!’

‘Ik ook niet! Jij bent degene die net Zed heeft omhelsd!’ roep ik. Dat is het enige waar ik op het moment aan kan denken en dan zoekt zij ruzie met me?

‘Schaam je je voor me of zo? Ik bedoel, ik weet dat ik niet de coolste ben, maar ik dacht...’

Ik heb geen idee waar ze het over heeft. Denkt ze echt dat ik me voor haar schaam? Waarom komt ze daar altijd mee aanzetten? ‘Wat? Nee! Natuurlijk niet. Ben je nou helemaal gek?’ Natuurlijk is ze gek. Dat zijn we allebei.

‘Waarom heb je me dan voorgesteld als “een vriendin”? Jij hebt het de hele tijd over samenwonen en dan ben ik opeens “een vriendin”?’ Haar stem wordt met elk woord luider. ‘Probeer je me soms te verbergen, me geheim te houden? Als ik niet goed genoeg ben om aan je vrienden voor te stellen als je vriendin wil ik niet met je samenwonen.’

Hoe kan ik haar nu als meer dan een vriendin beschrijven? Ze zal me erger haten dan mijn vijanden als onze tijd samen voorbij is. Ze is zo veel meer dan een geheim voor me. Ik probeer haar niet te verbergen. Ik wil haar verdomme ook helemaal niet verbergen. Ik wil met haar pronken en elke

eikel laten weten dat ze van mij is. Alleen van mij. Maar ik ben te stom om het tussen ons te laten werken en dat is de reden dat ik het mooiste in mijn hele leven, mijn enige schat, moet beschermen. Ik moet haar beschermen en verstoppen in plaats van haar in het zonlicht te laten opbloeien en dat vreet aan me. ‘Tessa! Verdomme...’

Ze kijkt naar de kleedkamer aan de dameskant van de winkel.

‘Ik volg je,’ waarschuw ik haar. Ik meen het ook. Ik zou haar wat graag dat hokje in volgen en haar tegen een passpiegel aan nemen.

Ze trekt haar wenkbrauwen op en tuit haar lippen. Ze weet donders goed dat ik het meen. Ik zou haar naar de hel volgen als ze me dat vroeg.

‘Breng me naar huis. Nu,’ eist ze.

Haar naar huis brengen? Vanwege een stomme ruzie?

Tessa loopt doelbewust de winkel uit, terug naar mijn auto.

Ik probeer het portier voor haar te openen, maar dat mag niet. ‘Ben je klaar met je kleine uitbarsting?’

‘Een uitbarsting? Dat meen je niet!’ schreeuwt ze.

‘Ik weet niet waarom het zo belangrijk is dat ik je “een vriendin” noemde; het kwam er gewoon verkeerd uit. Ik was overrompeld.’ Dat is de halve waarheid.

‘Als jij je schaamt om met mij te worden gezien ben ik klaar met je.’ Haar stem beeft.

Ze probeert niet te huilen. Ik ken haar inmiddels goed genoeg om te weten dat ze haar nagels in haar dijen duwt en dat haar grijze ogen zich met tranen vullen. Nog meer verdriet dat ik haar heb aangedaan.

‘Zeg dat nou niet.’ Ik ga met mijn hand door mijn vette haar, ik kan het er wel uit rukken. ‘Tessa, waarom denk je dat ik me voor je schaam? Dat is gewoon fucking belachelijk.’ Er is geen enkele reden voor. Als er al sprake is van schaamte dan is het voor mijn eigen gedrag. Voor mijn vrienden is zij

nu een grap; elk fucking moment dat ik met haar heb gedeeld stelt niets meer voor. Ik heb het allemaal verpest en daar kan ze elk moment achter komen en er is niets wat ik kan doen om te voorkomen dat mijn leven weer helemaal naar de klote gaat. Ik had net een nieuw begin gemaakt en ik heb het allemaal al weer verpest.

‘Veel plezier op dat feest vanavond,’ zegt ze mokkend naast me.

‘Ach, kom op, ik ga helemaal niet naar de haven. Dat heb ik alleen maar gezegd om van Jace af te komen.’ Dat is waar. Ik wil niet naar een of ander stom feest. Ik wil me de hele nacht tussen Tessa’s dijen begraven.

‘Als je je niet voor me schaamt, gaan we naar dat feest.’

Dit had ik kunnen verwachten. Alles is altijd een spel voor haar. En moet je horen wie dat zegt. ‘Ik dacht het niet.’

Natuurlijk zijn we naar dat klotefeest gegaan, omdat Theresa Young weer eens haar zin heeft gekregen.

Naarmate de dagen verstrijken voel ik me meer op mijn gemak bij mijn eigen leugen dan ik wil toegeven. Ik doe alsof alles niet langzaam in elkaar stort, dat de piepkleine stukjes van alles wat ons bij elkaar houdt niet tussen mijn vingers door glippen. Ik kan het haar niet vertellen. Die beerput kan ik niet opentrekken. De waarheid zal ons vernietigen; dat is onontkoombaar. Het is onvermijdelijk, net zoals mijn liefde voor Tessa dat is.

‘Nou... welkom thuis?’ roep ik door het appartement als de makelaar ons ein-de-lijk met rust laat. Ik dacht dat hij verdomme nooit zou gaan.

Tessa slaat de rug van haar hand voor haar mond en komt lachend dichterbij.

Ik sla mijn armen om haar heen, dankbaar dat ze nog iets langer bij me is voor ze uiteindelijk uit mijn leven wordt weggerukt. Ik verdien wel een beetje geluk voor zolang het duurt, toch?

‘Niet te geloven dat we hier nu wonen. Het lijkt nog steeds niet echt.’

Haar wilde ogen staan nieuwsgierig, enthousiast en levendig op een manier die ik niet meer heb gezien sinds onze eerste ontmoeting. Met dit grote gebaar heb ik haar vrijheid gegeven. Ze heeft nu een mooi appartement waarin ze zichzelf kan zijn, waar niemand haar kan veroordelen of dingen van haar kan eisen. Haar moeder zal haar niet vertellen dat ze haar moet borstelen en Steph is er niet om manipulatieve manieren te bedenken om ons te kwetsen.

‘Als iemand me twee maanden geleden had verteld dat ik iets met jou zou hebben, laat staan dat we zouden samenwonen, had ik die persoon uitgelachen of een klap verkocht... Een van de twee.’

Ik lach en neem haar gezicht tussen mijn handen. Haar wangen gloeien. ‘Wat ben je toch een schatje.’

Ze legt haar handen op mijn heupen en leunt tegen me aan. Haar hoofd rust zwaar op mijn borst. Ze is mijn anker. Voor het eerst is mijn leven perfect en daarom negeer ik zo lang mogelijk de naderende ramp.

‘Het is wel een opluchting dat we onze eigen ruimte hebben,’ voegt Tessa eraan toe. ‘Geen feestjes, kamergenoten of gemeenschappelijke douches meer.’

Mijn hart bonst tegen haar wang en ik vraag me af of ze mijn toenemende paranoia aanvoelt. ‘Ons eigen bed.’ Ik maskeer mijn gevoel met humor. ‘We zullen wel wat dingen moeten kopen. Borden, en zo.’ Hoe meer van haar spullen hier staan, hoe moeilijker het zal zijn als het moment daar is om te vertrekken. Fuck, ik zit gevangen in deze leugen en wikkel het web ervan steeds meer om haar heen. Dit prachtige meisje zal het me nooit vergeven.

Daar zal ik later over nadenken. Ik bedenk wel iets.

Ze legt haar hand op mijn voorhoofd. ‘Voel je je wel helemaal lekker?’ Ze grijnst. ‘Je bent vandaag wel heel meegaand.’

Door haar sarcastische humor ga ik alleen maar meer om haar geven. Ik breng haar hand naar mijn lippen en druk allemaal kusjes op de rug ervan. ‘Ik wil alleen maar dat alles hier je bevalt. Ik wil dat je je thuis voelt... bij mij.’ Dat is ook zo. Ik heb nooit het gevoel van thuis gehad, tot Tessa haar naam naast de mijne zette op dat contract om hier te komen wonen. Elke dag worden gewekt door die irritante wekker van haar is inmiddels iets wat ik nodig heb, iets wat aan mijn leven ontbrak zonder dat ik dat wist.

‘En hoe zit het met jou? Voel jij je hier thuis?’ vraagt ze vol hoop.

Het is echter een twijfelachtige hoop... Ze verwacht een genadeloze mening over onze woonsituatie. Ik zie het aan haar ogen: ze verwacht het ergste van me omdat ze dat altijd krijgt. ‘Verrassend genoeg wel, ja,’ zeg ik eerlijk, terwijl ik zo overtuigend mogelijk probeer te klinken. Ik vind het hier oprecht fijn, met haar.

‘Dan kunnen we maar beter mijn spullen gaan halen.’

Ik glimlach. ‘Dat is al geregeld.’

Ze houdt verward haar hoofd schuin. ‘Wat?’

‘Ik heb al je spullen uit je kamer gehaald; je boeken, je kleren... alles zit in de kofferbak.’ Ik kon gewoon niet wachten. Ik wilde dat ze dit appartement zou zien en nooit meer weg zou gaan. Het was ongelooflijk belangrijk dat ze hier zou willen blijven, dus ik moest dit allemaal zo makkelijk mogelijk voor haar maken.

‘Hoe wist je dat ik het huurcontract zou tekenen? Wat nu als ik het appartement helemaal niet mooi had gevonden?’ Ze kijkt me nieuwsgierig, maar ook uitdagend aan.

‘Als je dit niets had gevonden, had ik er een gezocht dat je wel mooi zou vinden.’

Ze knikt. Ze heeft door dat ik het meen. ‘Oké... En jouw spullen dan?’

‘Die kunnen we morgen halen. Er liggen extra kleren in mijn kofferbak.’

‘Waarom doe je dat eigenlijk?’

‘Tja, je weet maar nooit wanneer je andere kleren nodig hebt.’ Ze is zo nieuwsgierig. Er zijn allerlei redenen waarom ik kleren in mijn auto heb; de meeste daarvan wil ze helemaal niet horen. ‘Laten we naar de winkel gaan om alle zooi voor de keuken en wat te eten te halen,’ stel ik voor.

Tessa kijkt me aan als we de hal in lopen. ‘Oké. Mag ik weer in je auto rijden?’

‘Ik weet het niet...’ plaag ik haar. Maar natuurlijk mag dat.

Deel III

Nadat

Hij werd eindelijk de man die hij nooit had gedacht te kunnen worden. Zijn woede werd in zijn schrijven gestopt en hij werd trots op de persoon die hij was. Zij was de enige reden dat zijn leven zo was gelopen en hij zou haar daar eeuwig dankbaar voor zijn. Ze bleef bij hem tot het voor hen allebei niet meer goed was en toen gaf ze hem de ruimte om zelf zijn leven op orde te brengen. Ze steunde zijn keuzes maand in maand uit en liet hem steeds naar meer streven.

Gedurende die tijd kreeg hij elke maand dat hij nuchter was ouderwets een kaart in de post met daarop haar naam en een hartje. Hij kende haar goed genoeg om te weten dat de twee jaar die ze gescheiden van elkaar doorbrachten niet makkelijk voor haar waren. Het was een hel voor haar, een oneindig vagevuur voor hem.

Toen de met de hand geschreven woorden uit zijn map gedrukte zinnen op papier werden, belde ze hem een week niet. Hij wist dat ze het boek had gelezen en hij wist zeker dat ze de hele week door het appartement dat ze met zijn broer deelde had geïjsbeerd. Hij was net in een nieuwe flat getrokken en probeerde te wennen aan Chicago met de gure wind, de hoge gebouwen en een overdaad aan hotdogs en honkbal.

Het voelde niet als thuis, ook al bezocht ze hem daar vaker dan hij verdiende. Zo verliepen zijn dagen: werken, wachten tot ze belde of mailde en de volgende keer plannen dat hij haar zou zien. Terwijl hij haar meer en meer waard werd, begon hij de man te waarderen die hij elke ochtend in de spiegel zag.

Aan het eind van die week belde ze eindelijk. Haar stem brak bij het eerste woord. Het lukte hem niet het juiste tegen haar te

zeggen. Hij wilde haar laten begrijpen dat ze perfect voor elkaar waren. Ze feliciteerde hem met zijn boek, maar met een koele afstandelijkheid.

Hij werd moe en vroeg zich af of dit zijn leven zou zijn, alleen, hoog in een flatgebouw waar hij afhaaleten at en herhalingen van *Friends* keek.

Weken later begon zijn hart sneller te bonken toen ze belde om hem over haar bezoek aan zijn stad te vertellen, dat er een bruiloft was waar ze een date voor nodig had. Ze dansten de hele avond en brachten samen drie dagen door in bed...

Tot ze vertrok en zijn hart met zich meenam.

De keer daarop bezocht hij haar in het chaotische New York City, en hij was onder de indruk van haar nieuwe leven. Er was echter geen plek voor hem. Ze had hier een mooi bestaan opgebouwd met vrienden en familie. Hij koesterde een droom en wachtte tot zij zover was om daar werkelijkheid van te maken. Zij was zijn enige hoop op een goed leven en hij bleef haar daarom bewijzen dat hij een beter mens was geworden. Veel beter. Meer betrokken.

Op een gegeven moment voelde hij zich waardevoller toen bleek dat zijn groei als mens doorschemerde in zijn gedrag ten opzichte van andere mensen, maar dat bracht ook verantwoordelijkheden met zich mee. Zijn broer kreeg met liefdesverdriet te maken en hij zorgde dat hij er voor hem was door met hem te praten, om hem erdoorheen te slepen. Op verschillende manieren, opvallend en onopvallend, had hij het gevoel nuttig te zijn voor zijn familie. Hij was getuige op de bruiloft van zijn broer. Zij was er ook en ze straalde van liefde voor hem. Op de een of andere manier

beseften ze allebei gelukkig dat hun scheiding erop zat. Ze waren nu volwassen, beter uitgerust om de wereld samen aan te kunnen. Hij was niet langer egoïstisch; zij had ontdekt wie ze was. Hun tijd apart had ze goedgegaan, maar ze waren er klaar voor om aan hun gezamenlijke leven te beginnen.

Samen maakten ze leed mee – erger dan wat ze elkaar hadden aangedaan in die begintijd – en soms wisten ze niet of ze nog wel verder konden gaan. Op de eenzaamste dag, toen hij de kamer leegruimde van het kind dat ze waren verloren, vroeg hij zich af of hij werd gestraft, of zijn zonden uit het verleden dit grote verlies hadden veroorzaakt.

De dag dat zijn eerste kind werd geboren, was de dag van zijn wedergeboorte: hij leefde weer. Hij had zo'n lange reis afgelegd en hij was veranderd. Hij bereikte een dieper en hoger niveau van liefde en begrip. Zijn dochtertje had haar piepkleine vingertjes om zijn hart gesloten. Hij zag het meisje van wie hij al die jaren had gehouden eerst in een vrouw veranderen en daarna in de moeder van zijn kind. Iets mooiers bestond niet.

Tot ze voor de tweede keer moeder werd van hun kleine jochie. Naarmate hun kinderen ouder werden, voelden deze herboren man en zijn vrouw zich op de een of andere manier jonger en ze werden elke dag opnieuw verliefd op elkaar.

Hij voelde zich zo gezegend, zo gelukkig en hij was zo ontzettend trots op het leven dat ze samen hadden opgebouwd; hij kon haast niet geloven wat een geluksvogel hij was.

Zed

Elke roman heeft zijn eigen opvatting over de romantische held. De meeste romans maken gebruik van die klassieke stijlfiguur die we allemaal zat zijn: de driehoeksverhouding. Wickham loog over Darcy's vader om Elizabeth voor zich te winnen. Jay Gatsby maakte Daisy Buchanan het hof en bood haar een leven dat haar echtgenoot Tom haar niet kon geven. Linton was de veilige keus voor mijn favoriete heldin: Catherine Earnshaw. Zij verkoos hem boven een leven vol destructieve passie met Heathcliff. Zelfs een gebruiende en gespierde jonge weerwolf probeerde het hart te winnen van de altijd zo gevatte Bella Swan, ook al was zijn concurrent die fonkelende eeuwenoude vampierminnaar. Het onderwerp was eindeloos herkauwd en aangezien hij dat verhaal na verhaal steeds weer had vastgesteld had hij het belachelijk gevonden toen hij zich opeens zelf in een echte driehoeksverhouding bevond. In zijn eigen verhaal probeerde de stoute jongen met een vadercomplex die tot een zogenaamde heilige was getransformeerd de koppige, onschuldige maagd weg te houden bij de hippe en emotionele jongen die de bloemen en de planeet wilde redden.

De klassiekers eindigen veelal met de dood van de hiervoor genoemde personages of de geboorte van een baby die half-vampier is, maar ze hebben allemaal een gemeenschappelijk

thema: een van de twee mannen maakt geen schijn van kans en wat betreft zijn relatie met de vrouw weet hij niet of het feit dat ze ontzettend veel om hem geeft ook betekent dat hij uiteindelijk wint.

Maar toch, je moet ze bewonderen, die andere mannen die zich weer aan de liefde wagen nadat ze het eerder hebben afgelegd tegen de overduidelijke winnaar.

Weer een feest. Weer een veel te drukke menigte waar iedereen steeds dezelfde dingen doet. Er wordt drank in rode plastic bekertjes gegoten en de muziek schakelt van kamer naar kamer. Elke jongen of meisje die ik hier op de gang passeer ziet er verveelder uit dan de vorige, dus ik vind het vreemd dat dit aftrapfeest veel drukker bezocht wordt dan vorig jaar. Waar komen al die mensen vandaan? Is iedereen zichzelf zo zat dat ze zich vastklampen aan een grote groep andere mensen die doen alsof ze geweldige sociale levens hebben? Ik begin te beseffen dat de studietijd niet veel meer dan dat voorstelt. Washington is heel anders dan waar ik in Florida ben opgegroeid, maar universiteiten lijken overal hetzelfde te zijn.

‘Ik moet pissen,’ klaag ik in het luchtledige, terwijl ik naast de deur van de badkamer tegen de wand leun.

Even later komt er een tenger meisje met schouderlang blond haar naar buiten. Ze richt haar blik op de vloer als ze langs me heen loopt. Ze draagt een shirt met lange mouwen dat perfect om haar heupen kleeft ondanks haar loszittende, zelfs ruime spijkerbroek. ‘Pardon.’ Ze glimlacht naar de vloerbedekking terwijl ze om me heen stapt en door de gang wegloopt.

Ik loop de badkamer in en doe de deur dicht. De kleine ruimte stinkt door een kunstmatige vanillegeur. Het is nogal misselijkmakend, dus ik plas vlug, was mijn handen, doe de deur open en stap een groep meisjes in.

Een van hen neemt me grondig in zich op en zet grote ogen op als ze mijn gezicht ziet. Ik kan bijna haar gedachten lezen. Ze doet haar mond open om wat te zeggen. Als ik over haar hoofd heen kijk, zie ik het meisje met de indrukwekkende heupen bij de trap staan. Ze wil iets uit haar kontzak pakken, maar kan het niet vinden. Ze likt langs haar lippen en rolt met haar ogen.

Zelfs op deze afstand voel ik haar brutale uitstraling. Ik had besloten na het hele gebeuren met Tessa een tijdje niet op zoek te gaan naar iemand, maar voor ik het beseft loop ik door de gang naar de blondine toe. Ik ben niet op zoek naar iets serieus, maar ik kan inmiddels best een goed gesprek gebruiken.

Als ik er bijna ben, pakt ze heel behoedzaam de metalen trapleuning vast en loopt ze langzaam en voorzichtig naar beneden, ook al heeft ze sneakers aan. Haar dikke haar valt tot halverwege haar rug. Ze speurt de menigte rond. Ze is zich bewust van haar omgeving, dat merk ik aan de manier waarop haar blik kort op elk gezicht rust. Zoekt ze iemand? Ze schraapt haar tanden over haar bovenlip. Ik besluit op haar af te stappen. Ze heeft haar broekspijpen een stukje opgerold en ik zie een ster bij haar enkel.

‘Zoek je iemand?’

Ze draait zich om. Ze heeft grote bruine ogen die bijna te groot voor haar gezicht zijn, waardoor ze een wat bange uitstraling heeft. ‘Mijn vrienden, maar volgens mij zijn ze vertrokken.’ Ze fronst haar wenkbrauwen.

‘O. Zal ik je helpen zoeken?’

Ze kijkt verder, steekt haar arm uit vlak langs mijn gezicht en tilt het honkbalpetje op van het hoofd van een jongen die voorbijloopt. Hij bromt en ze glimlacht een beetje gegeneerd en wanhopig.

Waarom deed ze dat?

‘Mijn vriend John draagt er ook een,’ legt ze uit.

Is ze nu timide of juist agressief? Geen idee, maar dat zou ik graag te weten willen komen. ‘Kun je ze niet bellen?’

‘Nee, mijn telefoon zit in de tas van mijn vriendin,’ zegt ze met een zucht. ‘Ik wilde er zelf geen meenemen. Ik had ook niet moeten komen. Feestjes zijn niets voor mij.’ Haar stem klinkt harder en nu gebaart ze ook met haar handen. ‘Maar Macy bleef het maar vragen. Het wordt leuk, zei ze. We blijven maar een uurtje, zei ze.’ Ze maakt een verongelijkt geluid waardoor haar neus rimpelt.

Ik bijt op mijn onderlip om niet te lachen.

Ze loopt rood aan. ‘Wat?’

‘Niets,’ lieg ik. Ze is verrekke schattig. ‘Wil je iets te drinken of zo?’

‘Ik drink niet vaak,’ zegt ze zacht.

‘Niet vaak of helemaal niet?’

‘Niet vaak, maar vooral niet op drukke feestjes met allemaal vreemden.’

‘Tja, dat begrijp ik wel.’ Ik glimlach om haar te laten weten dat ik het best cool vind dat ze het niet nodig vindt om dronken te worden zoals de rest van de meiden hier. Of de jongens, trouwens.

‘Het is niet alsof ik geen leuke avond kan hebben zonder alcohol.’

‘Oké.’ Ik knik. Ze wordt met de minuut aantrekkelijker. ‘Ik kan ook wat water of frisdrank voor je halen en dan kun je bij mij en mijn vrienden blijven tot je die van jou weer vindt?’

‘Eh, ik weet het niet...’ Ze kijkt de woonkamer vol vreemden rond. ‘Ik ken niemand en dit soort feesten zijn meestal behoorlijk vaag.’ Haar blik valt op twee dronken jongens die om een groepje eerstejaars in strakke jurkjes heen cirkelen.

Daar heeft ze gelijk in.

Nate zwaait naar me vanaf de andere kant van de kamer. Ik kijk dit interessante meisje weer aan. ‘Nou, als je hier niet in je eentje wilt blijven

staan, ben je welkom om naar ons toe te komen.’ Ik wijs naar mijn clubje.

Ze zet grote ogen op als ze de ongeveer honderd tatoeages ziet die we bij elkaar opgeteld hebben.

‘Ze zijn vriendelijker dan ze eruitzien,’ plaag ik haar.

Ze lacht wat onzeker.

‘Nou ja, sommigen dan.’

Ze verrast me door kort te lachen en me te volgen. Tristan staat op en biedt haar zijn plek op de bank aan. Ze bedankt hem beleefd.

Ik heb hem de laatste tijd niet veel gezien, maar ik ben blij dat hij als vrijgezel terug is uit Louisiana en officieel klaar is met Stephs gedoe.

‘Op het laatste jaar van die studieshit.’ Hij heft zijn beker en tikt die van Logan aan.

Molly sluit zich daarbij aan en gaat wat verzitten op Logans schoot.

‘Jezus, ik moet nog twee jaar,’ klaagt Nate.

Het meisje met wie hij wat heeft, Briana of zo, rolt met haar ogen en mompelt speels: ‘Aansteller.’ Ze pakt zijn beker en neemt een slok.

‘Ik had beter naar een vakschool kunnen gaan.’ Hij laat zijn hoofd in zijn nek zakken. ‘De universiteit is echt kut.’

Ze kijkt hem geamuseerd aan. ‘Ik heb je toch gezegd dat je die stageplek bij die tattooshop moest nemen.’

Hij zucht en trekt aan het flinterdunne bandje dat haar topje omhooghoudt. De helft van haar donkerbruine huid is zichtbaar, maar daar zal ik niet over klagen. ‘Ik denk er nog over na.’

Het klinkt eerlijk gezegd best goed, vooral omdat hij het zo moeilijk vindt om zijn studie af te maken.

‘Maar goed, we hebben genoeg gehoord over al die saaie carrièreshit. Wie is dit?’ Molly wijst naar het meisje dat ik op de gang heb ontmoet.

‘Dit is...’ Ik kijk haar hulpzoekend aan. Ik ben verdomme vergeten haar naam te vragen.

‘Therise.’

Ik vang nu iets van een accent op dat me eerder niet was opgevallen. Verdomme.

‘Dat meen je niet.’ Molly lacht en leunt tegen Logan aan.

‘Mooie naam,’ zegt Jace met een grijns. Hij likt langs het vloeitje in zijn handen.

‘Zin in een spelletje, Therise?’

Ik ken die toon van Molly.

‘Truth or Dare?’

Ze kijkt mij aan en ik schud mijn hoofd. ‘Nee, niemand wil dat spel spelen.’ Ik werp Molly een boze blik toe.

‘Ah, kom op. Het wordt vast leuk,’ merkt Jace op.

Molly knikt. ‘Ja, als ik zo naar haar kijk, kun je misschien wel iets winnen...’

Logan legt zijn hand over de mond van zijn vriendin.

Ik kan nog altijd niet geloven dat die twee iets met elkaar hebben.

‘Kappen,’ zegt hij tegen haar.

Ze rolt met haar ogen, maar zwijgt als hij zijn hand voor haar mond weghaalt.

‘Ik heb geen zin in een herhaling van vorig jaar. Dat was te veel drama.’ Logan drukt een kus op de schouder van Molly.

Ze glimlacht, maar deze keer is het gemeend en ze ziet er gelijk een stuk minder vals uit.

Therise kijkt met een frons op haar voorhoofd eerst naar mij en dan naar de anderen. Er hangt opeens een vreemde sfeer. ‘Wat was er vorig jaar?’

‘Niets,’ zeg ik stellig, met een waarschuwende blik naar mijn vrienden in de hoop dat ze dan hun mond houden. Ik heb haar pas net ontmoet... Het is te vroeg om haar met die zooi te bombarderen.

‘Een gast genaamd Hardin...’ Molly kan haar bek niet houden.

Logan kreunt. ‘We gaan het niet meer over Hessa hebben! Ze zijn net zo’n stel uit een realityshow waar niemand over hoort te praten.’

‘Wat de fuck is een Hessa?’ vraagt Nates meisje.

Molly steekt trots haar hand op. ‘Ik heb dat verzonnen!’ schreeuwt ze bijna. ‘Ik krijg daar alle lof voor. Ik heb die twee gestoorde gasten een naam gegeven en ik verwacht een uitnodiging voor hun bruiloft.’ Ze lacht. Er ligt een lichtroze gloed over haar grotendeels blonde haar; de kleur is flink vervaagd en ze heeft haar pittige korte kapsel al een tijdje niet geverfd.

‘Ze gaan helemaal niet trouwen,’ snauw ik. Ik ben het zo zat om over die twee te horen en Tessa’s updates op Facebook te zien. Ze is zo gelukkig in New York. Hardin is zo gelukkig. Iedereen is zo verrekt gelukkig.

Leuk voor ze.

‘Niet nu, maar ik durf te wedden dat het er een keer van komt.’ Ze glimlacht. ‘En ik? Ik zou winnen!’ Ze heeft cirkels om haar ogen getekend met zwart oogpotlood en als ze naar me knipoogt lijkt ze net een kat.

Logan wrijft het er nog eens goed bij me in door wijselijk te knikken. Alsof het voor iedereen een uitgemaakte zaak is.

Molly zwaait met haar hand ten teken dat ze stilte van de groep wil. ‘Maar goed, voor jullie erbij kwamen waren we het grootse verhaal over Zeds ex-vriendin aan het herbeleven.’

‘Ze was helemaal niet mijn vriendin,’ zeg ik tussen op elkaar geklemde kaken.

‘Jezus!’ zegt iemand. Jace?

‘Nou...’ Therise gaat staan en laat wat gegeneerd haar knokkels kraken. ‘Dit is mijn signaal om te gaan.’ Ze glimlacht aarzelend en loopt weg.

Ik kijk vast boos, geërgerd of bedroefd – ik heb al die emoties gevoeld – want Logan zegt: ‘Laat haar gaan. Je krijgt er alleen nog maar een vijand bij. Ze heeft vast een vriend die de banden van je pick-up leksteekt.’

Blijkbaar hebben al mijn vrienden besloten deze week lullig te doen over mijn verleden van dure vergissingen.

Door de verwachting dat mijn liefdesleven altijd een opeenvolging van rampen zal zijn neemt mijn woede wat af. Ik heb er echt de energie niet voor als het toch altijd op hetzelfde neerkomt. ‘Ik wist niet dat die meid verloofd was. En ik weet nog steeds niet helemaal zeker wie van de twee het heeft gedaan.’ Ik krimp in elkaar als ik me herinner wat waarschijnlijk Jonah Soto met mijn auto heeft gedaan. Die gast zou geen professor mogen zijn op deze universiteit. Wat een idioot.

Nate haalt zijn schouders op en neemt een slok van zijn drinken. ‘Duik dan ook niet met vage meiden het bed in.’

Dat hele weekend was een ramp geweest. Als ik had geweten dat dat wijf in de club was voor haar eigen vrijgezellenfeest was ik niet met haar naar huis gegaan. Ik bedoel, er is een reden voor de traditie dat ze van die opzichtige veren boa’s dragen en zo’n sjerp met BRUID erop of zoiets. Dat is een waarschuwing zodat jongens niets stoms doen... en om te voorkomen dat de vrouw in kwestie iets stoms doet. Die sjerp is zo’n beetje het eerste wat je zou moeten uittrekken, dus dat is een flink geheugensteuntje voor haar dat ze – o ja – gaat trouwen. In haar geval zelfs de volgende dag.

Het was typisch iets voor mij dat mijn eerste onenightstand zo afliep. (Het is mogelijk dat ik tegenover mijn vrienden hier en daar wat heb overdreven over mijn seksuele ervaring, maar dat hoeven zij niet te weten.) Die gast gedroeg zich cool, cooler dan ik zou zijn geweest, tot hij ervoor

probeerde te zorgen dat ik uit het wetenschappelijke programma werd gezet en hij zijn best deed om te voorkomen dat Hardin werd geschorst. Niemand leek zich af te vragen waarom een jonge professor de kant zou kiezen van een herrieschopper die hij niet eens kende. Dat was onzin, maar uiteindelijk ben ik wel blij dat Hardin niet geschorst was.

‘Wat zitten jullie trouwens allemaal slap te lullen...’ Ik gebaar naar de leden van de groep. ‘... want Molly heeft zeker de helft van iedereen hier geneukt.’

‘Pas op,’ zegt Logan op waarschuwende toon.

Iedereen verstijft.

In plaats van met hem in discussie te gaan kies ik ervoor dat nieuwe meisje te volgen. Ik ken haar niet, maar ze lijkt me leuk en ze is bloedmooi. Ja, ze doet me aan Tessa denken en ja, het heeft me lang gekost om over haar heen te komen en dit is misschien een slecht idee... Maar dat is niets nieuws.

Het was niet de bedoeling dat de situatie met Tessa zo uit de hand zou lopen. Ja, ik gaf om haar, maar ik werd meegezogen door mijn eigen stomme jaloezie en mijn zielige verlangen om wraak te nemen op Hardin omdat hij met Samantha naar bed was geweest. Ik mocht Tessa heel graag, maar dat kwam niet in de buurt van wat Hardin voor haar voelde.

Samantha was geweldig geweest; ze was leuk en een paar jaar ouder dan ik. Dat was opwindend, maar ze was wild. Sinds het eind van dat hele gedoe met Tessa heb ik vaak gedacht dat haar relatie met Hardin hetzelfde was als wat ik met Samantha had gehad. Maar Samantha had seks met Hardin en vond niet dat daar iets mis mee was. Ze deed alsof het heel normaal was om met mijn vriend naar bed te gaan. Het kon hem natuurlijk ook niets schelen.

Mij wel. Ik was er kapot van, laaiend. Ik liet het in me etteren en wachtte op het juiste moment om hem terug te pakken.

Tessa vertrouwde me, zelfs na mijn aanvankelijke betrokkenheid bij de weddenschap. Ik was degene die haar daar de details over vertelde en ze kwam altijd naar mij toe voor hulp. Maar dat was juist het probleem: ze kwam alleen als hij haar liet zitten en dat is niets voor mij. Ik wil niet altijd maar tweede keus zijn.

Trouwens, het was me allemaal veel te dramatisch en na de eerste overwinning waarbij ik Hardin had dwarsgezet was het uitpuittend om haar maar te blijven redden en hun kinderachtige relatie bij te benen.

Ik had haar met rust moeten laten nadat dat gestoorde vriendje van haar me die eerste keer had geslagen. Maar nee, zijn woede was voor mij de drijfveer om door te gaan en te willen winnen. Waarom zou hij met Samantha naar bed mogen, daarna meedoen aan de weddenschap en dan mogen beslissen wanneer het spel voorbij was? En ik moest me er maar meteen bij neerleggen?

Het was allemaal zo kinderachtig. Dat zie ik nu in. Ik had niet moeten proberen haar te verleiden die avond bij haar moeder thuis, en ik had de helft van die shit niet mogen zeggen. Mijn domheid heeft ervoor gezorgd dat ik sinds die tijd vrijgezel ben en ik heb al een jaar niets meer van Tessa gehoord. Het verdrietige is nog wel dat ik het mis om met haar te praten.

Ik heb gehoord dat ze naar New York is verhuisd met haar vriend Landon, maar ik weet dat het niet lang zal duren voor Hardin haar daarheen volgt. Hoe erg ik het ook vind om het toe te geven, die twee hebben iets speciaals. Zo gestoord als ze zijn, ik heb nog nooit twee mensen zo hard voor elkaar zien vechten. Hardin verdient haar absoluut niet, maar het is niet aan mij om me ermee te bemoeien. Niet meer.

Ik loop naar buiten en kijk om me heen of ik Therise zie. Daar zit ze, boven op het half afgebrokkelde stenen muurtje, wat een andere herinnering met zich meebrengt. Ze krabt aan een steen. Als ik naar haar toe loop wil ze eraf springen.

‘Wacht.’ Ik steek mijn hand op om aan te geven dat ik in vrede kom. ‘Ik kan je helpen je vrienden te vinden of iemand zoeken die je een lift kan geven.’

‘Ik weet het niet, hoor.’ Ze neemt me zorgvuldig in zich op.

Misschien probeert ze vast te stellen of ik een seriemoordenaar ben. ‘Het is maar een lift. Mijn vrienden hebben een grote bek, maar niemand zal je iets doen. Ik ga wel mee als je wilt. Ik heb gedronken, dus ik kan zelf niet autorijden.’ Ik trek een wenkbrauw op.

Ze schudt haar hoofd. ‘Wow, dus die leuke punker beschikt toch over gezond verstand.’ Ze glimlacht terwijl ze me op een vriendelijke manier bespot.

‘Soms,’ geef ik schouderophalend toe. Ik steek mijn hand uit. ‘Ik ben Zed.’

Ze aarzelt even, maar pakt dan mijn hand vast. ‘Leuk je te ontmoeten, Zed.’ Ze spreekt mijn naam uit alsof ze bang is om het geluid door te slikken.

‘Het is ook leuk om jou te ontmoeten, Therise.’

Landon

Hij haatte de perfecte jongen zelfs voor hij hem had ontmoet. Toen zijn vader hem vertelde dat hij er een broer bij kreeg, kwam dat op hem over alsof hij er blij mee moest zijn. Hij moest opeens iets geven om dingen als familie, etentjes en gebak zodat hij zijn vaders nieuwe zoon kon bijbenen. Toen hij dit andere kind ontmoette, nam zijn haat alleen maar toe. Hij wist dat er op pure jaloezie na geen enkele reden was om hem te haten, maar het gevoel was er. Hij kon geen namen noemen van atleten of het sportnieuws bijhouden zoals zijn vaders nieuwe zoon dat kon en hij kon niet charmant zijn tijdens een etentje. Hij wist dat hij zich niet kon meten met de jongen, maar terwijl hij zijn leven veranderde, beseftte hij dat hij dat ook nooit had hoeven doen. Hij deed zo hard zijn best – te hard – om die perfecte jongen op afstand te houden die uiteindelijk zijn beste vriend zou worden.

De eerste drie gedachten die elke dag door mijn hoofd gaan zijn:

Het is hier minder druk dan ik had verwacht.

Ik hoop dat Tessa vandaag vrij heeft zodat we samen iets kunnen gaan doen.

Ik mis mam.

Ja, ik ben tweedejaarsstudent aan de New York University, maar mijn moeder is een van mijn beste vrienden. Ik heb flink heimwee naar huis. Het helpt dat Tessa er is; zij komt hier nog het dichtst in de buurt van familie. Ik weet dat studenten dit zo vaak doen; ze kunnen niet wachten om hun woonplaats achter zich te laten, maar dat geldt niet voor mij. Ik vond het daar fijn, ook al ben ik daar niet opgegroeid. Ik had een plan toen ik me inschreef bij NYU; het is alleen niet gelopen zoals ik had verwacht. Het was de bedoeling dat ik hierheen zou verhuizen om aan mijn toekomst met Dakota te beginnen, mijn vriendin met wie ik al sinds de middelbare school iets had. Ik had geen idee dat ze zou beslissen dat ze haar eerste jaar als student als vrijgezel wilde doorbrengen.

Ik was er kapot van. Dat ben ik nog steeds, maar ik wil dat ze gelukkig is, ook al is dat niet met mij.

Het is fris in de stad in september, maar vergeleken met Washington regent het hier nauwelijks, dus dat is in ieder geval nog iets.

Terwijl ik naar mijn werk loop kijk ik op mijn telefoon. Mam is in verwachting. Ik krijg er een zusje bij, en ik wil zeker weten dat als er iets gebeurt ik meteen op een vliegtuig kan stappen zodat ik er voor haar kan zijn. Tot nu toe heb ik alleen maar foto's gekregen van de heerlijke dingen die ze in de keuken bereidt.

Geen noodgevallen, maar jezus, wat mis ik haar kookkunsten.

Het is druk op straat. Ik sta tussen een groep mensen in te wachten bij een oversteekplaats, het zijn vooral toeristen met zware camera's rond hun nek. Ik moet lachen als een tienerjongen een enorme iPad in de lucht steekt om een selfie te maken.

Die drang zal ik nooit begrijpen.

Als het licht op groen springt zet ik het geluid van mijn oortjes wat harder. Hier draag ik ze zo'n beetje de hele dag. Er is zo veel meer kabaal in

de stad dan ik had verwacht en het is fijn om iets te hebben wat die deels op afstand houdt en wat toch tot me doordringt omhult met iets wat ik mooi vind.

Vandaag is de eer aan Hozier.

Ik draag ze zelfs op het werk. Eén oortje maar, zodat ik de koffiebestellingen kan horen die naar me worden geschreeuwd. Ik word vandaag een beetje afgeleid door twee mannen die allebei als piraat verkleed zijn en tegen elkaar schreeuwen en als ik de winkel in loop bots ik tegen Aiden op, mijn minst favoriete collega.

Hij is lang, veel langer dan ik, en heeft van dat witblonde haar waardoor hij op Draco Malfidus lijkt, dus ik vind hem een beetje eng. Naast het feit dat hij op Draco lijkt, is hij ook wat onbeschoft. Hij is aardig tegen mij, maar ik heb wel gezien hoe hij af en toe naar de studentes kijkt die naar Grind komen. Hij gedraagt zich alsof het café vernoemd is naar een club in plaats van naar koffiedrab.

Terwijl hij naar ze glimlacht, met ze flirt en ze het hoofd op hol brengt met zijn 'zwoele' blik, vind ik het allemaal nogal weerzinwekkend. Zo knap is hij helemaal niet, misschien dat ik het zou zien als hij wat aardiger was.

'Pas op, gast,' mompelt Aiden. Hij geeft me een klap op mijn schouder alsof we samen op een sportveld staan en bij hetzelfde team horen.

Ik erger me nu al aan hem, een nieuw record...

Ik zet het van me af en loop naar achteren, waar ik mijn gele schort voordoe en nog een keer op mijn telefoon kijk. Nadat ik heb ingeklokt ga ik op zoek naar Posey, het meisje dat ik een paar weken moet inwerken. Ze is aardig, rustig en ze werkt hard. Ik vind het leuk dat ze altijd het gratis koekje aanneemt dat we haar elke dag aanbieden als aanmoediging om wat vrolijker te zijn tijdens de dienst. De meeste stagiaires slaan dat aanbod af, maar zij heeft er deze week elke dag een gegeten en heeft nu wel een goed

idee van het aanbod: chocolade, chocolade macadamia, kaneelsuiker en een mysterieus groen geval dat waarschijnlijk glutenvrij, biologisch en plaatselijk geproduceerd is.

Ze leunt tegen de ijsmachine aan. Ze heeft haar haar achter haar oren gestreken en leest de achterkant van een zak gemalen koffie.

‘Hoi,’ zeg ik met een glimlach.

Ze kijkt op, glimlacht ter begroeting en kijkt dan weer naar de zak. ‘Het slaat nergens op dat ze vijftien dollar rekenen voor zo’n kleine zak koffie.’ Ze gooit hem naar mij toe.

Het lukt me maar net die op te vangen. ‘Wij,’ corrigeer ik haar met een lach, en ik leg het ding op de pauzetafel waar het vandaan komt. ‘Wij rekenen dat.’

‘Ik werk hier nog niet lang genoeg om tot “wij” te worden gerekend,’ merkt ze plagend op. Ze trekt een elastiekje van haar pols en bindt haar flinke bos roodbruin haar achter haar hoofd in een staart. Dit is haar teken dat ze klaar is om aan de slag te gaan.

Posey volgt me het café in en wacht bij de kassa. Ze heeft deze week de kunst onder de knie gekregen om de bestellingen aan te nemen en hierna zal ze waarschijnlijk zelf de drankjes gaan bereiden. Ik vind het zelf het leukst om de bestellingen aan te nemen, omdat ik liever met mensen praat dan dat ik mijn vingers aan het espressoapparaat brandt, iets wat ik elke dienst doe.

Ik zet alles klaar op mijn plek als het belletje bij de deur gaat. Ik kijk naar Posey en ja hoor, ze staat klaar om de nieuwe cafeïneverslaafden te begroeten. Twee meiden lopen kletsend naar de toonbank toe.

Ik herken een van de stemmen en als ik omkijk zie ik Dakota. Ze heeft een sportbeha aan met een korte broek en felgekleurde sneakers. Ze is blijkbaar net wezen hardlopen; als ze op weg was naar dansles zou ze iets

anders aanhebben: een balletpakje en een strakkere korte broek. En ze zou er net zo goed uitzien. Ze ziet er altijd goed uit.

Dakota is al een paar weken niet geweest en het verrast me haar nu te zien. Ik word zenuwachtig. Mijn handen beven en ik toets zomaar wat in op het computerscherm.

Haar vriendin Maggy ziet me als eerste. Ze tikt Dakota op haar schouder en Dakota draait zich met een brede glimlach naar me om. Haar lichaam is bedekt met een dun laagje zweet en haar wilde zwarte krullen zitten in een knotje op haar hoofd.

‘Ik hoopte al dat je vandaag zou werken.’ Ze zwaait naar mij en dan naar Posey.

O? Ik weet niet wat ik van die opmerking moet maken. Ik weet dat we hadden afgesproken om vrienden te blijven, maar ik weet niet of dit gewoon een vriendelijk gesprek is of iets meer.

‘Hoi Landon.’ Maggy zwaait ook.

Ik glimlach naar ze en vraag wat ze willen drinken.

‘Ijskoffie, extra room,’ zeggen de meiden onmiddellijk. Ze zijn vrijwel identiek gekleed, maar Maggy kan niet tippen aan Dakota met haar prachtige karamelkleurige huid en schitterende bruine ogen.

Ik ga automatisch aan de slag, pak twee plastic bekers en duw die met een geoefende schepbeweging in de ijsbak, pak er dan de kan koffie bij en schenk de bekers vol.

Dakota houdt me in de gaten. Ik voel haar blik op me rusten. Op de een of andere manier voel ik me daar ongemakkelijk door, dus als ik zie dat Posey ook naar me kijkt besef ik dat ik aan haar kan uitleggen waar ik mee bezig ben. Dat is toch ook mijn taak.

‘Je schenkt dit gewoon over het ijs heen; de avondploeg zet ’s avonds vast de koffie zodat die goed koud kan worden en het ijs niet smelt.’ Het is

echt heel eenvoudig wat ik haar vertel en ik voel me een beetje dom dat ik dit in het bijzijn van Dakota uitleg. We hebben geen ruzie, totaal niet. We zien elkaar alleen niet zo vaak als vroeger. Ik begreep het helemaal toen ze na drie jaar een eind aan onze relatie maakte. Ze was in New York City met nieuwe vrienden en in een nieuwe omgeving. Ik wilde haar niet in de weg staan, dus ik heb me aan mijn belofte gehouden en ben bevriend met haar gebleven. Ik ken haar al jaren en zal altijd om haar blijven geven. Ze was mijn tweede vriendin, maar het was tot nu toe mijn eerste echte relatie. Ik heb nu iets met So, een vrouw die drie jaar ouder is dan ik, al zijn we eigenlijk gewoon goede vrienden. Ze is ook heel aardig geweest voor Tessa en heeft haar aan een baan geholpen in het restaurant waar ze werkt.

‘Dakota?’

Aidens stem klinkt harder dan de mijne als ik ze vraag of ze slagroom willen hebben, iets wat ik altijd aan mijn eigen drankjes toevoeg. Verward zie ik Aiden zijn arm over de toonbank heen steken en Dakota’s hand vastpakken. Hij tilt hun handen op en met een brede glimlach maakt ze een pirouette voor hem. Met een schuine blik op mij gaat ze iets naar achteren en zegt met neutrale stem: ‘Ik wist niet dat je hier werkte.’

Ik kijk naar Posey om mezelf af te leiden en niet naar hun gesprek te luisteren en doe dan alsof ik het schema op de wand achter haar bestudeer. Het gaat mij ook niet aan met wie zij bevriend is.

‘Ik dacht dat ik dat gisteravond had verteld,’ merkt Aiden op.

Ik kuch om de aandacht af te leiden van het geluid dat ik net heb gemaakt. Gelukkig lijkt het niemand te zijn opgevallen, behalve Posey, die haar best doet om haar glimlach te verbergen.

Ik kijk niet naar Dakota, al heb ik wel door dat ze zich slecht op haar gemak voelt. Als ze op Aiden reageert gaat dat gepaard met de lach die ze mijn oma vorig jaar schonk toen ze haar kerstcadeautje openmaakte. Dat

schattige geluid... Dakota heeft mijn oma blij gemaakt toen ze lachte om die suffe zingende vis op een nephouten plank. Als ze nog een keer zo lacht weet ik dat ze zich echt niet op haar gemak voelt. Om de situatie wat minder moeilijk te maken geef ik haar met een glimlach de twee bekers koffie en zeg dat ik haar snel weer hoop te zien.

Voor ze kan reageren loop ik naar achteren en zet het geluid van mijn oortje harder.

Ik wacht tot het belletje weer gaat dat het vertrek van Dakota en Maggy aankondigt, maar besef dan dat ik dat waarschijnlijk niet zal horen omdat de hockeywedstrijd van gisteravond aanstaat. Zelfs met maar één oortje in wint het juichende publiek en het gekletter van de sticks het van een oud koperen belletje. Ik ga weer naar voren en zie dat Posey met haar ogen rolt als Aiden zijn melkstoomvaardigheden laat zien. Hij ziet er raar uit met die stoomwolk voor zijn witblonde haar.

‘Hij zegt dat ze op dezelfde school zitten, op die dansacademie van hem,’ fluistert Posey.

Ik blijf meteen staan en kijk naar Aiden, die daar niets van merkt omdat hij helemaal opgaat in zijn eigen fantastische wereld. ‘Heb je het hem gevraagd?’ Ik ben onder de indruk en maak me een beetje zorgen over wat zijn antwoorden zouden zijn over andere vragen met betrekking tot Dakota.

Posey knikt en pakt een metalen beker om die om te spoelen. Ik volg haar naar de wasbak en ze zet de kraan aan. ‘Ik zag hoe je keek toen hij haar hand pakte, dus ik besloot te vragen hoe het tussen hen zit.’ Ze haalt haar schouders op en haar enorme krullenbos beweegt mee.

Haar sproetjes zijn lichter dan ik ooit heb gezien en zitten verspreid over haar jukbenen en de brug van haar neus. Ze heeft een grote mond die een neiging tot pruilen heeft en ze is bijna net zo lang als ik. Dit waren de

dingen die me op haar derde dag hier opvielen, toen mijn interesse blijkbaar even was opgelaaide.

‘We hebben een tijdje iets gehad,’ vertrouw ik mijn nieuwe vriendin toe, en ik geef haar een theedoek aan om de beker mee af te drogen.

‘O, ik denk niet dat zij daten. Ze zou gek moeten zijn om iets met een Zwadderich te hebben.’

Als Posey glimlacht voel ik mijn wangen gloeien en ik lach met haar mee. ‘Was dat jou ook al opgevallen?’ Ik pak een van de pistachemuntkoekjes die tussen ons in liggen en bied die aan haar aan.

Ze glimlacht, pakt het koekje en heeft de helft ervan al achter de kiezen voor ik de deksel weer op de pot heb gedaan.

Christian

De banden die we met onze familieleden hebben horen verbindingen van de ziel te zijn. We horen van onze ouders en broers en zussen en alle anderen te houden alleen maar omdat hetzelfde bloed door onze aderen stroomt. Als kind had hij daar zijn twijfels over. Moest hij van die wankelende man houden die hem regelmatig op een schoolavond wekte met zijn harde stem? De man die hij in de woonkamer tegen de schoorsteenmantel zag leunen terwijl hij worstelde om zijn laarzen uit te trekken? Het kleine jochie verstopte zich achter de wand als hij de man op de vloer zag vallen. Daarna rende hij terug naar zijn kamer als de laars van de man vlak bij zijn hoofd de muur raakte.

Hij haatte die avonden en dan telde hij de dagen tot de vriend van zijn moeder die zo vaak lachte op bezoek zou komen. Hij wenste dan dat die vriend zijn vader was. Misschien zou deze andere man hem ergens mee naartoe nemen, zo dacht hij toen. Hij herinnerde zich dat die man altijd een boek onder zijn arm geklemd had. Hij praatte over de boeken met de jongen, vertelde hem over de plot, het thema, en daardoor voelde de jongen zich slim en volwassen.

Het eerste boek dat de man hem cadeau gaf zou hij zich altijd herinneren. Dat werd binnen de kortste keren de eerste echte vriend van het jochie, en toen hij ouder werd en de vriend van

zijn moeder minder vaak op bezoek kwam, herinnerde hij zich dat hij hem en de boeken gedurende die lange periodes tussen de bezoeken in miste. Toch bracht de man zelfs gedurende zijn opstandige tiener tijd altijd boeken mee. De jongen wist dat zijn moeder van haar vriend hield, maar hij wist niet precies hoeveel van zijn leven daardoor een leugen was.

Het is stil in huis. Ik kijk naar Kim, die op de bank ligt te slapen met Karina op haar buik. Het kleine meisje grijpt de trui van haar moeder vast. Kim is in slaap gevallen terwijl ze haar over mij en mijn accent vertelde en onze kleine meid meedeelde dat zij het schattigste accent van allemaal zal hebben: een combinatie van de zoete klanken van mama en de duivelse tongval van papa. ‘Duivels’ noemde ze die. Alsof die vrouw recht van spreken heeft. Ze is de koppigste, meest duivelse vrouw op aarde en ik ben gek op haar.

Kimberly was ooit mijn secretaresse, maar werd mijn compagnon. Ze heeft oog voor talent. Misschien is ze daarom met me getrouwd. Of misschien vindt ze mijn zoon Smith gewoon erg sympathiek. Dat is heel begrijpelijk.

Er ligt een stapel papier voor me op het aanrecht: een contract voor het restaurant in New York dat we komend jaar zullen openen. Hoe opwindend dat ook is, dat valt in het niet vergeleken bij mijn baby. Ik heb mijn investeringen in restaurants uitgebreid van Washington naar New York tot in Los Angeles, maar dat haalt het niet bij de vreugde om dit kleine meisje te zien opgroeien, iets wat ik helaas niet heb kunnen meemaken met mijn andere kinderen.

Ik werp nog een blik op mijn vrouw; ze snurkt harder dan anders. Dus ik doe wat iedere liefhebbende echtgenoot doet en pak mijn telefoon om haar

te filmen. Dat contract kan tot morgen wachten. Ik mis mijn vrouw. Ik zie haar ademen; het kabaal is oorverdovend. Ik druk op opnemen en sluip naar de bank.

Binnen vijf tellen doet ze haar ogen open en ze kijkt pissig naar de telefoon in mijn hand.

Ik voel me gelijk schuldig voor het verstoren van haar slaap, daar krijgt ze tegenwoordig toch al niet veel van.

‘Moet jij niet werken?’ fluistert mijn geliefde, haar stem zacht en slaperig terwijl ze haar arm boven haar hoofd strekt, maar Karina in de gaten houdt.

‘Ja, liefste, maar jou pesten is zo veel leuker.’ Ik lach.

Ze schopt naar me. Karina beweegt zich op haar borst en doet haar kraalooijes open om naar haar irritante ouders te staren.

‘Nu heb je het voor elkaar,’ zegt Kimberly vermanend, maar met een lach. Ze gaat rechtop zitten en neemt Karina met zich mee.

Als ik mijn armen uitsteek legt ze voorzichtig mijn dochter in mijn armen. ‘Mijn prachtige kleine meid,’ zeg ik stilletjes tegen Karina, en ik duw mijn neus tegen haar bolle wangetje.

Ze geeuwt.

Ik zie al zo veel van mijn glimlach terug op haar gezicht. Smith en Hardin hebben allebei diezelfde kuiltjes in hun wangen.

Ik herinner me dat Trish en Ken op een avond toen we in hun keuken stonden namen aan het bespreken waren voor de kleine jongen. Trish had zo’n dikke buik gehad dat ze niet eens de veters van haar schoenen meer kon strikken.

‘Mij lijken Nicholas of Harold wel wat,’ had Ken voorgesteld.

Harold? Nee.

Nicholas? Nee!

Trish had met een zachte glimlach over haar buik gewreven. ‘Harold... Dat vind ik wel mooi.’

Oké, het was niet dat ik een hekel aan die naam had, maar hij voelde gewoon niet goed. De jongen pleegde een aanslag op het lichaam van Trish. Hij schopte haar de hele nacht en groeide zo snel dat hij haar huid ontzettend had opgerekt. Hij was een vechter, die jongen... De naam Harold, Harry, was te lief voor hem, te tam.

‘Dat is te gewoon,’ zei ik voor Ken kon reageren. ‘Wat vinden jullie van Hardin?’

Dat was de naam die ik voor mijn eerste kind had bedacht toen ik nog maar een tiener was. Als kleine jongen in Hampstead had ik gedacht op een dag een belangrijke roman te schrijven en dat de hoofdfiguur Hardin zou heten. Niet typisch, maar het klonk wel overtuigend, afkomstig uit het oude Engeland.

Trish probeerde de naam uit. ‘Hardin... Ik weet niet...’

Maar toen ze naar haar echtgenoot keek – op wie ik op dat moment ontzettend jaloers was – haalde hij alleen maar ongeïnteresseerd zijn schouders op, al probeerde hij beleefd over te komen.

‘Dat klinkt prima,’ zei hij zacht. Hij haalde nog een keer zijn schouders op.

Trish glimlachte zwakjes. ‘Hardin? Hardin...’

‘Dat wordt het dan,’ besloot Ken met een opgeluchte blik in de ogen.

Trish leek niet op te kijken van zijn milde reactie op het kiezen van de naam van hun eerste zoon. Het leek haar ook niet dwars te zitten. Ik vond het echter wel belangrijk en ik wist dat dat ook voor haar gold.

Ik had graag gedacht dat het Ken normaal gesproken iets had kunnen schelen, maar hij studeerde en had het altijd druk, zo had ik toen geredeneerd. De geruchten gingen dat hij drugs snoof bij het leren voor zijn

rechtenstudie. Zijn pupillen waren meestal vergroot. De studie viel hem zwaar en dat begreep ik. Ik had niet het recht hem te veroordelen, maar ik wist dat hij een perfecte vader voor het jochie wilde zijn, dat hij onzeker die façade had uitgetoetst, lang voordat de baby er was. Dat zat me meer dwars dan goed was, gezien de situatie waarin ik verzeild was geraakt.

Twintig jaar eerder...

De zon is heet, kokend voor Hampstead in april. Trish ligt naast me op het gras. De wind blaast haar dikke bruine haar over mijn gezicht, wat voor haar het gemakkelijkste moment is in haar hele zestien jaar op deze aarde. Meestal is ze volwassen voor haar leeftijd en gaat ze maar door over haar theorieën over de wereld en alle leiders, maar op dit moment kiest ze ervoor de elfjarige versie van zichzelf te zijn.

Ik veeg haar haar voor de tiende keer van mijn gezicht. ‘Was het niet de bedoeling dat je die gigantische bos van je liet knippen?’ vraag ik brutaal, terwijl ik iets verder bij haar vandaan ga liggen. Vorige week beweerde ze dat ze van plan was om al haar haar af te knippen om iets te bewijzen, al ben ik vergeten wat dat was.

Hampstead Towne Park is vandaag zo goed als verlaten, dus de lach van Trish weerkaatst tegen de bomen die ons omringen. We komen hier vaak, maar meestal mist Ken onze afspraken omdat hij het zo druk heeft.

‘Ik heb erover nagedacht, maar dit is veel te leuk.’

Trish rolt dichterbij me toe en gooit haar bruine haar weer over mijn gezicht. Het ruikt naar bloemen en een beetje naar munt. Het is een geur die me elke keer weer betovert. Ze drukt haar lichaam tegen mijn zij en gooit haar heen over me heen. Ik zou het aan de kant moeten duwen, maar dat doe ik niet. Dit voelt te goed.

‘Wat als baby’s met lang haar werden geboren?’ Haar vraag komt uit het niets, maar dat is niet verrassend.

Trish Powell staat bekend om haar vragen. Wat als dit? Wat als dat? Dat is haar ding en ik vind het zowel vreemd als cool. Ze is anders dan alle andere meiden bij mij op school. Zelfs die van de plaatselijke universiteit lijken niet op haar. Haar wilde haar was het eerste wat me opviel toen ik haar ontmoette en nu is dat het grootste probleem van mijn dinsdagmiddag.

‘Hebben wij echt gespijbeld om het over baby’s te hebben die geboren worden met rockkapsels?’ Ik doe mijn ogen open en rol me op mijn buik om haar eens goed aan te kijken. Ze heeft zo veel sproetjes. Ik wil die met mijn vingertoppen met elkaar verbinden en haar ogen van genot dicht zien vallen.

‘Nee, dat zal ook wel niet.’ Ze giechelt.

Ik volg haar blik naar de naderende schaduw. Ken gaat op het gras zitten. Ik zie zijn ogen stralen als hij het gezicht van Trish bestudeert. Ze glimlacht en Ken kijkt alsof hij de loterij heeft gewonnen.

Ik weet niet of het haar is opgevallen hoe hij naar haar kijkt, maar mij wel en ik ben eraan gewend geraakt om te doen alsof het niet als zuur door mijn aderen brandt. We weten allemaal dat hij de betere keus is van ons tweeën.

De zon voelt te heet aan op mijn huid. Ik ga staan en scherm mijn ogen af met mijn hand. ‘Ik ga... Ik heb een date.’ Ik veeg mijn handen af aan mijn afgeknipte spijkerbroek. Als ik zie hoe bruin die afsteken tegen de vervaagde spijkerstof sta ik er weer van versteld dat ik deze zomer behoorlijk ben verkleurd.

Trish heeft het er vrijwel dagelijks over. Dat komt vast doordat ik zo veel tijd met haar heb doorgebracht.

Trish rolt met haar ogen en zegt geluidloos iets wat nogal grof is.

Ken loopt een beetje rood aan. Zijn haar wordt wat lang en het ziet er onverzorgd uit waar het zijn nek bedekt. Hij heeft donkere kringen onder zijn bruine ogen omdat hij zich helemaal suf studeert voor zijn toelatingsexamen voor de studie rechten. Ken Scott is de ijverigste leerling binnen onze kring. Ik heb geen idee hoe iemand als hij onze beste vriend is geworden. Nou ja, Trish is iets ijveriger dan ik. Ze is het zonnetje in huis en brengt leven in de brouwerij, maar ze is ook heel betrouwbaar. Ze weet wanneer ze uit haar bol kan gaan en wanneer ze voorzichtig en slim moet zijn. Dat heb ik altijd al aan haar gewaardeerd. Ik ga staan.

‘Kan ik je even spreken?’ vraagt Ken. Hij komt dichterbij me toe. Hij is een paar centimeter langer dan ik.

Ik knik en wacht tot hij begint, maar als ik zie dat zijn blik naar Trish gaat, weet ik dat hij onder vier ogen met me wil praten en gebaar dat hij me voor moet gaan. Ik volg hem zo’n twintig meter tot hij op een oud metalen bankje gaat zitten.

Hij klopt op de plek naast zich.

Hij doet zo serieus... Moet ik me zorgen maken?

Een jong stelletje slentert hand in hand voorbij.

Ken wacht tot ze buiten gehoorsafstand zijn voor hij eindelijk iets zegt. ‘Ik wil het ergens met je over hebben.’ Hij frons zijn wenkbrauwen, waardoor hij er veel ouder uitziet dan zeventien.

‘Je gaat toch niet dood?’ Ik stoot hem aan met mijn schouder.

Hij ontspant zich een beetje en schudt zijn hoofd. ‘Nee. Nee, dat is het niet.’ Hij lacht wat onzeker.

Waar kan hij zo zenuwachtig over zijn? Waarom zegt hij het nu niet gewoon?

‘Ik-wil-Trish-vragen-of-ze-van-mij-wil-zijn,’ flapt hij er in één keer uit.

Nu wens ik dat ik die woorden er weer in kan duwen bij hem, of dat hij misschien echt dood zou gaan. Oké, iets wat niet zo definitief is, maar iets anders. Wat dan ook. ‘Of ze je wat wil zijn?’ Ik probeer me te beheersen.

Ken rolt met zijn ogen. ‘Mijn vriendin, eikel.’

Ik wil zeggen dat hij haar niet mag hebben, dat het niet eerlijk is dat hij het haar als eerste mag vragen. Laat haar zelf kiezen, wil ik zeggen. Ze hoort bij mij te zijn, dat is altijd zo geweest, wil ik schreeuwen. In plaats daarvan vraag ik: ‘Waarom zeg je dat tegen mij?’

Mijn vriend leunt naar achteren tegen het bankje en legt zijn handen op zijn knieën. ‘Ik wilde er gewoon zeker van zijn...’ Dan blijven de woorden in zijn keel steken.

En tijdens die plotselinge stilte besef ik dat ik moet kiezen tussen eerlijk zijn tegen mijn beste vriend of hem gelukkig maken. Het is onmogelijk om het allebei te doen. Ik glimlach en plaats zijn geluk boven dat van mezelf.

Het verbaast me niets dat Trish op het aanbod van Ken ingaat, maar ik zou liegen als ik zei dat ik niet nog een flintertje hoop had gekoesterd dat ze misschien ook van mij hield. Ze houdt echter meer van stabiliteit en het jaar daarna vermijd ik elke gedachte aan het feit dat Trish meer is dan de vriendin van mijn beste vriend. Soms als ze elkaar in mijn bijzijn hebben gezoend zie ik haar naar me kijken alsof ze mijn goedkeuring zoekt. Dat restje hoop blijft in leven en daardoor is dat een ontzettend zwaar jaar. Als ik neuk, denk ik aan haar. Als ik zoen, proef ik haar.

Hier moet een eind aan komen.

Dat is in het begin nog makkelijk. Ik vergelijk niet langer elk meisje met wie ik op stap ga met haar. Ze houdt niet langer mijn hand vast als we met elkaar praten. Ik kijk op een andere manier naar de wereld nu ik haar niet langer als een verbinding met thuis zie. Ik hoef voor haar niet te blijven. Er is niets wat me hier houdt.

Ik ben Hampstead ontgroeid, dat weet ik. Trish weet het. Zelfs de plaatselijke bakkerij is achterdochtig na mijn gedrag van de laatste tijd en het feit dat mijn wekelijkse bezoeken voor lekkernijen zijn teruggelopen naar nul.

Opeens wil ik meer van het leven dan alleen maar in deze plaats wonen. Ik wil naar de Verenigde Staten verhuizen, weg bij die sukkel van vrienden van me die geen plannen voor hun toekomst hebben en zelfs nog verder weg bij mijn twee favoriete geliefden. Ik ben het vijfde wiel aan de wagen bij Ken, Max en hun dames. Ik wil meer over de wereld te weten komen, over mensen in het algemeen, en ik kan me hier niet vestigen. Iedereen om me heen heeft zich al gesetteld. Ze hebben bankrekeningen geopend en voor de plaatselijke universiteit gekozen. Ik zie nu al dat hun ambitie het begeeft zodra ze hun eerste baan krijgen. Meestal kiezen ze ook nog voor een beroep dat een van hun ouders heeft beoefend. Ze nemen genoeg met die rol en doen nooit meer auditie voor een andere.

Trish is een van hen geworden. Ze was een enthousiaste student van de vrije kunsten, maar ze volgt nauwelijks nog lessen. Ze is samen met Ken in een appartement getrokken tegenover de campus van zijn faculteit om hem reistijd te besparen. Hij is de laatste tijd een wrak omdat hij zo veel werkt. Ik zie hem alleen nog maar achter een stapel studieboeken zitten.

Trish is nu meer zijn moeder dan zijn geliefde. Ze zet elke avond zijn wekker. Ze zet zijn koffie, maakt zijn ontbijt en zet zijn lunch voor hem klaar. Ze wacht tot hij thuiskomt, geeft hem een warme maaltijd en wordt dan genegeerd omdat zijn boeken hem roepen. De volgende dag herhaalt dezelfde saaie cyclus zich opnieuw. Ze is niet langer het dappere bloemenkind dat ze ooit was. Ze is de gestreste wachtende vrouw die te weinig slaap krijgt. Dankzij haar pogingen is hun appartement net zo schoon als dat het klein is en het is haar gelukt er wat charme aan te geven.

Trish heeft zelfs een kitten van de straat gehaald en die Gat genoemd, naar een van mijn favoriete personages. Ik vermoed dat Ken het beestje liever kwijt dan rijk is en dat die naam hem al helemaal niet bevalt.

Elke dag komen haar wat-als-spelletjes waar ik op de heuvel zo van genoot minder vaak voor, en wat ze wel zegt valt steeds meer in de categorie stoom afblazen. Ze geeft niet langer toe aan fantasie om ons allebei te vermaken, in plaats daarvan maakt ze zich zorgen over onbelangrijke dingen. Ik ben niet langer een speelgenootje op een grasveld, maar iemand die haar moet geruststellen ook al ben ik voor haar niet de belangrijkste man in haar leven.

Ondanks alles heeft ze haar humor nog behouden. Ik bid elke avond dat ze dat niet helemaal zal verliezen. Hoe vaker ik langskom, hoe meer ze straalt. Ik ga elke week een keer op bezoek en dan, omdat ze het me vraagt, twee keer per week. Ken blijft steeds langer van huis, waardoor het daar maar eenzaam is. Ze deelt haar zorgen met me en fluistert haar duisterste vragen in het donker. Ik doe alsof ik alle antwoorden weet en probeer een goede vriend voor hen allebei te zijn door haar aan te moedigen haar angsten met haar minnaar te delen.

Ik krijg al snel spijt van die beslissing. Op een zeldzame avond dat Ken thuis is en niet hoeft te studeren, zitten we allemaal met een glas whisky om de keukentafel. Tijdens een stilte in het ongemakkelijke gesprek waarin we elkaar proberen bij te praten over ons leven van de laatste tijd schenkt Ken zijn glas nog eens vol. Hij neemt niet de moeite om een ijsklontje te pakken. Dat doet hij nooit meer.

Trish zucht diep en staat op. Ze loopt het kleine stukje naar de woonkamer en gaat op de armleuning van hun bank zitten. ‘Wat als de gehele wereld bestond in een glazen kistje ergens in de slaapkamer van een buitenaards kind, als een soort mierenboerderij?’

Ik zou durven zweren dat het accent van Trish zwaarder wordt elke keer als ze een borrel drinkt. ‘Wat een gestoorde vraag.’ Ik snuif, de whisky brandt in mijn neusgaten.

Ken reageert niet, zijn mondhoecken krullen niet eens op.

Ik sta op om me uit te rekken, om niet als enige bij hem aan tafel te hoeven zitten.

‘Ook goed. Wat als de wereld morgen vergaat en wij al onze tijd hebben verspild door zo hard te werken en zo weinig te slapen?’ Haar ogen steken licht af tegen de schemerige kamer. Gat klimt bij haar op schoot en ze kamt met haar vingers door zijn roestbruine vacht.

Ik denk na over haar vraag. Als ik morgen zou sterven, zou ze dan weten hoe erg ik naar haar verlang? Hoeveel ik van haar houd?

Ken lacht uiteindelijk, maar zijn opmerking is er een die ik niet had verwacht.

‘Hard werken? Wat weet jij daar nou van?’ Hij glimlacht, laat zijn hoofd op sinistere wijze iets naar achteren zakken terwijl hij naar voren leunt.

Gat lijkt de dreiging te voelen en Trish hapt naar lucht.

Ik heb ze nog nooit ruzie zien maken, maar ik zou mijn geld inzetten op Trish.

De kat springt naar beneden en verdwijnt op een drafje door de gang.

Ik zou hem moeten volgen... Ik zou moeten vertrekken en me hier buiten moeten houden... maar dat kan ik niet.

Ken brengt zijn glas naar zijn lippen en klokt in één keer het restantje bruine vloeistof in zijn glas naar binnen.

‘Sorry, maar dat heb ik vast verkeerd verstaan,’ bijt Trish hem tussen op elkaar geklemde kaken toe.

Ik negeer de manier waarop mijn handen onder de tafel beven als hij opstaat en zijn stem verheft. Ik negeer mijn instinct om hem te tackelen en

hem door elkaar te rammelen tot hij wakker wordt uit die slaapwandelande toestand waarin hij de laatste tijd steeds vaker verkeert; een toestand waarin hij tegen haar schreeuwt en haar uitscheldt en verschrikkelijke dingen over haar zegt.

Ik negeer de manier waarop mijn maag in brand lijkt te staan als ze hem een klap in zijn gezicht geeft. Ik negeer de manier waarop haar hete tranen op de huid van mijn armen branden terwijl ik haar op de bank troost nadat hij een half uur geleden dronken is vertrokken en achter het stuur is gestapt, ook al kon hij nauwelijks op zijn benen staan. Gezien de manier waarop hij is weggestormd, zonder zelfs maar om te draaien toen ik hem riep, ben ik blij dat hij weg is.

‘Wat als hij niet meer terugkomt?’ Trish’ lippen beven als ze eindelijk wat kalmeert met haar hoofd op mijn borst.

‘Wat als hij wel terugkomt?’

Ze zucht en knijpt in mijn hand.

Ik kijk naar haar gezicht en mijn hart doet pijn. Ze is zo mooi, zelfs al zijn haar lippen rood omdat ze erop heeft gebeten en haar ogen dik door het huilen. Ze is kalm en haar blik blijft op mijn mond hangen.

‘Wat als ik de man uit het zicht verlies die ik dacht te kennen?’ De vragen komen als kogels. ‘Wat als ik liever aandacht heb dan een stabiel leven?’ Ze komt nu radeloos over, kamt met haar vingers door haar dikke bruine haar. Ze kijkt me aan en recht haar schouders. ‘Wat als ik vriendschap heb verward met liefde? Denk je dat Ken en ik dat hebben gedaan?’ Ze kijkt naar mijn handen.

Onbewust heb ik die naar haar uitgestoken. ‘Ik weet het niet.’ Ik ga met mijn handen door mijn haar. Ik heb vriendschap en liefde met elkaar verward toen ik voor vriendschap koos in plaats van voor mijn gevoelens voor Trish, maar mijn beste vrienden hebben inmiddels samen een leven

opgebouwd. Hun probleem is niet een gebrek aan liefde, maar een gebrek aan tijd. Meer niet. Hij houdt van haar, en als zij van mij had gehouden had ze me dat lang geleden wel verteld.

Ze gaat op haar knieën op de bank zitten om bij me te komen. Zij veegt mijn haar voor me naar achteren. ‘En wat als het niet zo eenvoudig is?’

Heeft ze gemerkt wat ik voor haar voel? Komt ze daarom steeds iets dichterbij?

Als haar gezicht vlak bij het mijne is kijkt ze me recht aan. ‘Denk je ooit aan mij?’

We ademen allebei de geur van whisky uit, ook al hebben we veel minder gedronken dan Ken. En nu heb ik het weer over Ken; het is alsof zijn aanwezigheid overal in het appartement hangt. Hij heeft Trish geclaimd; hij mag elke nacht naast haar liggen. Hij mag haar borsten onder zijn handen voelen. Hij mag de bleke huid van haar buik aanraken, haar dijen... Haar lippen raken die van hem. Hij proeft haar...

En dat zal ik nooit mogen doen. ‘Dat zou ik niet moeten doen...’ Maar ik zou gek zijn als ik niet aan haar smalle heupen en perfecte huid zou denken. Ik heb haar zien opgroeien en fantaseerde dagelijks over haar.

Trish is tevreden met mijn antwoord. Dat zie ik aan de manier waarop ze langs haar lippen likt terwijl ze naar de mijne staart, aan de manier waarop haar lippen iets van elkaar wijken. Betekent dat dat ze... nou, dat ze ook aan mij denkt? Waarom zou ze dat anders vragen?

Als haar blik naar mijn ogen gaat en dan terugkeert naar mijn mond verdwijnen mijn gezonde verstand en zelfbeheersing. Ik grijp haar haar beet en trek haar mond op de mijne. Ik neem langzaam bezit van haar, claim haar tong, haar lippen. Op dit moment is ze van mij en daar maken we allebei gretig gebruik van.

Ze wordt al snel agressiever in haar bewegingen, duwt me op mijn rug op de vloer en komt op me liggen. Met een uitdrukking van pure opluchting laat ze haar tong weer in mijn mond glijden. Met een kreun hef ik mijn heupen naar haar op. Ik ben hard en dat wil ik haar laten voelen.

Ze vlecht haar vingers tussen de mijne door en brengt ze tussen haar benen. Ze wil me graag laten merken hoe nat ze is; ze is er klaar voor om toe te geven aan haar behoefte aan mij. Ik schuur met mijn heupen tegen die van haar. Ze vloekt, smeekt me om een stap verder te gaan.

Kunnen we...

‘Wat als we worden betrap?’ Ze heft haar hoofd iets.

Ik weet niet of het me zo veel zou doen als ik altijd heb gedacht.

‘Wat als we niet worden betrap?’ zegt ze tegen zichzelf. Ze legt verdere vragen het zwijgen op door haar tong tussen mijn lippen door te schuiven en mijn broek los te maken. Ze laat haar hand naar binnen glijden en pakt me vast.

Ik smelt. Mijn angst om door een boze Ken te worden betrap, mijn besef van het feit dat ze niet de mijne is, de spanning die ik voel bij de gedachte weg te gaan... Alles smelt als sneeuw voor de zon. Het enige waar ik aan kan denken is dat ik me in haar wil begraven, dat ik haar nodig heb.

Ik trek aan mijn broek, schuif die samen met mijn boxershort naar beneden. Ze proeft me, likt aan me, laat haar tong langs de gezwollen ader in het midden glijden. Ze doet haar ogen dicht en geniet ervan me helemaal in haar mond te nemen. Ze wordt minder voorzichtig terwijl ze me snel maar efficiënt verslindt. Ze pijpt me alsof ze me nooit meer zal proeven. Dat is de realiteit.

‘Ga op je rug liggen met je benen wijd. Ik wil naar je kijken.’ Ik moet naar haar kijken terwijl ik eindelijk neem waar ik zo lang naar heb verlangd.

Trish schuift de donkere kersenhouten koffietafel aan de kant en kleedt zich vlug uit. Daar heb ik geen enkel bezwaar tegen, want het uitzicht is prachtig. Haar lange katoenen jurk valt rond haar voeten op de vloer en ze schuift de bandjes van haar eenvoudige witte beha al van haar schouders. Mijn blik gaat naar de welvingen van haar lichaam. Haar tepels zijn harde kleine knopjes. Haar buik is plat, de spieren van haar bovenlichaam wijzen de weg naar haar heupbeenderen.

Ik houd mijn lul vast, die zwaar aanvoelt en bonst. Ze ligt op het tapijt met haar benen wijd. Mijn lul hangt tussen ons in en ik ruik haar. Haar kutje is drijfnat en ik durf te zweren dat ik nu al weet hoe strak ze zal aanvoelen. Ik duw me tegen haar aan tot ik haar langzaam vul. Ze past me als een tweede huid terwijl ik langzaam in haar heen en weer beweeg. Ik denk niet dat ik hier ooit mee kan ophouden. Ik wil nu al meer.

Trish knijpt haar ogen dicht.

Ik weet dat ik het niet lang meer zal volhouden en schommel met mijn heupen. Ze slaat haar benen strak om mijn middel. Ze komt klaar, zegt ze. Zo hard, jammert ze. Ze zet haar nagels in mijn armen als ik haar harder neuk. Ik kom in haar klaar en wens dat dit niet de eerste en laatste keer is dat ik op deze manier van haar lichaam kan genieten.

Ze hijgt tegen mijn schouder. Ik kus de natte plekken op haar hals waar ik haar eerder heb gelikt.

Minuten later, als we met pijnlijke ledematen zijn teruggekeerd in de werkelijkheid, zit Trish met haar benen over elkaar op de vloer en ik op de bank. We proberen zo veel mogelijk afstand van elkaar te houden.

‘Wat als we hier niet mee kunnen ophouden?’ Ze kijkt me aan en dan naar de keukentafel.

Ik weet niet zeker wat ik moet doen, weet niet zeker wat ik wil, wat zij wil, wat er mogelijk is. ‘Dat moet,’ zeg ik verdoofd. ‘Ik vertrek volgende

maand.'

Ook al heb ik dit al eerder gezegd, ook al heeft ze me geholpen mijn vlucht te boeken, ze kijkt me aan alsof het nieuws voor haar is. Zonder iets te zeggen knikt ze.

We bevinden ons samen in het oog van de storm van schuldgevoel, opluchting en rouw om iets wat we nooit echt hebben gehad.

Het prachtige heden...

Ken was mijn vriend, mijn beste vriend, en ik was helemaal gek van zijn vrouw. Ik hield van dat maffe mens en het vuur dat in haar brandde. Ze was uitdagend en briljant... mijn zwakke plek. Het was verkeerd wat wij deden en dat wist ze. Ze wist het, maar we konden het allebei niet laten. We zaten vast, waren slachtoffers van slechte timing en nog ergere keuzes. Dat was niet onze schuld, probeerde ik mezelf wijs te maken elke keer als ik me hijgend bevredigd op haar naakte lichaam liet zakken. We konden er niets aan doen; het was niet onze schuld. Het lag aan het universum, aan de omstandigheden.

Zo was ik opgevoed. Ik had als jong jochie geleerd dat niets mijn schuld was. Mijn vader had altijd gelijk, ook als hij dat niet had, en hij had zijn oudste zoon geleerd op dezelfde manier te denken. Ik was een verwend kind, maar niet op het gebied van geld. Die keren dat ik tijd met mijn vader doorbracht leerde ik zijn arrogantie. Mijn vader nam nooit de verantwoordelijkheid voor zijn fouten, dat had hij nooit hoeven doen. Ik leerde dat je altijd wel iemand anders ergens de schuld van kon geven. Ik probeerde zelf een andere vader te zijn, een betere.

Kimberly zegt dat ik het goed doe. Ze prijst me meer dan ik verdien, maar ik sla het niet af. Ze kan ook flink van zich afbijten, dan is ze erger

dan mijn maten van de universiteit na twaalf goedkope blikjes bier.

‘Leg Karina in bed en dan wacht ik op je.’ Kimberly kust me op de wang, geeft me een tik op mijn kont. Met een knipoog en een grijns huppelt ze naar onze slaapkamer.

Ik ben gek op die vrouw.

Karina laat een boertje in haar slaap en ik wrijf zachtjes over haar rug. Een van haar kleine handjes komt omhoog en ze pakt mijn hand.

Niet te geloven dat ik weer vader ben geworden. Ik ben oud. Er verschijnen opeens overal grijze haren.

Na het overlijden van Rose waren alleen Smith en ik over. Ik had nooit verwacht nog een kind te krijgen of om te ontdekken dat ik al een ander kind had. En ik had al helemaal niet verwacht, vooral gezien het begin, om een zoon van eenentwintig als man en als vriend in mijn leven te hebben. Hardin was ooit mijn grootste fout, maar is mijn grootste bron van vreugde geworden. Ik was vroeger bang voor zijn toekomst, zo erg zelfs dat ik hem bij Vance had aangenomen om ervoor te zorgen dat hij een baan had.

Wat ik niet had verwacht was dat hij een fucking genie zou blijken te zijn. Hij had het zo moeilijk in zijn tienertijd dat ik dacht dat hij zijn leven zou verpesten of beëindigen voor het ooit echt van start was gegaan. Hij was altijd zo ontzettend kwaad, en als jochie was hij een echte etter die zijn arme moeder het leven zuur maakte.

Ik heb Hardin van een gekwelde en eenzame jongen zien veranderen in een succesvolle schrijver en voorvechter van probleemjongeren. Hij is alles geworden wat ik voor hem had gedroomd. Smith kijkt op alle mogelijke manieren op naar Hardin, met de uitzondering van zijn tatoeages, iets waar ze graag over mogen discussiëren. Smith vindt ze ordinair, en Hardin vindt het geweldig om Smith elke nieuwe tatoeage te laten zien die hij er nog op zijn lichaam bij weet te proppen.

Ik kijk naar de slapende schoonheid in haar wieg, knip het nachtlampje aan op de ladekast en beloof dit lieve, dierbare meisje in gedachten dat ik de best mogelijke vader voor haar zal zijn.

Smith

Als jongeman wist hij niet hoe hij een rolmodel moest zijn. Hij had er geen flauw idee van waarom iemand op hem zou willen lijken, maar dat wilde het kleine jochie dus wel. Het jongetje met de kuiltjes in zijn wangen volgde hem elke keer als hij op bezoek kwam en naarmate de jongen groter werd, groeide hij zelf ook. Die jongen zou een van zijn beste vrienden worden, en tegen de tijd dat de jongen net zo lang was als hij, was hij daadwerkelijk zijn broer.

Hardin komt vandaag weer langs en ik ben enthousiaster dan normaal, omdat ik hem een paar maanden niet heb gezien. Ik dacht dat hij misschien niet meer terug zou komen. Toen hij ging verhuizen had hij beloofd ons zo af en toe te bezoeken. Zo vaak als hij kon, had hij gezegd. Het is fijn dat hij zich tot nu toe aan zijn belofte heeft gehouden.

Pap heeft me de afgelopen dagen dingen laten doen om me af te leiden, zoals mijn wiskundehuiswerk, de vaatwasser uitladen en Kims hond uitlaten. Dat laatste is wel leuk. Teddy is lief en heel klein, dus ik kan hem optillen als hij te lui is om verder te lopen. Maar toch, ik ben afgeleid omdat Hardin komt.

Vandaag was een lange dag: school, pianoles en nu moet ik nog huiswerk maken.

Kimberley zingt in de andere kamer. Jeetje, wat gaat dat hard. Soms denkt ze geloof ik zelf dat ze goed klinkt, dus ik zal haar maar niet vertellen dat ze vals zingt. Haar kleine hondje wordt af en toe bang van haar hoge noten.

Altijd als Hardin komt, neemt hij een boek voor me mee. Ik lees het en dan praten of appen we er later wat over. Soms geeft hij me een moeilijk exemplaar met woorden die ik niet begrijp of boeken die pap afpakt omdat ik er te jong voor ben. Dan geeft hij er Hardin altijd een mep op zijn hoofd mee om het daarna weg te zetten voor 'later'.

Ik vind het grappig als Hardin vloekt tegen papa. Dat gebeurt meestal na zo'n mep tegen het hoofd.

Tessa heeft me een keer verteld dat Hardin me vloekwoorden leerde toen ik kleiner was, maar dat herinner ik me niet. Tessa vertelt me altijd dingen over toen ik kleiner was. Ze praat meer dan iedereen die ik ken, behalve Kim. Niemand praat zo veel of zo hard als Kim. Al komt Tessa aardig in de buurt.

Als ik langs de voordeur kom piept het alarmsysteem een paar keer. Er verschijnt een schermpje op de tv in de woonkamer dat wordt gevuld door Hardins gezicht en zijn grote neus. Dan komt zijn hals in beeld. Door zijn tatoeages lijkt het alsof hij op de camera heeft geschreven. Ik lach en druk op het knopje voor de intercom.

'Heeft je vader de code weer veranderd?' vraagt Hardin.

Dat is grappig omdat zijn lippen sneller bewegen dan zijn stem door de luidspreker komt. Zijn stem lijkt bijna precies op die van mijn vader, alleen dan wat langzamer. Mijn oma en opa praten ook zo, want ze zijn allemaal in Engeland geboren. Mijn vader zegt dat ik er vier keer ben geweest, maar ik kan me alleen vorig jaar herinneren toen we naar de bruiloft van zijn kennis gingen.

Mijn vader is toen gewond geraakt. Ik weet nog dat zijn been eruitzag als gehakt. Het deed me aan *The Walking Dead* denken (maar vertel hem maar niet dat ik een manier heb gevonden om een paar afleveringen te kijken). Ik heb Kim geholpen zijn verband te verwisselen en dat was heel goor, maar hij heeft er wel een paar coole littekens aan overgehouden. Kim heeft een maand lang zijn rolstoel overal heen moeten duwen; ze zei dat ze dat heeft gedaan omdat ze van hem houdt. Als ik ooit gewond ben en in een rolstoel moet weet ik zeker dat ze mij ook zou duwen.

Ik zoem Hardin binnen en loop naar de keuken als ik zijn zware voetstappen door de woonkamer hoor aankomen.

‘Smith, schatje,’ zegt Kim als ze de keuken in komt. ‘Wil je iets te eten?’ Vandaag valt haar haar in krullen om haar gezicht; ze lijkt een beetje op haar hond Teddy. Hij heeft ook heel woest haar.

Ik schud mijn hoofd.

Hardin komt bij ons staan. ‘Ik lust wel wat. Ik heb honger.’

‘Ik heb het niet aan jou gevraagd, maar aan Smith.’ Ze veegt haar handen af aan haar blauwe jurk.

Hardin lacht, een luid geluid. Hoofdschuddend kijkt hij me aan. ‘Zie je hoe ik hier word behandeld? Ze is verschrikkelijk.’

Ik lach ook. Ze zijn allebei zo grappig.

Kim trekt de deur van de koelkast open en pakt een kan sap. ‘Dat moet jij nodig zeggen.’

Hardin lacht weer en gaat op de stoel naast me zitten. Hij heeft twee in wit papier verpakte cadeautjes vast. Er zitten geen strikjes om, er staat niets op geschreven.

Ik weet dat ze voor mij zijn, maar ik wil niet onbeleefd zijn. Ik staar ernaar en probeer de titel van de boeken door het papier heen te lezen, maar dat lukt niet. Ik keer me naar het raam toe en doe alsof ik naar buiten kijk.

Hardin legt ze op het aanrecht neer.

Kim geeft me een beker met sap en gaat dan naar het kastje om er chips uit te pakken. Pap zegt altijd dat ik er niet te veel van mag hebben, maar ze luistert niet naar hem. Volgens papa luistert ze nooit. Ik wil de zak pakken.

Hardin grist die weg en houdt hem met een glimlach even boven mijn hoofd. 'Ik dacht dat je geen trek had?'

Dat gaatje onder zijn lip ziet eruit alsof iemand een stipje op zijn gezicht heeft getekend. Ik weet nog dat hij daar vroeger een piercing had zitten. Ik zeg altijd dat hij die weer in moet doen. Hij zegt altijd dat ik niet naar Tessa moet luisteren.

'Nu wel.' Ik spring omhoog en pak de zak af, die een luid krakend geluid in mijn handen maakt.

Hardin haalt zijn schouders op, maar hij ziet er opgewekt uit. Hij vindt me grappig. Dat zegt hij zo vaak tegen me.

Als ik de clip van de zak heb gehaald neemt hij een handje chips en propt die in zijn grote mond.

'Ga je je cadeautjes nog openmaken voor je alle chips opeet?' De kruimels vliegen in het rond als hij praat.

Kim trekt een vies gezicht. 'Christian!'

Ik lach en Hardin doet alsof hij bang is.

Ik schuif de zak chips van me af. 'Nou, omdat je het vraagt... Ik wil eerst de boeken zien.'

Hardin pakt de pakjes op en drukt ze tegen zijn borst. 'Boeken, hè? Waarom denk je dat ik boeken voor je heb meegenomen?'

'Omdat je dat altijd doet.' Ik steek mijn hand uit naar het dikste pakje.

Hij schuift het naar me toe. 'Touché.'

Wat dat ook mag betekenen. Ik vergeet mijn manieren een beetje en scheur het papier eraf tot er een kleurrijke kaft in zicht komt. Daar staat een

jongen met een tovenaarschoed op. ‘*Harry Potter en de geheime kamer*,’ lees ik hardop voor. Hier ben ik blij mee. Ik heb net het vorige boek uit. Als ik Hardin aankijk veegt hij zijn haar voor zijn gezicht weg. Pap heeft gelijk: hij moet nodig naar de kapper. Zijn haar is net zo lang als dat van Kim.

Hij wijst naar het boek. ‘Dit krijg je weer van Landon. Hij vindt die kleine tovenaars gaaf.’

Mijn vader komt de keuken in en vloekt tegen Hardin, die hem een klap op zijn schouder geeft. Kim noemt ze een stelletje kleuters en zegt dat ik me meer als een volwassene gedraag dan zij.

‘Nou, dat is aardig van hem,’ zegt pap. ‘Smith, zorg dat je Tessa’s vriend bedankt.’

Hardin maakt een schamper geluid. ‘Tessa’s vriend? Hij is mijn broer.’ Hij krabt met een glimlach aan de tatoeages op zijn armen.

Ik wil later ook tatoeages, net als Hardin. Pap zegt dat dat niet mag, maar Kim zegt dat als ik eenmaal uit huis ben hij me niet kan tegenhouden. Als ik groot ben kan ik alles doen wat ik maar wil. ‘Landon is niet je échte broer,’ zeg ik. Mijn vader heeft me dat uitgelegd.

Hardins glimlach verdwijnt en hij knikt. ‘Dat klopt, maar toch is hij mijn broer.’

Terwijl ik nadenk over wat dat betekent, vraagt Kim aan pap of hij trek heeft.

Hardin kijkt om zich heen. Hij lijkt opeens een beetje verdrietig.

‘Jouw vader is mijn vader. Is Landons moeder dan jouw moeder?’ vraag ik.

Hardin schudt zijn hoofd.

Pap kust Kim op haar schouder, waar ze natuurlijk om moet glimlachen. Hij laat haar altijd glimlachen.

‘Soms zijn mensen familie zonder dat ze dezelfde ouders hebben.’

Hardin kijkt me aan alsof ik iets terug moet zeggen. Ik heb geen idee waar hij het over heeft, maar als hij wil dat Landon ook zijn broer is, dan vind ik dat goed. Landon is heel aardig. Hij woont in New York, dus ik zie hem niet vaak. Tessa is daar ook. Pap heeft er een kantoor; daar blinkt alles en het ruikt er als in een ziekenhuis.

Hardin raakt mijn hand aan en ik kijk hem aan. 'Dat Landon mijn broer is betekent niet dat jij dat niet bent. Dat weet je toch wel?'

Ik geneer me een beetje omdat Kim een gezicht trekt alsof ze gaat huilen en papa kijkt bang. 'Dat weet ik.' Ik kijk naar het *Harry Potter*-boek. 'Dan kan Landon ook mijn broer zijn.'

Hardin ziet er blij uit als hij glimlacht.

Ik zie Kim weer dat gezicht trekken.

'Daar heb je nou eens helemaal gelijk in.' Hij kijkt Kim aan. 'Hou daar eens mee op, dame! Je zou haast denken dat er iemand is overleden zoals jij je gedraagt.'

Mijn vader zegt een lelijk woord tegen Hardin. Kim springt aan de kant als Hardin een appel naar zijn borst gooit. Pap lijkt wel een honkbalspeler zoals hij die uit de lucht grist... en hij neemt er een hap uit.

Daar moeten we allemaal om lachen.

Hardin schuift het andere pakje over het aanrecht. Ik pak het meteen. Dit papier zit strakker en ik krijg een sneetje van een van de hoekjes. Ik krimp een beetje in elkaar, maar hoop dat het niemand verder opvalt. Als ik het tegen iemand zeg moet ik van Kim meteen mijn handen wassen en krijg ik er een pleister op, maar ik wil gewoon nu weten welk boek dit is.

Als ik het laatste stukje weghaal zie ik dat er een groot kruis op de kaft staat. 'Dra-cu-la?' zeg ik voorzichtig. Hier heb ik eerder over gehoord. Dat is een vampierboek.

Pap loopt om het aanrecht heen. ‘*Dracula*? Dat meen je niet. Hij is nog niet eens tien!’ Hij steekt zijn hand uit naar het boek.

Ik kijk Kim hulpzoekend aan.

Ze perst haar lippen op elkaar en kijkt Hardin bestraffend aan. ‘Ik kies meestal jouw kant...’

Hardin zegt dat ze liegt.

‘Maar *Dracula*? Serieus? *Harry Potter* en *Dracula*. Wat een combinatie.’

Mijn vader knikt en staat daar als een soort groot standbeeld, iets wat hij altijd doet als hij wil laten merken dat hij gelijk heeft.

Hardin rolt met zijn ogen en trekt aan de hals van zijn zwarte T-shirt.

‘Sorry, gast, je vader is een sukkel. Je kunt *Harry* nu lezen en dan neem ik de volgende keer iets...’

‘Zonder geweld mee,’ onderbreekt pap hem.

Hardin zucht. ‘Oké, oké. Zonder geweld,’ zegt hij met een raar stemmetje.

Ik lach weer.

Pap glimlacht en Kim geeft hem een knuffel.

Ik vraag me af hoe lang het zal duren voor ik Hardin weer zie. ‘Wanneer kom je terug?’

Hardin krabt aan zijn kin. ‘Hm, ik weet het niet zeker. Misschien over een maand?’

Een maand is heel lang, maar dat *Harry Potter*-boek is ook wel dik...

Hardin leunt naar me toe. ‘Maar ik kom terug en ik zal elke keer een boek meenemen,’ fluistert hij.

‘Net zoals pap bij jou deed?’

Hij kijkt naar mijn vader. Naar ónze vader. Hardin noemt hem alleen geen pap. Hij noemt hem Vance, wat onze achternaam is. Hardin heet Scott, dat is de achternaam van zijn nevovader.

Toen ik mijn vader Vance wilde noemen, zei hij dat ik huisarrest zou krijgen tot ik dertig ben als ik dat nog een keer deed. Daar heb ik geen zin in, dus ik noem hem pap.

Hardin gaat iets verzitten op zijn stoel. 'Ja, zoals hij bij mij heeft gedaan.'

Hij lijkt weer verdrietig, maar dat weet ik niet zeker. Hardin is verdrietig, dan boos, dan lacht hij weer. Zo gaat dat altijd. Hij is echt heel vreemd.

'Hoe weet jij dat, Smith?' vraagt pap.

Hardin wordt rood en hij zegt geluidloos: 'Niet zeggen.'

Ik haal mijn schouders op en pak nog wat chips. 'Hardin zegt dat ik het niet mag zeggen.'

Hardin slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd en dan tegen het mijne.

Kim lacht om ons. Ze glimlacht zo veel, bijna altijd. Dat vind ik fijn, het klinkt ook goed.

Mijn vader komt naar ons toe. 'Nou, je weet dat Hardin hier de regels niet bepaalt, toch?' Pap legt zijn handen op mijn schouders en masseert ze. Het voelt goed als hij dat doet. 'Vertel me wat Hardin heeft gezegd en dan gaan we samen een ijsje eten en kopen we een nieuw stuk spoor voor je trein.'

Mijn trein is mijn lievelingsspeelgoed. Pap koopt steeds nieuwe stukken spoor voor me en vorige maand heeft Kim me geholpen alles naar een lege kamer te verhuizen, dus nu heb ik een hele kamer alleen voor mijn treinen.

Hardin kijkt een beetje benauwd, maar niet boos.

Dan kan ik het pap wel vertellen. En ik krijg nog nieuwe treinspullen ook. 'Hij zei dat je hem dit soort boeken bracht.' Ik houd de zware boeken omhoog. 'En dat hem dat gelukkig maakte toen hij net zo oud was als ik.'

Hardin draait zijn hoofd om.

Pap kijkt verrast. Hij staart me aan en zijn ogen glimmen. 'Is dat zo?' Zijn stem klinkt vreemd.

'Ja.' Ik knik.

Hardin kijkt me zonder iets te zeggen aan. Zijn gezicht is rood en zijn ogen glimmen net zoals die van pap.

Ik kijk naar Kim. Ze heeft haar hand voor haar mond geslagen. 'Heb ik iets verkeerd gezegd?'

Pap en Hardin zeggen tegelijkertijd: 'Nee, nee.'

'Je hebt helemaal niets verkeerd gezegd, jochie.' Pap legt een hand op mijn rug en de andere op die van Hardin.

Normaal gesproken loopt Hardin dan weg. Maar vandaag niet.

Hessa

New York beleeft een van de heetste zomers als Tessa van Auden bevalt.

Het is dinsdag, de dag dat mijn nieuwste boek in de winkel verschijnt. Tessa en ik liggen op de vloerbedekking naar de plafondventilator te kijken die we vorige week pas hebben opgehangen.

Om de een of andere bizarre reden blijven we ons appartement maar opknappen. We weten dat we hier niet zullen blijven, maar we steken er toch steeds geld in. Onze ontzettend impulsieve beslissing om de kinderkamer van onze zoon compleet te veranderen toen hij pas acht weken oud was, was veel meer werk geweest dan we hadden verwacht. Door de renovatie staat Audens wieg in onze kamer, in het midden van ons voeteneinde. Het is krap en benauwend, alsof we vluchtelingen zijn in een piepklein bootje. Vluchtelingen die hebben besloten om hun dochter van vijf, Emery, de kajuit te geven, terwijl wij voor de reddingssloep hebben gekozen.

Tess vindt het geweldig.

Soms valt ze in slaap met haar voeten aan het hoofdeinde en dan houdt ze zijn hand vast terwijl ze allebei slapen. De helft van de tijd word ik wakker en zorg ik ervoor dat ze zich omkeert door aan haar oor te knabbelen en haar gespannen schouders te masseren. De andere helft van de tijd sla ik mijn armen om haar benen heen en slaap ik op die manier. Ik moet haar op de een of andere manier aanraken. Tegen de ochtend ligt ze

altijd tegen me aan en knabbelt ze op mijn oor of masseert ze mijn onderrug.

Ik voel me al een oude man; mijn rug doet zeer door mijn slechte schrijfhouding: in elkaar gezakt op de bank of in kleermakerszit op de vloer met mijn laptop op schoot.

Tessa wijst naar de ventilator. ‘Die zit scheef. We moeten weer verven.’

De kinderkamer heeft op het moment een zachtgele kleur voor een genderneutrale uitstraling. We wilden de ruimte licht houden nadat we door schade en schande hadden geleerd hoe verkeerd het was om aan te nemen dat onze dochter suikerspinroze wanden zou willen hebben. Die hadden we voor haar geboorte geverfd. Zodra Emery zeker wist dat ze helemaal geen fan was van roze heeft het ons drie middagen en drie lagen groene verf gekost om die klotekleur weg te krijgen. We hebben ons lesje geleerd en Tessa heeft een paar nieuwe vloekwoorden aan haar vocabulaire kunnen toevoegen. Dus omdat zachtgeel nu blijkbaar helemaal in de mode is, zijn we daar maar voor gegaan. We weten allemaal dat ik het ontzettend belangrijk vind om bij de tijd te blijven en mijn vrouw gelukkig te maken. Dat, of het is een heel makkelijke kleur om overheen te verven als Auden zijn eigen voorkeur aangeeft.

We hebben hier verschillende tinten geel. Ik had niet geweten dat er zo veel tinten waren of dat die zo erg met elkaar konden vloeken. Die hebben we allemaal te danken aan Tessa’s bezoeken aan allerlei woonwinkels, waar ze zeker drie keer per week langsgaat. Ze vindt allerlei dingen waar ze gek op is; ze omhelst ze en roept: ‘Dit sierkussen zou zó mooi staan!’ en: ‘Dit speeltje is zo schattig dat ik het wel kan opvreten!’ En dan verstoppt ze het voorwerp onder een kussen op de bank of zet ze het op een open plekje in de kast in de kinderkamer.

De ruimte is een grote bal kronkelend zonlicht geworden waar Tessa nog geen tien minuten in kan doorbrengen zonder misselijk te worden. Ze heeft me laten beloven dat ik haar nooit meer een kamer mag laten inrichten en dan vooral geen kinderkamer. En nu wil ze dat ik de hele boel weer verf.

Wat ik allemaal niet doe voor deze vrouw. En ik zou nog veel meer doen, alles wat ik maar kan.

Ik kan er op de een of andere magische wijze wel voor zorgen dat ze meer van haar werk op kantoor kan laten liggen. Ze is de laatste tijd zo moe en daar word ik helemaal gek van. Ze wil het niet rustiger aandoen en ik weet hoeveel ze van haar werk houdt. Haar carrière is haar derde kindje. Ze werkt zich een slag in de rondte om de prachtigste bruiloften te regelen. Ze doet dit werk nog niet heel lang, maar ze is er erg goed in.

Tessa was doodsbang toen ze me over haar potentiële carrièreswitch vertelde. Ze ijsbeerde door ons keukentje. Ik had net de vaatwasser ingeladen en Emery's nagels gelakt. Ik vond dat ik het aardig deed als huisvader, maar Emery zorgde ervoor dat Tessa me ontsloeg toen ik zei dat de rotzooi op haar handjes er prima uitzag en dat het door die rode lak net leek alsof ze iets had vermoord.

Dat was de eerste keer dat ik besepte dat een kind van mij zo'n zwakke maag en slecht gevoel voor humor kon hebben.

'Dus ik wil de promotie bij Vance afslaan en weer gaan studeren,' had Tessa achteloos gezegd aan de keukentafel.

Het kwam op mij in ieder geval achteloos over.

Emery keek rustig toe, aangezien ze geen idee had van de impact die zulke volwassen keuzes op het leven van iemand hadden.

'Serieus?' Ik droogde een bord af.

Tessa nam haar onderlip tussen haar tanden en keek me ernstig aan. 'Ik heb er de laatste tijd heel vaak over nagedacht en als ik het niet doe, draai ik

door.'

Dat hoefde ze aan mij niet uit te leggen. Iedereen heeft soms verandering nodig. Tussen de boeken door begon zelfs ik me te vervelen en toen kwam Tessa met het idee twee tot drie dagen per maand als invalleraar op Valsar te werken, de kleuterschool van Emery, waar Landon toevallig ook werkt. Oké, ik ben er na drie dagen mee opgehouden, maar het was een grappig experiment en ik heb punten gescoord bij mijn meisje.

Zoals altijd heb ik Tessa aangemoedigd om haar hart te volgen. Ik wil dat ze gelukkig is en het is niet alsof we het geld nodig hebben. Ik heb net mijn volgende contract met Vance getekend, mijn derde in twee jaar tijd. Het geld van *After* is rechtstreeks naar een rekening voor de kinderen gegaan. Nou ja, nadat ik een vergeef-me-omdat-ik-steeds-zo'n-fucking-idioot-ben-cadeautje voor Tessa had gekocht. Het was eenvoudig: een bedelarmbandje van metaal om de oude van stof te vervangen. Door de jaren heen was de stof vergaan, maar Tessa had de bedels bewaard en ze was dolblij met de mogelijkheid om bedels toe te voegen of die zo vaak als ze maar wilde te veranderen. Ik vind het een vrij stom concept, maar zij vindt het geweldig.

De volgende ochtend is Tessa met Vance om de tafel gaan zitten en heeft de promotie heel beleefd afgeslagen. Toen ze weer thuis was heeft ze een uur zitten huilen. Ik had geweten dat ze zich schuldig zou voelen omdat ze ontslag had genomen, maar ze kwam er wel overheen. Kim en Vance zouden haar elke dag van haar twee weken opzegtermijn geruststellen.

Toen ze haar eerste aanstaande bruid had binnengehaald, gilte ze van vreugde. Ik zag haar stralen op een manier die ik nog niet eerder had gezien. Ik wist nog altijd niet waarom deze gestoorde vrouw bij me bleef na alle idiote dingen die ik in mijn jeugd had uitgehaald, maar ik was er heel erg blij mee. Al was het alleen maar om haar zo enthousiast te kunnen zien.

Natuurlijk deed Tessa het geweldig met die eerste bruiloft en kreeg ze de ene aanbeveling na de andere, waardoor ze na een paar maanden al twee werknemers kon aannemen. Ik was trots op haar en zij op zichzelf. Achteraf gezien is het raar dat ze zich zo'n zorgen had gemaakt over of het haar wel zou lukken. Tessa is een van die irritante mensen die een hoop stront nog in een berg goud kan veranderen.

Dat is eigenlijk wat ze met mij heeft gedaan.

Ze werkte en werkte maar, na de geboorte van Auden ging ze meteen weer aan de slag.

Ik geef haar een por. 'Neem vanavond vrij. Je valt al bijna in slaap bij het staren naar de plafondventilator.'

Er wordt speels een elleboog tegen mijn heup geduwd. 'Het gaat prima. Jij bent degene die 's nachts nauwelijks slaapt,' fluistert ze tegen mijn hals.

Ik weet dat ze gelijk heeft, maar ik heb deadlines en er is geen tijd om mezelf te belonen met slaap. Trouwens, als ik vastzit met een alinea blijf ik daar maar over malen en kan ik niet slapen. Maar toch, ik vind het niet fijn dat mijn slaapgebrek haar is opgevallen, want ze zal zich altijd veel te druk om me maken. 'Ik meen het. Je hebt wat rust nodig. Je bent nog aan het herstellen van dat kleine monster dat je open heeft gescheurd.' Ik laat mijn hand onder haar shirtje glijden en wrijf over haar buik.

Ze krimpt ineen. 'Niet doen.' Ze probeert mijn handen van haar zachte huid te duwen.

Het is verschrikkelijk, hoe onzeker ze is geworden sinds ze onze zoon heeft gekregen. Audens geboorte heeft meer schade aan haar lichaam aangericht dan die van Emery, maar in mijn ogen is ze nog nooit zo sexy geweest. Ik vind het vreselijk dat ze zich zo ongemakkelijk voelt als ik haar aanraak.

‘Schatje...’ Ik haal mijn hand weg, maar alleen zodat ik overeind kan komen op mijn elleboog. Ik schud mijn hoofd.

Ze drukt glimlachend twee vingers tegen mijn lippen. ‘Ik ken dit deel van het verhaal. Nu geef je me de heldhaftige echtelijke toespraak over hoe ik mijn littekens heb verdiend en dat ze me alleen maar mooier maken.’ Ze eindigt met een dramatisch handgebaar.

Ze is altijd al zo’n wijsneus geweest. ‘Nee, Tess, dit is het moment dat ik je laat zien wat ik voel als ik naar je kijk.’ Ik leg mijn hand op haar borst en knijp net hard genoeg om haar in vuur en vlam te zetten, om haar lichaam voor te verwarmen. Ze kreunt en jammert als ik haar harde tepel over haar kleren heen tussen mijn vingers neem en daarin knijp.

Ze kan haar verzet verder wel vergeten. Ik weet het, zij weet het. Ze accepteert haar nederlaag en ik maak daar meteen gebruik van. Ik laat mijn handen onder haar korte broek glijden. Ja hoor, er zit een vochtige plek op het kruis van haar slipje. Ze voelt heerlijk aan en ik kan niet wachten om haar op mijn tong te proeven. Ik haal mijn vingers weg en breng die naar mijn lippen.

Tessa kreunt en trekt mijn wijs- en middelvinger naar haar mond en zuigt eraan.

Jezus, die vrouw wordt nog eens mijn dood.

Ze kijkt me strak aan terwijl ze op mijn vingertoppen bijt. Ik duw mijn lichaam tegen dat van haar om haar te laten voelen hoe hard mijn lul is geworden door haar plagerij. Ik trek haar katoenen korte broek langs haar dijen naar haar enkels. Ze schopt verwoed met haar benen als haar slipje daar vast komt te zitten. Ze wil het nu, wil mij nu. Ik zuig op de huid van haar hals en voel dat ze mijn lul vastpakt. Ze is net zo wanhopig als ik terwijl ze me uitkleedt. Tegen de tijd dat ze op me kruipt, draag ik alleen nog maar mijn sokken. Haar onzekerheden lijken als sneeuw voor de zon te

verdwijnen als ze zich op me laat zakken en haar natte lippen naar mijn harde lengte brengt. Ze laat haar warme tong over mijn eikel glijden, waarbij ze een druppeltje meeneemt dat me al is ontsnapt. Ze beweegt haar mond in een lekker tempo, neemt me steeds dieper terwijl ik haar naam kreun.

Ik leg mijn hoofd op de vloer en plaats mijn handen op haar borsten. Die zijn nog groter dan normaal door de borstvoeding. Dat is een verandering in haar lichaam waar ze gek op is. En ik zal er zeker niet over klagen dat ik meer heb om mee te spelen.

‘Fuck, ik hou van je tieten,’ zeg ik, als ze haar mond over me heen laat glijden. Tessa zuigt harder aan me, omhelst me als ik de spanning voel toenemen bij mijn rug. Net als ik mijn handen in haar haar schuif likt ze langs haar lippen en kijkt me aan.

Ze komt op haar ellebogen omhoog en brengt haar borstkas op kruishoogte. Ik hijg als een hond die op de eerste aai van zijn baasje wacht na de hele dag alleen in een kooi te hebben gezeten. Ze duwt haar prachtige tieten tegen elkaar aan en laat mijn lul ertussen heen en weer glijden. Met drie bewegingen kom ik op haar huid klaar. Terwijl ik op adem kom schenkt Tessa me een verlegen glimlach. Ze heeft een blos gekregen door de reactie van haar lichaam op het feit dat ze mij bevredigd heeft.

Ze gaat staan. ‘Ik kan wel een douche gebruiken.’

Hijgend pak ik mijn zwarte shirtje van de vloer en steek het omhoog. Ze duwt mijn hand weg en trekt een gezicht, waarna ze naar de deur loopt.

Door de jaren heen is ze steeds minder fan geworden van het feit dat ik lichaamssappen opruim met mijn T-shirts. Dat is blijkbaar onfatsoenlijk en daar zijn handdoeken voor, vertelt ze me elke keer.

Ik volg haar de badkamer in en maak in gedachten een lijstje van alle manieren waarop ik haar onder de douche zal terugbetalen. Haar tieten zien

er geweldig uit als ze tegen het glas worden geduwd. Die spiegel aan de wand is een van de beste dingen aan dit appartement.

Hessa

Pasen

‘Hardin, Auden is wakker.’

Tessa’s stem haalt me uit mijn slaap.

‘We moeten Emery wakker maken zodat ze hun paasmandjes kunnen zoeken.’ Ze trekt aan mijn schouder. ‘Hardin, kom op.’ Ze fluistert tegen me, maar ze kan haar enthousiasme nauwelijks bedwingen.

Als ik de rest van mijn leven elke dag zo word gewekt, ben ik een mazzelpik. Ik kreun, doe mijn ogen op een spleetje open en trek haar tegen me aan. ‘Vanwaar al die herrie?’ Ik druk mijn lippen tegen haar slaap. Haar haar plakt aan mijn gezicht vast en ik veeg de plukjes weg. Haar zachte, naakte borsten worden zo tegen mijn zij gedrukt.

Ze zucht en slaat een behaard been over me heen. Ik doe alsof ik in elkaar krimp en ze geeft me een speelse zet. ‘De kinderen moeten hun mandjes nog zoeken en ik wil aan het ontbijt beginnen, dus je moet opstaan.’ En met die woorden, alsof ze me net helemaal niet heeft opgegeild, laat ze me los en klimt ze uit bed.

‘Kom op, schatje.’ Ik mis haar warmte.

Als ze een la opentrekt werp ik een blik op haar ontblote bovenlijf. Een zeurend geluidje ontsnapt aan mijn keel. Was ik nu maar eerder wakker geworden, dan had ik haar in bed kunnen houden. Dan zou ik me in haar warme, natte...

Een kussen raakt me hard in mijn gezicht.

‘Opstaan! We hebben een drukke dag voor de boeg!’

Met een zucht rol ik uit ons tweepersoonsbed en ik trek een T-shirt aan voordat ze nog iets naar mijn hoofd gooit. Een tijdje terug heeft ze er maanden over gedaan om hier de boel opnieuw in te richten; ik weet zeker dat ze de dure snuisterijen die ze heeft uitgezocht samen met die idioot van een interieurontwerper die we volgens haar nodig hadden niet wil beschadigen. Die sukkel had de woonkamer zalmroze laten verven, maar had er een week later een wat minder misselijkmakende kleur aangebracht.

‘Ik weet het, schat. Mandjes, konijntjes, eieren en al die shit.’ Ik vang een glimp van mezelf op in de spiegel aan de wand. Ik gebruik het elastiekje om mijn pols om mijn haar in een kort staartje te trekken.

Tessa kijkt me afkeurend aan, maar ik zie haar mondhoeken trekken, dus ik weet dat de situatie niet ernstig is.

‘Ja, vooral die shit.’ Ze lacht en pakt haar borstel. ‘We moeten om twee uur bij Landon zijn. Karen en Ken zijn al geland en ik heb nog niet eens de aardappelsalade gemaakt die wij moeten meenemen.’ Als ze klaar is met haar lange haar wil ze mij de borstel geven.

Ik schud mijn hoofd. Die heb ik niet nodig, dat lukt me ook wel met mijn vingers. ‘Ik maak die salade wel terwijl jij je aankleedt,’ bied ik aan. ‘Laten we eerst maar de kinderen naar hun mandjes laten zoeken.’

Ze trekt een gezicht en beoordeelt in gedachten mijn vermogen om die salade te maken als twijfelachtig. Maar dat kan ik heus wel... als we dat foutje met kerst toen ik de kip had laten verbranden buiten beschouwing laten.

Tessa draagt een witkatoenen broek met een marineblauw shirtje. Ze heeft een kleurtje gekregen door alle tijd die ze op het terras heeft doorgebracht met tuinieren. Ze is dol op onze tuin hier in Brooklyn; het is

haar favoriete onderdeel van het herenhuis dat ik voor haar heb gekocht om mijn laatste boekdeal te vieren.

Ze blijft op de gang bij de kamer van Emery staan. ‘Maak haar maar wakker, dan zie ik jullie zo in de woonkamer.’ Ze drukt een kus op mijn wang en roept onze zoon.

Ik geef haar een klap op haar kont als ze wegloopt.

Ze rolt met haar ogen.

Alles is zoals het hoort te zijn.

Als ik Emery’s kamer in ga ligt ze languit op bed, haar lange benen steken onder haar kleine Disney-sprei uit.

‘Em.’ Ik schud zacht aan haar arm.

Ze beweegt, maar houdt haar ogen dicht.

Als ik het nog een keer doe zeurt ze: ‘Née’, draait zich op haar buik en begraaft haar gezicht in haar kussen. Wat een kleine dramaqueen. ‘Schatje, als je niet uit bed komt pakt Auden zo nog al je snoepjes...’

Ze springt er onmiddellijk uit. Haar blonde haar steekt alle kanten uit. Het golft als dat van mij, maar is net zo dik als dat van haar moeder. ‘Als hij dat doet...’ Ze schuift haar voeten in haar pantoffels en sprint de kamer uit.

Tegen de tijd dat ik in de keuken kom trekt ze alle kastjes open.

‘Waar is mijn mandje?’ gilt ze.

Tessa lacht.

Auden pakt heel rommelig een chocolade-ei uit met zijn korte vingertjes en propt het hele ding in zijn mond. Hij kauwt even, maar doet dan zijn mond weer wijd open. Tessa leunt naar hem toe en plukt een stukje aluminiumfolie van zijn tong.

Hij glimlacht. Zijn scheefstaande tanden zitten onder de chocolade. Vorige week is hij zijn voortand verloren en dat is me toch een partij fucking schattig. Ik pest hem omdat hij slist, dat is een van de voordelen

van een ouder zijn: ik mag hem plagen wanneer ik maar wil. Dat is een overgangsritueel.

‘Mam!’ roept Emery klagend uit de gangkast. ‘Pap heeft zeker mijn mandje verstopt, daarom kan ik het niet vinden, toch?’

Ik lach om al haar drama. ‘Ja. Je hebt helemaal gelijk.’

Ze is een lieve, pittige meid van elf en ze houdt er allerlei meningen op na. Dat is ook de reden dat ze niet veel vrienden heeft.

Emery blijft zoeken terwijl Auden zijn halve mandje leeeget en plukjes nepgras op de vloer gooit.

‘Er zit ook een trommel in,’ zeg ik.

Hij knikt met zijn mond vol. Op het moment is hij alleen geïnteresseerd in chocolade.

‘Papa.’ Emery komt de keuken binnen met lege handen. ‘Kun je me alsjeblieft vertellen waar je mijn mandje hebt verstopt? Dit is te moeilijk. Veel moeilijker dan vorig jaar.’ Ze komt naast mijn kruk staan en slaat haar armen om mijn middel. Ze is zo lang voor haar leeftijd. En die rotzak probeert me te charmeren. ‘Toeee!’ smeekt ze.

‘Je kunt mij niet voor de gek houden, lieverd. Ik zal je een hint geven, maar je kunt me niet omkopen met een knuffel en een lief stemmetje. Je moet voor je spullen werken, weet je nog wel?’

Ze tuit haar lippen, slaat haar armen om mijn nek en geeft me dan een extra dikke knuffel. ‘Dat weet ik, papa,’ mompelt ze tegen mijn borst.

Ik grijns om deze nieuwe tactiek en zie dat Tessa Emery achterdochtig in zich opneemt. ‘Het staat op een plek waar jij nooit komt. Je kleren die je nooit wilt helpen opvouwen liggen er.’ Ik wrijf over haar rug.

Ze laat mijn nek los.

‘De wasmachine!’ roept Auden.

Emery gilt. Ze rent naar haar broertje toe en geeft hem een klopje op zijn hoofd. Hij glimlacht en lijkt zo akelig veel op een puppy die geprezen wordt.

Nog geen minuut later komt Emery de keuken binnengerend. Kleine eitjes rollen over de vloer. Ze blijft in het volle mandje graven.

Tessa ruimt de rommel op waar Emery niet in geïnteresseerd is.

Emery gaat in kleermakerszit op de vloer zitten. Haar mandje rust op haar benen en ze schuift een handje kleurrijke jelly beans naar binnen.

Ik draai me om naar Tessa en Auden. Ze houdt hem vast en hij heeft zijn armen om haar nek geslagen. Hij lijkt zo bijna net zo groot als zijn moeder. Waar blijft de tijd? En hoe is het in vredesnaam mogelijk dat ik – een opstandige klootzak met allerlei problemen – zulke meevoelende en kalme kinderen heb geproduceerd?

Ik bedoel, Emery heeft natuurlijk de nodige uitbarstingen gehad. Zoals die keer dat ze die plant tegen de muur had gegooid. Maar dat was makkelijk op te lossen. Ik heb haar deur uit de scharnieren getild. Ik pik helemaal niets van dat verwende, nuffige gedrag. Op elfjarige leeftijd heeft zij niets om kwaad over te zijn, niet zoals ik vroeger. Ze heeft twee ouders die van haar houden en die altijd voor haar klaarstaan.

Het zijn echt twee geweldige kinderen.

Tessa en ik zijn er altijd voor ze. Er gaat geen dag voorbij zonder een knuffel, een kus en zeker twee keer suf 'Ik hou van je'. Emery krijgt af en toe wat van het aan rages onderhevige spul dat als sociale valuta op school de ronde doet onder de populaire kinderen.

Ik wil niet dat mijn kinderen ooit hetzelfde meemaken als ik, als dat joch met de gaten in zijn schoenen. Ik wil dat ze weten hoe het voelt om dingen als speelgoed te willen hebben en ze dan een manier leren om het te

verdienen en ze daarbij aan te moedigen met een knuffel of een kus op de wang. Dat zijn in ieder geval dingen waar hier nooit een tekort aan zal zijn.

Dat hebben we besloten bij hun geboorte. Ik zou niet zoals een van mijn vaders zijn. Ik zou kinderen opvoeden die wisten dat ze geliefd waren en die er nooit bang voor hoefden te zijn dat ze alleen op de wereld waren. Deze wereld is te groot om alleen te zijn, al helemaal voor twee kleine Scotts.

Ik heb dat patroon van slechte vaders doorbroken voor ik hun leventjes kon verpesten.

Binnen een uur is Emery buiten westen. Een been steekt recht omhoog langs de rug van de bank en een arm hangt over de rand. Auden ligt op zijn favoriete bank die een miniatuur hoort te zijn, maar veel te veel ruimte inneemt. Tess heeft die ondanks mijn bezwaren toch genomen. Er zat ook een mooie, veel te dure poef bij, die eveneens te veel ruimte inneemt voor een woonkamer in Brooklyn. Ik mocht me niet met de beslissing bemoeien, dus nu staar ik naar mijn jochie van zes die in een suikercoma ligt met de sporen van chocolade nog op zijn vierkante kinnetje. Hij lijkt meer op mij dan op zijn moeder.

‘Moet je nou eens kijken wat lief,’ zegt Tessa achter me.

Als ik me omdraai ziet ze er uitgeput uit: haar ogen staan glazig en ze ziet wat bleek. Ik druk mijn lippen op haar wang in de hoop er wat kleur in te krijgen.

Ze zucht en legt haar handen op mijn buik.

‘Wat was je van plan om tijdens hun dutje te doen?’

Het lukt haar altijd elke kostbare minuut van deze tijd – die steeds korter wordt – voor iets productiefs te gebruiken. Ze werkt veel te hard, deze vrouw, maar ze luistert toch niet naar me, dus daar kan ik niets aan

veranderen. Ik kijk naar haar terwijl ze in gedachten dingen van haar lijstje streept.

‘Nou...’ zegt ze langzaam.

Dan volgen er dingen als: ‘Fee bellen over de taart’ en: ‘zorgen dat Posey die boeketten controleert’ en iets anders dat niet tot me doordringt omdat ik mijn hand naar de tailleband van haar broek breng.

Ze kijkt me aan als ik aan het koordje trek en mijn vingers achter haar slipje laat glijden. ‘Leid me niet af,’ klaagt ze, maar ze duwt zich tegen me aan waardoor ik meer druk uitoefen.

‘Je werkt te hard,’ vertel ik haar voor de dertigste keer deze week.

Zij rolt voor de eenendertigste keer deze week met haar ogen. Ze pakt mijn vrije hand en brengt die naar haar borst. ‘En dat zegt de man die nachten niet slaapt als hij een deadline heeft.’

Ze staat er vandaag voor open om te worden afgeleid, dat is normaal wel anders, maar ik heb daar geen problemen mee. Ik leg mijn hand stevig om haar borst die daardoor iets omhoogschuift.

Ze jammert, wil meer.

Oké. Ik pak haar hand vast en trek haar mee door de gang.

Ze loopt snel, kan niet wachten tot we op onze kamer zijn. Zodra we over de drempel stappen duwt Tessa het zware geval hard dicht, waarbij een enorm schilderij van de kinderen bijna van de wand valt.

Toen ze het er die eerste keer over had om het te laten maken vond ik het maar griezelig, maar Tessa vond het geweldig om dat ding zo groot als het blad van een biljarttafel hier te hebben. De enige beslissing die ik erdoor heb gedrukt is dat aan de andere kant van de kamer dan ons bed zou komen. Ik was dus echt niet van plan om naar een abstracte versie van mijn kinderen in neonkleuren te staren terwijl ik mijn vrouw neuk. Echt. Niet.

‘Kom.’ Ik gebaar dat ze bij me op schoot moet komen zitten. Ik zit zelf op de rand van het matras.

We hebben de afgelopen maanden zo nu en dan het bed met onze kinderen gedeeld. Auden heeft een tijdje last gehad van nachtmerries. Ik maakte me toen zorgen dat het iets was wat hij van mij had geërfd. Emery kwam dan ook snel, omdat ze jaloers was op haar jongere broer. Ze fluisterde dat ze bescherming zocht voor haar ‘enge dromen’, al wist ik dat dat niet waar was. Ze veegde zelfs langs haar ogen alsof ze ook weer zes jaar oud was. Ze hebben allebei tussen ons in gelegen.

Dat was gaaf, dat kan ik je wel vertellen.

‘Hardin?’ Tessa’s stem klinkt schor. Ze kijkt me aan. ‘Waar denk je aan?’ Ze krast met haar nagels zacht over mijn buik.

‘Aan de kinderen en toen ze bij ons in bed sliepen.’ Ik haal met een glimlach mijn schouders op.

‘Dat is nog eens ongemakkelijk,’ zegt ze hoofdschuddend, maar er verschijnt een glimlach om haar lippen.

‘Dat is het alleen maar omdat ik degene ben die deze keer afgeleid is, lieverd.’ Ik plaag haar stijve tepels.

Ze kreunt. Ik trek haar shirtje uit en laat het op de vloer vallen. Ze schudt haar haar naar achteren, waardoor ze er wild uitziet met haar rode wangen, roze lippen en de begerige blik in haar ogen.

Ik laat mijn vinger onder haar zwarte beha van kant glijden. Die vrouw draagt de verleidelijkste beha’s. Ik pak haar tepels beet en trek er zacht aan. ‘Ga maar liggen, schatje.’

Ze trekt haar broek en slipje uit en gaat op het bed liggen. Ze pakt een kussen en legt dat onder haar hoofd. De blik in haar ogen maakt me duidelijk wat ze wil: dat ik haar bef. Daar gaat de laatste tijd haar voorkeur naar uit.

Ze is moe, uitgeput en haar voeten doen zeer, dus ze wil gewoon verwend worden.

Mij wordt later natuurlijk dezelfde gunst verleend. Mijn schat neemt mijn lul in haar mond als de kinderen ons later dan zeven uur laten uitslapen.

Tessa trekt haar benen op en laat ze dan naar buiten toe openvallen. Ik bijt op mijn lip en probeer een kreun te onderdrukken. Ze is drijfnat, glinstert in het licht. Waar het haar betreft heb ik toch al geen zelfbeheersing. Ik duik bijna naar haar toe en druk mijn open mond tegen haar zachte, vochtige huid. Ik trek mijn uitgestoken tong recht naar beneden en zuig dan zachtjes.

Ze heft haar heupen, duwt zich tegen me aan. Ik schuif mijn armen onder haar benen door en trek haar ruw tegen me aan. Ze slaakt een schattig gilletje.

Ik klem mijn handen om haar kont en verslind haar terwijl ze mijn naam kreunt en dingen zegt als ‘ja’ en ‘mijn hemel’ en nog duizend andere opwindende dingen.

Ik ben dol op haar bemoedigende kreetjes. Daardoor zorg ik ervoor dat haar benen beven, ze met haar handen de lakens vastpakt. Nu grijpt ze mijn haar beet, hard. Geweldig.

‘Har-din...’ Haar stem breekt.

Ik duw een vinger in haar kutje en maak haar helemaal gek. Ik laat neuriënd het puntje van mijn tong rond haar clitoris glijden, steeds weer. Ik proef haar als ze klaarkomt, de zoetste smaak ooit. Ik kom iets omhoog en leg mijn hoofd op haar buik, terwijl zij op adem komt.

Ze trekt aan mijn haar tot ik verder omhoogschuif. Ik ben nog hard en als ik naakt op haar lig, blijft er weinig anders over dan seks. Dat weet Tessa en daarom wrijft ze haar lichaam tegen het mijne.

‘Wil je dat ik je neuk? Heb je nog niet genoeg gehad?’ vraag ik, terwijl ik mijn stijve lul tegen haar vochtige kern druk.

‘Ik krijg hier nooit genoeg van...’ jammert ze.

Ik kreun als ze haar hand om mijn lul slaat en me naar haar opening brengt. Ik stoot bij haar naar binnen en zie vol ontzag haar ogen wegdraaien. Haar tieten worden tegen mijn borst gedrukt en ze heeft haar benen om mijn middel geslagen.

‘Meer,’ smeekt ze.

Ze wil dat ik in beweging kom. Ik geef gehoor aan haar verzoek. Met haar ene hand grijpt ze mijn haar beet en met de andere duwt ze haar nagels in mijn rug.

Dit houd ik niet lang vol. Helemaal niet. Ik voel haar benen om me heen verstrakken en ik bereik op hetzelfde moment mijn climax, waarbij ik van mijn laatste stoten geniet terwijl Tessa zich helemaal ontspant. Ze heeft haar ogen dicht en ik laat me naast haar op het matras vallen.

Als ik weer op adem ben kijk ik naar Tessa. Haar lippen wijken iets van elkaar. Ze is nog net zo mooi als de dag dat ik haar heb ontmoet. Ik kan me het joch dat ik toen was nauwelijks meer herinneren, maar elk detail van ons leven samen staat in mijn geheugen gegrift.

Deze koppige vrouw weigert nog altijd met me te trouwen, maar ze is verder op elke mogelijke manier de mijne en ze is de moeder van mijn prachtige kinderen. We willen er zeker nog eentje bij hebben, als het wat rustiger wordt met haar werk.

Ik vind het eng om weer een kind op de wereld te zetten. Ik maak me dan altijd toch wel zorgen. De verantwoordelijkheid om ze op te voeden tot fatsoenlijke mensen weegt zwaar, maar Tessa draagt de helft van die last en zij verzekert me dat wij goede ouders zijn. Ik lijk wat dat betreft niet op mijn vader. Toegegeven: ik heb fouten gemaakt, maar ik heb boete gedaan

en ben vergeven. Ik ben niet bijzonder religieus ingesteld, maar ik weet dat er iets groters dan Tess en ik speelt. Mijn wereld is van niets naar alles gegaan en ik ben trots op wie ik nu ben. Ik herken mezelf in de ogen van mijn kinderen en ik hoor mijn geluk in hun lach.

Ik ben trots op het verschil dat ik maak in het leven van de plaatselijke tieners met mijn benefietavonden voor het wijkcentrum. Ik heb duizenden mensen ontmoet die ik heb geraakt met mijn woorden op papier. Ik heb zo lang gevochten om alles op te kroppen, maar toen ik dat liet gaan, ging mijn hart open. Het zou egoïstisch zijn geweest om mijn ervaringen niet met anderen te delen, om tieners met verslavingen en psychische klachten niet te helpen. Door de jaren heen heb ik geleerd om me niet op het verleden te concentreren, maar om me alleen op de toekomst te richten. Ik ben me ervan bewust hoe cliché en suf dit klinkt, maar dit is mijn waarheid. Ik heb zo lang in het donker geleefd; ik wil helpen anderen wat licht te brengen.

Ik ben gezegend met een familie waar ik niet van had durven dromen en ik voed kinderen op die beter dan ik zullen zijn.

Tessa's hoofd zakt iets en ik veeg haar haar voor haar slapende gezicht weg. Zij is mijn oase, mijn drijfveer, mijn adem en mijn hart, en alles wat we hebben meegemaakt, elke seconde daarvan was het waard om het leven te krijgen dat we nu hebben.

Ik heb ons door een hel laten gaan, maar hier zijn we dan... In onze eigen versie van de hemel.

Dankwoord

Voor mijn gevoel zijn alle bedankjes in dit boek precies hetzelfde als in het vorige, maar dat komt doordat dezelfde geweldige mensen me weer hebben geholpen, dus bedankt, allemaal!

Adam Wilson: wat heb je toch weer hard gewerkt! Ik heb zo veel geleerd van jou en je geduld. We hebben vijf boeken achter de rug (wat dikte betreft zijn het er eigenlijk tien) in een jaar tijd, en dat is gewoon fucking bizar. Ik kan niet wachten op de volgende drie. J

Kristin Dwyer: je bent geweldig, gast. Jij zorgt dat ik alles op orde houd (voor zover mogelijk, aangezien ik pas net data invul in mijn agenda). Bedankt voor alles!

Wattpad: bedankt dat jullie nog altijd mijn thuisbasis zijn, dat jullie zo gebruiksvriendelijk blijven en dat jullie miljoenen mensen een plek bieden om te doen waar ze van houden.

Ursula Uriarte: het is zo raar om te denken dat je in mijn leven bent gekomen als blogger die toevallig mijn boeken goed vond en nu ben je een van mijn beste vriendinnen. Ook al kan ik je naam nog steeds niet goed spellen, je bent zo ontzettend belangrijk voor mij en voor Hardin en Tessa. Je bent net zo gek op die twee als ik, en dat betekent veel voor ze. (Dat hebben ze me verteld!)

Vilma en RK: ik hou van jullie allebei en waardeer jullie vriendschap zo ontzettend veel. Jullie hebben me door de verschillende fases van het

schrijven van dit boek heen gepraat en naar mijn paniekaanvallen geluisterd. Jullie zijn super!

Ashleigh Gardner: bedankt dat je de beste agentschapperige vriendin bent die ik me kan wensen!

Dank aan alle persklaarmakers en het productiepersoneel, die keihard hebben gewerkt om alle deadlines te halen.

Een enorm bedankje aan al mijn buitenlandse uitgevers, van de redacteurs tot aan de publiciteitsagenten en iedereen daartussenin. Jullie werken zo hard om mijn boeken te vertalen en die over de gehele wereld op de markt te brengen en dat betekent ongelooflijk veel voor mij en de lezers. Het is fantastisch geweest om al die verschillende plekken te bezoeken en zo veel lezers te mogen ontmoeten.

Deze digitale uitgave is gebaseerd op de eerste druk.

ISBN 978-94-023-1397-0

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Before*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: BAQUP

Omslagbeeld: Shutterstock.com

e-book: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Anna Todd

De auteur wordt vertegenwoordigd door Wattpad. All rights reserved.

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.